

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

Class No.

Mal
784.4

Book No.

P 963

N. L. 38.

V.1

MGPO—81—19 LNL/62—27-3-63—100,000.

NATIONAL LIBRARY.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna will be charged for each day the book is kept beyond a month.

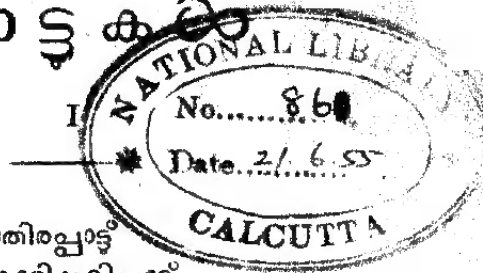
152

11 FEB 1973

N. L. 44.

MGIPC-88-30 LNL/55-3-4-50-20,000.

പാട്ടുകൾ

1. തിരുവാതിരപ്പാട്ട്
2. കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്
3. ഉഴിഞ്ഞാൽ പാട്ട്
4. കുറുത്തിപ്പാട്ട്

പ്രസാധകന്മാർ

മോഹക്കുറുപ്പൻ കവനം

തൃശ്ശിവപേരൂർ.

(Copyright)

1103—1927

Printed at
The Mangalodayam Press
Trichur.

Price 2-4-0

18cm.

Manuscript
P. 5/4 (2007)

01

Mal

784.4

P963

V. 1. mm

SHELF LISTED

പാട്ടുകൾ—നോമ്പാചാര്യം.

അനുക്രമണിക.

1. മരുവായുരപ്പൻ	1
നടുവത്തു നമ്പൂതിരി.	
2. ശകന്തജാവാക്യം	19
3. ദേവയാനീപരിണയം	38
4. സോമവാരം	51
5. മോഹിനീമഹേശ്വരം	67
6. കാളിയമദ്ദനം	105
7. ദേവയാനീപരിണയം	119
8. തദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം	149
9. ചണ്ഡാലീമോക്ഷം	159
10. സുഭദ്രാഹാരണം	205
11. തുഗ്മിണീസ്വയംവരം	229
12. വാമനാവതാരം	248
13. കചേലപൃത്തം	277
14. കല്യാണസൗഗന്ധികം	289
15. രാമായണം	303
16. ഉത്തരരാമായണം	313
17. പാതാളരാമായണം	329
18. കിരാതം	351
19. ശ്രീകരംബയമ്മ	373

പ്രസ്താവന

ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ പെട്ടു കിടക്കുന്ന ഈ പണ്ഡിതപാരമ്പര്യം ഒരുപോലെ വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ പാടിക്കൂട്ടിപ്പറന്നു വായിച്ചുരസിപ്പറന്നുമാറി പ്രസിദ്ധനാകും സംസ്കാരമായ പല കവികളും വിമ്ബിച്ചുതന്നു. ആയ പഴയ പാട്ടുകളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തിൽ പണ്ടുകാലം മുതൽക്കു പ്രചാരത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള പാട്ടുകൾ പല മട്ടിലും ഒട്ടധികമുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളെന്നും പാട്ടുകളെ രണ്ടു തരമാക്കി തിരിച്ചു. ഒന്നാംവാക്യത്തിൽ സ്ത്രീകൾ പാടുന്ന പാട്ടുകളും രണ്ടാംവാക്യത്തിൽ പുരുഷന്മാർ പാടുന്ന പാട്ടുകളുമാണു ചേർത്തിട്ടുള്ളത്. പരിച്ഛാരത്തിന്റെ തള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ഇത്തരം പാട്ടുകളും അതിന്നു യോജിച്ച വിനോദങ്ങളും നാമാവശേഷമായിപ്പോകുന്നുണ്ടെന്നു അനുഭവപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഓണക്കാലത്തെ കൈകൊട്ടിക്കൂട്ടിയും തിരുവാതിരക്കാലത്തെ ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ടും വെള്ളം തുടിയും മറ്റും സാധാരണയായിരുന്നതു ഇപ്പോൾ ദുർല്ലഭമായിപ്പോയിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഇന്നൊരു ദുഷ്ടാന്തമാണ്. കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മാത്രമെ ഇങ്ങിനെ ചില വിനോദങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാൻ സാധിക്കുമുള്ളൂ. ഇതാണു പ്രത്യേകം ചിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിച്ച് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കാൻ കാരണമായതു.

ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ഈ പുസ്തകത്തിന്നു വശ്യമായ ചിത്രങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ച് ആർട്ടിസ്റ്റ് മിസ്റ്റർ ജി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മനോധർമ്മത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ചിത്രമെഴുത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ മിസ്റ്റർ വാരിയർ പുസ്തകങ്ങൾ “ഇല്ലസ്റ്ററേറ്റ്” ചെയ്താനും പ്രാപ്തനാണെന്നും മലയാള അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നുമത്തെ പ്രാവശ്യമാണെന്നും പുസ്തകം വായിക്കുന്നവരെ പറഞ്ഞ മാസ്റ്റർമാർക്കേണ്ടതില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

മംഗളോദയം പ്രസ്സ്കാർ തുടങ്ങിവെച്ച പുതിയ പ്രസ്സറാത്തിലെ നാലാമത്തെ വാല്യമാണ് ഇത്. ഈ വാല്യപുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാമതാം പുരുഷനാകുന്നത് അച്ചടി കഴിയാറായിട്ടുണ്ട്. പൊതുജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തിന്നു യോജിച്ചവിധം ഈ ഗ്രന്ഥാവലിയിൽ പല പുസ്തകങ്ങളും വെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ഏല്പാടുകൾ ചെയ്തവരുമുണ്ട്.

ഗുജിബപേരൂർ }
 1-4-03 } മംഗളോദയം പ്രവർത്തകന്മാർ

நினைவாற்றல் — ஜவகர்.

ഗുരുവായൂരപ്പൻ.

പ തു തു പ ത ത .

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

“കുറുമാരി” എന്നു ചേർത്തു.

കരുണാകരൻ നാരിമാരെക്കൂടി
പ്രമുഖ ഗുരുവായൂരപ്പൻ തന്റെ
ചരിതമനു നന്നായിപ്പാടിപ്പോപ്പൻ
ഒരു കിളിയെ മെല്ലെ വിളിച്ചിരുത്തി.
“പരമേശ്വര തന്ത്ര! വരികരിക്കിൽ
പൊരിയവില്ലും തേനും തെളിഞ്ഞു ചൊമ്മി
കരുവടി നീ തിന്ന സുഖിച്ചശേഷം
വരിചിറൊഴു പാട്ടൊന്നു പാടിടേണം
മുരമനൻ, കൃഷ്ണൻ, ജഗന്നിവാസൻ,
അരിക ഗുരുവായൂർ വാണീടും ദേവൻ
കരളതെളിഞ്ഞിപ്പോ നൽകുന്നമുതൽ
വരണമതു ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാൻ മോഹം.”
അതുപൊഴു മെല്ലെ ചൊല്ലി തത്ത്വ
മതിയിലിതു നിങ്ങൾക്കു തോന്നിയല്ലോ.
അതു സകൃതം നോക്കിയാൽ നാരിമാരേ!

കഥ പറയാം നിങ്ങളോടിയുംപോലെ.
 വരമസുഖം പാലാഴിമദ്ധ്യത്തിൽ
 ലിരുമറിയിരാരൊത്തു വാമ്പിൻമീതെ
 വരമേളും മായവൻ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
 വരമേളിക്കാത്തൊത്തു മക്കിമീടും.
 വിരവിനൊട്ടുനിങ്ങൾ മനസ്സിരുത്തി-
 പ്പായുമൊരു സാരം ഗ്രഹിച്ചുകൊൾവിൻ
 'ഒരു ചെറിയ പാട്ടാണിതെന്നുസാരം'
 കരുതരുത്! ലേശവുമില്ലകാരം.
 നടുവയരാവേനാം പുത്രനായ്ക്കു
 പട്ടമതിമാൻ തീർത്തതാം പത്തുവൃത്തം
 വടിവിനൊട്ടു നിങ്ങൾക്കു ചൊല്ലിത്തരാം;
 സ്വദിതിയിതു കേട്ടു പരിച്ചുകൊൾവിൻ.
 അതിരസമാണിപ്പാട്ടു കേട്ടുവെന്നാൽ.
 മതി കളിതും മങ്കമാർ നിങ്ങൾക്കെല്ലാം
 അതിരസികൻ വിചോനദ്ദേഹത്തിന്റെ
 കൃതിയതു നന്നാകാതെയൊകാ നൂനം
 ഗുരുപവനാഗാരേശൻ കൃഷ്ണനേയും
 ഗുരുവിനെയും വന്ദിച്ചു തത്ത മെല്ലേ
 പരിചിനൊട്ടു താളം കണങ്ങിക്കൊണ്ടു
 കരകവിയും കേരിയാൽ പാടിനേവം.

പ്രത്തം ൨.

“യുദ്ധിക്കേണം” എന്നു പറയ.

തിരുമുടികെട്ടിച്ചുറ്റം പീലികൾ
 തിരുക്കിങ്ങ് ഗേഹിയാടതിലിടയിൽ
 പരിമളമിളകും പൂക്കളണിഞ്ഞു -
 കരുതേ വാഴ്ന്നു ഗോവിന്ദ!
 പഞ്ചമിനാളിലുദിച്ച ഗുഹാകു
 ണെഞ്ചകമെരിയും പാലത്തിൽ
 കിഞ്ചിൽ കുറുപ്പും കുറുകുറായിളകി -
 തഞ്ചിന വടിവിനു കൂപ്പുനേൻ.
 തണ്ടലമ്പെനെടുത്തു കളിക്കും
 രണ്ടുശരാസുഗമെന്നോണം
 കണ്ടുവരും തവ ചില്ലിപ്പെയമൽ -
 കണ്ണയൊടടിയൻ കൂപ്പുനേൻ.
 മരുഭാവാസം തന്നിൽ വിളങ്ങും
 സുരതക സന്നിഭ! ഗോവിന്ദ!
 പരിചിൽ തൊട്ടൊരു ഗോപിക്കുറിയും,
 പരചിന്ദുതേ! കൂപ്പുനേൻ.
 മകുതിവിശുദ്ധത, പരചിത്തതപം
 മകുതിവിശുദ്ധത, വൈരാഗ്യം,
 തക്കമൊഴിവകയൊക്കെയുമുതകം
 തൂക്കുണ്ണിയാരിലേറിയെന്നും.
 തൂക്കുണ്ണികോണിൻ മഹിമകളാകുമെ -

ശക്തം മായവ! വണ്ണിപ്പാൻ.
 ഭക്തജനപ്രിയ! സകലജനത്തിനു
 വിശക്കുളിയിതെന്നുതരൂ.
 മൂക്കും നല്ലൊരു തിലസുമെല്ലൊഴും -
 മൂക്കുമെടുത്തു നമിച്ചീടും
 മൂക്കിന് താണു വണങ്ങുന്നതിയൊ-
 യോക്കണമവിടണുപ്പോഴും.
 മകരമോമണികണ്ഡലകാന്തികൾ
 സുകരമിണങ്ങളും സുകപോലം
 അകമതിൽ മല്ലാറിപ്പോ! കയറ്റു-
 ന്നഗതിക്കുവിടുന്നാലോരും.
 തൊണ്ടിപ്പഴവും പവിഴവുമെങ്ങിനോ
 കണ്ടു മിമണ്ടു മയങ്ങീടും.
 ചുണ്ടിനു താണു വണങ്ങുന്നിവിടെ
 കൊണ്ടു പുലമ്പുക കാരുണ്യം.
 വിച്ചുകൊട്ടിനു വിച്ചു പിടിക്കും
 നൽച്ചൊവ്വുകൾ മല്ലാമേ! -
 വിച്ചുലഭിക്കുന്നു കാണുന്നതിനി-
 ഞച്ചുത! സംഗതിയാക്കേണം.
 അഞ്ചുമൊരൊമ്പതുലക്ഷകുളുവിലും
 തഞ്ചത്തിൽ പരിപാലിക്കും.
 പുഞ്ചിമിഴൊരുകവി കാണണമെടിയനും -
 ദേവിതകതുകം മല്ലാമേ!

പ്രകാശം ൩.

‘മോക്ഷസ്ഥിതി’ എന്ന പദം

ജ്ഞാനസാധനമാകിയ തിരു-
 വാഗ്ദാനം സമീപമാകുന്നു
 കാണിപ്പോരുന്നൊരിക്കലും കൃഷ്ണ!
 കാണുവാൻ കഴിവാക്കേണം.
 ശബ്ദം കൾ തല തല്ലിപ്പോ ഗമ-
 ത്തിങ്കൽ ചാത്തിപ്പോ കൈസ്സരം
 പകരേണമി! കാണണം മര-
 സങ്കടങ്ങളൊഴിഞ്ഞു
 വത്സനാമകിയത്തിന്നു, നാൽക്കൂടി-
 വത്സലാഭനാമൊത്തൊരം
 അസ്സലാസ്സലിത്തയുള്ളൊരു മാറ്റം
 മണ്ഡിവിഗ്രഹം! കാണണം
 മായയെപ്പൊഴിവാക്കും നല്ലൊ-
 രായതായ കൈകളാൽ
 ആയസ്സെകിയനാഗ്രഹം ഗുരു-
 വായുപ്പ! നീ നൽകേണം
 കാലി മേയുന്ന പൈതൃക! അം-
 താലിലപോലെ ശോഭിക്കും
 ചേലാത്ത വയറൊന്നുടെ ദാമ-
 ജാലമൊക്കെയും പോക്കേണം
 കൃഷ്ണസ്വപ്നത്തെക്കാട്ടിലും ബഹു-
 കൃഷ്ണവണ്ണമായ രാജിക്കും

കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ടുകൾ

കുണ്ണ! നിൻ, രോമമാലിയും നിത്യം
കുണ്ണസാരഥം! കൂപ്പുനേൻ.

കട്ടിയും കടിയുടനീളവും, ചട -

ചൊട്ടിയ മദ്ധ്യഭാഗവും

പുഷ്പിയും നാഭിപരമവും വച്ചു -

കട്ടിയാമെന്നൊക്കട്ടേണം

നവയുഗാലംബിതാർത്ഥകൾ നിത്യം

തൊട്ടു തലോടും. തൂപ്പാടും

മുട്ടിടും പടി ചാത്തിയ മഞ്ഞ -

പ്പട്ടിനും കുണ്ണ! കൂപ്പുനേൻ.

മെല്ലവേ മതിബിംബമെടുത്തു

തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു വച്ചതും

ചൊല്ലെഴും നഖപരീക്ഷിയുമുള്ളി -

ലെല്ലാരോരവുമൊക്കുന്നേൻ

മുക്തരാം മുനിമുഖ്യരും, ദേവ -

സിദ്ധഗന്ധർവ്വസാമ്യരും,

ഉത്തരാംഗത്തിൽ ചൂടിടും പാദ -

ശുദ്ധപാദസുരക്ഷാലംബം

മാരോണമെന്റെ ഭീനങ്ങളുഴ -

ലാരോണം, തൃക്കണ്ഠപാശം,

ഉന്നതമായുരുദായം വാഴും

പോവീ! നിത്യനൈഷ്ഠാരോണം.

പുത്തം—൪.

പന.

പണ്ടു വേദത്തെക്കൊട്ടാക ദൈത്യനാം
 തണ്ടുതപ്പിയെക്കൊല്ലുവാനായിട്ട,
 ഇങ്ങലെന്നിയെ മന്ത്രിവടിവാണ്ടു -
 കൊണ്ടതും മധുസൂദന! നീയല്ലോ
 മന്ദരകുടകോലാക്കിപ്പാൽക്കടൽ,
 മൂന്നും ദേവകുൾനിന്നു കരയുമ്പോൾ,
 അന്നു താണൊരു മന്ദരം കൂർമ്മം -
 സ്തന്നപൊക്കിക്കൊടുത്തതും നീയല്ലോ.
 ഭൂതലം പണ്ടു പണിത്തടിയനാ -
 സ്താതാളം പൂക്കു തോറയിൽ താങ്ങുമ്പോൾ
 ജാതരോഷമെതിർത്ത ഹിമണ്ണാക്കു -
 യാതുധാരനൊക്കെന്നതും നീയല്ലോ.
 നാരസിംഹവടിവാണ്ടു പണ്ടതി -
 ചുരന്നായ ഹിമണ്ണുകൾപ്പുവേ,
 മാറിടത്തെപ്പിളന്നു വധിച്ചതും,
 നീരജേഷണ ദേവ! ഭവാനല്ലോ.
 പണ്ടു വാമനമുത്തിയാൽ മൂന്നടി -
 കൊണ്ടുതന്നു പിടിച്ചു ജഗത്രയം,
 അണ്ടർകോനിൽ കനാവാണ്ടു മാഞ്ചലി -
 സ്തൂണുൽ ചേർത്തതും ദേവ! ഭവാനല്ലോ.
 മൂന്നും രാജ്യാവരണായ്, രാപ്പകൽ
 മൂന്നയത്താൽ തിളയ്ക്കും മഹീശമേ
 കൊന്നുകൊന്നു കലുങ്ങാതിരിപത്തി -

യൊന്നുവട്ടം മുടിപ്പതും നീയല്ലോ.

ദുഷ്ടനാകിയ രാവണരാജസ-

നിട്ടമുപ്പാരുനട്ടം തിരിയ്ക്കവേ,

ശിഷ്ടരാജ്യം ചെമ്പുവാൻ രാമനാ-

യിട്ടു വന്നു പിറന്നതും നീയല്ലോ.

ധീരനായ് ബലദേവരാമനായ്

ഭൂമിനാരു ജഗത്തിനാ ചേക്കയാൽ

വീരനും കാമപാലനെന്നുള്ളൊരി-

പ്പേരിനാസ്സഭമായതും നീയല്ലോ.

വിക്രമത്തിനാൽ കംസാവനിയി-

ച്ചക്രശ്വാസം വലിപ്പിച്ചിഴയ്ക്കവേ,

അക്രമം തീർത്തു കാക്കവൻ കൃഷ്ണനാ-

യ് ചക്രപാണേ! പിറന്നതും നീയല്ലോ.

മുഷ്ടകൊണ്ടു ജനങ്ങളിനിപ്പര-

ചക്രംകൊണ്ടു തിരിഞ്ഞു വലയുമ്പോൾ

കുപ്തിയായിപ്പിറപ്പാ നിരിപ്പതും

ഭക്തവത്സല! കൃഷ്ണ! ഭവാനല്ലോ.

എന്നു വേണ്ടാ ചരാചരമൊക്കെയും

നിന്നിലൊല്ലാ ലയിപ്പതും മധവ!

വന്നു നിത്യവും നിൻകഴൽ കമ്പിട്ട-

ന്നെന്നെന്നെയെന്നീ കയ്യുപ്പെടുത്തുന്ന?

വൃത്തം—9.

“സുന്ദരിമാർക്കുനി” എന്നു പദം.

മായാമനോഹര ദേവ! മറി-
 മായങ്ങളുള്ള മുകുന്ദ!
 ആയുരാരോഗ്യം തരണം ശുഭ-
 വായുരമെന്ന കൃഷ്ണ!
 ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയും വിശ്വേ ഗതി-
 ശോകമൊഴിഞ്ഞു സുഖിപ്പാൻ
 ആകയാലെപ്പൊഴും കൃഷ്ണ! ചത്തു-
 പോകിലും വന്നു തുണയ്ക്കു.
 മായകൊണ്ടിട്ടമിട്ടും പെരു-
 തായൊരീസ്സംസാരം വിങ്ങാൻ
 ബ്രായമോടല്ലം തുണപ്പാൻ മന-
 സ്സായെങ്കിൽ കാഴ്ചം ജയിച്ചു.
 ഇന്നു വാം കാണം പരാത്ഥം നാളെ-
 ജ്ഞാനമെയിലാതെയാക്കും
 എന്നല്ല മരണരും കാട്ടും കളി
 വന്നു വന്നെന്റെ മുമ്പേ!
 മാളികകേരിയിരിക്കും പിച്ഛ-
 പ്ലാളയെടുത്തു നടക്കും
 ആളുകളിങ്ങിനെ ചുറ്റും വിന്ദൻ
 കേളികളെത്തു പറവു.
 ധൃഷ്ടമാന് തമ്മിൽ ഫലിതം പറ-
 ഞ്ഞിഷ്ടമാജ്ഞാഴ്ന്ന ലോകം

വെട്ടെന്തെ വീണ മരിയ്ക്കും കുളി-
 മട്ടൊട്ട കൊള്ളാം മുകുന്ദ!
 ലോകങ്ങൾ നീ താൻ ചമയ്ക്കും നല്ല
 വാകത്തിലൊക്കെയും കാക്കം:
 ആകവേ, പിന്നെ മുടിയ്ക്കും പേടി-
 യാകാത്തതാക്കീ പ്രഭാവം.

താമരപ്പൂമകൾ പുൽകം തവ
 കോമളമായൊരു രൂപം
 കാണാനെന്തിയ്ക്കു നിദാനം തര-
 മാമോ മുകുന്ദ! മരാരേ!
 ശുദ്ധമാം ചിത്തിന്റെ സന്തേ! ലോക-
 പൂഷിക്കു വാച്ചൊരു വിന്തേ!
 വിശ്വവുമാനമുത്തേ! കനി-
 വൊത്തു വിളങ്ങുക ചിന്തേ.
 കന്നിനമാളല്ല കൃഷ്ണ! മന-
 സ്സെന്നിലവിടക്കില്ലെന്നാൽ.
 എന്നും തുണയ്ക്കു റാമിയ്ക്കും മുമ്പ-
 കുന്ദൊപ്പോറിയ പോറ്റി!

പൂത്തം—ന.

“ശോഭനം മനവന്ദം” എന്നുപോലെ

ശിഷ്യനായ റാമായണമുതലാദിപ്രിയ! ദേവ!
 കഷ്ടകാലമൊഴിച്ചെന്നെക്കടാക്കിയ്ക്കേണം.

ജനമേജയനെന്നുള്ള ജാനാമപ്രിയ കൃഷ്ണ!
 ജനിമൃതിയൊഴിച്ചെന്നെത്തിപ്പിണ്ണേണം.
 ബലത്താലേ 'കുറുഞ്ച' കലത്തിവിട്ടുടച്ചോടാ!
 അലമെന്നിൽ തുണയ്ക്കേണമലിവിനോടേ.
 ഭൃസുരാം 'പുന്താ'ത്തിൻ ദാസനായ ദാമോദര!
 വാസുദേവ! മറക്കൊല്ലേ മറപ്പു വേണം.
 സത്തായ കചലന്റെ ഭൃത്യനായ ജഗന്നാഥ!
 നിത്യമെന്നെത്തുണയ്ക്കേണം വിഗമവിത്തേ!
 അജനായ കൃഷ്ണ! സാക്ഷാലജാമിളപ്രിയ! ദേവ!
 മരിച്ചിടമടിയൊ തൃജിച്ചിടൊല്ലേ.
 നന്ദഗോപകീടയനായ് വിന്നിജന മുക്തിവണ്ണ!
 എന്തെയിട്ട വലയ്ക്കാല്ലേ ഭവനാനാഥ!
 ക്ഷിതിപാലനജ്ജ്വലന്റെ കരിമക്കാരനാം കൃഷ്ണ!
 ചിത്തമാടിഞ്ഞുവീടും സൽഗതി തരേണം.
 പുകഴാന്നാദ്രവകിണ്ണ മകനായിപ്പിറന്നോനേ!
 അഗതിയാമടിയൊപ്പകുപ്പിയ്ക്കാല്ലേ.
 വിലാപംഗലത്തെ സ്ഥമിയാക്കു പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്ക്കാൻ
 നല്ല പുഷ്പമുപ്പോരേ! നമിച്ചിടന്നേൻ.
 ദനുജനാം പ്രഹ്ലാദന്റെ മറപ്പിണങ്ങിയ തോഴ!
 കാവിവേരും കടൽവണ്ണ! കടാക്ഷിക്കേണം.
 ദിനംതോറും ഗോപാമീജാമിട്ടുകൊട്ടയാട്ടം
 മനുജവിഗ്രഹ! ദേവ! മറന്നിടൊല്ലേ.
 മതിയതിൽ ഭീഷ്മക്കുതിരീതനായ മുക്തിവണ്ണ!
 ചേതമുണ്ടോ! കൃപയെന്നിൻ ചെലുത്തിയെന്നാൽ.

കിളിമൊഴി പാഞ്ചാലിതൻ വാളിപ്പറത്തണവോനേ!
 വളരെ നാൾ വലയ്ക്കാലേ നളിനാനാമ!
 ഉറത്തുവന്നമ്മ മുന്നമുലിന്മേൽ തളച്ചോറോ!
 ദമിതം തീത്തരം സുഖം തരണം നാഥ!
 വിരനതരം ജ്വാനാ വന്നരം തപം ചെയ്യുമെന്നിൽ
 തരം തെളിഞ്ഞെന്നേ കൃഷ്ണ! വരം താത്തൂ!

പൂത്തം—ഒ.

“പൊന്നികളനാളി” എന്നുപദം:

പൊന്നിൻ പൂമാതിനുള്ള പൂണ്ണമേ! തിരുമുടി-
 തന്നിലെസ്സരം ചൂടാൻ കൃപവേണം.
 ഇന്ദിരാമണവരള! ധന്യരും പാദവാസ്യ
 എന്നുമെൻ വിടിലത്തിൽ ചേർന്നീടേണം.
 വേദഗുണരും രണ്ടും തവ ഗാത്രത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ടു
 മാത്രമിരിപ്പാൻ കൃപ ചെയ്തിടേണം.
 മൂക്കിനും മുമ്പുവന്നുമേലുവൻ വഴിയാക്കി-
 ത്തീക്കേണം ഗുരുവായുരപ്പ! ശൗര്യം!
 നാവിനും പാമജുപമാവട്ടെ ജോലി കണ്ണും
 കേവലം “കൃഷ്ണഗാഥ” കേട്ടീടട്ടേ.
 കയ്യകൾ തവ പൂജ ചെയ്യട്ടേ, കണ്ണത്തിങ്കൽ
 മെയ്യണിത്തിരുമാലയണിഞ്ഞിടട്ടേ.
 വീരിൽത്താർക്കകൾ പൂശും മാനത്തെച്ചന്ദനച്ചാർ
 ചേരട്ടേ ഓരോമെന്റെ മറുപടിയിൽ.

വൃത്തിയോടെന്റെയമോവൃത്തിയ്ക്കു വാപേടിപ്പു
 സത്താകം പാൽപ്പായസമൊത്തിടട്ടേ.
 കാലത്തുമുതൽക്കെന്റെ കാലുകളുന്വലത്തിൽ
 മാലാറാൻ പ്രഭക്ഷിണം വെച്ചിടട്ടേ.
 ചൊല്ലുവാൻകൂടിയും പാടിപ്പാത്ത വിചയങ്ങൾ
 ചൊല്ലിപ്പാഞ്ഞലയുന്ന മോഹസന്തേ
 മല്ലനാക്കിടിത്തീയാം മല്ലലോചന! കൂണ്ണ!
 നല്ലമാറ്റത്തിൽകൂടിക്കൊണ്ടുപോക
 കേളല്ലി പ്രവഞ്ചം, ഞാനാളല്ലേ ഭഗവാനേ!
 നാളെയെന്നോക്കാതെന്നെപ്പാലിയുണ്ണം
 ചെപ്പടിവിളകൊണ്ടീ മുപ്പാതം പകിട്ടുന്ന
 കോപ്പെന്നിൽ പയറൊല്ലേ പത്മനാഭ!
 പിന്നാലേ പേടിപ്പിച്ചു തിന്നാറായ് കൃതാന്തന്റെ
 സന്നാഹം വരും വേരും സാരസാക്ക!
 വന്നാലു, മടുത്തിട്ടു വിനാലു, കൂവ വാർ!
 തന്നാലും തല്ലിയെന്നെക്കൊല്ലിയ്ക്കാല്ലേ.
 ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടുപോയിട്ടുവെന്നും ചൈകണ്ഠത്തിൽ
 ധന്വന്താഴിയുണ്ണം ധാന്യഭവ!
 കാൽത്തളിർത്തിൽ വന്നു കാത്തുകാത്താടിനും
 പാത്തിടം ദാസാല്ലേ ഞാനും? കൂണ്ണ!
 മുത്തികൾ മൂവലിലും കീത്തിമാനായ ദേവ!
 ആത്തിരീത്തടിയൊക്കാത്തിടേണം.

അപ്പോൾ

മഞ്ഞുനാൽപ്പിറന്നീടാതൊരുപുണ്യം വേണം!
 വൃതമാക്കിപ്പൊലാ ജനം; ചത്തിടുന്നതെന്നോ?
 ചിത്തമേ! റീ 'ഗുരുവായൂ' കെത്തിടേണം വേഗം;
 തത്ര വാഴുന്നു സാക്ഷാൽ ചിത്തിനുള്ള തത്വം.
 വിശ്വമുത്തി, ചിദാചാരൻ, വിശ്വസിപ്പാൻ യോഗ്യൻ
 വശ്യനായാലതവക്കമോശ്വസിപ്പാമല്ലോ.
 ദാഹമുണ്ടോ, വിശപ്പുണ്ടോ, മോഹമുണ്ടോ പാത്താൽ
 ദേഹമുണ്ടോ, ദേഹിയുണ്ടോ, സ്നേഹമുണ്ടോ പിന്നെ?
 ജായ്ഞനും, മക്കളുണ്ടും, വീരനാനും മറ്റും
 പാരമോത്തു കത്തിക്കുന്നാൽ കായ്ക്കൊക്കെത്തൊറ്റും.
 ആരിവാനു, തടയേതു പാരിൽനിന്നു വന്നു,
 കായ്ക്കൊന്നൊന്നെ, ബുദ്ധോക്തമാരിഞ്ഞു സൂക്ഷ്മം?
 റീരിലൊപ്പോളുപോലെ റിസ്സാരമായ ദേഹം
 കായ്ക്കൊന്നു കരുതാത്തൊൻ ധീരധീരൻ തന്നെ.
 വീടുവിട്ടു 'കൊല്ലം,' 'കോഴിക്കോട്' 'പാലക്കാട്,'
 റാടുതോറും റാടുന്നെറൊപ്പാടുപെട്ടു റമ്മര.
 ജായ്ഞനും, ധനമെന്നും, പാരിതെന്നും മറ്റും
 പാരമോത്തു ചുറ്റുംപോലേ, സാമമോത്താൽ ജീവൻ
 കർമ്മമെന്നും, കാലമെന്നും, തൻമനസ്സിലോത്തു
 ബ്രഹ്മമായ വീട്ടിൽനിന്നു സമ്മതിച്ചു പോന്നു,
 പട്ടി, പൂച്ച, മഞ്ഞുനാ, വാക്കട്ടി, കട്ടുറമ്പു
 തൊട്ടദേഹം പൂക്കു പാടുപെട്ടുഴന്നു ചുറ്റും.
 കണ്ടറിഞ്ഞ തത്വമോത്തുംകൊണ്ടിരുന്നാൽ പിന്നെ
 ധനമുണ്ടോ? സത്യം കയ്യുണ്ടു വിദ്യയല്ലോ.

图 221.

മാതൃകാബിപ്പുരമാതൃകാതപമുള്ളിൽ
 ആയിടനില്പുരോ! മുതലായവ! തോറ.
 എന്നിലുള്ള മാതൃകാബിപ്പുര! വേഗം
 ഒന്നൊഴിച്ചു ചെല്ലിടാത്താൽ നാണയ ചുറ്റിപ്പോകും.
 ചിത്തിൽ വിന്നു വേർപിരിഞ്ഞിങ്ങുതീർന്നോതൊട്ടു
 സത്യമീ ഞാൻ ചെല്ലുതായ കൃത്യമല്ലാമിപ്പോൾ
 തുത്തെടുത്തു ചിദാനന്ദമുതിയായ വിതൽ
 ചെത്തിടനോവടിഞ്ഞെക്കത്തുകൊൾക വിദ്യം.

പുത്തം—൧൦

കവി

കെല്ലൊടിപ്പാട്ടുകുറ്റം വലിഞ്ഞുകൊ-
 ണെപ്പൊഴെന്നാകിലും വാടനോഷ്
 അപ്പൊഴേ സന്താപജാലങ്ങൾ വീങ്ങിപ്പോം,
 ചിൽപുമാനൊത്തു സുഖിജ്ഞാനവും.
 അപ്പൊഴേ മട്ടില്ലിപ്പാട്ടുകൾ വാടിക്കൈ-
 കൊട്ടിക്കളിപ്പൂസ കൂട്ടുകാഷം.
 കുട്ടികളുണ്ടാവും, വീട്ടിലും നല്ലൊരു
 പുഷ്പിയാണുനീടും, കേളി പൊങ്ങും.
 ഉന്നതവംശത്തിൽ ജാതമാൻ പൂജ്യര-
 ത്തന്നെത്താൻ പോന്നുള്ള യോഗ്യന്മാരിൽ
 ധന്യനായുള്ളവൻ തെന്താവായ്ക്കുന്നിട,-
 മെന്നല്ലതിന്മേലൊരായിത്തീരും.
 വാതം, ഭഗവതം, കഷ്ടം, പനി, നേത്ര-
 ജാതകം തൊട്ടുള്ള ദീനമൊന്നും,

ചേതസ്സിപോത്താലുമുണ്ടാകയില്ലാക്കും;
 ഭേദമാമുണ്ടെങ്കിലപ്പോരാതെന്ന.
 ജാതരസം ധ്യാനമാസത്തിലെത്തിൽ.
 വാതിലൊളിപ്പിപ്പാട്ടുവാടി
 പ്രീതിയോടൊത്തു കളിപ്പുകിൽ കാർപ്പുണ്ണൻ
 മോടിപ്പു നാൽകീടം ഭർത്തസൗഖ്യം.
 അഷ്ടമത്തിൽ ചൊവ്വയുള്ള നാതംഗിമാ -
 മൊട്ടൊഴിയാതെയിപ്പാട്ടു വാടി
 വട്ടത്തിൽപ്പിന്നു കളിപ്പുകിൽ കാന്തരൊ -
 ത്തിഷ്ടമായോടിയ്ക്കാമേറെക്കാലം.
 ഇത്തരം ചൊല്ലിത്തവയുമപ്പൊ -
 മ്പിത്തത്തിലോത്തു വാനു തത്ത:
 ഉത്തമം പാട്ടിതു പാടിയാപ്പെണ്ണങ്ങൾ
 വത്താം തോറും സഖിച്ചു വാണാർ.

സമാപ്തം.

മം

കുറുപ്പാട്ടുകൾ

ശകുന്തളവക്ത്രം

എട്ടാമത്തെ പാട്ട്.

കന്നടം വൃത്തം.

മധുരമൊഴിശാധിക വന്നാലും വീ
മധുഗുളവും പാലും പഴവും നൽകാം
മനുജപതി ദുഷ്ടന്തായ വീരൻ
മുനിസുതയാൽമീടും ശകുന്തളയെ
കുതുകമൊടെ ഗാഢവുമായി വേട്ട
കഥ പറകവേണം വീയെന്നൊട്കേൾപ്പാൻ
വിരവൊടു കേട്ടു കിളിമകളും
ഗുരുചാണം ചിന്തിച്ചു ഭക്തിയൊടെ
കരുണ കലനിടുന്ന പാലുവായിൽ
കരിമുകിൽവണ്ണൻതന്നെ കൈവണങ്ങി
കരിവടവൻമാരതികൃഷ്ണനാമെ
കരളിലുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞൊളവും
പുകൾപെയ്ത സോമജലത്തിൽ പണ്ടു
പ്രകൃതിഗുണ ശീലാചാരങ്ങളോടും
പരമമെന്നി ദുഷ്ടന്തൊന്നുപോലും
മൊത്തീയെന്നീനായകനാണൊന്നു
അഴകൊടുവാൻ പാമിൽ പ്രജകൾക്കെല്ലാം

അഴലൊഴിഞ്ഞു വരിവാലിമു
 സചിവവരി ചാമകവൃന്ദത്തോടും
 അചിരതരകീർത്തു വസിക്കുംകാലം
 മരുഭൂമി വസം നായാട്ടിനായിക്കൊണ്ടു
 - പെരിയ മലമന്തനിൽക്കരേരി ഭൂവൻ
 കരമതിലമ്പും നല്ല വില്ലുമായി
 കരിതൂരഗകാലാർ പടകളോടും
 പലകളോടും വേടന്മാർ നായ്ക്കളോടും
 മലയിലകമ്പുക്കടൻ കാടിലുക്കി
 കരടി പുലി പന്നികൾ സിംഹങ്ങളും
 കരി കടമാനും നല്ല കാട്ടുപോത്തും
 അടവികളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ
 മധ്യതി കലയെഴു ശരങ്ങളാലേ.

മണ്ടാം വൃത്തം.

കാട്ടുമൃഗങ്ങളേ തേടി നരവതി
 കാടകമ്പുകൊണ്ടു നേരത്തിങ്കൽ
 വേടിമുറമൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചോടി
 കൂടെ നൃപതിയുമൂടിപ്പിമ്പേ
 മണ്ടുന്ന മാറിനേ കണ്ടുകണ്ടന്തുകേ
 കുഞ്ഞുകൈവിട്ടടുത്തു നേരം
 തേരതിവേഗത്തിൽ പാദതെന്തോടിച്ചു
 മൂരത്തൊതലിൽ ചെന്നുചാടി
 സേനയുമൂടാതെ താനേ ഹിമവാന്റെ
 സാനപ്രദേശം പ്രാവശിച്ചപ്പോൾ

Ms. 784.4/P. 963

ദാഹം മുഴക്കയാൽ തൃപ്തിർ തിരഞ്ഞതി-
 മോഹാമാന്ദാ മുനിൽ കണ്ട
 കണ്മുഖിയുടെ പുണ്യാശ്രമസ്ഥലം
 കണ്ണിൻ കൗതുകമുണ്ടാം കണ്ടാൽ
 മാലിനീയാം നദീകൂലേ മനോഹരേ
 മൂലസ്ഥലം കസമാലിപുണ്ണം
 നാലുവേദങ്ങളുമാശാസ്യങ്ങളും
 നാലുപാഠങ്ങളുപവേദങ്ങൾ
 എല്ലാം ഗ്രന്ഥിച്ചോരു നല്ല മുനിജനം
 കല്യാണമോട വസിക്കും ദേശേ
 ഹോമധൂമങ്ങളും സാഹോദരങ്ങളും
 നാമസങ്കിത്താദികളുണ്ടും
 ശീലഗുണമതിശാലികളാകുമി-
 ബാലകന്മാരുടെ ലീലകളും
 കണ്ടുകണ്ടാനും പൂണ്ടു മഹീപതി
 കൊണ്ടാടിയാശ്രമത്തിനിൽ പൂക്കു
 പണ്ണശാലയ്ക്കുള്ളിൽ ചെന്നു കടന്നവൻ
 വിനാശപ്പാളാരെയും കാണാത്തതാ-
 ലാതുള്ളതീപ്പണ്ണശാലയിലെത്തി-
 ഗൗരവത്തോടവൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ
 ലക്ഷണയുക്തരും വാക്കുകൾ കേട്ടുടൻ
 ലക്ഷ്മീസമാധാനം തുറത്തോടെ
 മിനാൽക്കൊടിപോലെ മിന്നുന്ന കയ്യക
 താപംഗീതാനുമലിടെച്ചെന്നു
 മനാവധിപകണ്ടു മനാക്കമുറക്കൊണ്ടു

മന്ദേതരമവൾ സഖ്യരിച്ചു
 ആതമവാണെന്നു ചോദിച്ചു നോക്കൂ
 വാരിമണിയൊടു ഭൂപൻ ചൊന്നാൻ.

മൂന്നാം വൃത്തം

സോമരംഗത്തിലുള്ള നൂപതി ഞാൻ
 വാമം ദൃഢ്യതനെന്നല്ലോ
 കാമിനിമണെ കായനംതന്നിൽ ഞാൻ!
 സാമേദം നായാട്ടിനായി
 കണ്ണമൊന്നിതൻ വാദപകജം
 കാണാറിവിടെക്കു വന്നു
 താപസോത്തമെ അങ്ങൊട്ടെഴുന്നള്ളി
 താപമകന്നുചെയ്തു
 ഇത്തരം ഭൂപതി ചൊന്നതു കേട്ടവർ
 ഭൂതരമായുരചെയ്തു
 കായ്ക്കുകിളുറപ്പാവാത്തായിതു
 കാശ്യവകന്നറിഞ്ഞാലും
 ചൊറുവാൻതാമിവിടെക്കെഴുന്നള്ളും
 കുറമൊന്നിടം മുനീന്ദ്രൻ
 രണ്ടുവാഴിക താമസിപ്പിടുക
 കണ്ടുപോകേണമെന്നാകിൽ
 ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലി വില്ലുമവഴുടെ
 അംഗസംസ്കാരം കണ്ടു
 മൂ തന്നാണെന്റെ അറണങ്ങളേല്പുയാൽ

ചേതസി ചിന്തിദ്വാനവം
 ഇത്രാല്ലൊരു സുന്ദരിയില്ലല്ലോ
 ഇത്രീളവാനതിലൊക്കെ
 ആമരണങ്ങളില്ലവരൊക്കെല്ലാം
 ശോഭയ്ക്കൊരു കുറവില്ല
 ഉത്തരീയവുമ്പോഴത്തതും
 സത്യം മരവിരിയല്ലോ
 ഭംഗിയുണ്ടിതുകൊണ്ടിനിവരൊക്കെ
 ഭംഗം പ്രകാശത്തിനില്ല
 വെണ്മണി വെണ്മണിയിലൊന്നാകിലും
 ചേച്ചിയില്ലാതെയില്ലൊന്നും
 തികൾക്കൊത്താലകാരമല്ലയോ
 തകലുള്ളൊരു സൗന്ദര്യം
 ചാരുസുന്ദരിയുമിവളെക്കണ്ട
 പാരം വളരുന്ന മോഹം
 ചെല്ലതൊത്ത മൈക്കണ്ണിമാർകളിൽ
 ചെല്ലമാറില്ലെന്റെ ചിത്തം
 കണ്ഠന്ദോർമിഴിയാകുമിവരുമുറി
 കൗതുകമല്ലെന്നു നാനാ
 വല്ലതെന്നാകിലും വൃത്താന്തം ചോദിച്ചാ-
 ലെല്ലാമറിഞ്ഞിടാമല്ലോ
 എന്നൊരുമുദാവിനുകലാധിപൻ
 സുന്ദരിയോടരുചെപ്പു

നാലാം വൃത്തം.

കല്യാണി കളവാണി ചൊല്ലുവീയാരെന്നും
 കല്യേ വിയോടെയ പുത്രിയെന്നും
 വിൻമുലമിരിക്കുള്ളിൽ മന്മഥവ്യവശത
 മേന്മേൽവന്നുദിക്കുന്നു വിൻമലാംഗി
 കയ്യുകയതുകേട്ടു മന്മദങ്ങൾചെയ്തു
 കണ്ണാമുറിയുടെ സുതയല്ലൊ ഞാൻ
 മന്നവ ശകുന്തളയെന്നു പേരിനിക്കൊടോ
 എന്നിലാഗ്രഹം തവ നന്നല്ലേതും
 താപസതന്മണിയെ ഭൂപന കണ്ണൊള്ളാമോ!
 പാവമുണ്ടതിനു ചൊററിയുന്നില്ലേ?
 ഇത്താമുറചെയ്തൊരുത്തമസ്മിതത്തോ
 ടത്തരം നാമവരോവം ചൊന്നാൻ
 വിത്രബ്രഹ്മചാരിയാമുത്തമതാപസന്റെ
 പുത്രീ നീയെന്നു ചൊന്നതസത്യമല്ലോ
 നാരിമാർ തിലകമേ! നേരു നീ പായേണം
 സാരസാക്ഷിയുമതു കേട്ടു ചൊന്നാൻ
 മാമുനി ചൊല്ലിക്കേട്ടു മാമകവൃത്താന്തം ഞാൻ
 സാരസാകൃതേ സത്യം ചൊല്ലീടുന്നേൻ
 വിശ്വവിശ്രുതനായ വിശ്വാമിത്രനും പണ്ടു
 വിശ്വലമാണ്ഡോടും തവസ്സുചെയ്തു
 ഇദ്ദേഹം ഭയംപൂണ്ടു കണ്ഠപ്പാശികളോടും
 സുന്ദരി മോകയെ പാഞ്ഞയച്ചു
 മേനകരൂപംകണ്ടു മാനിയാം വിശ്വാമിത്രൻ
 മാനസ മഴിഞ്ഞവളോടുംകൂടി

ഭട്ടാർ രമിച്ചപ്പോൾ മട്ടോലുംമൊഴിയെ കൈ -
 വിട്ടുപോയിതു തപസ്സിനായി
 ഗർവ്വമുണ്ടായ് നിത്യപ്രാർത്ഥനയാലും
 ഇദ്ദേശ വരുണനെക്കണ്ടപ്പോൾ
 താപസവീര്യത്തിന്നു നാശമില്ലെന്നു കണ്ടു
 പേശലാംഗിയുമെന്നെ വെടിഞ്ഞുപോയി
 അമ്മയും പിരിഞ്ഞു ഞാനിമ്മഹീതലംതന്നിൽ
 നന്മുഖ കടിയാതെ കിടക്കുന്നേരം
 പക്ഷികളെടുത്തെന്നെ തൽക്ഷണം കൃപയോടെ
 രക്ഷിപ്പാൻ മറിയുടെ കയ്യിൽ നല്കി
 ശകുന്തളെടുത്തെന്നെ വളർപ്പാനാജ്ഞാതാൽ
 ശകുന്തളയെന്നു മുമ്പി പേരുമിട്ടു
 പരിചോടെ വളർത്തിതു പരമാത്മമിതെന്നവൾ
 പറഞ്ഞപ്പോൾ തെളിഞ്ഞു ഭൂപതിയും ചൊന്നാൻ
 അനാഖമേനകതന്റെ തനയയായെന്നതും ചേരും
 മനുജനാമിമാക്കേററം പ്രഭയുണ്ടോമോ?
 ഏറിക്കു റീ രമണിയായിരിക്കു റീ മടിക്കൊല്ല
 മറിക്കമതാവാദമായ്ക്കും കേൾ
 വിവാഹശുഭം പലവിധം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടവർവെ
 ച്ചവാനീശമാക്കു മുഖ്യമതു ഗാന്ധർവ്വം
 അതു റീ സമ്മതിക്കേണം മതിമുഖി മടിക്കൊല്ല
 മതിമാനാം നൃപനേവം പറഞ്ഞനോരം
 മുഴുത്ത പത്മനാഭവർ മുഖം താഴ്ന്നുചെയ്തു
 വിഷമമുണ്ടതിന്നു ചൊററതു ചൊല്ലീടാം

എനിക്കു നന്മനായി ജനിക്കും ബാലകനെ
മേടിനിക്കു നായകനായി വാഴിക്കേണ...

മതു ഞാൻ ചെയ്തീടുവൊന്നവളോടു സമയം ചെയ്തു
തുലവിക്രമൻ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു.

—
അഞ്ചാം വൃത്തം.

ദുഷ്ടന്തൻ ശകുന്തളയാം കാന്തയോടും കൂടി
രോഷമെന്നിയെ രമിച്ചു മോദത്തോടെ
ഗുഹ്യമുഖവായ്ക്കുന്നതിപ്പോൾതന്നെ
പിന്നെ സുഖവാമവളോടു പറഞ്ഞു ഭൂപൻ
സേനയോടുംകൂടി നിന്നെക്കൊണ്ടുപോവാനായി
മാറിവി ഞാൻ വന്നീടുവൻ വൈകീടാതെ
താപസേനനാകും നിന്റെ താതനെയും കണ്ടു
താമസം കൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്.
ഈത്ഥമവളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു തന്റെ
പത്തനത്തിൽ പുക്കിരുന്നു പാത്ഥിവിനും
രാജീവനായനായാ ശകുന്തളയും ചിത്തേ
രാജാവിനെ ചിന്തിച്ചാശ്രമത്തിൽ പുക്കു
കണ്ഡനാം മുനീന്ദ്രൻതാനും പൊന്നുവന്നപ്പോൾ
തത്ര കണ്ടു ഭീതിപൂണ്ടു നിന്നാളല്ലോ
ദിവ്യലോചനംകൊണ്ടു വിശേഷമെല്ലാം കണ്ടു
ദിവ്യനാം മുനിവരനാളിച്ഛേയ്ക്കു
പൈതലേ, നീ വേടിക്കേണ്ട ചാരുശീലേ ബാലേ
ചെയ്തതെല്ലാം നല്ലതെന്നറിയുവേണം.

ശാന്തനാം ഭൃഷുന്തൻ നിന്റെ കാന്തനെന്നു മുന്നെ
ചിന്തിച്ചിരുന്നതു ദൈവം സാധിപ്പിച്ചു
ഇത്രീളവാത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധനായിട്ടൊരു
പുത്രനുമുണ്ടായ്തും റിറക്കു ബാലേ
താതന്റെ വചനം കേട്ടു മോദത്തോടെ വാണു
ചേതാമോഹനാംഗിയും ശകന്തളയും
ഗർവ്വം തികഞ്ഞവൾ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ
നല്ലൊരർക്കുണ്ടായ്തുമിന്നു മെല്ലെ മെല്ലെ
ഭൂപതിയും ഭായ്യയെ മറന്നുപോയി
വിന്നെ മാതാപവും മറച്ചു വാണാളപ്പോൾ.

ആറാം വൃത്തം.

മതിമാനാകിയ കാശ്യപുനാതനാൾ
മതിമുഖിയാമവളോടുമെച്ചയ്ക്കു
മല്ലവിശ്വാചനമാകിമ ബാലേ
വല്ലഭവീശപരനെന്നറിയേണം
കണവനെ വേർപിട്ടിവിടെയിരുന്നാൽ
പ്രണയമവനു കുറഞ്ഞിട്ടമല്ലൊ
എന്നതുകൊണ്ടിനി റീ തവ മമണൻ -
തന്നുടെ സവിധേ നന്ദനാനോടും
പോക മടിക്കരുതെന്നുടെ ശിഷ്യക -
ളാകലമെന്നേ തുണയാസ്സോരും
ജനകൻതന്നുടെ വചനമിതിങ്ങിനെ
പ്രണയമിയന്നു ശകന്തള കേട്ടു

പതിയാം നരകലപതിയെക്കാണാൻ
 കൊതി പെരുതുണെന്നാകിലുമിപ്പോൾ
 കനിവേറുനൊരു താതനെയുംമുനി-
 കന്യകളാം സമീകളെയുമശേഷം
 വിരവൊട്ടു വേർപിരിയുന്നതു ചിത്തേ
 കരുതുകയാലതിലിന്നതയോടും
 പോചതിനായവർ മാമുനിതന്നുടെ
 ഭാവമറിഞ്ഞു വണങ്ങിയനോരം
 കണ്ണീരവിരതമൊഴുകിയവർക്കും
 കണ്ണാശമധികം കരുണ കലൺ
 മധുമൊഴിയാളെയുമുണ്ണിയെയും നിജ-
 മടിയിലിരുത്തിയനുഗ്രഹമേകി
 അനുനയവാക്കുകൾ ചൊല്ലി മുനിനാൻ
 അനുസരണം ചെയ്തപ്പൊഴെയച്ചു
 സുതനോടും നിജശിഷ്യകളോടും
 സുതനു ശകുന്തള യാത്രതുടങ്ങി
 പല പല നാടും മലയൊട്ടു തോടും
 ചില പുഴയും പുനരാശ്ശു കടന്നു
 ഭൂപതിതിലകൻ തൻ പുരിതന്നുടെ
 ഗോപുമനീശ്വരി ചെന്നൊരു നോരം
 മാമുനിശിഷ്യകളവളൊട്ടു ചൊന്നാർ
 സോമകലാധിപപുരമിതു കാൺക
 സമയിലിരുല്ലാസിനുടെ രമണൻ
 സുകേശരീമൻ വാണീടുന്നു

പുത്രനുമാതിട്ടവിടെച്ചെന്നിനി
 ഭർത്തൃസമീപേ സുഖമൊട്ടു വാഴ്ത്തേ
 ഞങ്ങളുമിനി പോകുന്നിതു മേലേ!
 മംഗലമസ്തു നിനക്കു സുശീലേ!
 ഇത്തരമൊക്കെയൊക്കെ കടന്നവർ
 സത്പഥമാശ്രമമഴകൊട്ടു പുക്കാർ

എഴാം വൃത്തം.

ബാലിക ശകുന്തളതാൻ ബാലനാടും കൂടിച്ചെന്നു
 ഭൂലോകപതിസമീപേ ദീപവേണി വിനോദം
 ശ്രീപതിസമാനായ ഭൂപതി ഭൂചന്ദ്രൻ ചൊന്നാൻ
 താപംഗി ദീപയെവിടുന്നു വന്നിടുന്നതുമൊക്കെ
 മന്നവന്റെ വാക്കു കേട്ടു താപംഗിയും ചൊന്നാളേവം
 എന്നൊപ്പുണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ള ഭാവമിന്നു മറന്നിതൊ
 റിന്നൊപ്പുണ്ടു കണ്ടുവാറിന്നെന്നുള്ളതിൽ തോന്നുന്നില്ല
 വന്നതിന്റെ കാരണവുമെന്തെന്നു ചൊല്ലുവീയിപ്പോൾ
 എന്നുടെ കമാരവിൻ നിന്നുടെ തനയാല്ലൊ
 ഇന്ദുവംശമേലേ! ഭവാനിന്നിവനെ കൈക്കൊണ്ടാലും
 എങ്ങുമേ നോന്തമ്മിൽ പണ്ടു സുരഭാംഗി! കണ്ടിട്ടില്ല
 നന്ദനാനുജായതോത്താലത്രയും വിചിത്രമല്ലൊ
 നാരിമാർകളോടിവണ്ണം നേരംപോക്കു ചൊല്ലാമല്ലൊ
 നമകേയം കൂടാതെ നേരമേകട്ടെ ചൊല്ലിടുന്നു
 നേരത്രെ ഞാൻ ചൊന്നതിപ്പോൾ ഇന്ദുവംശഭൂപ! കേ

(രംഭം)

മാരതാപംകൊണ്ടു ബുദ്ധി നെരല്ല നിനക്കു ചൊറും
നിരജേക്കണേ പോയാലും കാലമേതും വൈകീടാതെ
കണപമാമുനീന്ദ്രൻ തന്നെ പണ്ണശാലയിക്കെന്നെന്നെ
കണ്ടു കൈ പിടിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്നു നിനച്ചു കൊറും

(ക
വണ്ഡിതനാം കാശ്യവൻ നിന്നുള്പ്പെന്നെ ചൊൽകയാൽ
വണ്ണിച്ചതുമിന്നസത്യം നിണ്ണയം വിഷാദമില്ല
മാനിയാകും വിശ്വാമിത്രൻ മേനകയിലുല്പാദിച്ച
ഞാനുണ്ടായിതെന്നെപ്പിന്നെ മാനിയാം മുനി വളത്തു
മേനകാതനുജയെങ്കിൽ മാനിനി നീ വേഗ്രയല്ലോ
മാനിയെന്നതോത്തിടേണ്ട കന്യക കലസ്സിയെല്ലോ
സപ്തവ്യഗ്രസുതന്മാരായി ഭിച്വന്മാർ പലർക്കുണ്ടായി
ഉപ്പുശി തായരല്ലെഴു സുവർണ്ണൻ വസീഷ്ഠൻ താനും
പൂർവ്വന്മാരെക്കൊണ്ടിവണ്ണം ഭവ്യാചനം ചൊല്ലിടേണ്ട
സപ്പം ഞാനറിഞ്ഞു നിന്റെ ധാർഷ്ട്യമുള്ളവയെല്ലാം
പുത്രനെക്കൊണ്ടു പിതൃക്കൾക്കുളപലോകപ്രാപ്തിയുള്ള
സതപതം തനയൻ തവ ഭർത്താവേ! പരിഗ്രഹിക്ക
അത്രമാത്രംപോലും നാണം ചിത്തതാമിൾ കൂടാതെ നീ
ശാസ്യങ്ങൾ പറയുന്നതു ചിത്രമെത്രയുമോത്തോളം
വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടെന്നെ വല്ലഭാ നീ വെടിയൊല്ല
ചൊല്ലേറുമെൻ താതൻതന്നെ നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കേ

(ണ

വല്ലാതെ സഭയിൽനിന്നു വന്യകൾ പറയുന്നതിൽ
തല്ല കൊള്ളമെന്നരികു പോക വൈകീടാതെ നീയും

ഇത്തരം പലതും തമ്മിൽ വിസ്ഫുലിച്ചു നിൽക്കുന്നേരം
 സത്യമാമശരീരി വാക്കത്തൽനീക്കമാറുണ്ടായി
 പുത്രനെ ഭരിച്ചുകൊൾക ഭൂപതേ നീ പതിയോടും
 ഉത്തമനിവൊന്നുള്ളിലോത്തുകൊൾക മന്നവ നീ
 അതു കേട്ട ഭൂപതിയും പരമാനന്ദം വളന്നു
 പാരാതെ പരിഗ്രഹിച്ചു ഭാജ്യമെന്ന പുത്രനോടും
 ഭാമനോടു തുല്യനാം കമാരനെ ഭരതനെന്നു പേരുമിട്ടു
 കാന്തനോടും സൈപരമാൽ രക്ഷിച്ചു വാണു

എട്ടാം വൃത്തം.

അരികേ മരുവിന സരസിജമുഖിയൊടു
 സരസം നമവരനുരചെയ്തു
 അരുണാധരി ശൃംഗ മാമകവചനം
 അരുതേ നീരസമകതളിരിൽ
 പരമാത്മം തവ പരിചയമൊടുമേ
 പരിചോടുള്ളിലുദിക്കരുതേ
 ദയയില്ലാതൊരു ശംനിവനെന്നതു
 ദയീതേ നിൻ ഏകീ കരുതരുതേ
 കൃപയാ കേവലമപരായം മമ
 സപദി സമീക സമസ്തമിദം
 സതതം നിന്നുടെ ഹിതമതു നൽകവൻ
 അതിമോദനേ വസിച്ചീടു നീ
 ഭരതൻ നമ്മുടെ തനയൻ മേദിനി
 ഭരണം ചെയ്തതിന്നെന്നരിക

പെരുങ്കുന്ത മര മന്തപവേദന
 തരികധരാമൃതമാശ്ശു മുദാ
 വിരവൊടു നൃപഗിരമിതി കേട്ടുവളം
 ഉരചെയ്താളതിരമസതരം
 കലനാമീജനമതിലൊരുവകിഫ
 കലഹം കറന്തനൊട്ടുവാമോ
 പ്രിയമെന്നാകിലുമ്പ്രിയമാകിലും
 അയി നിൻ വചനം മര മധുരം
 ഏതും ചേർന്നവരനുഭവിച്ചിട്ടൊ
 മദനാശ്വസ വസിച്ചു സഖം.

പദ്മനാഭൻ
 ൧൯൦൭

൧൯൦൭

൧൯൦൭

൧൯൦൭

൧൯൦൭

൧൯൦൭

൧൯൦൭

ദേവയാനീചരിണയം.

പത്തുവൃത്തം.

പ്രഥമവൃത്തം.

ആരംഭം—ചമ്പട

(ധാരാശാലി ഏകപാദം)

കളിവചോ വന്നാലും കിരണാലേ
കളുതരമാം വാലും പഴവും നൽകാം
കവിതിലകനായ യയാതിദ്രുവൻ
കവിസുതയാം ദേവയാനിയെ വേട്ടാൻ
കഥ കരുണമെന്നോട് വൈകിടാതെ
കഥിതതരം ചെല്ലണം ശാരികേ റീ
കാവിനോടേ കേട്ടു കിളിമകളും
കാതമൊരു ചാർച്ചവാടും കൂപ്പി
കരുണകലനിടന്ന നായകാവിൽ
കരുണദനം ശാസ്ത്രവൈക്കൈവണത്തി
കരിലുപാൻ വാണീശിരീശനാമം
കരുണതരം ചിന്തേ ചേരതവം ചെന്താർ
കലാമരതാൻ ദേവസുരന്മാർ പണ്ടു
കലശലതു തീർത്തു ജയിപ്പുരായി
കരുതിയവർ ജീവനോ ദേവകളും

കരതാമായാക്കി ഗുരുവിനോരും
 കവിയെ ഗുരുവാക്കിനാർ ദൈത്യനാമം
 കവശരണർ ദേവകളോടു പോരിനാ
 കരണമരരം വന്നീടിപ്പോരാതന്നെ
 കരുണവശാൽ ജീവിപ്പിച്ചീടും കാവ്യൻ
 കലഹമതിൽ നാശം ദേവനാക്കാകിൽ
 കല്പശിഖിയാ നാശം ജീവന തീക്കാ
 കരുതിയവരികാലം ചേദിച്ചാറാൻ
 കരളുല്പാദനം ദേവകൾക്കൊന്നു തോന്നി
 കചജനകനോടുമൊരുമിച്ചിട്ടു
 കചനെ വിളിച്ചുവരുത്തുകയുണ്ടു
 കവിയെ വണങ്ങി ഭൃതസജീവനി
 കവിതരമാം വിദ്യയെപ്പോലെചെയ്തു
 കലമുഖിയായ കവിസുതയെ
 കലശലോത്തരവാദി മോദിച്ചെന്നാൽ
 കരകരുണകളോടെ ഗുഹിയാമെന്നു
 കരഹൃദയമായമരണമുണ്ടു
 കവിതസുധാവാക്യത്തെക്കേട്ടു കചൻ
 കവിയെ വൃദ്ധപുരവിന്റെ രാജ്യം പുകാൻ

—:0:—

ദിനീയവൃത്തം.

കവാക്കിത്തരി—ചമ്പട

(അതുനേരം മേന്മയോടെയെഴുതേണ്ട.)

വിക്രമിയം കചൻതാനും വിശ്വമിമു വിശ്വവാനും
 ശുക്രൻതന്റെ പാദത്തെ 'നമസ്കരിച്ചപ്പോൾ

കൈകൊണ്ടുസുരചാതുരം
 ചൊൽക്കൊണ്ടൊരുവിളയെല്ലാം
 ഉൾക്കരുത്തോടെ ഗ്രഹിപ്പിച്ച കാലത്തിങ്കൽ
 ദേവയാഗീ കൃഷ്ണമുഖവാജം കതുകമാക്കി.
 ശൈവലം പരികർമ്മങ്ങളവൻ ചെയ്തതും
 അതുതൂലമവളന്നുമുതൽ താട്ടരോഗങ്ങൾ
 കതുമലം വലിച്ചവർ മരിച്ചുവാണാർ
 കണ്ട കാനനങ്ങൾ തോറും മണിമണി നടന്നവർ
 കണ്ട കസമാദികളെക്കൊണ്ടുപോന്നീടും
 ബ്രഹ്മചാരി കചൻതാനും വിൽവമായതിലേവലം
 പെണ്ണണിയെ ദിനംപ്രതി സമ്മാനിപ്പീടും
 ആടുന്നവനിലും പിന്നെറ്റുപാടുന്നവനിലുമേറും
 ഗുഹയായി വധുവാഞ്ച മൃദന്നോനിലും
 ഇഷ്ടമുള്ള വസ്തുക്കളെക്കിട്ടീടുന്നോനിലുമേവ.
 മിഷ്ടമേകുന്നവനിലും തൃഷ്ണിയോടേറും
 കണ്ണാണെങ്ങളെല്ലാം കൊണ്ടുടീട്ടനാവനിലും
 കണ്ടാലേറെ നല്ലോനിലുമുണ്ടാകും രതി
 ഉല്പലാക്ഷിമാക്ഷിത സപ്രസിദ്ധമെന്നറിവു
 ചൊൽപ്പൊങ്ങുമിഹണം കചന്റെപാദങ്ങളല്ലോ
 താങ്ങൂറ സംവത്സരം കഴിഞ്ഞു കചനാടകൂടി
 മഞ്ജുളാംഗിയാൻകളിയറിഞ്ഞു ദൈത്യന്മാർ
 കചൻതന്റെ വരമേയ്ക്കും കേചിൽ കേട്ടു കോവ
 (ത്തോടെ
 കചൻ നല്ലതളെ കാട്ടിൽ മെച്ചീടുന്നേരം
 കൊന്നവനുടലുണ്ടല്ലോ മോദാമാതിലസമ.

മൊന്നാൾ നറുകിയവർ ചെന്നൊക്കെയെത്തി
 സന്ധ്യാകാലേ പശുവും ചന്തമോടെ പോന്നവന്നു
 കിട്ടു കചം കാണാത്തതാൽ ചിന്തിച്ചുടനെ
 ചെന്നു ദേവന്മാരി കരഞ്ഞെന്നോം താതനോടൊതി
 വന്നിലല്ലേ ഗുരുസുതൻ ചിന്നമാക്കു
 ഗോക്കളം ഗോശാലതന്നിലൊക്കവേ വന്നിങ്ങുകൂടി
 പാക്കേഴും പാമല്ലിപ്പൊളക്കാന്തുമായി
 അന്നിരോരൂവും ചൊയ്ക്കു വെച്ചുമായികചനെ

(കിൽ

വിപ്പമെന്തു യഥാവേലേ ലഗമാക്കു ഞാൻ
 ഏന്നു സുത പാഞ്ഞെല്ലോം ചിന്നമെന്തുതിവന്നാ
 ലിന്നവെന്തെവിപ്പിച്ചൊന്നറിഞ്ഞാലും
 വിളിച്ചു കാവുൻ കചനെ വിളിത്തുചെന്നൊക്കൂടൽ
 വെളിച്ചത്തു വന്നു കചൻ കളിച്ചാൻ ചിത്രം.

—:0:—

തൃതീയവൃത്തം.

ഏരിയുലക്കാമോദി—ചമ്പട

(ദക്ഷിണൻ താതമുതലെന്നോം ചമ്പ.)

സുരരിയാം ദോയാസി ചൊന്നാൾ കചനോടു
 വന്നിടവാൻ താമസമെന്നെ ചൊൽക നീ
 പഞ്ചിരി പുണ്ടവളോടുകൂടെച്ചെന്നു കചൻ
 വഞ്ചിച്ചു ഭരണവർ ചെന്നു ചോഴ്ചിതത്തെ
 പിന്നെയുമൊരുദിനം പുവിന വാം പൂക്കു-
 നന്നവരുടെ ചൊരിച്ചിട്ടുള്ളൂ ചേത്താർ
 ഇന്ദ്രമുഖി ദേവന്മാരി താതനോടു ചൊന്നാ-

ഭൂതമുഖം വിളിച്ചു വരുന്നിടീവർ
 അങ്ങിനെ മൃഗാമനുസ്മരണമാം ദൃഷ്ടു-
 രിങ്ങിവിവർ വന്നിടാത്തൊന്നോത്തുടൻ
 കൊന്നുവെട്ടൽ വരുത്തു പൂജിയാക്കിക്കൊണ്ടു
 വന്നാൽ ശൂത്രം കൊടുത്താർ ചങ്ങു ചേർത്തു
 ദേവതാവി കചൻതന്നെ കാണാത്താൽ വരി-
 ദേവതാമൃതത്തിടിവാളുപുറമുവിൽ
 വിഷമഗുരുതൻ താണൊന്നിങ്ങിട്ടുടൻ
 വിഷമരീകളുടെ ഭൃഷണമല്ലോ
 ജീവിപ്പിക്കു താത കചനെന്നു കേട്ടു മുത-
 ജീവനികൊണ്ടു വിളിച്ചു ഭാഗ്യവരം
 അന്നേരം മുദീനൻ തന്റെയുള്ളിൽനിന്നു കച-
 നന്നതമയുള്ളു വിളി കേട്ടിടീവൻ
 എന്തൊരു കാമണമെന്റെയുള്ളിലൊവൊന്നു
 ചിന്തിച്ചു വീരമചെയ്തു ജീവസുഖോ!
 എന്നൊക്കൊന്നു ദൈത്യന്മാർ വരുത്തു വെടിച്ചുടൻ
 തന്നിതു മൃതതിലാക്കിസ്സേവിപ്പാനാർ
 ഇങ്ങിനെ കചന്റെ വാക്കു കേട്ടുനോരും മുദി-
 തിങ്ങിട്ടുവ കോപമത്താടതളിച്ചെഴു
 ദാസവന്മാരെഴുറിച്ചു നാശമാക്കിയിന്നു
 ഞാനും സുരോടുളടി വാണിടവൻ
 എന്നതു കേട്ടാശു കചനൊന്നതളീടിനാ-
 നന്നു പയവാശമാരോരും ചെയ്തീടൊല്ല
 കോപാലികളെല്ലാം ഞാൻകൊണ്ടു ജയിപ്പുവൻ

താവസുസ്രനെന്നു ധന്വൻ ചൊല്ലിടുന്നു
 എന്നു കചൻതന്റെ വാക്കു കേട്ടനേരം മുനി-
 റാനിനിതരം ദേവന്ദരനിയോടു ചൊന്നാൻ
 ജീവിതേണും കചനെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചിടേണം
 ജീവിച്ചിടുകില്ലവൻ ഞാൻ ചാകാതെന്നും
 അപ്പുറം കചനുംകൂടി ജീവിതേണമെന്നും-
 ലിപ്തയാകാല്ലാത്തിൽ ഞാൻ ചാകും നന്നം
 പങ്കജാക്ഷിതന്റെ വാക്യമേവം കേട്ടടനെ
 തികൾമൊഴിസമാനനാം ഭാഗ്ഗവതം
 കെല്ലോടവദേശിപ്പിച്ചു മുതസഞ്ജീവനി
 സൽപമാനാം കചനും മടികൂടാതെ
 ദക്ഷിണഭാഗം ഭേദിച്ചു പോന്നിടിനാറാവൻ
 ദക്ഷിണയാൽ ജീവിപ്പിച്ചു ശുക്രനേയും.

—:—

ചതുർവൃത്തം.

ശ്ലോകം

മധുരം തി...ചമ്പരം.

(കല്യാണികുളവാണി എന്നപോലെ)

ദക്ഷിണം കചൻതാനും തൽക്ഷണം ഗുരുവിനെ
 രക്ഷ നൽകുമ്പോൾ പരീക്ഷയായി
 ദിവ്യരും ദൈത്യരുടെ കഷ്ടത ഫലിച്ചില്ല
 പുഷ്പിയായുള്ള ഗുണം തട്ടുകയാൽ
 അന്നേരം സുവിദ്യയെ നന്നാൽ ഗ്രഹിച്ചു കചൻ
 വന്നിട്ടു യാത്രയായി റിന്നനേരം
 സുനരിയവരോടു ചിന്നമായുചെയ്തു
 ഇന്നിപ്പോഴുള്ള നെടും തോന്നിതൊടാ

ഇണ്ടൽകൂടാതായിത്തൊണ്ടു വസിച്ചു ചാമർ
 കണ്ടിപ്പിടാവമിപ്പൊളുണ്ടാവായ്
 കാണമതർചെല്ല വാരിയെന്നു ജ്ഞാൻ
 മാശരമിവിടെ ചാമിത്തു
 വില്ലു വീ കല്യാണാംഗി ചൊല്ലിടുന്നതിനിതരം
 ചൊല്ലെഴും ഗുരുസുതയല്ലോ വീര്യം
 സോഭിതതിനാലും മോദമൊഴെനെ രക്ഷാൽ
 സാദരം മാതാവല്ലോ വേദവിധി
 ഏഴന്നമതുഗുലം ദോഷംവീ ചൊല്ലിടേണ്ട
 തോന്നമാന്താതൊഴു ശുശ്രൂഷിച്ചാലും
 പണ്ഡിതനായ കചൻ മണ്ഡിച്ചുപറഞ്ഞു തീ
 കണ്ഡത്തിലാളും വീണവണ്ണമവർ
 കണ്ഡലമണ്ഡിതരാം ഗണ്ഡമണ്ഡലലസൽ
 തുണ്ഡവും കചങ്ങളാൽ മണ്ഡനാഞ്ചരം
 കണ്ണാരിരൊലിപ്പിച്ചു കണ്ണുകൾ ഗൗരമാക്കി
 ചണ്ഡിക മമിഷ്ഠൊക്കുണ്ടുവോലേ
 ഉൾപ്പരിതപമോടെ ചൊല്ലൊങ്ങും വിദ്യയെല്ലാം
 വിഷ്ണുലഭം വിവാക്കൊന്നുപ്പോളോതി
 ദമ്ബതിയായ വിൻദാ ദമ്ബാശ്ശശാപമിതു
 ധർമ്മലോചനായൊക്കെങ്ങലേപ്പൂ
 എന്നെ വീ ശപിതയാലിന്നു ഞാൻ വിശവോട
 വിനേയും ശാപമിപ്പോളേ കുന്നുണ്ടു
 വിന്നുടെ മനോരഥമിന്നതൊട്ടൊരുമാളും
 പന്നീടകില്ലയെങ്ങിനൊന്നു കേൾ വീ
 ആരണമൊരു മൂന്നിമാരായുള്ളൊരു നിന്നെ

യാതൊര കൈക്കൊള്ളുവാൻ ചോദിക്കതയാം
 ഏന്നാചെട്ടുടനേ വിണ്ണവർപ്പുരം പുക്കു
 വന്നിതാനന്ദത്തോടിക്കുന്നു കചൻ..

—:—

വഞ്ചമവൃത്തം.

പുനാഗവരാജി—മുറിയാത്ത

(അ. കണിതേഴുമവന പട്ടുകയെ ഏന്താചോല)

ഇന്ദ്രാഭികളാം വൃന്ദാമകന്മാർ
 മനേതമൊന്നമൊന്നാം
 വിദ്യകളെല്ലാം സദ്യോ ഗ്രഹിച്ചുട-
 നദ്യോഗം പുണ്ടു യുദ്ധാത്മാ ദൈവകൾ
 ഗർവ്വവും വൃഷ്ടപുഷ്പവിൻ ഐയത്തിൽ
 സർപ്പം ചെന്നിരുന്നു മരാരണ്യ
 കണ്ടിതെല്ലാം കൊണ്ടുവേണികളെ
 കണ്ടോളം മതിയുണ്ടായിതെല്ലാം
 അപ്പരസ്സികളെക്കാളീറ്റിതം ഇ-
 ഗുപ്പാലികളിലാസ്സരം തോന്നുന്നു
 തണ്ടലർപൊയ്ക്കു കണ്ടു കളിപ്പാമ്പൻ
 കണ്ടുവാർകഴലികളുണ്ടെന്നോം
 വസ്യങ്ങളും തീർത്തഴിച്ചുവെച്ചു
 വിസ്മയത്തോടൊത്തു കളിയുന്മാർ
 പുതാസ്യമേറു ശക്തനായ കണ്ടു
 പൂതേജം മുലമാരിൽ കുതുകമായി
 കാണുന്നതിവരുടെ മാമാലയം

വാണിജ്യമല്ലോ വാമങ്ങളു ചെന്നാകിൽ
 വായുവേണമെന്ന് ചെന്നു കരയ്ക്കുവൻ
 മായയൽ പുടവകളെടുത്തൊക്കെ
 ധൂളിച്ചതു കളരിക -
 ജോളത്തോടൊരുമിച്ചവർ കേറിവാർ
 ആരുമില്ലത്തെന്നു കല്പിച്ചവർ
 ദൂരെപ്പോയൊരു വസ്ത്രമെടുക്കുമ്പോൾ
 വണ്ടാർകഴലിമാരെ കണ്ടാഗ്രഹ -
 മണർനായകനാലുണ്ടായൊരം
 പുണ്യരീകേയുവാവെഴുത്തോടം -
 ഖണ്ഡലൻ പരിഖണ്ഡിതയെഴുമായ്
 ഇന്നു യുദ്ധത്തിനൊപ്പമൊന്നൊത്തുക -
 ണിഗ്രാമികളുമാത്താലയം പുകാർ.

അദ്ധ്യായം.

മോഹനം — ചമ്പട.

(നാമനം തിന്നെ നാമനം)

കാമിനികളൊരുമിച്ചാലികമാർ
 സാമോദം വസ്ത്രമുടുത്താർ
 വാമാക്കിയായ ദേവയാനിയുടെ
 കോമളമായുള്ള വസ്ത്രം
 സംഭരണകൊണ്ടറിയാതെ ശർമിഷ്ട
 സാമ്പ്രതമോടെയുടുത്തു
 അന്നേരമെങ്കിലും ചെല്ല ദേവയാനി.

തന്നിടകയെന്നുടെ വസ്ത്രം
 നിന്നുടെ പുടവയിൽ വാങ്ങുക
 എന്നോതിപ്പിന്നാലേ ചൊന്നാൾ
 നിങ്ങളുടെ വസ്ത്രം ഞങ്ങൾക്കുടക്കു -
 തിങ്ങു തരികെന്നു കേട്ടു
 ശർമ്മിഷ്ഠതാനും ചൊല്ലിനാളെന്നേരും
 നിന്മുറിമാനമറിയും
 എന്നുടെ താതസ്സേമമുണ്ടാകയാ -
 ലിന്നമംകാരിയാൽ നീയും
 വേണമെന്നാലുടത്തുകൊണ്ടാലും നീ
 ഞാനിതു വീഴ്ചകയില്ല
 ഇത്തരമധിഷ്ഠിപ്പിച്ചുനേരത്തു
 പിത്തമിവർക്കും ചീരി
 അന്നേരം മുറിതന്നുടെ പുത്രിയാം
 സുന്ദരി ദേവതയെ
 ശർമ്മിഷ്ഠയും സഖികളുമായ് കൂവേ
 ദുർമ്മാർഗ്ഗം തള്ളിവിട്ടിന്നാർ
 പുത്രിയെക്കൊന്നാഞ്ഞത്തൽ മുനിസ്സുണ്ടായ്
 ധാത്രിയെ വിട്ടു തിരവാൻ
 അന്നാളല്ലോ യയാതി നായാട്ടിന്നായ്
 സന്നാഹമോടങ്ങു ചെന്നാൻ
 ഉന്നതമായ ദാഹമുണ്ടാകയാൽ
 മണവനംബു നോക്കുമ്പോൾ
 കൂപം നിറമ്പലം ചാഞ്ഞു കണ്ടതിൽ

ഭൂപതികാമ്മാറ കാണായി
 മിന്നൽപോലൊരു കന്യകാരത്നത്തെ
 മനേതരം കരോരിനാൻ
 മനോഹരവും പ്രലാപവുമുള്ളൊരു
 താപംഗിയോടുകൂടെ ചെന്നു
 നിന്നുടെ താതമാതാക്കളുടെ
 ഖിന്നമായ് കൂപ വീഴ്വാൻ
 കാണമതു ചൊൽക വിരവോടു
 നാശിരിക്കുമണിമാലേ
 പൃഥ്വിശനിന്മേൽ ചോദിച്ച നേരത്തേ-
 ജ്ഞതരം കന്യക ചൊന്നാൾ.

സപ്തമൃത്തം.

ആനന്ദമൈരവി—ചെമ്പട.

(ഭാര്യയെ വിരോധം എന്തായാലും)

ധാത്രിശ കേട്ടുകൊൾക
 ദൈത്യാചാര്യന്മാരോ ഞാൻ
 സത്യമായുത്സാഹി പുത്രിയല്ലോ
 ദേവതാദിയെന്നല്ലോ
 കേവലമെന്റെ നാമമേവം
 കൂപത്തിൽ വീണുപോയ്ക്കു ചൊന്നാൾ
 പുഞ്ചിരിപൂണ്ടുള്ള സഞ്ചയതാപം തിങ്ങും-
 രഞ്ചിതനായ ഭവാൻ ചൊൽകാതെ
 എന്നതുകേട്ടൊരു മനോഹരസ്മിതചെമ്പട

സുന്ദരിയോടൊന്നും ചൊന്നാനോവം
സാമസരിപുകലാധിപനായിട്ടു ഞാൻ
സാരമാം യയാതിയെന്നൊക്കുൻ നാമം
എന്നുകേട്ടുചെല്ലാളിനെന്റെ കൈപിടിച്ചി-
തിന്നു നീയൊഴിഞ്ഞാരു വന്നുകൂടാ
ആയതു കൊണ്ടിപ്പോഴേ നീയെന്നൊ
വേട്ടുകൊറുക ഗ്രാമമാം വിധിയുണ്ടോ പോയിട്ടു
എന്നതു കേട്ടവനും കന്യകയോടുകൂടി
മനാവൽ ചിതോ നീ ചൊന്നുചതുരം
അയ്യോയ്യമനുരാഗമിന്നുവന്നാലും പിന്നെ
നിന്നുടെ ജനകൊപ്പേടിത്തേണം
പോയാലും മറികലനായകനായ ഭൂമി
മായമൊഴിഞ്ഞു വന്നുകൂടുംമുമ്പെ
എന്നെല്ലാമരുൾചെയ്തു മനാവൽ പോയനോം
കന്യക തരുമുലേ നിന്നു താപാൽ.

അഷ്ടമവൃത്തം.

മലരേരി—മുറിയടന്ത.

(കൊണ്ടൽവേണികളെ എന്നോരേല)

വണ്ടാർകേൾക്കുവാൻകണ്ടായ താപാ-
ലിണ്ടലങ്ങേരാം പൂണ്ടവളെ
മുനം തിരവാൻ ചെന്നവൾ കണ്ടു
പോന്നീടുവാൻ ഛാഞ്ഞനേരം
ദേവതാനിയമനേരം ചൊല്ലി

കേവലം ദൈവധീവൻ
 രാജധാനിയ്ക്കു പോരികിട്ടു ഞാ-
 നോജ്ഞിയിന്നു പോരായല്ലോ
 ശമിയ്ക്കു ചെയ്തു ദുഷ്ടന്മാരെ
 ധർമ്മിയ്ക്കു ദേവതാദീപി ചെന്നാൻ
 അക്ഷയം ചെയ്തു ശുഭസോഭ-
 ളോക്കവേ മോഡിപ്പിച്ചുടനോ
 ശുഭസോഭാർത്ഥം ദുഷ്ടികൊണ്ടു
 വിശ്വമത്തോടെ വന്നുടൻ താൻ
 എന്തുകലേ, നിറക്കിത്തന്നോ
 കന്യാദികൾ തോന്നിടവാൻ
 ബന്ധുക്കളോടു വിശേഷം നീക്കി
 സന്തോഷത്തോടെ പോന്നുകൊൾക
 പരന്താക്കൾക്കുവേണ്ടി
 സന്തോഷം താതാറാടു ചെന്നാൻ
 അന്യശത്രുസമാഹാരങ്ങൾ
 ചന്തമോടുകൂടി ഞാനറിവൻ
 കാമാദിദോഷമുള്ളവരുടെ
 ധാരാളം ചെയ്തെടു വാഴുന്നതിൽ
 താമരബന്ധുസുന്ദരവാലന്ദേ
 പ്രേമത്തോടെ വാഴ്ന്നു നല്ല
 പാപികളോടുകൂടി വാഴുകിൽ
 പാപമല്ലാതെ വന്നുകൂടാ
 ഇത്തരം ദേവതാദീപിതന്റെ

വർത്തമാനത്തെക്കേട്ട ശേഷം
 എന്തുകേട്ടോടുകൂടി ഞാനെന്നു
 അമ്മുനിവൃദ്ധപദ്യംവോടു
 യാത്രചെയ്തുകയാൽ വാർത്തകേട്ടവൻ
 ഭീത്രം ചെന്നു ദേവയാനിതൻ
 കാക്കൽ വീണ്ടുനിന്നാരി ചെന്നാൻ
 തീക്കുറിസ്സു ശാപം ചാക്കുശീലേ
 നിന്നുടെ കാക്കൽ ചാക്കു നീയെന്നു
 ലിന്നു ഞാനാളും സാധിപ്പിക്കാം
 എങ്കിൽ നിൻസുത ശമ്മിയുയോടു
 മക്കമാരായിപ്പുമായി
 ഇന്നതൊട്ടെന്റെ ദാസികളായി
 വന്നവെങ്കിൽ ഞാൻ പോന്നുകൊള്ളാം
 അങ്ങിനെയവൻ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ
 മംഗലാപാശിയാം സന്തോഷിച്ചാൾ
 ശുഭാത്മജന്മാരികളോടുകൂടി
 ദൂരംകുറിയോടു രാജ്യം പുക്കുവൻ.

ന വ മ വൃ ത്തം .

കമ്മി.

ഉശാനി—ചെമ്പട.

(പാശ്ചാത്യർ വാക്കുകളെത്തോലിക്ക)

മംഗലാപാശിയാം ദേവയാനി

തുംഗമാം ദാസികളോടുകൂടി

തിങ്ങിന മോദന വാഴമൊരുകാല -
 മിംഗിതമയുള്ളൊരാമമേ പോയ്
 കോമളമായ പൂന്തേൻ കുടിച്ചും
 കാമമാസ്തകചന്ദ്രവിദ്യം
 പ്രേമമോടങ്ങു നടന്ന ചില ഗീത
 മാമോദമാസ്താടി വാഴും കാലം
 മോഹം പെരുതേറെ നായാട്ടിനായ്
 ദോഹമോടടൻ പോയ നോര
 ദോഹം മുഴുത്താശു തണ്ണീർ തിരഞ്ഞങ്ങു
 നാറ്റുഷിയായ നൃപതി ചെന്നു
 കണ്ടു കമരി ജനത്തിലതി -
 ലുണ്ടു പ്രധാനിയൊരുത്തി തന്നെ
 കണ്ടാൽ മണിതീവംപോലെ വിളങ്ങുക -
 കൊണ്ടുടനില്ലലങ്ങൊരുമുണ്ടാൻ
 കേശാദിപാദാന്തരീക്ഷണത്താ -
 ലാശ മുഴുത്തു ചമഞ്ഞുകൊണ്ടു
 പേശലഗാത്രിയോടേവമെന്റചെന്തു
 കൂസാതെ വാരിധിമേഖലേശൻ
 അംബുജവൈരിസമാനമുഖി
 കന്മഷശാലിനി ചാങ്കശീലേ
 നന്മയാലെനോട്ട ചൊൽക നീയാകുന്നു
 നിമ്നലോഷിണി പരുനോരേ
 ഹുന്നതു കേട്ടൊരു നോമവ -
 മുന്നത മോദന ചെല്ലിടിനാ -

കിന്റാദികൾക്കു ഗുരുവാം മുനിയുടെ
 നന്ദിതയായുള്ള നന്ദനാ ഞാൻ
 ദേവയാനിയെന്നു ധാരമെന്റെ
 ചൊവ്വാഞ്ചെന്നിതെൻ ദാസിവർഗ്ഗം
 കേവലം ഞങ്ങൾ കളിപ്പതിന്നാഴ്ച
 പൂവാടികയിൽ മനോഹരമാൽ
 ആരുവാനെന്നറിവതിനാൽ
 പാരമുണ്ടാഗ്രഹിച്ചിടുന്നു ഞാൻ
 നേരോടുകൾ ചങ്ങവേണമെന്നോടതു
 കാരുണ്യവാരിയേ ചാരുനാത്രാ!
 എന്നതു കേട്ടരുൾ ചെങ്ങന്നേവ -
 നിന്ദകലേശനാം ഭൂപതി ഞാ -
 നന്നതമെന്തെൻ ധാരം യയരതിയാ -
 മെന്നു ധരിയ്ക്കുക മേഘവേണി!
 എങ്കിലിന്നെന്നെ വീ വേട്ടുകൊൾക
 സങ്കടമുണ്ടാകയില്ല മേലിൽ
 പങ്കുജാക്ഷിതന്റെ വാക്കു കേട്ടുനോരം
 പങ്കുജാണമേറേവമുചേ.

ദ ശ 2 വൃത്തം.

സെതാ ജു — മുറിയടന്ത.

(ചോരമേയിക്കെന്നപോലെ)

ദേവയാനി നിന്റെ വാക്യം കേവലമിനില്ല മതം
 എങ്കിൽ നിന്റെ താതനേയും ശങ്കേതരം വരുത്തുക

എന്ന ഭൂപാൽ ചെറുന നോര മനോരമ തീർത്ത തന്റെ
 അമ്മയെ വരുത്തിടിനാളപ്പാലംഗിയം ദേവയാനി
 കാവ്യനാമ മുനിയെക്കണ്ട ദിവ്യനാമ യതാതി ഭൂപാൽ
 സാമോവത്തോടെ ചാടിപ്പൊക്കോളാൽ ധിനാപോരം
 വിശ്വരൂപവശോരമെളയപ്പോടറിയിച്ചൊരാൾ
 തമ്മിൽതം കേട്ട മുനിസ്വപ്നോവത്തോടെ
 കന്യാകാജനാശ്ചമയന്ത്രോയം മോദിച്ചു കൊണ്ടാൽ
 പ്രാപണതം ക്ഷത്രിയതം തരയിൽ ചേർത്തു കൊള്ളാമെ

(ന

തന്നുടെ 2 കളിൽ പ്രേമമനാതരായണാകയാൽ
 നല്ലൊരു ദോഷത്തോടപ്പോൾ കല്യാണമുറ്റത്തുകാലം
 പൂർവ്വപീഠനാമ യതാതിയ്ക്കു പുത്രിയെക്കൊടുത്തു മുനി
 ആജീവനാകാലം നിങ്ങൾ യോജിച്ചു സുഖിച്ചുവല്ല
 എന്നുള്ളൊരനുഗ്രഹത്തെ അന്നോരമേകി മുനീന്ദ്രൻ
 അന്നോരം ദേവയാനിയം സുനാമംഗിയോടുകൂടി
 ആയിരം ദാസികളോടും ന്യായരാം ശർമ്മിയ്ക്കയോടും
 രാജേന്ദ്രനാം യതാതിതൻ രാജധാനിതനിൽ പൂജ
 കാരുണ്യം കലൺകൊണ്ടു സൈപരമായ് സുഖിച്ചുവാണു.

ക ര ത്തി പ്ല ഓ ട്.

ഇക്കിതി ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം മക്കുചെയ്തിടുന്ന
 ദണ്ഡനാമ ദണ്ഡാദിസുനോ രക്ഷ മാം ദന്താലോ
 അമ്മതമ്മണനാഭ്യ വിചക്ഷണ പരാദേ
 ലക്ഷ്യമോടന്തകളുതൻ ശിഷ്യ ചെയ്യുന്നോരം

ത്രക്കാരോ നിൻ ചരിക്കയാൽ വക്കുസിയെ തേക്കും
 സക്കുണം ഭേദിച്ചു എന്നെ രക്ഷിച്ചെല്ല നാഥ!
 ലക്കുണാരോ തായങ്കാവിൽ ലക്കുചന്ദ്രപ്രഭാ
 വക്കുഭേദമെന്നു മേലും ശുക്കുചന്ദ്രസാമിൻ
 കാൽക്കുണം വിന്നുടെ കൃപാവിക്കുണമുണ്ടാവൻ
 സാക്കുന്ദയാടെ നിൻ പാദത്തെ ശിക്ഷയിൽ വരേണം.

സോമവാരം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

ചെമ്പകപ്പുഞ്ചോല തന്നിലതു
ചൊമ്മ. സുഖിച്ചു തൻ കാന്തനോടും
ഒന്നിച്ചു തന്നെ ചരവിടുന്ന
സുന്ദരി ചൈങ്കിളിപ്പൈൻ കിടാവ
തേനും കദളി പഴവും പാലും
വേണ്ടുന്നതെല്ലാം തരുന്നതുണ്ട്
നെന്നു നിന്നോടു ചൊരിക്കുന്നു
നന്നായിട്ടെന്നോടു ചൊല്ലിടേണം
സോമവാരത്തിന്റെ വാമയെല്ലാം
സാരമൊന്നെന്നോടു ചൊല്ലിടേണം
ആരെല്ലാം പണ്ടിതു സേവിച്ചിട്ടു
ആരെല്ലാം നന്നകളുണ്ടാണു
മഹലം നൽകുന്ന സോമവാരം
എങ്ങിനെ സേവിതു വേണ്ടവെന്നും
വിസ്മയിച്ചെന്നോടു ചൊല്ലിടേണം
സത്യമായുള്ളതു സതപതം നീ
എങ്കിലോ കേൾപ്പിൻ മനസ്സിലുള്ള
ശങ്കങ്ങൾ പോവുവാൻ പറയുന്ന അറൻ

ശ്രീഗണനാഥനും വാണിമരത്തും
 ശ്രീകൃഷ്ണൻതാനും ശുഭിക്കുനാത്തും
 തുണയായിരിക്കേണമല്ലോപ്പാട്ടും
 കവിവിനോടെന്നെയനുഗ്രഹിക്ക
 സോമകലത്തിൽ പിറക്കുവഴു
 കോമളായായോരു ഭൂമിപാലൻ
 ചിത്രവർമ്മാവെന്ന നാമത്തോടും
 ശക്തനായ്ക്കുന്നു ഭൂവനത്തിങ്കൽ
 കിത്തി വജ്രത്തി മന്തവുകൾ
 ഇലുകൾകുറുവാൻ തക്കവണ്ണം
 ഉണ്ടായി വന്നൊരു കന്യകയും
 സിമന്തശേഷം ജനിതുകൊണ്ടു
 സിമന്തിനീയെന്നുവേരുമിട്ടു
 ചിത്രവർമ്മാവുമാണെന്നതിങ്കൽ
 ഉത്തമനാശകന്മാരെ
 കൈ വരത്തി നിമിഷകൊണ്ടു
 സല്ലരിച്ചുമ്പോടിക്കത്തി നാന്നൂ
 യോരിച്ചു ഭൂവരവീരനായ്
 ചോരിച്ചു ഭൂലോകാരോടേതും
 പുത്രി പണ്ടെന്നു നേരത്തിങ്കൽ
 തലമുണങ്ങുകയൊക്കെത്തുടർ
 കൈത്തിരിച്ചു പാത്തീടേണു
 കൈ തനിക്കുവെല്ലെ നിങ്ങൾ
 എന്നു നാലുതിരുവാഴിതുപോൾ

മന്നവൻ തന്നോടു ചെന്നാൽ
 പുത്രി പിറന്നോക്ക നേരിപ്പോൻ
 എത്രയും നന്ന നിന്ദിച്ചുതന്നു
 ഉത്തമനായോരു രാജ്യം
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 നിന്നകൽ തന്നെ ചരിതമേതന്നെ
 നന്നകൽ തന്നെ പാവനമേ
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 പത്തായിത്തന്നെ മിന്നി നന്ന
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 എട്ടു സുതന്മാരുമെല്ലാം
 എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മെററാത്തൻ
 മന്നവൻ തന്നോടു ചെന്നാൽ
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 കാലം പതിനാലു ചെല്ലുന്നോ
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 സത്യമിതെന്നുതന്നെ ചൊല്ലും
 എന്നവൻ ചെന്നതു കേട്ടുനോ
 മന്നവൻ തന്നോടു ചെന്നാൽ
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 സന്താനം പൂണ്ടു പാവനമേ
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന
 തെളിവാക്കുന്നിതു മിന്നി നന്ന

മന്നവൻ തന്നുടെ ധൈര്യംകൊണ്ടു
 സുന്ദരിയായോരു കവ്യകയം
 മനം വളന്നു തുടങ്ങിതല്ലോ
 ആളിജനത്തോടൊരുമിച്ചിട്ടു
 കേളിയുമാടി നടക്കും കാലം
 അന്നവർ തമ്മിൽ പറയുന്നതു
 കവ്യകാ കേട്ടു വിശേഷമെല്ലാം
 തന്നുടെ വൈധവ്യകാമണത്താൽ
 പിന്നത പൂണ്ടു ചമഞ്ഞതാളോരും
 അന്നൊരു അവസി തന്നെക്കണ്ടു
 തന്നുടെ സങ്കടമുള്ളതെല്ലാം
 കേൾപ്പിച്ചനേരമത്താവസിയും
 താല്പര്യമോടെ പറഞ്ഞാളുപ്പോൾ
 വേദിക്കുവേണ്ടു നീയൊന്നുകൊണ്ടും
 മോദിച്ചുകൊൾക നീ സുന്ദരാംഗി
 നല്ലതു മേലിൽ വരുവതിനാൽ
 ചൊല്ലവൻ നല്ലൊരുപായമില്ലാൻ
 സോമവാരത്തിൻനാളീശനേയും
 വാമാംഗിമാമലർമാതിനേയും
 പൂജിച്ചു തന്നുടെ മാനസത്തിൽ
 യോജിപ്പിച്ചിടക ഭക്തിയോടെ
 കാലേ കളിചെയ്തു നിർമ്മലാം
 ചേലയും പൂണ്ടു കൈനമരയി
 വാസ്തവികനോടും കൂടി മേവും
 ദേവദേവൻ തന്നെ സേവചെയ്തു

പൂജിതമാരാജമന്ത്രങ്ങൾ
 ഭോജനാഭാസവും ചെറുകൊണ്ടു
 അന്നപവാസവും ചെറുതേണം
 പന്നഗമൃദംഗം പാദത്തേയും
 താപംഗി പർവ്വതീപാദത്തേയും
 അന്നാജ്ഞാതേ അഗ്നിമു
 ശാശ്വതനായകേരളീശപരൈ
 വിശ്വസിച്ച് ടിന്നോവിന്ന അഥ
 ആധാരമില്ലാത്തതിന്നു വിശ്വ
 മാതാവിതാക്കുന്നു എന്നു ന്നാം
 രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നിടേ നി
 ുവണ്ണം ചൊല്ലി പൂ തിച്ചുകൊൾകുന്നതിന്നു
 പാപ്തിശങ്കരന്മാരെ പിതൃം പാപ്തിശങ്കരന്മാരെ
 എന്നാൽ വിവര വിവരവണ്ണം പാപ്തിശങ്കരന്മാരെ
 വരീടമെന്നു ചൊല്ലുക പാപ്തിശങ്കരന്മാരെ
 താപസിത്താമസീവണ്ണം ചൊല്ലി പാപ്തിശങ്കരന്മാരെ
 താപമകരറിയാംഗുരീച്ച
 അന്നത്തെട്ടിശ്വരസ്സേവചെട്ട
 സുന്ദരി കന്യക കേരീയോടേ
 വന്നിതു യൌവനം മെല്ലെമെല്ലെ
 മന്നവൻ താതറിഞ്ഞനേരം
 പണ്ടു വെളിന്റെ തായനായി
 ടുണ്ടായി വന്നിതു ചന്ദ്രസോൻ
 ചന്ദ്രസോന്റെ തായനായി

ചന്ദ്രാംഗനെന്നു നാമമുണ്ടാകും
 ഉണ്ടായിവന്നിതെന്തെ നമേന്ദ്രൻ
 കണ്ടാൽ മനോഹരമെന്നേ വേണ്ട
 തണ്ടാർശരണമവനൊക്കണ്ടാൽ
 കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു തല കുലുക്കും
 ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു മന്നവനും
 മംഗലഗാത്രിയാം കയ്യകയെ
 ചിത്രവർമ്മു കൊടുത്താവാല്ലാ
 എത്രയും നല്ലൊരു നേരംകൊണ്ടു
 ചന്ദ്രാംഗനായ രാജപുത്രൻ
 സന്ദർശനമെ കൈവിടിച്ചു
 പുത്രിതൻ കാന്തനായുള്ളവനെ
 ചിത്രവർമ്മവിൻ വേണത്തിൽ
 ബന്ധുക്കളായവരെക്കൊട്ടി
 ബന്ധം വരുത്തി ചമച്ചുകൊണ്ടു
 ചന്ദ്രാം ചന്ദ്രികയെന്നു പാറെ
 ചന്ദ്രാംഗനൊക്കെ നൃപനും
 ഭരിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടൊരു ദിവസം
 നന്നാൽ സുഖിച്ചു വസിക്കുംകാലം
 കാലം പതിനാലു ചെന്നാശേഷം
 ബാലകൻ ചെന്നാങ്ങൊരുദിവസം
 കള്ളിനിന്നിൽ കളിപ്പതിനാൽ
 ബാലന്മാർ മറ്റും പലരും കൂടി
 തോന്നി കരറി തിരിച്ചുപോണം

താണിതു തോണി വിമിഷകൊണ്ടു
 വട്ടം ചുഴലും കൊടുങ്കയത്തിൽ
 വട്ടത്തിൽ റിന്നു തിമിഞ്ഞു തോണി
 പെട്ടന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
 കഷ്ടമതിലുള്ള ബാലന്മാർക്കു -
 പ്പെട്ട മരണമവിടെത്തന്നെ
 ഒട്ടു മുതലുകൾ കൊണ്ടുപോയി
 കണ്ടവരെക്കൊന്നിലവിളിച്ചു
 മണ്ടിവരുമ്പോൾ ബാലകനെ
 കണ്ടിലൊരോടത്തുമായും വാപം
 കൂട്ടാതെ കൈക്കൊണ്ടുവരും ചെന്നു
 മണവൻ തന്നാടു ചെന്നാനപ്പോൾ
 കാളിന്ദിതന്നിൽ ചളിപ്പുതിനായ്
 ബാലന്മാർ മറ്റും ചിലരുമായി
 തോണി കരേറി തീർച്ചയുണ്ടോ
 താണിതു തോണി വിമിഷകൊണ്ടു
 വട്ടം ചുഴലും കൊടുങ്കയത്തിൽ -
 പ്പെട്ടന്നവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി
 ചന്ദ്രാംഗമൻതാനും മറ്റുള്ളൊരും
 ഒന്നിച്ചു താഴുന്ന പാറത്തിങ്കൽ
 തീരത്തു വില്ലുന്ന തെങ്ങളെല്ലാം
 ആരേയും പോക്കേട്ടുകണ്ടതില്ല
 ഇത്തരമുണ്ടായ വാത്തയെല്ലാം
 ചിത്രവർമ്മചാടു കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ

രാജകുമാരൻ മരിച്ചുവെന്നു
 രാജാവുമുള്ളിലുറച്ചുവല്ലോ
 ധീരനെന്നാകിലുമന്നേരത്തു
 പാരം പരവശനായി വന്നു
 എന്തൊരിക്കിലുണ്ണു വന്നിതെന്നു
 ചിന്തിച്ചു പാരം വിഷാദം പൂണ്ടു
 മാതാപിതാക്കൾക്കൊല്ലാവക്കും
 ആധി മുഴുത്തുടൻ ദുഃഖം പൂണ്ടു
 സീമന്തിനീതാനുമന്നേരത്തു
 ഭൂമിയിൽ മോഹിച്ചു വീണാളല്ലോ
 മരത്തടിച്ചും തലയ്ക്കടിച്ചും
 മരത്തെ ദുഃഖം കലൺകൊണ്ടു
 മോദനം ചെയ്തവളായവണ്ണം
 ഖേദം കലൺ പാഞ്ഞൊളുറ്റം
 വൃദ്ധന്മാർ മറുളള ബ്രാഹ്മണരും
 ബുദ്ധി തെളിഞ്ഞരുങ്ങുകിൽ വന്നു
 ദുഃഖങ്ങൾ തീരുവാൻ തക്കവണ്ണം
 കൈപ്പറഞ്ഞുടനാശപിരിച്ചു
 ഖേദം കലൺവരൊക്കെക്കൂടി
 ശേഷക്രിയകൾ കഴിച്ചു പിന്നെ
 ജ്ഞാപു തന്റെ വിരഹംകൊണ്ടു
 ചിത്തത്തിലത്തൽ പെരുതായിട്ടും
 സീമന്തിനീതാനുമൊന്നുകൊണ്ടും
 സോമവാദാർച്ചനം മുട്ടിച്ചിരി

ദിവ്യങ്ങളൊക്കെ മാനുഷിൽ വെച്ചു
 നീക്കം വരുത്താതെ ചെറുതല്ലോ
 വെള്ളത്തിൽ വീണോരു രാജപുത്രൻ
 മെല്ലവേ കീഴ് വട്ടു ചെല്ലുന്നേരം
 സുന്ദരിയായൊരു നാഗപുത്രി
 ചന്ദ്രാംഗദൻതന്നെക്കണ്ടനേരം
 കൂട്ടിക്കൊണ്ടുണ്ടാട്ടു പോയശേഷം
 വെട്ടുന്നു പാതാളലോകത്തിങ്കൽ
 തക്കകൻതന്റെ മവനത്തിങ്കൽ
 തൽക്കണം ബാലനെക്കൊണ്ടുചെന്നു
 മോദോ പന്നഗരാജനപ്പോൾ
 ചോദിച്ചു രാജകുമാരനോടു
 ആമെന്നറിഞ്ഞീലു നിന്നെ ഞാനും
 നോക്കു പാക മയപ്പെടുതെ
 എന്നതു കേട്ടപ്പോൾ മോദത്തോടെ
 ചന്ദ്രാംഗദന്താൻ പാഞ്ഞാനല്ലോ
 മൂന്നും നാളന്റെ തനയനായി
 വന്നുവിറന്നിതു ചന്ദ്രസേനൻ
 ചന്ദ്രസോന്റെ തനയൻ ഞാനോ
 ചന്ദ്രാംഗദനെന്നു പേരെറിക്കു
 ചിത്രവർമ്മവെന്ന രാജാവിന്റെ
 പുത്രിയായുള്ളോരു കന്യകയെ
 വെട്ടു സുഖിച്ചുണവിടെത്തന്നെ
 വാട്ടംകൂടാതെ വസിസ്തം കാലം

കാളിന്ദിതന്നിൽ കുളിപ്പതിനായ്
 ബാലന്മാർ മറ്റും ചിലരുളി
 തോണി കത്തേ തിരിച്ചുപോർ
 താണിതു കാളിന്ദിതന്നിൽ തോണി
 മറ്റുള്ളവരും മരിച്ചുപോയി
 പെട്ടെന്നു കീഴ്പട്ടു വേണം ഞാനും
 ഓവവിധിയാലിവിടെ വന്നു
 കേവലം ബന്ധുവായുള്ള നിന്നു
 കാണാവകാശം വന്നിതല്ലോ
 ജന്മമൊട്ടുനീലയെന്നേ വേണ്ട
 അപ്പുറമേയ്ക്കും ബന്ധുക്കളും
 എൻമുഖം ദുഃഖിച്ചിരിക്കുമല്ലോ
 വൈധവ്യത്തോടെന്റെ കാഴ്ചതന്നും
 ആധി മുഴുത്തു വസിക്കുമല്ലോ
 എന്നു പറഞ്ഞൊരു ബാലനോട്
 പന്നഗരാജൻ പറഞ്ഞാനല്ലോ
 ചേരിക്കവേണ്ടാ നീയൊന്നുകൊണ്ടും
 ചേരും കുളഞ്ഞൊന്നുകണ്ടുണ്ടു
 ആടൽ കൂടാതെ വഴിയറിവാൻ
 കൂടപ്പോന്നീടുവാനിങ്ങനീനും
 കുളിച്ചയക്കാം ചിലരെക്കൂടെ
 അല്ലമിവിടെ വസിച്ചാലും നീ
 സാപ്പുനൂൽതന്നുടെ വാക്കു കേട്ടു
 തൽപ്പരം തന്നിൽ വസിച്ചാനല്ലോ

ബാലകൻതാനം സുഖിച്ചുകൊണ്ടു
 കാലവും മൂന്നു കഴിഞ്ഞശേഷം
 തെറ്റെന്നൊരു നാഗബാലനെയും
 മറ്റൊരു മാക്കുസബാലനെയും
 നാഴികയ്ക്കായിരം കാതമേറ്റും
 വായുവേഗംപൂണ്ടു വാജിയെയും
 പാത്ഥിവാജനൊ യാത്രയർപ്പി
 തീർത്തുകല്പിച്ചു ഭജംഗമാജൻ
 ദിവ്യരത്നങ്ങൾ പലതരത്തിൽ
 ദ്രവ്യങ്ങളുറച്ചിലാതവണ്ണം
 നല്കിക്കുറിവോടു ബാലനെയും
 പുല്കിപ്പാഞ്ഞു നീ വേദകയെന്നും
 ചന്ദ്രാംഗനൊരു വാണിക്കൊണ്ടു
 വന്ദിച്ച യാത്രയും ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 നാഗകുമാരനും മാക്കുസനും
 ഒന്നിച്ചുതന്നെ കതിരായറി
 മന്ദേതരം ചെന്നു കാളിന്ദിയിൽ
 അത്തലകുന്നവർ മൂവരും
 ഔല്ലേ കളിച്ചു നടക്കുന്നരും
 സുന്ദരി കൗക ഭക്തിയോടെ
 വന്നു കളിപ്പതിനായിക്കൊണ്ടു
 ആളിജാങ്ങളുമൊന്നിച്ചിട്ടു
 കാളിന്ദിതന്നിലിറങ്ങിയപ്പോൾ
 ചന്ദ്രാംഗനൊരു മാജപത്രൻ

മംഗല്യസ്വരൂപം കളഞ്ഞുകൊണ്ടു
 ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
 നില്ക്കുന്ന കന്യകയോടു മോദാൽ
 ചാഞ്ഞുതന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു
 സാരസ്വതാക്ഷ പാഞ്ഞാനേവം
 ആരുനീയായതു ബാലേ നിന്റെ
 പേരും കലവും ചരിതങ്ങളും
 ഉത്തമയാക്കിയ നിന്നുടെയ
 അന്താവായുള്ളവനേവനെന്നും
 ദുഃഖം കളഞ്ഞു പാക നീയും
 ദുഃഖമുണ്ടായൊരു ഭാവത്തോടും
 നില്ക്കുന്നതു കണ്ടെന്നിക്കുമെന്റെ
 ഉൾക്കാമ്പിൽ ചേരും വളരെയുണ്ടു
 ആദികാലത്തു നിനക്കിവണ്ണം
 വൈധവ്യദുഃഖം ഭവിച്ചതെന്നു
 ദേഹം മെലിഞ്ഞു കുറഞ്ഞുകൊണ്ടു
 മോഹം വെടിഞ്ഞു വസിച്ചതെന്നു
 എന്നതു കേട്ടോരു കന്യകയും
 മന്നം പാഞ്ഞുകൂടാതെ നിന്നു
 റാണവും ചേദവും പൂണ്ടുകൊണ്ടു
 ആനനം കമ്പിട്ടു നിന്നാളപ്പോൾ
 കന്യകതന്റെ സമീകളായ
 കന്യകമാരും പാഞ്ഞാരല്ലോ
 ചിത്രവർമ്മാവെന്ന രാജാവിന്റെ
 പുത്രിയിവളെന്നറിഞ്ഞുകൊൾക

സീമന്തിനിയെന്നു പേരിവർക്കു
 കോമളരൂപം ധരിച്ചുകൊൾക
 ചന്ദ്രസേനന്റെ തനയനായ
 ചന്ദ്രാംഗദൻ തന്റെ ഭാര്യയിവർ
 ഇപ്പോളിവളുടെ കാന്തൻതന്നെ
 ഇപ്പഴതനിൽ മരിച്ചുപോയി
 ഇങ്ങിനെ വൈധവ്യം വന്നമൂലം
 മംഗലഗാന്ത്രിയാം കന്യകയ്ക്കു
 സോമവാദാച്ഛാം പണ്ടെയുടെ
 വാമംഗിക്കുന്നുതൊട്ടിന്നയോളം
 വന്നു കളിപ്പതിന്നായിക്കൊണ്ടു
 വന്നിതു ഞങ്ങളിവരുമൊത്
 എന്നു സമീപം പാഞ്ഞനോരം
 കന്യകതാനം പാഞ്ഞൊളപ്പോ
 എന്നുടെ വൃത്താനം ചോരിപ്പാറായ്
 നിന്നുള്ളിൽ തോന്നുവാറൊത്തമൂലം
 ഇത്ര കൃപയുള്ള നിന്നടയ
 വൃത്താനം കേൾക്കേണമിതെന്നിപ്പോ
 എന്നു പാഞ്ഞവൾ മന്നവനെ
 റന്നായി സൂക്ഷിച്ചു റോക്കുന്നേരം
 രൂപഗുണംകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും
 മേന്മാവെന്നുള്ളൊരു ശക്തന്റെ
 ചിത്തത്തിലുണ്ടായി കന്യകയ്ക്കു
 രാജ കുമാരനെന്നോത്തു

വ്യാജമോടേവം പാഞ്ഞാനല്ലോ
 ഭക്താവൃതന്റെ സഖികളായ
 സിദ്ധന്മാരായതു ഞങ്ങളല്ലോ
 മൃത്യു ഭവിക്കാതെ വാണുകൊണ്ടു
 സ്വസ്ഥനാസ്താഴുന്നു കാന്തനീപ്പോൾ
 സുന്ദരീ നിന്നോടിവണ്ണം ചൊൽവാൻ
 ചന്ദ്രാംഗദൻതാൻ പാഞ്ഞയച്ചു
 ഞാൻ മരിച്ചീടുകകൊണ്ടു ചേരം
 തേന്മൊഴിഞ്ഞുതുരമയുണ്ടാകുന്നു
 മാനുലോകത്തു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു
 വാണീടുന്നുണ്ടു ഞാനിന്നുയാളം
 സോമവാമത്തിന്റെ നിഷ്ഠയോടെ
 വാമാംഗിതാനിത്തിരിക്കുമെന്നും
 കേട്ടു ഞാനിങ്ങു വന്ദിച്ചീടുന്നു
 മട്ടോലുംവാണിങ്ങു കാണമതിന്നാ-
 യൊട്ടും വൈകുന്നത വരണതുണ്ടു
 ഇങ്ങിനെ നിന്നോടു ചൊൽവതിന്നായ്
 ഞങ്ങളെച്ചൊല്ലിയച്ചതിപ്പോൾ
 മുഖിൽ നടന്നിതു ഞങ്ങളെല്ലാം
 പിമ്പേ വരുന്നുണ്ടു മരുപുത്രൻ
 നീ കുളിച്ചങ്ങോട്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ
 നിന്നുടെ കാന്തൻ വരരുവിടെ
 വ്യാകുലമേതുരമയുണ്ടാകുന്നു
 എന്നു പാഞ്ഞവർ മൂപ്പരുമായ്-

കൃകതന്നോട യാത്രചൊല്ലി
 ചിത്രവർമ്മാവിൻ മധുരത്തിങ്കൽ
 സതപതം ചെന്നു നമസ്കരിച്ചു
 വാദിച്ചുവിനോക്കു ബാലനോട
 നന്നായിച്ചോദിച്ചു ഭൂമിപാലൻ
 ആനൈരിങ്ങനീല നിങ്ങളെ ഞാൻ
 നേര പാഞ്ഞാലുമെന്നോട്സ്പോൾ
 ചന്ദ്രാംഗദൻ താനുമെന്നേതതു
 നന്നായിക്കേൾപ്പിച്ചുവരുളവണ്ണം
 നന്മകൾതന്നെ വിവരംചെയ്തു
 നന്മകലൻ വസിക്കുകാലം
 കാളിദാസനിൽ കളിപ്പതിന്നാൻ
 തോണി കരേണി തിരിച്ചുവേരും
 തോണി മറിഞ്ഞു മുഴുകിപ്പോയി
 മെല്ലവേ താണങ്ങു ചെല്ലുന്നേരം
 പല്ലോരു പാഗന്ധിതന്നെക്കണ്ടു
 കല്യാണത്തോടങ്ങു പാഗന്ധി
 ഏന്നെയുംകൊണ്ടങ്ങു പാതാളത്തിൽ
 പനാഗമാജ്ഞാം തക്കകുഞ്ജം
 മുന്തിലാമ്മാറങ്ങു കൊണ്ടുചെന്നു
 പനാഗമാജ്ഞാമെന്നെക്കണ്ടു
 വൃത്താന്തമെന്നോട ചോദിച്ചുപ്പോൾ
 വേരായിട്ടൊക്ക പാഞ്ഞു ഞാനും
 കെല്ലോടൊന്നിങ്ങു സഹായമായി
 ഇക്കാരാമാരിരുവരേയും

വേഗേന പോവതിനായിക്കൊണ്ടു
 തന്ന കുതിരയിതെന്നാക
 മാമകവാക്യമതെല്ലാം സത്യം
 ആമോദമോടെ ധരിച്ചിടേണം
 അച്ഛനമ്മമ്മയും ബന്ധുക്കൾക്കും
 സമ്മതനാരായ മറുളളൊക്കും
 ചിത്തസന്തോഷമിതെന്തു ചൊൽവാൻ
 നിൽനന്മാർ നിധി കണ്ടുപോലെ
 മിത്രനൊക്കേണ്ടത പരമംപോലെ
 വെള്ളത്തിനാത്തി മുഴുതുകൊണ്ടു
 അല്പതകണ്ണൊണ്ടു പശുക്കളെല്ലാം
 പാരം തളുന്ന് നടക്കേണമേ
 നോരേ ജലാശയം കണ്ടുപോലെ
 വേഴാമ്പൽ മേഘത്തെക്കണ്ടുപോലെ
 കൊണ്ടാടി മേവുന്നു ലോകമെല്ലാം
 നന്നാൽ സുഖിച്ചുണ്ടു വാണവരും
 ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിക്കിളികളും
 സന്തോഷമോടു പറന്നുപോയി.

സോമവാരം തിരുവാതിരപ്പാട്ടു

സമാപ്തം.

മോഹനീമരോശ്വരം

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്

വന്ദനാശ്ലോകം.

നീലകാർദ്ദികി വേണിക്കരോഴ് വെടി പൂമ്പുറമ്പുരത്തു
കിരണമുത്തസ്തവം കളിത്തുത്തൻ. തിരുനിശ്വരോദയോ
ബാലാമുദ്രോദാരിതം പരി പരം ശോഭിക്കമാ ബാലകൻ
മാലയാരക പ്രതിസംഹരിച്ച സന്തതം ചോരമാഴ് പരമിക്കണം.

പ്രത്തം—മ.

കുടുംഭാശി എന്നപേരേ.

കിളിമകളെ വന്നാലുമെന്നരികിൽ
തെളിവിറൊട്ട പാലും പഴവും നാൾകാം
ഭുജഗവരവയ്ക്കേ വാണമളം
അജനമലാംബുജനാഭൻ മൂന്നം
ഭുജഗധരീശപരൻ കറംക്കിക്കയരൽ
നിജകവടാൽ മോഹനീവേഷം പൂണ്ട
ചരിതമിതുനോരം നീ ചൊല്ലിടേണം
കരുണയെഴും പെൺകിളിത്തങ്കമാലേ
ഇതി മൊഴികൾ കേട്ടു കിളിമകളും
മതിതെളിയുമാറു പാഞ്ഞാളേവം
കരിവടനനാകും ഗണപതിയും
സമസിജപത്രാക്ഷിയും മാരതിയും
മുരമരനാം പൂജ്ഞികലേശ്വരനും

പുരമരിചെണ്ണാരു പരമീശ്വരം
 ഗിരിസുതയായിടം ശ്രീപാർവ്വതിയും
 പെരികെ ഗുണമാണൊന്നൊന്നാർച്ചനും
 ധരണിതലവാസികൾ മറുത്തൊരു
 വരമരുളീടേണം മേ വേണ്ടപോലെ
 തരുണിമണിമാർ രസിക്കുവാൻ
 ഒരു കഥയെന്തെന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തു
 മധുരിപുതൻ മോഹനീവേണം പൂണ്ടു
 കഥയതു ഞാൻ ചൊല്ലുന്നല്ലെഴുതു

പുത്തം—12.

കഥ—ചൊമ്പു.

ഗോപീപത്മ ഗോപത പാഹി മാറിധേ
 ഗോപീപത്മ ഗോപത
 കാരണപുരുഷ വാരിജദളായാ (ഗോപീ)
 താപസസേവിത താപതിമിശ്രമാ (ഗോപീ)
 യാദവവംശജ ഹീതരുചിരവസാ (ഗോപീ)
 മാധവ ഞാൻ തവ പത്മകുളിർ പണിയുന്നോൻ
 ഗോപീപത്മ ഗോപത പാഹി മാറിധേ.

പുത്തം—13.

കവിമുഖി എന്നു മട്ടിഴ.

സാരസാക്ഷിമാരായിട്ടമല്ലരസീവുനും പണ്ടു
 മാരതവണ്ഡത്തെക്കണ്ടു സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ
 ദുഷ്ടാസാവരം മുറീനൂണെക്കണ്ടു മാർഗ്ഗമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ

നിവൃത്തകാമിനിമാരും വന്ദനം ചെയ്തു
 ഭീച്ചുമായിട്ടൊരു രാല കാഴ്ചവെച്ചു നോരും മുനി
 ഭവ്യവും ഭവിഷ്യെന്നുതന്നെഗ്രഹിച്ചു
 മാലയും കൊടുത്തു നാരിമാർ രാജാക്കന്മാരായിട്ട്
 ആലോചിച്ചു മുനിവാൻ മാനസതാരിൽ
 യോഗവും ധരിച്ചു ജ്ഞാപുഷ്പവും പൂണിരിക്കും
 യോഗിയാമൊരിക്കലും മാലയെന്തിനും പാർത്താൽ
 സർവ്വലോകത്തിനുമൊരു കാമണാരുമാവായിട്ട്
 നിവൃത്തികാമപല്ലോ നമുക്കുശ്രുതമിപ്പോൾ
 ആയതുതൊണ്ടായതവിശ്വലോകം നാരികീടേണം
 മായാമീനമെന്നൊരുപദം ചിന്തിച്ചാൽ
 കാമശീലൻ കാമഭൻ കാമിനീമാർക്കു ഭാസാവൻ
 ഭൂമിയും മെയും രണ്ടു ജായമാരുണ്ടു
 രണ്ടുപേർക്കുമൊരുപോലെ വകത്തു നാരികീടും വേഗം
 ഉണ്ടാകയില്ലിതിനൊരു വികല്പമല്ല
 ധന്യനായിരിപ്പോരു പുരുഷന്മാരെന്നാകിലും
 ഇന്നിതോഷിൽ കൊടുപ്പതു ശരിയല്ലല്ലോ.

പുത്തം ൪.

കാമി.

ചന്ദ്രശേഖരൻ പാർക്കീടുമ്പോഴൊരിക്കലും
 സാധ്യമോദമെത്തിക്കുൻ മുട്ടുവാൻ മാവിച്ചാൽ
 ഉല്ലാസിക്കിയാതൊരു ഗിരിസുതനും ദേവി
 അല്ലൊഴേ വകത്തുവാങ്ങുമ്പോഴൊരിക്കലും

കാമദാഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലമായിപ്പണ്ട
 സോമധൂപനായിടുന്ന തന്നുടെ കണ്ണന്റെ
 പാതിദേഹം പകത്തു മൈക്കൊണ്ടു നിനക്കിൽ
 പാതിമാല കിട്ടിടാതെയേതും മടങ്ങില്ലാ
 എന്നതോക്കിൽ കൃത്തിവാസസ്സിനു പാർക്കിടൊല്ലാ
 പിന്നെയൊക്കായിനീമാല നാർക്കിടങ്ങതിപ്പോൾ
 നാനുചനു കൊടുത്തിടിലോറമുണ്ടനന്മം
 നാനുചത്തിലും പകത്തണിഞ്ഞിടം വിരിഞ്ചൻ
 യാതൊരു കേടും വരാതി മാലയെ ധരിപ്പാൻ
 ഏതൊരു പുരുഷനെന്നു ചിത്തമെന്തു പിന്നെ
 വിക്രമജലധിയാകും ശക്തനീനീമാല
 തൽക്രമംപോൽ മൂടിടവാണത്തമൻ നിനക്കിൽ
 എന്നൊച്ച വാസവനെ ചിത്തതാരിലൊത്തു
 നിന്നുവരമൈമാവതം തന്മകളിലേറി
 വന്നിറങ്ങി പുതുമുതൽ മാമുനീനും കണ്ടു
 വന്നവനും ചെല്ലൂ ദൂരേ മാനി നിന്നശേഷം
 സാദരം കൊടുത്തു മലർമാല മാമുനീനും
 മോദപൂർവ്വം പുരന്ദരൻ കൈത്തലേ ഗ്രഹിച്ചു.

പുത്തം—൨.

മാതൃഗന്ധർവ്വം എന്നു ചൊല്ലേ.

മാലയും മൈക്കൊണ്ടു ദേവരാജാധിപൻ
 ചേലോടെ ഹസ്തിഗജത്തിൽ കേറി
 ചിത്തേ വളന്ന കുത്തുരലത്തോടട
 നിത്തിരി പാർക്കുന്നശേഷം

സ്വപ്നമാലയെ മൗലിയിൽ ചേർക്കാൻ
 ഇച്ഛവളുന്ന് ദിവസ്വതിയും
 ഹസ്തിവീരൻ തന്റെ മസ്തകമദ്ധ്യത്തിൽ
 അത്യാരാധനയും വെച്ചു പിന്നെ
 കന്തളം കൈകൊണ്ടുഴിച്ചു പരശുവേ
 സനേനാശമോടെ വിടത്തുന്നേരം
 ഭംഗി കലനോരു മാലതൻ സൗരഭ്യം
 ഏങ്ങും നിറഞ്ഞു ചമഞ്ഞമൃഗം
 കല്പകത്തേറുണ്ണും ചർപ്പദ്രോതങ്ങൾ
 അപ്പോഴേ വന്നു നിറഞ്ഞു തത്ര
 ഹസ്തിനാഭൻ തന്നുടെ മസ്തകസീമയിൽ
 മത്തളംഗങ്ങൾ നിറകയാലേ
 പാമരപദവനെന്നൊരു കരി-
 വീരനാമാലയെടുത്തുടനെ
 പാരിലിട്ടാശു ചവിട്ടിക്കുളഞ്ഞതു-
 നേരം വിറച്ച മഹേന്ദ്രൻതാനും
 വൃത്താന്തമാഹന്ത കണ്ടു ദുഷ്ടാസാവു
 രൂഢനായിട്ടു ശവിച്ചു ശക്തം
 വൃത്രാശേ നിന്നുടെ ചേഷ്ടിതമെത്രയും
 ഉത്തമമല്ലൊ നിനച്ചുകണ്ടാൽ
 നിന്ദപെരുത്ത നിനക്കും നിൻ ഭാര്യയ്ക്കും
 പിന്നെ ദിവത്തിലുള്ളല്ലാവരും
 ഇന്നുതൂടങ്ങി ജഗദാര്യം വന്നു
 മിന്നതയോടെ വസിപ്പിൻ നിങ്ങൾ

വൃത്തം—നൃ.

ഇങ്ങിനെയുള്ള മംഗലങ്ങൾ എന്തെല്ലാം.

ഇത്തരം മുറിവുണ്ടാകാതെ ശവത്തെ
 സതപരമിപ്രാൻ കേട്ടുടൻ
 ചിത്തതാപം കലൺ പാരമാ-
 യത്തുരം വിവശപ്പെട്ട മനം
 മാമുറിതൻ വികടത്തിൽ
 ചെന്നു വസിച്ചു ചൊല്ലിപ്പാൻ
 മാമുറിശ്രേഷ്ഠ തപസ്സാദവതേ
 സാമോദം നമിക്കുന്നു ഞാൻ
 കറമിങ്ങല്ലം ചെന്തെന്നാകിലും
 മറന്നുണ്ടെന്നെ രക്ഷിപ്പാൻ
 ആധാരമിങ്ങനെയൊക്കെ പാക്കിൽ
 നാഥാ നിശ്ശേഷിത്താരമോ
 ആമയം തീർത്തു രക്ഷിച്ചിടേണം
 മാമുറിയാ നമസ്കാരം
 വൃത്രാമിതന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
 ചിത്തേ സന്തോഷം വരിച്ചു
 ഉത്തരമുചെയ്തു മാമുറി.
 സത്തമൻ താനുമെപ്പൊഴേ
 ക്ഷീരവാരിധിയെക്കടയുകിൽ
 സാരമാമതുണ്ടാകും
 പാരതെയതു സേവിക്കിലുടൻ
 തീരം ശാപമുചൊഴ

എന്നതു കേട്ടു മാമുനിനാണു
 വന്ദിച്ചു ചൊന്നാർ പിന്നെയും
 പിതൃഷമെന്നു ചിന്തിക്കാ-
 തിയുള്ളൊരെന്നു ചെയ്യുന്നു
 ഖേദിക്കേണ്ടാ വിജ്ഞാനകൊണ്ടും
 സാധിച്ചിട്ടുദ്യോഗിച്ചാൽ
 എല്ലാകൊണ്ടും ഭവിഷം സൗഖ്യവും
 സ്വർഗ്ഗലോകേശ്വര പോയരും
 ഇത്തരം മുനിതാനന്ദം ചെയ്തു
 സതപശ്ചൈനേജ്ജി താൻ.

— മോഹവിമോചനം
 പൂത്തം—ഒ.

മോഹാർച്ചിക്വയ്ക്കൽ എന്ന രട്ട്.

ദേവമാജനം ശത്രുവെന്നരം
 ദേവലോകമകം ചെന്നപ്പക്ക
 വൃത്താന്തങ്ങളശേഷം സുരന്മാ-
 കൾത്താപത്തോടറിയിച്ചുരച്ചു
 കഷ്ടം നമ്മുടെ കർമ്മദോഷത്താൽ
 കഷ്ടപ്പാടുകഷ്ടനമുണ്ടായി
 വിശുദ്ധത്തെച്ചെല്ലതി നായി-
 ടിയുള്ളൊരെന്നു ചെയ്യുന്നതിപ്പോൾ
 എന്തായാലും നാം വൈകാതെ തന്നെ
 വേൾവാൻ വികടത്തിൽ ഗമിക്കാം
 എന്നാൽ വേണ്ടെന്നു കാന്തകാലം

നന്നായിട്ടരുൾചെയ്തും സ്വയം
 പോകാമെന്ന് വാഴ്ത്തേ വേഗം
 വാകൾസാധിദേവകളോടും
 ചെന്നുചേർന്നു സത്യലോകത്തിൽ
 മനം കണ്ടു വണങ്ങി വിരിഞ്ഞ്
 സുരമാവിനെ കണ്ടു സമസ്ത
 വരൂസംഭവൻ അനന്തരംചെയ്തു
 വൃത്രാദം വിമുക്തിദ്രാകൃതിയിൽ
 കരുന്നിന്നു ലഭിച്ചു കഥിക്ക
 ഗീർവാണേന്ദ്രാരുൾചെയ്തിട്ടപ്പോൾ
 ദ്വാപരാമുനിതന്നുടെ ശാപാൽ
 ഈവിധത്തിലെല്ലാമകപ്പെട്ട
 കേവലം ബന്ധു നീയൊഴിഞ്ഞില്ല
 ക്ഷീമസാഗരത്തെക്കടഞ്ഞിപ്പോൾ
 സാരമായൊരുതെടുത്തെന്നാൽ
 ശാപമൊക്കും ഭവിക്കുമതിനാൽ
 താപശാന്തിയും ഓർമ്മമല്ലൊ
 അർണ്ണാജാസാ വിജ്യാഴിഞ്ഞിന്നി
 ദണ്ഡം തീർപ്പതിനാരുവാറിപ്പോൾ
 ദേവരാജന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടി
 ദേവം നാരുവൻ താനാരുൾചെയ്തു

—*—

പുത്തം പു.

മരിമാനാഹിത മാശുവൻ എന്ന മട്ടിൽ

സുരനായക പുരുഷതപാലാരം
 ഗിരമിന്നെന്നുടെ കേൾക്കു ജവത്തിൽ

ഇതിന്നൊലൊരു കഴിവുമതില്ലാ
 കളിയല്ലിഹ ഞാൻ ചൊല്ലിടുന്നു
 മതികലധരൊക്കണെന്നാകിൽ
 പൊതുവെ താപാവിപ്രതപി വരുത്തും
 കാലാരാതിയെ വന്നിപ്പൊന്നാൽ
 കാലം വൈകിടാതെ ചോകും
 ഏന്നുചെയ്തു തിരിച്ചു മരജം -
 തന്നുടെ മകളിൽ കേരി വിരിഞ്ഞ്
 വിത്തുമൊട്ട സമന്തം ചെയ്ത
 പൂർണ്ണിതന്നെക്കണ്ടു വന്നെങ്കി
 ചരിതമെല്ലമേറിയിച്ചപ്പോൾ -
 ഭൂമചയ്ക്കാൻ ഗിരിജാപതി മനം
 നമ്മൾലേറെസാധ്യമിതിന്നൊ
 ചെമ്മ പാൽക്കടൽതീരം പൂക്കു
 ലക്ഷ്മീകാന്തനാടൊക്കെച്ചൊന്നാൻ
 തൽക്കണമൊക്കെ പക്ഷിം കാര്യം
 സമസിദ്ധ്യേത്രൻ കരുണയുദിച്ചാൽ
 പാമെന്നെന്ന പരിചിടേണ്ടു
 വന്നീടാം ഞാനെന്നതഥയെ
 മനം ഗിരിസുതനെന്നാടുകൂടി
 വനിഗളത്തിൽ കേരി ഗിരിശൻ
 വിന്നതയെപ്പോ യാത്രയായി
 അമരമാമൊട്ടൊരുമിച്ചപ്പോൾ
 കലപളാക്ഷാവിതന്നുളിടും

അണ്ണവതീർപ്പൊന്നു മുതലിം
തിണ്ണം കണ്ടു വീണു വണങ്ങി.

വൃത്തം—൯.

പുനഃഗവരാളി—ചഞ്ചര

ശരണം ശരണം പതനാഭാ മേ ശരണം ശരണം
അരുണപങ്കജാഭാ പരിപാഹി വിഭാ—ശരണം
ഭുജഗശ്വയിൽ വാസമുള്ളൂ ഭൂപതേ വിശ്വഭാ
ഭുജഗഭൂഷണവദ്യ ഭുവാനായകാ പോഹി—ശരണം
അമരണാർ വേദ്യദൈവവന്ദനം ചെയ്യാൻ
സമുദ്രിതമതികളായി കലാശ്യാകൃതവന്ദ—ശരണം
ഉത്തരകവിതാശ്യാ മുനിവരൻ തന്റെ
പെരുതാകിയൊരു ശാപം അരുതയ്ക്കോ വരിപ്പാനായി
(ശരണ
സംസിദ്ധമുദാരം കരുണാപീയൂഷപാത്രം
അരുണശാഭാവകം പരിപാഹി വിധിമിത്രം
അരുണശാഭാവകം പരിപാഹി പാഹി വിധിമിത്രം
ശരണം ശരണം പതനാഭാ ശരണം.

വൃത്തം—൧൦.

പിശുസനനി കല്ലി

താപാപാപക ദേവഗണങ്ങളെ താപം
ഖേദശോഭനത്തിന്നു വീതികളാഴെ—താപം
കൊപമുൾക്കൊണ്ടു മുനിശാപമുള്ളിയതും
ആകവെയറിഞ്ഞിതു മാധവതാമിൾ മുന്നം—താപം

മാതാമഹിത സുധാപാനം ചെയ്തുതിനായി സ്ത്രീയോ
(തിടാം)

ദേവനായകശിരമാമണ-താപം
ദാഹമുൾക്കൊണ്ടു യോജിക്കണമീസമയത്തിൽ-താപം
മനുവെപ്പുതന്നെ ഇന്നിഹ വരുത്തണം
പന്നഗവാസുകിയും വന്നിടണമിപ്പോഴേ-താപം
കാരിയതിരിവാല്ലാം ദാഹിയാടൊരുങ്ങുവാൻ
ധീരതകലനിടം മാർദ്ദവമുണ്ടല്ലോ-താപം.

പുത്തം—മ. 10.

മാധവൻതൻ വാക്യമിപ്പശം കേട്ടോരും
സാദരം പരാതികൾമേലോടെ
തങ്ങളിൽ ഹൃദയമൊന്നു തിങ്ങിപ്പോകുംകൊണ്ടു
മംഗലശീലമുണ്ടാം നാക്കി മെല്ലെ
അസുഖമാതികളെ കൊണ്ടുവന്നിടുവാൻ
ദാസമാനസ്സാടെ പോകുന്നതാർ
നമ്മുടെ ഭടന്മാരും ചെന്നു വൈകാതെ
കൊണ്ടുവന്നിടവേണമിപ്പോൾ ദാഹമൊ
എന്നുചെയ്തു നാഥനിന്നിരദ്രപിയോടും
മനമിതന്നാരുളിമാദം
വിഷ്ണുഭക്തമാക്കല്ലാം ഉഷ്ണകൈക്കൊണ്ടുവേഗം
ഉഷ്ണമകന്ന ദാഹാലയത്തിൽ പക്ഷെ വൃത്താന്തമൊക്കെ
തക്കംപോലരിയിച്ചാക്കൊലമുരളമോത്തു ചെന്നാർ

ദുഷ്ടിയലിയുന്നൊരു ഗീവാണനാക്കുമേലിൽ
 ഗർവ്വമെന്നുകൊണ്ടു വാണുകൊള്ളാം
 ഉള്ളിലുള്ളൊരുതിതുള്ളലിനുടെ നല്ല
 തുള്ളലുകൊണ്ടീവിധമായിത്തീന്നു
 ഞങ്ങളോ വാണുരുന്ന പിശുമാമല്ലോ
 പിന്നെ ഞങ്ങളെ വല്ലിക്കവാൻ കാര്യമുണ്ടോ
 വേണ്ടതെയുപേക്ഷിച്ചു ഞങ്ങളിന്നിവിടത്തിൽ
 കുണ്ഠാശ്വരനായും യോഗ്യമല്ലോ
 ശത്രുക്കളോടുള്ള മിത്രത ചേരുന്നതിൽ
 ദൃത്യം വേദിക നല്ലതാത്തുകണ്ടാൽ
 പോകവിൻ റിങ്ങും ചെന്നുക്കരവേ വർത്തമാനം
 പാകശാസനസമിയൊടു ചൊൽവിൻ
 എന്നതു കേട്ട ഭൃതവൃന്ദവും പൊപ്പെട്ടു
 ചെന്നു പാലാഴിതന്നിൽ വേഗമേറുടെ
 ദാനവാൽതിയോടു ദാനവന്മാർ പറഞ്ഞു
 ദീനവാൽകളോതിയാനന്താൽ.

വൃത്തം—ചവ.

കാളശാപിതാർ, എന്താചൊല്ലു

നന്നെന്നു ഭൂതേശൻ തന്നുടെ ഭൂത-
 വൃന്ദത്തിൽ മുഖമോടാക്കു പറഞ്ഞു
 ചെന്നു വർത്തക ദാനവരെ റി-
 എന്നതു കേട്ടൊരു ഭൃതവൃന്ദപ്പോൾ
 നന്നാഞ്ഞൊഴുതു പോയാശാവാം
 വാഴും സന്തൻ നാടുവിലമവം

കോഴ കട്ടത്തു തെളിഞ്ഞു വിളി
 കാലാരി താറാൾ ചെത്താരുതം
 കാലേ പറഞ്ഞറിയിച്ചൊരു ശേഷം
 കോലാമലത്തൊട്ടു കൗണവവുറം
 നീലകണ്ഠൻ വണക്കുവതിനാൽ
 ആത്തുകളിച്ചു പളിച്ചു മത്താൽ
 ചിത്ത സന്തോഷമൊക്കോ തവയല്ലോ
 പാൽക്കടൽതീരത്തിൽ ചെന്നതിവേഗം
 മുക്കുണ്ണൊക്കണ്ടു താഴെ വണങ്ങി
 ദേവകൾ ദേവാനാംചുരുക്കൻ
 ദേവരികൾക്കു പിറന്നൊരു കാലൻ
 തന്നെതശേഷവുമൊരിക്കലൊ
 വുറാകുന്നൊരൊക്കണ്ടു ഹസിച്ച്
 കാഴ്ചലാഭത്തെ വരുത്തുവതിനാൽ
 സൈപരമായ്ക്കാണിതു വാസവമല്ലോ
 അനേകം തന്നെട്ടെ പ്രതാപനത്തൊ
 ടൊന്നു ചെല്ലിതു കണ്ടശാരീ
 മനമൊരു പരുതമിപ്പൊൾ
 മനേതരം പാഞ്ഞീടുക നിങ്ങൾ
 ഏവം മൊഴി കേട്ടു ദേവഗണങ്ങൾ
 ദേവനെ വറിച്ചു ചെന്ന വലത്തെ
 കൊണ്ടുവന്നൊട്ടു വഴിക്കടവിട്ടു
 മണ്ടിയാർ ഭൂതേശൻ തൻ തീര മുമ്പിൽ
 തിങ്ങിനാ ഗർവ്വമകന്നവമല്ലോ

ഞങ്ങളാൽ സാധ്യമല്ലെന്നു പറഞ്ഞു
 ആദിപുരുഷനാം താമരസാക്ഷൻ
 ആദിശേഷൻ തന്നെ ചൊല്ലിയതല്ല
 മന്ദത കൂടാതെ ചെന്നതിവേഗം
 മന്ദരവർച്ച തന്റെ ഫണത്തിൽ
 ഒന്നിങ്ങലാക്കിക്കുണഞ്ഞിലാനന്തൻ
 റണ്ടിച്ചുകൊണ്ടു വെച്ചു വണങ്ങി
 തൽക്കുണം വാസുകി തന്നെ വരുത്താൻ
 താർക്ക്യനൊടായരുൾ ചെല്ല മുക്തൻ

വൃത്തം—മന്ദ.

കാഴ്ചി മംഗി.

അമർത്ത്യനാഥനും പെരുത്ത മോദമോ
 ടത്തെ വാക്കിനൊക്കട്ട
 കരുത്തനാത്തമൻ പവിത്രനായകൻ
 ധർമ്മി തന്നിലെക്കല്ലോ
 അലക്ഷ്യപണ്ഡിതനാടൻ ചക്ഷുഃ
 ശ്രവണവർണ്ണനൊക്കുണ്ടു
 അരക്കുണം സാക്ഷാൽ മുക്തപക്ഷങ്ങൾ
 പറഞ്ഞു ശിക്ഷയൊടെല്ലാം
 സുമഹാൻ തന്റെ തിരുമെയിലൊരം
 ഭരണമായി വിളങ്ങീടും
 അഹിവരണവനൊരുതരമുദാ
 ഗതധരോടില്ലേവേ
 കാണാവാദിയേ മുരളിപുതിമുവടി

തന്നാൽപോലിപ്പോൾ
 വരുവതിനായകാവുമില്ലിനി
 കരുണ സോമ കേൾക്ക
 നടപ്പതിനരുതെരികതുകൊണ്ടു
 കിടക്കുമാറായി ഞാനും
 പട്ടുപടമാടെന്നെ ഏടുത്തുകൊണ്ടു നി
 നിനക്കില്ലല്ല വൈഷമ്യം
 വിനതാനന്ദനായു കേട്ടുബതി-
 കതുകമുൾക്കൊണ്ടു ചൊന്നാൻ
 അനുവാദം ചെറുതുടനെ കിട്ടുകിൽ
 ഇതിനാളായിട്ടും ഞാനും
 തെങ്ങിക്കൊൾകെന്നു പറഞ്ഞു ചന്നഗ-
 വരാനിരുന്നൊരു ശേഷം
 ഭൂഗവീരനെ നടവേ കൊത്തിയ-
 ബുയത്തിതന്നെമാറ്റേ
 ഗഗനോ പൊങ്ങിയ ചഗവതി കീഴോ-
 ടുടനോ നോക്കൂ ദശായാം
 കൊടിയ വീരനാമവൻ ധരണിയിൽ നെ-
 റെടുത്താണുണ്ടാരു ശേഷം
 മടക്കി രണ്ടായി പിടിച്ചു കൊത്തിയ-
 ഷെടുത്തുയന്നിതാകാശം
 പറഞ്ഞു പറകമെന്നു ചുകൊണ്ടവൻ
 ധമിത്രിതനിൽ നോക്കുമ്പോൾ
 അറിഞ്ഞുതുടനെ നെടുതായി കിടപ്പതു

കണ്ടാകലപ്പെട്ട അടുത്തു പിന്നെയും
 നടക്കി അഞ്ചെട്ടാൻ താത്തിൽ കൊത്തിയെ -
 ടത്തു അവനി തന്നിലൊരവസാനം
 നാരിയമ്മിവരും പിന്നെയും
 മുറുന്ന് ഗർവ്വമെന്നു മന്നില -
 ഞിഴിഞ്ഞ പന്നഗാമാതി
 വിറഞ്ഞു താപവും മാഞ്ഞു മോദവും
 തളന്ന് പിന്നത പൂണ്ടു
 ഇവനോ വിട്ടിവി ഗമിപ്പതിന്നായി
 കഴിവു കണ്ടിലാ ഞാനും
 ശിവനോ ശങ്കര ഇവി എന്തു ചെയ്യുന്നി -
 വിടെ ഞാനിപ്പൊഴെന്നു -
 മതിയിൽ ചിന്തിച്ചു പരവശനായി -
 ട്ടന്നു വാഴുന്ന നേരം
 അമ്മിവരൻ പുരാ നടന്നതുപോലെ
 ചമഞ്ഞതു നേരം താർക്കുൻ
 കരുവിധത്തിലങ്ങഴുന്നോരു മേലും
 വാനു മന്ദത പൂണ്ടു
 മുരടിപ്പു തന്റെ സവിധേ ചെന്നടൻ
 പരമാത്മങ്ങളെയോതി
 ഉദന്തം കേട്ടടൻ മദനവൈരിതാൻ
 കരതാർ വീട്ടിയ നേരം
 അമ്മിവരനാലുകടകമായിട്ടു
 വളഞ്ഞു തൃക്കരത്തിന്മേൽ

പുരമര ശിവ ഭക്തിനാശം
 ഗിരിശ ശങ്കര ശങ്കര
 ഗിരിജാവല്ലഭ പരമേശ്വരൻ
 ത്രിപുരാദൈതന്യനിതം
 ചരണതാരിണ വണങ്ങിവിന്നിതം
 പരമേശ്വരവർമ്മാ

പുതം—പത്

പരമേശ്വരൻ പരമേശ്വരൻ എന്നു മട്ട്

ഇപ്രകാരമുപരി ചരിപ്പതിന്നു കോപ്പകളെ
 ക്ഷിപ്രമുഖ കണ്ഠാരം ഭഗവാനുവേ
 ഏതര മടിമുടിയാനെ വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം
 സാദരം അന്ധിച്ചുടനെ കടലിവിട്ടാൻ
 ആദിത്യേന്ദ്രനാമം യാത്രയാഗതമാനമായിച്ചു
 മോദമോടെ ചരിപ്പവിൻ തരസിങ്ങൻ
 പങ്കജാക്ഷൻ തന്റെ വാക്യമീദ്രം ശ്രവിച്ചുനേരം
 ശങ്കകൈവിട്ടുസമം സർവ്വമൊത്തു
 വാസുകിയെക്കൊണ്ടു ശൈലം ഭാസുമായ് അന്ധിച്ചിതു
 വാസുദേവൻ തന്റെയൊക്കെയനുസരിച്ചു
 ചന്ദ്രമുഖ നന്ദനാമദിഗ്രാഹികളായും കൂടി
 സാഗ്രമോദം ഉജ്ജ്വലിച്ച് തലകൽക്കടി
 ദാവാവർത്തനാമം ദിവത കൈവിട്ടുടനെ
 ദാവാവന്മാരെക്കൊന്നിച്ചു പാഞ്ഞതോവം
 വന്നു വന്നു വിങ്ങിളിതു ചെങ്കുത്തോക്കിലെത്ര ചിത്രം

ഇന്നു ഞങ്ങളുഹിതൻ വാൽ തൊടകയില്ലാ
 എന്നതു കേട്ടാശ്ചര്യം ചെന്നു വാലും പിടിച്ചിതു
 മന്ദത വിട്ടുസാരം തല പിടിച്ചു
 മണ്ടു ഭാഗക്കാരും കൂടിക്കൊണ്ടു മോചിത്തരായി
 വേണ്ടവോലെ മഹാവും തുടങ്ങി വേഗം
 വാരിധിയിൽ നിന്നു ബാഹുവേദമായി ജനിക്കുന്നു...
 രാവണൻകൊണ്ടു പാരം വിറച്ചു ലോകം
 ബന്ധവുംവിട്ടചലേന്ദ്രൻ സിന്ധുതന്നിലതുനോം
 ഹന്ത കീഴ്പോട്ടേയ്ക്കു താണതുടങ്ങി മെല്ലേ
 വാവാവതും മുഹൂർത്തം വാവാലോകജ്ഞാതും
 ഭീനമായി മധുവനെ സ്തുതി തുടങ്ങി
 പാഹി പാഹി മുഹൂർത്ത പാഹി പാഹി ജഗന്നാഥാ!
 പാഹി പാഹി ദാമോദരാ പാഹി ഗോവിന്ദാ!
 സർവ്വലോകങ്ങളും കാത്തു നില്ക്കിലും വാണീടുന്ന
 ദർശികൾക്കു നീ പാഹി ഞങ്ങളെ
 നിന്തിരുവടിയല്ലാതെയെന്തൊരു ശരണം നാഥ
 ബന്ധുവത്സലാ ഞങ്ങൾക്കു ഹന്ത ദൈവമേ
 ദേവകൾ തങ്ങളെ വാക്യമീവിധം കേട്ടുസാരമി
 ദേവദേവനുടെ പാത കരയായി
 അണ്ണവത്തിൽ മുഴുകിയ മന്ദഗിരിവരത്തെ
 തിണ്ണമണ്ണയത്തി നാഥനെന്തൊരു ചിത്രം
 മുന്നറിഞ്ഞതിലോരമുന്തതുകൊണ്ടു നാഥൻ
 വന്നിരുന്നു പത്രിയായിട്ടതിന്റെ മീതേ
 അംബജ3ളായനൻ തൻ കളികളെന്തെന്നതും
 വിണ്ണയിച്ചുകൂടാവതല്ലാത്തതാലും.

പുത്തം—പുതിയ

സുന്ദരിയെപ്പോലെ പുതിയവെ.

മുന്തിരുന്നതുപോലെ ചെ-
വന്നു വേണ്ടിച്ചെന്തെന്നോ
ഉന്നതമാരും സുന്ദരിമാർ
വിന്നു മലിച്ചു തുടങ്ങി.
പന്നാഗിരീതിയോടൊത്തു
ന്നന്നത ഗന്ധം വിട്ടു
വന്നിസമാപനമുള്ള വിഷം
തന്നെ വെച്ചുതുടങ്ങി
തൈതേയൻമാരെല്ലാം ദീപ്തമായി
ഭൂതശരൻ തൻപദം കൂപ്പി
എന്നു കോലാഹലമെന്നറിവാൻ
ചെന്നാമരക്കണ്ണു പറ്റുവാൻ
ചിന്തിച്ചുഴന്നുളന്നേരം കണ്ടു
വെണ്ണുകും വിഷജപാലം
മാരാമേ എന്നു കല്പിച്ചിതിപ്പോൾ
പാലെല്ലാം സുന്ദരിയെല്ലാം
എന്നതും ചെയ്തതു കേട്ടു നാഥ-
നൊന്നുകൊണ്ടും വേദിക്കേണ്ട
ഇന്ദ്രിയം കാണുക തൊന്നിവിഷം
തിന്നൊട്ടക്കിടവാനിപ്പോൾ
എന്നു പറഞ്ഞുതൻ തൃക്കൈകൊണ്ടു
ചെന്നെടുത്തു വിഷമെല്ലാം

ഈശ്വരൻ കാകോളം കേണിപ്പാനാൽ
 നിശ്ചയിച്ചോരു സമയം
 ദൃശ്യവനാദികളെല്ലാം ബാഹ്യ
 നിശ്ചലമാനസമായി
 ഹാ ഹാ പൂരാഭാരതയെന്നുവെ
 രാലോകനം ചെയ്യും ദശായാം
 കാലാരിയാം ബ്രഹ്മരതജ്ഞാമൃത്തി
 ഹാലാഹര്യം വായിലിട്ടാൻ
 മാമല രക്തയാളാകം ദേവി
 കാര്യം പാരുണ്ടായി
 പ്രാണധാമൻ തൻ സവിധേ ചെന്നു
 താഴോ പാഞ്ഞു തുടങ്ങി

വൃത്തം: — മന്ദി:

— ഞ്ഞെന്തും — കൂടെ മതി.

അയ്യയോ മന്ദ കാന്തയെന്നെ വഞ്ചിക്കയോ താപ
 ത്തിയുതികൽ ചാടിക്കയോ പ്രാണധാമാ
 മാമലാഹത്തിന്റെ പ്രതിഹാസമായിട്ടിന്നു
 മാമലയെന്നോടിക്കൊത്തപ്പെടുന്നോ
 വൈധവ്യം തിരുത്തേപ്പോലെ പാപ്പതിക്കും വന്നു
 ബാധിക്കണമെന്നോമു കാപ്പിടുന്നോ
 എന്തു ബാധമെന്നോട്കൂടും ചെറുപ്പാൻ നാമാ
 ചെന്തിക്കുന്നു പാഹി പാഹി സന്തതം മാം
 ഇത്താം തവിട്ടു കൃത്യവാസ്തവ്യന്റെ കണ്ണു
 മന്ദുതലമൊത്തുചൊതു മന്ദയുക്തം

എന്തൊരു വിസ്മയം, വിഷം തിന്നുപോയി.
 തത്ര ബന്ധുരാംഗി തന്റെ മന്ത്രവൈഭവത്താൽ
 അങ്ങാട്ടു ഭൂമിപ്പുവിഷമിഷുവിഴാജ്ഞ
 തിങ്ങും മോദാൽ വാ പിടിച്ചു വങ്കുറാജൻ
 എങ്ങു ഗമിച്ചാൻ വഴി കണ്ടീടാതെ വിഷം
 അംഗമാരി തന്റെ കണ്ണു ഭംഗിയോടെ
 ശ്രാമജ്ജാലായാട്ടു മൂന്നു പോവതായി നിന്നിതാമയം
 കറഞ്ഞു ദേവതാപസരും ദീപകണ്ഠനെന്നു വാമമപ്പോ
 (89)
 വിളിച്ചുകാലകാലം സൂതിച്ചിതകാലം.

സൂതം—പ്ര.

പ്രാസാദി—ചെയ്യ.

പ്രാസാദി ചെയ്തു കൈശലമിത്തരം
 നന്മയേ കാമരിപോ
 നിന്മഹിമയെന്തെന്നു കണ്ടവന്മയെന്മയെന്നോ
 ധർമ്മവയമെന്നു സാദരം കരുതീടാം
 പ്രാസാദി ചെയ്തു കൈശലമിത്തരം
 സുസ്ഥിതിയെന്നാകെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതും
 സുസ്ഥിതിയെന്നാകെ വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതും
 ഇപ്പോൾ വിഷത്തിനെ നീ സന്ധരം
 തിന്നതെ നന്മയേ
 തെറിയാലെന്നാക്കയും ചെയ്തപ്പോ
 പ്രാസാദി ചെയ്തു കൈശലമിത്തരം
 നന്മയേ കാമരിപോ.

വൃത്തം മയ്യ.

പാമ്പോലോല.

പാവുതിശ്ശൊ വാഴ്ത്തി സൂതിച്ചുടൻ
 ഗീർവാണാദികളെല്ലാമൊരുമിച്ചു
 പാരമായി വളന്നു സന്തോഷമോ-
 ടാരംഭിച്ചു മഹാം വഴിപോലെ
 അക്കാലം ഷീരവാരിധിയിൽ നിന്നു
 ചൊൽക്കൊള്ളുന്ന സുരഭിയുണ്ടായി
 ഹസ്തിവീരനും വാളിയും ചന്ദ്രനും
 കൗസ്തുഭംമണി പാരിജാതഭൂമം
 അപ്പരസീകളും പിന്നെ ജ്യേഷ്ഠയും
 ഷിപ്രമണ്ഡ ജനിമുതത്തങ്ങിയിൽ
 എന്നതിൽ താപസന്മാർ സുരഭിയെ
 വന്നമോദം പരിഗ്രഹിച്ചിടന്നാർ
 ഇന്ദ്രനും വാളിയേയും ഗജത്തേയും
 സാഗ്രമോദമെടുത്താവതുകാലം
 മുപ്പരാമാദിദൃപ്തകവൈരിതാ-
 നപ്പോഴേ മരലൊ ചന്ദ്രകല മുടി
 ചിത്പുരുഷൻ പരൻ പൂമൻ കൗസ്തുഭം
 സുപ്രസന്നമണിഞ്ഞു വഴിപോലെ
 പാരിജാതവുമ്പുറപ്പും പിന്നെ
 ഭൂരിമോദം സന്തോഷമെത്തിതും
 അരുമേതും സഹായവുമില്ലാതെ
 പാരമാസ്തിലാപിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠയെ

നാരദാഭിമുനിപുരുഷവന്ദിതൻ
 കാമണപുരുഷൻ പരനാച്യുതൻ
 സാരസാക്ഷൻ സ്വാതന്ത്യാഗീശ്വരൻ
 സാരസനാഭൻ കണകളിച്ചെഴു
 ഇന്നു വിന്റെ ഇരിപ്പുടത്തിനായി
 ഞാനു ഞാനാണു ചൊല്ലുന്നു കേൾക്കു നീ
 പ്രത്യുഷസ്സിലടിഞ്ഞിയില്ലാത്ത
 ദിക്കിലും മദ്യപാനമതകലും
 രജസ്വലകളായിരിക്കുന്ന സ്രീകളിലും
 ഘോരവനത്തിലും ചുരുക്കളായിക്കലും
 സന്തതം കലചെയ്യുന്നവകലും
 ചിന്തയില്ലാതെ കോടിപ്പവകലും
 ഇതുമോഹം സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു നീ
 യത്നമ് വസിക്കുന്നു തൊട്ടിനിമേൽ
 ദേവദേവന്റെ യാതനയും കൈക്കൊണ്ടി
 ദേവം ചെന്നു വസിപ്പിതു ശ്ലേഷ്മം
 പാദവാമത്തിൽനിന്നു പിന്നെയും
 വാജ്ഞിയും വിധുനൂഭാമുണ്ടായി
 കൈക്കൊണ്ടാമതു ദാനവവീരരും
 ഉൾക്കൊണ്ടു മോദത്തോടെയതുനേരം.

—:—

പുത്തം ഹൻ.

കോണകവണിയാൾ എന്നുവരേ.

ഇങ്ങിനെ ക്ഷീരസാഗരത്തിന്നു

മങ്ങാതെ കണ്ടുണ്ടായതെല്ലാം .
 തിങ്ങിനാമൊക്കെ കണ്ടവരവർ
 ഭംഗിയോടെ പരിഗ്രഹിച്ചാർ
 അന്നരത്തതിശോഭയുണ്ടൊരു
 പൊൻനിറമായ താമരയിൽ
 കല്പകവാടിമദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ
 ശില്പമാം മിന്നലെന്നപോലെ
 ദിക്കുകളൊക്കെയുജ്ജ്വലിക്കുന്നോ-
 രം സന്നിഭകാന്തിയോടെ
 ദിവ്യസുന്ദരിമാർ ചുഴലവേ
 ദിവ്യദീപമെടുപ്പിച്ചപ്പോൾ
 വൈഷ്ണവബ്രഹ്മശാക്തികൾ ചേർന്നി-
 ട്ടുണ്ണു വിട്ടു ജനിച്ചതായ
 യോഗ്യമോഹനാകാരത്തോടെ സൗ-
 ഭാഗ്യലക്ഷ്മീയവതരിച്ചു
 സർവ്വലോകേശൻ നിർവ്വീകാരാത്മാ
 സർവ്വഭവാനിഷേധൻ ദേവൻ
 സർവ്വമോഹനീതനെന്നു കണ്ടഥ
 നിവ്യാജം വിഭരിച്ചുപോയി
 സർവ്വലോകശ്ശമാനമായി
 സർവ്വലോകജനാനിതന്നെ
 ഗവവും വിട്ടു വാഴ്ന്നിനിനീതു
 ശീവാനമുനിവൃന്ദമെല്ലാം
 ചിത്പരോൻതന്നെ മാലയിട്ടിതു

അപ്പോഴേ ലക്ഷ്മി മനമനം
 ചെന്നതാമരാക്ഷരത്തളിരികൽ
 സന്തോഷം സമസം വളന്നു
 ആയുർദ്വേദപദശിഖരൻ
 ആയതന്നത്രൻ കൈകൾ
 വീശുകാകാൽ ധനാപനയിയായി
 മായം വിട്ടവരീണ്ണനായി
 ആദിത്യേന്ദ്രനാമം മുനിമാനം
 മോദമോദ വസിക്കുന്നേം
 കണ്ടുമുട്ടെത്തു ദാനവർ
 കൊണ്ടുമണിവാർ തൽക്കണത്തിൽ
 കണ്ടുനിന്നീടും നിർമ്മാലികൾ
 കൊണ്ടുവണ്ണനെപ്പാർത്തു മനം
 കണ്ണതയോടെ നിന്ന ചൊല്ലിവാർ
 മിണ്ടരുതാത ലജയോടും
 ബലിമുട്ടെല്ലാമിങ്ങകപ്പെട്ടു
 സിദ്ധിച്ച ലാഭം ദാനവർ
 എന്തു ചെയ്തിടാം നമ്മുടെ കർമ്മം
 ഹന്ത ചിന്തിച്ചിട്ടെന്തു കാഴ്ചം
 ഇത്തരം വിബുധന്മാർ ചൊല്ലുമ്പോ-
 ളുത്തരമുപേ ദാമോദരൻ
 ചേദിക്കെണ്ട ഞാനിന്നു വീര്യം
 സാധിച്ചുകൊണ്ടു പോരാമല്ലോ
 മോദിച്ചെല്ലാരുമിത്രപോകേ

ചെന്നാദിതേയരെ വാണകൊൾവിൻ
 ഏന്ന ചൊല്ലി പുറപ്പെട്ട നരമൻ
 ഖിന്നത തീന്ന ദേവകൾക്കും
 ദൈത്യരമ്പോടു വിയുഷ്ടകൊണ്ടു
 സത്വരം സഭ പുക്കുടവേ
 ആസൂയോടെ മെഴുകി ദൈവം
 ഉദിച്ചതുമെടുത്തുവെച്ചു
 തൽക്കുണമവരെല്ലാംകൂടി
 ശിക്ഷയായി കുളിച്ചവന്നു
 ഇന്നമതു വിളമ്പുന്നതാണെ-
 ന്നങ്ങിനെയവർ വാദമായി.

പ്രത്തം പൂർവ്വം

ശാശ്വതം എന്നു പറയെ.

പങ്കജശരീരപുകയുകമോടടിമലർ വന്ദിച്ചിടും ദേവൻ
 പങ്കജമുഖികലമഴകൊടു തൊഴുമാൽ കാമിനിയാൻ
 പങ്കജശരണമെടുത്തു തഴകളിലഴലുടൻകീടും കാർക്കുന്തൽ
 തകിന രസമൊടു ശങ്ക വെടിഞ്ഞു ചാച്ചുകെട്ടി
 സുരഭിലവികസിതമുചിരതപൈതകിപുഷ്പങ്ങളാണായ്
 തരമൊടു തിരുകിയ രസികത കണ്ടാലൊതു ചിത്രം
 പർവ്വതത്തിലൂടെ ഒപ്പമെത്തുമെങ്കിലും ചന്ദ്രൻ
 നെത്തുമൊഴ്സിപ്പസന്നാഹ ലസിതലലാടദേശം
 അംബുധിതന്നിലെത്തുന്നതകത്തുതിമർക്കും കല്ലോലങ്ങൾ
 അനമമലിലവുമുതിവരുന്നൊരു ചില്ലികളും

പട്ടിപട്ടത്തിന്റേടടുത്തുവെച്ചുവെക്കും നേത്രങ്ങളും
 തെളുത്തു വിവരിച്ചു സിദ്ധതിൽ സാധനങ്ങളും
 കരമോഴിതന്നു കളുതിപ്പുണ്ടാക്കു ദന്തങ്ങളും ചന്തം
 വിവേക ചിത്തിന്റേ ഊലാശവും പൂഞ്ചിരിയും
 ശാഭശശധംസുശതാസ്സിലുടും വക്ത്രപത്മം
 മോഹസം സാസം വളരുന്ന വികാശങ്ങളും
 കാഞ്ചനമണിയമണിയൊന്നിയാൽ കണ്യാദേശകാമ
 പഞ്ചിതമമൊരു വിവര പാകിന്റേ മറിടയും
 കകണനികമണിഞ്ഞൊരു കരകമലങ്ങൾ മണ്ടും തിങ്ങി
 പൊൻകലശത്തൊടു തുളുതുളുവിന്റേ കൊങ്കകളും
 അയാലിലകളൊടെതിരിട്ടു മണ്ഡലർ മോഹവലികളും
 തമളിതകാമവികാരമെഴും ലസിതവിതംബം
 കരിയുടെ കരമതിവെതിരിട്ടമൊരുമുടും മേലിലേതും
 തന്തിളയതിന്റേ വിവരമതിളകിയ പാദങ്ങളും
 കാൽവിറച്ചിളകിയ കാകമണിത്തുകിലും തെരിവും പല്ല
 മണിമുതലിയുടെ വിവരവിവരസുഖമെത്ര ചിത്രം
 തിങ്ങിനമേലികവർത്തം തിങ്ങിന മംഗലാംഗി ദൈത്യ-
 മണിയെന്നൊരു മംഗലതിൽ തരമൊത്തു ചെന്നാൽ.

പുത്തം ൨൧.

കൂടാതെ എന്തൊന്നും.

സാധിജനായനാമസമാധി മായയാലെ
 സാധിജമുഖിവേഷംധരിച്ചു ചെന്നൊരു നോം
 സാസയാമവളുടെ സാസവിവാസങ്ങളും
 അരുണപങ്കജംപാലെ പട്ടിതമുഖാംബുജവും
 കാകമാമലക്കൊത്ത പൊകചമയമത്രും

മനസിജനിച്ചകുന്ന ചടുലകടാക്ഷങ്ങളും
 അരയന്നത്തോടൊത്ത വരവിൻതംഗിയുമിമ്മം
 പരിതോഷത്തോടെ ദൈത്യവരമെല്ലാം
 കണ്ടുനെ നളിനവിശിഖൻ
 തന്റെ കണകളോടുനേരം
 ഇളകുന്ന കാമാത്തിയാൽ
 നളിനാക്ഷിയോടു ചൊന്നാർ
 മധുവാണി കേൾക്കു നിത്യീണവിടനുവരുന്നതും
 മധുരകോമളഗാത്രീ പരമാത്മം പരഞ്ഞാലും
 അതുകേട്ട കമലാക്ഷി രൂപയോടുമേവം ചൊന്നാർ
 മതിയിൽ സംശയംവേണ്ട
 കതുകാൽ കേട്ടുകൊണ്ടാലും
 മഹിത പാൽക്കുടലിൽനി
 നാമമിപ്പോളുളവായി
 മഹിമവെക്കത്ത ധനപന്തരി
 തന്റെ വിധോഗത്താൽ
 ഒരു പുരുഷനെ കണ്ടെൻ വരനായി വരികുവാൻ
 ജൈവഴി ലഭിയാതെയുഴന്ന ഞാനിഹ വന്നെൻ
 ഗുണവാന്മാരായ നിങ്ങളൊരുവഴി പറഞ്ഞാകിൽ
 ഗുണമുണ്ടായ്തരും മേലിൽ അതിനിന്നില്ലൊരുവാദം
 ചതുരതകലരുന്ന വചനങ്ങളിതി കേട്ട
 മതിതെളിവോടെ ദനുതനയന്മാർ ചൊന്നാരിമ്മം.

—:—

വൃത്തം ൨൨.

അതു കാഴ്ചകളുണന്നു പാലെ.

മതിമുഖിയാളെറിൻ മതിയതിലേതു മിന്നിതിനു

പരിതപക്കേടേ പുരമതിലിപ്പൊഴെ
 പുറമൊഗനിനിടേക്കു നന്തെന്തിനു ബാലേ
 പരിതപമൊട്ടു നീയരകത്തേക്കിപ്പോൾ
 വരിക സരസിജനോരേ വിധുരതപോക്കി നീ
 സുധയിതു ഞങ്ങൾക്കിന്നധുനാ വിളമ്പിത്തരണം
 അപരം നിന്നിപ്പൂർവ്വേ വരായൊരുത്തനെ
 വിരവിൽ വരിക സുഗീലേ ഇത്രമൊഴികേട്ടൊരു
 മധുരമൊഴിതാനതിമതിതളിമിതെളിവോടെ
 പെരികെ വളഞ്ഞൊരു ലജ്ജയുമവളമ
 കരുതിനിന്നേവമുച്ചാൾ
 ബഹുജനാംഗത്തിലൊരൊരുവർ തനി-
 ചുറ്റു വിളമ്പുന്നതോത്താൽ
 സമീപാത നാണമാമതുകൊണ്ടു നിങ്ങളും
 സഖി ചേരൂങ്ങുടപ്പിൽ
 വിമവോടെ ഞാനെന്നാലൊരുപോലെ
 യെല്ലാം സുധയതു നൽകവാനിപ്പോൾ
 അയന്നഗാമിനി വചനങ്ങളിങ്ങിനെ
 സരസമായി കേട്ടൊരു നേരം
 കസുമരസസുന്ദരസുന്ദര-
 രണമഴലോടനന്തരം
 തന്നെ മാനസി വളഞ്ഞൊരു കരുകവും
 കൈക്കൊണ്ടു നയനമടച്ചു വസിച്ചാൽ
 അമരമിഹാതകനമരമാക്കി-
 പൂർവ്വമുളമെടുത്തു വേഗം

സാരമെട വാസമാം സരലോകംതന്നിലു-
 മരവിചിന്തകൊണ്ടുചെന്നു
 സമാസമനേരം സമാസരായിട്ടു
 കമലാക്ഷൻതന്നെ സൂതിച്ചു
 സുധയുമെടുത്തു വിളമ്പുവാനായിട്ടു
 മധുകൈടലാമി തുനിഞ്ഞു
 ദിതിയുടെ പാറിയ ജളതകളോ-
 കയും പറയാം ഞാൻ കേൾപ്പിൻ
 വഴിയെ ബ്രാഹ്മണനാസ്തനോരിൽ ദാനവർ
 നിണ്ണയം കണ്ടുകൊൾക ദംജുങ്ങളും
 കൂരമാം ഭാവവും ചക്രവാണിയതു
 നേരമേറവും കോപിച്ചു
 ചക്രമെറിഞ്ഞവൻ തന്റെ കണ്ണവും മുറിച്ചു
 വേർപിട്ടിടാതെയതു സ്പ്പരൂപമായി
 വായിൽനിന്നുമുതുഭരെ താണതില്ലാകയാൽ
 വേറുപെടുപോയി പാതിയപ്പൊഴുതുളളതം
 സൂര്യ ചന്ദ്രന്മാരോടുള്ള വൈരകാരണത്താൽ
 വാവറുതിക്കുവരെ നോക്കുന്നതിനുകാവാൽ
 ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നു ചാൽവതുതന്നെ
 ആമയമുണ്ടാക്കേതു മാനുഷക്കു ഏവം.

വൃത്തം ൨൩.

കംകി

അത്തതന്നി തന്നെക്കാത്തദൈത്യസംഘമെല്ലാം
 ചുത്തിരിപാരിയന്നു തത്ര കാണാസ്തയാൽ

തങ്ങളിൽ തങ്ങളിലവർ മനമനം ചൊന്നാർ
 എന്തുകൊണ്ടുതുവിളമ്പിടവാൻവൈകിടന്നു
 പന്തണിമുലയാളെങ്ങു കാണാമുലിപ്പല്ലൊ
 എന്നതു കേട്ടുവന്നുചെയ്തുകൊണ്ടപ്പോൾ
 മനമായടങ്ങിപ്പാപ്പിൻ മിണ്ടത്തെയായും
 മിണ്ടിയാലധരംവരികയില്ല നമ്മെ നന്നു
 അപ്പൊഴൊത്തൻ പറഞ്ഞുനിപ്രകാരം നമ്മൾ
 എത്രപോലമിന്നീടത്തങ്ങിനിയൊതു
 കണ്ണമാത്ര തുറക്കേണ്ട തപ്പിനോക്കാമിപ്പോൾ
 എന്നൊച്ചല്ലാതെകൂടി തപ്പി നോക്കുന്നേരം
 എങ്ങുമേ കാണാനുലിപ്പു കന്നൽനേർമിഴിയെ
 ഹൃദയം തുറന്നങ്ങവർ ഹാക്കീട്ടപ്പോഴുള്ള
 വാൽക്കു എന്തു പറയുന്നു ചിത്രമെത്ര ചിത്രം
 കാമിനിയെ കണ്ടതില്ല വല്ലതുമാകട്ടെ
 ജീവനായൊട്ടുതരം കണ്ടതില്ല കഷ്ടം
 ദേവദേവൻ തന്റെ മായാവൈഭവമിതന്നു
 ആകവേ ചിന്തിച്ചു ബഹുലത്തായാടുകൂടി
 ചിത്തശോകത്തോടെ പാത്തിരിപ്പൊരു സ്വയം
 സ്വതപം വിധുനുമനമുത്തരം പറഞ്ഞാൻ
 നിങ്ങളിങ്ങു വാണീടുവിനങ്ങു പോയി ഞാനും
 മനതകൂടാതമുതുകൊണ്ടു പോരാമിപ്പോൾ
 എന്നുചെയ്തവൻ ദേവമന്ദിമത്തിലേക്കാൽ
 പൂജനായൊരു ഭൂദേവസത്തമന്റെ വേഷം
 ബലമോദാൽ കൈക്കൊണ്ടവൻ പൂജ സുരലോകം
 ഞാനൊരു ഗതിയില്ലാത്ത ബ്രഹ്മനായ വിപ്രൻ

വാനവരെ നിങ്ങൾ പാനം ചെയ്തതിൽ മുഖെ
 അല്ലമെന്നാലുമതുതീവിപ്രനു തരുവിൻ
 തൽക്ഷണമൊരു ഭാഗവുമക്ഷിതിഭേവനു
 ഭക്ഷണത്തിനായി ഭേവന്മാർ കൊടുത്തനോരം
 കോരിയങ്ങു കുടിക്കുമ്പോൾ കാവലായി വാഴും
 ചന്ദ്രസൂര്യന്മാരും കണ്ടു സാഗ്രകോപത്തോടെ
 ഇന്ദ്രിയാരമണൻതന്നോടങ്ങിയിച്ചിതു
 ബ്രാഹ്മണനായെന്നൊരിവൻ ദാനവൻ നിണ്ണയം
 കണ്ടുകൊൾകുംഭംഭങ്ങളും പ്രമദം ഭാവവും
 ചക്രപാണിയതുനേരമേറവും കോപിച്ചു
 ചക്രമെറിഞ്ഞവൻതന്റെ കണ്ണവും മുറിച്ചു
 വേറുപെട്ടിടാതെയതു സപ്തരൂപമായി
 വായിൽ നിന്നമുതുടരെ താണതില്ലാത്തതാൽ
 വേറുപെട്ടുപോയി പാതിയപ്പൊഴുതുളുതം
 സൂര്യചന്ദ്രന്മാരോടുള്ള വൈരകാണത്താൽ
 വാവറുതിക്കുവരെ ഹോക്കുന്നിതതികോപാൽ
 ഭൂമിയിൽ ഗ്രഹണമെന്നു ചൊൽവതതുതന്നെ
 ആമയമുണ്ടാക്കമതുമാനുഷക്കണ്ഠനം.

—:—

വൃത്തം—വർ.

സംഖ്യ—മുതൽ

മാധവാ മധുസൂദനാ

താവകകൃപകൊണ്ടു സകലം ശുഭമായി—

മാധവാ മധു സൂദനാ—

ജലനിധിമിഥിപ്പാനായ വഴിയെല്ലാം പറഞ്ഞു
 ആതിനൊരുവരുമില്ലാ പാരം റീ തുനിഞ്ഞു
 അടിയങ്ങൊക്കെതിരാനും
 തുണചെയ്താരുതാഞ്ഞു
 അകമേമോദം കലൻ
 തവചരണം പണിഞ്ഞു—മാധവം—
 ദിതിജനാരൊടു ചെന്നി—
 ദമ്യ റീ കവൻ സുധയിന്നിങ്ങതിവേഗം
 സമാധിനകൻ അതുകൊണ്ടു ജരപോയി
 ബതബാല്യം കലൻ ഇന്നതിരേകമൊരു
 ഭക്തി തവപദേ പടൻ—മാധവമധു—

പുത്തം—വരി.

ദനുജകലാശനാ മനുജലേശ്വര
 ദേവദീനം കലൻ ഞാനൊ—
 സാരസ വിശ്വാചാ ദീനം ദീനം—
 ദൈത്യമെ മോഹിപ്പിച്ചു
 ശ്രേഷ്ഠമയൊരുരൂപം കാട്ടേണമിരിക്കുന്നു—
 സാരസവിശ്വാചാ കാട്ടെ കാട്ടെ—
 കാളിൽ പെരുതായിട്ടു
 പെരുകുന്നാഗ്രഹം റീന്റെ
 കാമിനിവേഷത്തിൽ—സാരസവിശ്വാചന
 കാമി കാമി—കരുണചെയ്തിടേണമേ
 കമലാകാമക നാഥാ കള്ളം പറകയല്ലാ—
 സാരസവിശ്വാചാ കള്ളം കള്ളം—

വൃത്തം—൨൩.

അമ്മവി തന്നിചെയ്തപ്പിള്ളിപ്പാട്ടു നീക്കം ചരക്കു

പീയൂഷവും നുകന്നാത്താമാദം

മായവും കൈവിട്ടമരലോകേ

ഗോവിന്ദനെത്തന്നെ ചിന്തചെയ്തു

ദേവകീയോ വാഴുന്ന കാലമപ്പോൾ

ദൈത്യാധിരാജൻ പടയുമായി

പാർത്തു വന്നാൻ സുമലോകത്തിങ്കൽ

“യുദ്ധംചെയ്തതിനായ്” വിളിച്ച ശേഷം

പൃഥ്വീശ്രവാടികളെല്ലാവരും

ആത്തു വിളിച്ചു പുറപ്പെട്ടതി-

കൂത്തുമുത്തുള്ള ശരണഭോടും

ചെന്നസുരന്മാരെൊത്തുകൊണ്ടു

നന്നായി പോർചെയ്താമായവണ്ണം

ദൈത്യന്മാർ മായയെടുത്തുടറെ

ദൈത്യാദികളെ വിമോഹിപ്പിച്ചു

പ്രത്യക്ഷനായി മധുമഥനൻ

സതപരം മായയെ സംഹരിച്ചു

താമസനേയും സുമാലിന്ദനെയും

നേമിയെയുമുടൻ കൊന്നൊടുക്കി

വിക്രമിയാകും നമുചി തന്നെ

ശക്തനാശരീരിവാക്യം

കൈകൊണ്ടു കൊന്നിതു പിന്നെയുള്ള

മുഖ്യന്മാരെയും വധിച്ചുനേകം

അന്നരം ധാതാവിന്നാജ്ഞയാലെ
 വന്നൊരു നാരദൻ യുദ്ധമെല്ലാം
 തീർത്തിടണമെന്നു ചൊന്നശേഷം
 ആതുസംഭാഷണം വിട്ടകുന്നു
 ശുക്രശിഷ്യന്മാരെച്ചെയ്തല്ലാതെയും
 ശുക്രനടൻതന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു
 തങ്ങളുടെ പുരി പൂക്കു വാണാൻ
 മംഗലമുൾക്കൊണ്ടു ദേവകളും.

—:—

വൃത്തം—൨൭.

ശങ്കാരോണം ചായര.

കാമദാസിപുണൻവേഷം—
 ഏത്രയും ബഹുമാമദംഗിവിശേഷം
 സോമപുഷ്പനമോകാനന്തൻ
 നീലകണ്ഠൻ മനാതാമിൾ
 ആമയം തീർപ്പിനായി
 താമസമെന്നിയെടുത്ത—
 കാമദാസിപുണൻ അഞ്ചിതമോസുരവദനം
 വിധുഭംഗം കാമുടി തന്റെ സഞ്ചയമതു
 സമതതിയൊടുപ്പം—സംഗം
 സൗന്ദര്യംകൊണ്ടു പഞ്ചശരണ വരം തളിക്കുന്നംഗം
 കാമിനിയുടെ നല്ല സരസഭംഗീ
 ആമയമകന്നുടനാധികം പൊങ്ങി
 കാമകുജാങ്ങളുമഴൽ തുടങ്ങി

സോമശേഖരൻതാനും പരമയജ്ഞീ
 പങ്കജബാണബാമങ്കിതശരമന്ദിരം -
 ശങ്കവെടിഞ്ഞു പൊഴിഞ്ഞു തുടങ്ങി
 കാമദനിപ്പുന്നത് -

പാടിയതികലിണങ്ങിയ പന്താടി -
 സംഗീതത്താലെവാടി
 വിയർത്തമയക്കുവുമതി
 മോടിധാടികലർന്നതി

സുന്ദരിയഥ തേടി -

ശൃംഗാരമാവം കൂടി വളർന്നാരു
 നിർത്തവുമവളാടി

മാരുതൻ വസന്ദവും ഹരിച്ചങ്ങോടി
 മാരുമന്ദിരം കണ്ടു ശിവനും ചാടി
 മാരാരിദ്രിതക്കു മുഖവും വാടി
 തിങ്ങിന മോദമോടംഗജശരരിപ്പു -

വംഗനതന്നൊടു ചെന്നിടുകൂടി - കാമദനിപ്പുന്നത് -

മന്ദഗന്ധാശനനതിനാലൊരുദോഷം

ഇല്ലെന്താമ്യ തന്നകതളിരിലുയർന്നിതുപരിതോഷം -

ധർമ്മതെന്നൊരു മതിയിൽ

ബാഹുരോഷം ഹന്ത നിറച്ചു

ചിന്തയെന്നൊത്തു ലഭിച്ചുനളിലാഷം

അമരന്മാർ ഗഗനെ വന്നുടൻ നിറഞ്ഞു

സമുചിതം കസുമങ്ങളുവർപൊഴിഞ്ഞു -

കമനീയൻ സുമന്ദ്രനെ പരം കനിഞ്ഞു

പ്രമോധപരമേശ്വരൻ മതിതെളിഞ്ഞു
 ശങ്കരമോഹനമേശ്വരൻ മതിതെളിഞ്ഞു
 പങ്കജനാഭനമവിടെമറഞ്ഞു
 കാമദാസിപ്പണൻ വേമ്പം -

—:—

വൃത്തം—ര.പു.

കവി ഏതാപാഠം.

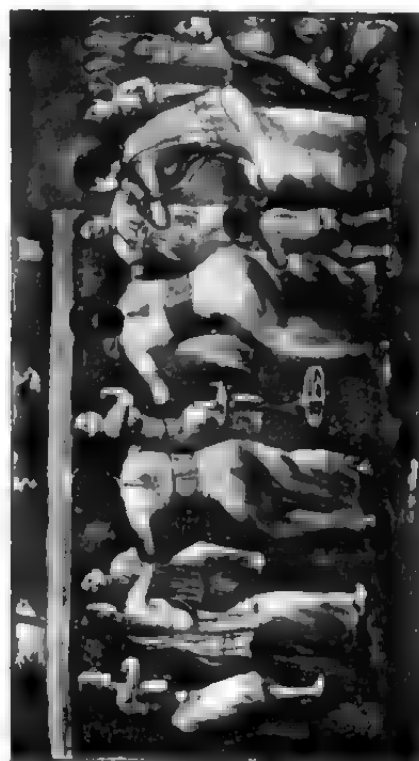
ഇന്ദ്രനാഭനേരം മതിചോദിത്താൽ
 ഇന്ദ്രാണിയെ വിളിച്ചുവരുചേ
 ചന്ദ്രവദനം—മോഹനം
 കന്ദരദനം—രസിച്ചയന്നഗമനം സമീപത്തു
 വന്നാലുമെന്നും മെ ധന്വേ
 ബഹുമാന്യേയമൊന്നുണ്ടു
 ചൊല്ലുന്നു സുന്ദരാംഗീ മകനും -
 സുരാഷിണീ കേട്ടാലും നീ -
 ആളിമാരെല്ലാവരെയും അറിയിക്കുന്നു
 മേളം കലൻ സമനാഭവിൽ
 നാളികേരനാഭനെ വിലസിത്തു
 കോമളഗാത്രം—മധുരസൽ -
 ഗാനാദിപാത്രം ലളിതമായി
 നാളികേരനാഭൻ കളകാ -
 ഭാഷ്യഭാസൻ പദ നാളികേരം
 ചിത്തം വിനാശിതേനം പാശം
 മേളിച്ചു നത്തനം ചെന്തിതേനം -
 പ്രത്യേകമോഹനം ശക്തിയോടും

മത്തവിപേന്ദ്രശമനശില
 വേദംകളഞ്ഞു-മതിതളിർ
 വാരം തെളിഞ്ഞു-മധുരിവു
 വാദം പണിഞ്ഞു-മനോഹരി
 ചിത്തത്തിലമഞ്ഞുനൃണയത്യാദരമോർത്തും നിജ
 കീർത്തിവളർത്തുവാൻ നോക്കീടേണംകൃഷ്ണ-
 മൃത്തിയെ വാഴ്ത്തിക്കളിച്ചീടേണം-
 മകമാമല്ലാക്കമൊത്തുകൂടി
 പങ്കുനോത്രനേ വാഴ്ത്തിന്നായ്
 ശങ്കവെടിഞ്ഞു-സഭയ്ക്കിൻ
 വന്നനിറഞ്ഞു വിബുധരെയെല്ലാ-
 മറിഞ്ഞു-വിധുമുഖി
 തകരട്ടെല്ലാം കളർകൊക്കിയപങ്കേതര-
 മെങ്കാമിന്നീതുളുമ്പിടത്തന്നെ
 കമ്മിശ്ശികാരമായടിച്ച് ധന്വ

ചേരലംഗിമണിമാർ പാലിനി-
 ന്നാത്തകുടിയന്മാരേ സിംഹദാസൻ
 ജ്ഞാനകുടിയന്മാരേ മനീശപര
 കേരളമന്ത്രി കൃപയാ മരിച്ചു നാൻ.

—:—

കേരളം

തെക്കുകാട്ടിക്കുളി.

കാളിയമദ്ദനം.

കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

“സുധരിമാർക്കേ” എന്നു ചൊല്ലേ.

മാമുറിയൊന്നുപോലെ—തരി
നാമങ്ങൾ മാപ്പുകൾ പാടി
ഭൂമിയിൽ പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ—തോറും
സാമോം സഞ്ചരിച്ചിടം
മാമാത്തത്തക്കിടാവേ—തവ
കോമളമായൊരു ത്രുവം
കാണാൻകൊതിച്ചൊരുനാളി—നൊരു
സീമയില്ലല്ലൊ വിനാശം
താമസിക്കാതെച്ചൊല്ല—മിനി
ത്താമരക്കണ്ണൻ ചരിതം
കാമിനിമാർ ഞങ്ങൾ കേൾപ്പാ—ണേ
കാമിച്ചിരിക്കുന്നവല്ലൊ
മാനിനീമാമേവം ചൊല്ലി—താമ
മാനിച്ചു പാലും പഴവും
തേനും തെളിഞ്ഞു ഗുളവും—കൊടു
ത്താനിപ്പിച്ചുങ്ങിതത്തി
മാസമേനും തെളിഞ്ഞു—ഗുരു
മൃഗവും ചെങ്കുതിവേഗം

മൊന്നും വെടിഞ്ഞുടനപ്പോൾ—കിളി
 താവോവമോതിത്തുടങ്ങി
 ഇന്ദുമുഖിമാരേ! കേൾപ്പിൻ—നിങ്ങൾ
 കിന്ദിരനായകൻതന്നിൽ
 ചെന്നുമാസ്സു ലയിച്ചു—തോത്താൽ
 നന്നാണെന്നു പറയാം
 സുന്ദരിമാരെ മാസ്സിൽ—മുച്ച
 കന്ദപ്രിയൻ തന്റെ രൂപം
 നന്നാൽ നിരൂപിച്ചുകൊൾവിൻ—ഗുണം
 കന്നിച്ചു വന്നീടുമെന്നാൽ
 തന്നീടും നിങ്ങൾക്കുതേ—മത്തും
 വൊന്നും പൂമാതിൻ മണമുൻ
 എന്നല്ല മോക്ഷമതിന്നു—മിതു
 തന്നെ മതിയാകുമല്ലോ
 എന്നാലെൊ കേട്ടുകൊണ്ടാലും—നന്ദ
 നന്ദനൻ തന്റെ ചരിതം
 എന്നാലറിഞ്ഞതുപോലെ—കുറ
 ഞ്ഞൊന്നു ഞാനിപ്പോൾ പറയാം
 കാളിയമദ്ദനം പണ്ടു—ചെയ്തു
 കാളാംബുദാകൻ മുക്കുൻ
 ആളും മുദാ കനിഞ്ഞെന്നെ—യിതി
 നാളംകിത്തിത്തളീടും.

..... നടുവത്തുപുൻ നമ്പൂരി.

൨

തോരംകണ്ഠൻ — മൃഗപാഠ്യം.

നമുനാം കൃഷ്ണൻ ഗോപന്മാരെത്തു
 രാജമാകുന്ന കാനാ
 കാമുകേളിയിൽ കൌതുകത്തോടെ
 സൌമ്യഭാവോ വാഴുമ്പോൾ
 കാളാപുഷ്പാമൃതായയാകുന്ന
 കാളിനിതന്നിലൊരവം
 കേളിചെയ്യവാനാഗ്രഹമുള്ളിൽ
 മേളിച്ചു നന്നായകൾ
 ചൊല്ലേറും ബലിയെങ്കിലുമവ -
 നല്ലാസാൽ ബലഹീനനാൽ
 നല്ലോരു ഗോപന്മാരെടൊത്തു
 മെല്ലവേ നടകൊണ്ടുടൻ
 കാനാം മരം തോടുകൾ ഗിരി
 സാനക്ഷളിവയൊക്കെയും
 ദീനത ചൊറും കൂടാതെ പരം
 ദാനവാരി കടന്നതേ
 അപ്പോൾ കാണായി കാളിനിനി
 തല്ലരിസമദേശത്തു
 ഉല്ലാസംപോലെ സൂര്യന്റെ വാനി
 കല്ലുവാടങ്ങുളേയ്ക്കാൽ
 ക്ലാപതമാം ഗോപഗോപന്മാരെ ചെന്നി -
 ടുത്തമ്മോദോ തമ്മലം
 മന്ത വലിച്ചുവന്നൊരു കൃഷ്ണ

ശാന്തമാകുവാനായിട്ടു
 നന്നായിപ്പാനംചെയ്തതോരം -
 തെത്താനായിച്ചുതുവിണുപോൻ
 അന്നേരം കണ്ണായതു കണ്ടു
 ചിന്നബാസവൻ വേഗേന
 ഉൾക്കാമ്പിൽ കൂടും കാരുണ്യത്താൽ തൻ
 തൃക്കണ്ണുറ്റത്താൽ നോക്കിട്ട്
 ചിന്നന്നമ്പോടു ഗോപഗോക്കളെ -
 യൊക്കെയും ജീവിപ്പിച്ചുതേ.

പോട്ടയിൽ രാമപ്പെരുവാൾ.

ന.

ശ്ലോ. "കരോമ" - എന്നുവേദം.

അക്കടുത്തുവണ്ണാക്കടൽവാർത്തി -
 ലുൾക്കടകോപത്തോടും - തന്റെ
 തിരുട്ടുളായിൽ ഗോക്കടെ ശല്യത്തെ
 നോക്കിട്ടും നോരത്തിങ്കൽ
 കാളസപ്പുണ്ണുരുമൊളായി വാഴുന്ന
 കാളിയെന്നവന്റെ - പാരം
 കാളം വിഷത്താലെ "കാളിനിയിൽ" ജലം
 നീളെത്തിളച്ചിടുന്നു
 മീനാഭിയാതൊരു വാവാജലമുള്ളതു
 ദീനത മൂക്കയാലെ - ശിവ
 മാനമെന്നു മരിച്ചൊലിച്ചിടുന്നു .

മോഹനമകളോടും
 മാനത്തുകുടിപ്പറന്നു നടക്കുന്ന
 ശ്യാവാഭിപ്രണികളും—കൂടി
 താനേ ചിറകു കഴിഞ്ഞു പതിക്കുന്നി—
 താനഭീതോയം തന്നിൽ
 ജന്മത്തിൽ തട്ടിയ വായു കരകേറി
 പോയോരു മൗളംതോറും—ബഹു
 കായം കസുമവും ചേരും മരങ്ങൾ നൂ—
 റായിരം കുറിയായി
 തീരങ്ങളിലുള്ളൊരാമജാലത്തിൽ
 ചേരുന്ന വല്ലികളും—കട
 സാരങ്ങളേറുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും കൂടി
 പാലം കഴിഞ്ഞുപോയി
 ഏറിയ ജീവജാലങ്ങളെ മക്കിക്ക—
 മാറുള്ളൊരിപ്പഴയിൽ—വെര—
 മാറുതന്നെത്തക്കതെക്കിവരുന്നക—
 താമിപ്പൊച്ച കൃഷ്ണൻ
 പൊക്കമോടായതിൻ വക്കിൽ
 കഴിഞ്ഞങ്ങുവിലും കടമ്പ തന്റെ—രോളിൽ
 ചിക്കുന്നു കേറിക്കുലക്കിക്കുതിച്ച ക—
 റാക്കവേ ചാടിടിനാൻ
 കന്നിനൊക്കളും, ഗുരുതപമേറുന്ന മ—
 കന്ദന്റെ കായമതി—ലുടൻ
 ചെന്നങ്ങു വീണൊരു പോരത്തു തീരത്തു
 ചെന്നങ്ങു കേറി വെള്ളം

രണ്ടാമതുപോലെ മരത്തിന്റെ
 മണ്ടയിലേറിപ്പെട്ടു -- പുതു
 കൊണ്ടലണിനിറകൊണ്ടു പിടിച്ചായും
 കൊണ്ടു കുതിച്ചുചാടി
 പിന്നെയും പിന്നെയുമുനതമാം മരം
 തന്നിൽ കരേറിയുടൻ -- നന്ദു -
 നന്ദുനാൻ മാതാഗണ്ഡനന്ദിനീതോയത്തിൽ
 ചെന്നാശു ചാടിടിനാൻ
 ആറു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു കരകളിൽ
 കേറിയലഞ്ഞിടുന്ന -- തണ്ണി -
 നീരിൽ മറിഞ്ഞും തുഴഞ്ഞും തുടിച്ചുമാ -
 ലീരൻ കുളിച്ചു പാറം.

രാവകരെ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി. (മാജാ)

“കല്യാണി കളാണി” -- എനപോലെ.

കല്യാണമുത്തി കൃഷ്ണൻ കല്യാലജാലമെല്ലാം
 തല്പിത്തകത്തും ജലം പാനം ചെയ്തും
 മേളത്തിൽ കളിക്കുമുരോളത്തിലൊളിക്കയും
 താളത്തിൽ കുതിച്ചുകൊണ്ടെറുനീനും
 ഉള്ളിയിട്ടടിപററി നീളെപ്പൊയൊരു ദിക്കി -
 ലാളിജനങ്ങൾ കാണാൻ പൊങ്ങുകയും
 നീന്തിയും തിരകളിലേന്തിയുമടിമണൽ
 മാനിയും കരംതന്നിൽ കാണിക്കയും
 ഉള്ളത്തിൽ തെളിവോടാവെള്ളത്തെക്കൊരിയുത്തും

കളിത്തം പൂണ്ട പാരം തളളലോടും
 വെട്ടെന്ന് കൈകൾ രണ്ടും കൊട്ടിച്ചിരിച്ചു നന്നാ-
 യട്ടമാസവും ചെപ്പു വാഴം നേരം
 കാളിന്ദിയകന്തത്തിൽ ചിട്ടന്നു കിടക്കുന്ന
 കാളിയൻ കേട്ടു നന്നാൽ തെട്ടി പാരം
 എന്തുവാനിതു നല്ല പന്തിയല്ലെന്നോത്തുംകൊ-
 ണ്ടന്ധനാമുരഗേന്ദ്രൻ വന്നു കോപാൽ
 ഈരപ്പലിയെപ്പോലങ്ങേറുകൊണ്ടുരഗേന്ദ്രൻ
 കററമാം ഫണങ്ങളും വൊക്കിക്കൊണ്ടു്
 ഈരപ്പലിയെപ്പോലങ്ങേറുകൊണ്ടുരഗേന്ദ്രൻ
 പാക്കാതെ കണ്ടാപ്പോൾ കൃഷ്ണനേയും
 ഏറിയ കോപത്തോടും ചീറിയലറിക്കൊണ്ടാ-
 കാരോടുംവണ്ണൻനേരെ നേരിടാനാൽ
 കാടിയും റീരിൽ കൂടിപ്പാടിത്തത്തിയും രോഷം-
 കൂടിയും കടൽവണ്ണൻ ചാരത്തായി
 ജിണ്ണതൻ പ്രിയനാകും കൃഷ്ണനെ വിടിവെട്ട
 തുണ്ണയോടടുത്ത് തന്നിൽ ചേർത്തു ധൂതൻ
 കൊത്തിയും മമ്മംതോറും മുത്തിയും ഫണങ്ങളാൽ
 കുത്തിയും കോപത്തോടാദ്യേഹമെല്ലാം
 പന്നഗകലവനെന്നതുകാപത്തോടും-
 സ്സന്നതാംഗത്തെച്ചുറ്റി ഗാഢമായി
 ചണ്ഡതാരമാം വിഷമണ്ഡലം വൊഴിച്ചു
 തുണ്ഡങ്ങൾ ശിരസ്സുകൽ വെച്ചു റിന്ന
 ഈരേലോകത്തിന്നും കാരണാത്മാവായിട്ടും
 ധാരായണന്റെ കളി ചിത്രമോത്താൽ
 കോടശ്ശേരി കുത്തൻതമ്പാൻ.

“പേ” — പാലേ

അന്നേരത്തിലാ വൃന്ദാവാനത്തിൽ
 ദുർന്നിമിത്തങ്ങളോരോന്നു കാണുകയാൽ
 നന്ദഗോപനം ബന്ധുജ്ഞാത്തിനും
 വന്നുകൂടി വിഷാദമേതിങ്ങൊ
 കാലിമേക്കുവേൻ ബാലരോടൊത്തിനു
 കാലത്തോറു ഗമിച്ചു മുക്കുൻ
 ചാലേ കാട്ടിൽനിന്നിങ്ങോട്ടു പോരുവാൻ
 മേലാതെന്തോ പിണഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു
 നീലവണ്ണൻ നിദാനവുമിങ്ങിനെ
 ലീലക്കായിട്ടു പോകുമെന്നൊക്കയും
 ബാലരോടൊത്തിങ്ങെത്തുമാറുള്ളൊരു
 കാലമല്ലതില്ലാമായല്ലോ
 കേളിയുള്ള മുരളിസ്വനം കേട്ടു
 ലാളിച്ചീടണമെന്നതിന്നായിപ്പോൾ
 കാളിടുന്നു പരിഭ്രമമുള്ളിലി-
 നാളിലോത്താലെന്നാവതെൻ ദൈവമേ
 നാളെയെന്നുള്ളതോഷാതെ കണ്ടുടൻ
 നാളികാക്കുനെയറോപയിച്ചീടണം
 നാളിന്നുസ്സമിച്ചീടുമാറായല്ലോ
 കോളല്ലീവിധം താമസമേതുമ
 എന്ദിവണ്ണം വിചാരിച്ചു വല്ലാതെ
 വന്നുശാകം വളുൻ വളുൻടൻ

നന്ദഗോപനം ഗോപാലവൃന്ദവും
 മന്ദമന്ദേന്ദ്രിയശോഭയും മാമനം
 കേന്ദ്രിച്ചു പുറപ്പെട്ടു കാണാം -
 തന്നിലെല്ലാം തിരഞ്ഞു തിരഞ്ഞുവർ
 കന്നിച്ചിട്ടന്ന സംഭരണത്താടൻ
 ചെന്നു കാളിദീപിതമണഞ്ഞുതേ
 അന്നേമത്തു കാളിദീപിയാം രവി -
 നന്ദിനീനദിതൻ നടുനിഹാഗത്തു
 പന്നഗാധിപനായൊരു കാളിയൻ
 വന്നു ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു മകനെ
 തിന്നുവാണോ നിന്ദയാൽ മരണത്തിനോ
 വന്നു യതപ്പെടുന്നതു കാണായി
 സുന്ദരാംഗനാം ഗോപാലനെപ്പേരും
 പന്നഗം ചുറ്റി ചുറ്റിത്തീരകളിൽ
 നിന്നിടയ്ക്കിടെക്കുണ്ടവരികൾ -
 തന്നിൽനിന്നു വിലാപം തുടങ്ങിനാർ
 നന്ദനന്ദന നിന്നുടലെത്തിച്ചി -
 നെന്നു കാണുവാൻ മേലാതെയയച്ചല്ലോ
 വന്നു നിന്നെപ്പിടിച്ചു പാമ്പിത്തലം -
 തന്നിലിട്ടു വലിച്ചു വലച്ചല്ലോ
 ഇന്നു ബാലനാം നിന്നുടലെങ്ങിവൻ
 തിന്നിടമോ വിടമോ കമാരക!
 നന്ദനാ നിന്റെ രക്താതനാം നന്ദനം
 നിന്നുകാണുന്നിതമ്മ യശോഭയും
 വന്നു കത്തുന്നു നത്തിയുകതലം

തന്നിലിന്നയോ വയ്യാ സമീപവാൻ
 എന്തിവണ്ണം വിഭാവിച്ച കാളിനി
 തന്നിൽ ചാടവാനായവരൊക്കെയും
 നിന്നീടാതുടനാടിത്തുടങ്ങിനാർ
 അന്നമത്തു തടുത്തു ഹലായുധൻ
 ഇന്നു സാമസമൊന്നമരുതിതു
 നന്ദസ്മൃതൻ കേളികളുലയോ
 മൂന്നലകിനും നായകനാം കൃഷ്ണ-
 നിന്നു ലേശം വശക്കൂടിലാകമൊ
 നന്ദാ ലോകൈകനാഥന്റെ വിക്രമം
 നിന്നു ലാളിച്ചു കണ്ട രസിക്കവിൻ
 എന്നേവം ബലദേവൻ പറഞ്ഞു -
 ഖൊന്നു വിശ്വസിച്ഛാശ്വസിച്ഛാമാർ
 ആറുപുറത്തു ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

ന

'കുമാരം മനവന്ദർ' — എന്നു ചിലർ.

ബലദേവവചനങ്ങളുലസാതെ കേട്ടു കൃഷ്ണ-
 നലകകൾ കലുങ്ങുമാറുടൻ കടഞ്ഞു
 നാലമോടങ്ങുനോരും ബലമേറും സ്പർദ്ധാജൻ
 മലപോലെ ജലംതന്നിൽ മലച്ചു വീണു
 ഉടൻകാപാലൈഴുന്നേറ്റിട്ടോടിചരും കാളിയന്റെ
 വടിവേറും ഫണങ്ങളിൽ പിടിച്ചു കേറി
 പടുവാകും കാളിയന്റെ പടുമദം കളച്ചുവാൻ

തുടങ്ങിനാനൊരു നന്മ മടിച്ചിടാതെ
 ചെട്ടചെട്ടെ പാണങ്ങളിലടിക്കൊണ്ടു ചവിട്ടിയു -
 മടനടനോടുകൂടി വിളിക്കുകയും
 അടവല്ലത്തു നേരം പട്ടമോഷണനിക്കുള്ളി -
 പുടയ ഗപ്പിനമല്ല വികല്പം വന്നു
 അതു കേട്ടിട്ടമരണമതിവേഗം പുറപ്പെട്ടു
 ചിതുമോട്ട ഗഗാത്തിലണഞ്ഞു മോദാൽ
 അതിശയമിതെന്നോർത്തിട്ടുലമാൻ നവസമ -
 ത്തിയതു പതിവുപോലവർ പൊഴിച്ചാർ
 പെരുമ്പറയടിക്കയും തെമ്മത്തെ നമിക്കയും
 പെരിയൊരു ഭക്തി മൂത്തു കരയുകയും
 മുരളിനാടെ രൂപം വിരവോട്ട കണ്ടു തമ്മി -
 ലുഴച്ചിതു സുരവാമതിശയത്താൽ
 കമികഴൽ കെട്ടിവെച്ചു നിറമേറും പീലി കത്തി
 കുറാനികളും ചേർത്തു കരുത്ത മോദാൽ
 തരിവളകളും കണ്ടു നരിമ്പരമോതിരവും
 പരിമുട്ടവസനവുമണിഞ്ഞുകൊണ്ടു
 ബാലകൃഷ്ണൻ പാമ്പിനുള്ള വാലും കോലും മുളിയും
 മാലകന്നു കരഞ്ഞനിൽ വഹിച്ചു മനം
 ബലമേറും ഫണിമണതലമതിൽ നൃത്തം ചെയ്യും
 ജലജാക്കൻ തന്നെക്കണ്ടുള്ളിലിരുമാക്കും
 രതിപതിതന്നെപ്പണ്ട മതികലച്ചുഡൻ ദേവൻ
 ചതിവോത്തു ദഹിപ്പിച്ചതുചിതമായി
 സതിപതിയിതു ചെയ്തൊന്നുനേരം മടിച്ചെങ്കിൽ
 ചതുരമിക്കാമദേവനിളിച്ചു പോകു

വിണ്ണിലുള്ള പെണ്ണുങ്ങളിക്കണ്ണനുള്ള രൂപം കണ്ടാൽ
 തിണ്ണമെന്നി നാടുവിട്ടിട്ടിയിൽ പോകും
 വണ്ണനാകും കണ്ണനൊത്തു നിണ്ണയം മരിക്കുംവര-
 വണ്ണിവിമാക്കും പുണ്യം ഗണിക്കു വയ്യാ
 മുരമര ജയിച്ചാലും പരിതാപം കളഞ്ഞാലും
 കരുത്തറും കാളിയനെയമത്തിയാലും
 ഗരളാഗ്നികൊണ്ടു പാരം കരിഞ്ഞുള്ള വനങ്ങളെ
 പരിചോടു കടാക്കിപ്പു തളുപ്പിച്ചാലും
 അമരനാരോപം സൂതിച്ചമെന്ന സമയത്തിൽ
 കമതിയാം കാളിയന്റെ വദനചക്രം
 കിമവി തളൻ കളകമലദളാക്കുൻ ദേവ-
 അന്ദമായൊരു നൃത്തം തുടങ്ങിയപ്പോൾ
 തലമുടിയഴികയും നാലുമോട്ടു വിയർപ്പും
 ചിലുചിലെച്ചിലമ്പുകൾ കിലുങ്ങുകയും
 അരയിൽനിന്നുടുപ്പു പരിചോടു കിഴികയും
 കരിക്കരമാത്ത തുട തുളുവുകയും
 ഇപ്രകാരം കാളിയന്റെ കെല്പുകന്ന പാണങ്ങളിൽ
 നമ്പ്രമോദം നൃത്തംവെക്കും സമയത്തിങ്കൽ
 ക്ഷിപ്രമേറേറ്റുരളുത്തെ സുപ്പാജൻ വരിച്ചാതു
 ദിപ്പം വിട്ടാപ്പഴുതന്നിൽ മലൻ വീണ്ടു
 നടുവത്തു മഹർനാസരി.

—*—
 ൭

ശാരദാഭക്തിയുടേ—എന്ന പാദമ.

അന്നേരംബത ദുശ്ശകാശങ്ങളുനോകും കണ്ടു—ചിത്ത
 വന്നൊരല്ലലൊടുടനെ കാളിയ കാന്താമാനേ

ചെന്നാതു സായത്തായവർ കണ്ടൊല്ലാ തള്ളൽ
 തന്നേറുന്നഴലാന്നിയലുന്നാരവീനൻ തന്നെ
 ചോര വരിച്ചു വലച്ചിലുവാച്ചൊരുവരനെക്കണ്ടു കാന്ത
 മാവർ കാരിലടിച്ചു തല മുറയിടുകൊണ്ടു
 നാരായണ! നീ നളിനവില്ലോ ചെന്നെന്നറിഞ്ഞു ചിത്ത
 നാരായണയുമൊരതിശയകുറി മുഴുത്തു മനം
 ശതലലിപ്പിനെ കടന്നു മുക്കതമുതുമുതുമൊത്തി - ടന്നോ
 തറത്തളിരൊട്ടുനാരിക ചെന്നു മുക്കുന്തന്റെ
 നൽത്തളിരൊത്ത പലത്തൊറ്റിട ചെട്ട താണുകുപ്പി - നി
 മുത്തന്നിമുലമാർ മുരയൊന്ന സ്വതി ചെത്തുമേവം (ന്നാ
 നാരായണ! ജയ നീരജനയാ! വിവിവൃന്ദ - വന്ദ്ര!
 ഘോരസുഖേര വാദവർമ്മ! ജയയതാക്ഷ!
 നാരകശരക! ധർമ്മനക! ജയ ചക്രവാരണ! - കൃഷ്ണ!
 നാരദസേവിത! നീരവീർമ്മലഗാത്ര! ദേവ!
 മീന! മഹാബലകൃഷ്ണ! വരാഹ! നൃസിംഹമുത്തേ! - ദേവ!
 മോക്ഷദേവ! ഭൃഗുരാമ! വിഭോ! രഘുരാമ! രാമ!
 മാനവവേഷമൊടിങ്ങുടന്നവതീണ്ണായ - കൃഷ്ണ!
 ദീനത തീർത്തു തുണപ്പതിനായിത കൈതൊഴുന്നേൻ
 കഷ്ടം ഞങ്ങളെ കണ്വനതാജീകാളിയൻ നീ - ഗോവിൻ
 കൂട്ടം മേച്ചു നടക്കും പശുപകീശാരണെ
 പെട്ടന്നോർത്തിയ പരമപരാമം ചെയ്തു ദേവ - ദേവ
 പ്പെട്ടീടാതെ പൊറുക്കണമതു നീ ദീനബന്ധോ!
 ഏണതിരക്കികലൺമ പന്നഗനാരിമതം - ചൊല്ലി
 വിന്നതു കണ്ടുടന്നത മോദമിയന്നു കൃഷ്ണൻ
 അന്നമ പന്നഗപരിപൂർവ്വ ഫണമതീന്നിറങ്ങി - തിങ്ങും

വിന്നത കളവാറാവണത്തൊട്ടു തലോട്ടീ മന്ദം
 മന്ദസ്ഥിതമൊട്ടമന്ദം പിന്നെ മുക്കുൻ മോദാൽ-ചൊന്നാ
 പന്നഗവര റീ പോകണമിവിടം വിട്ടു വേഗം (ൻ
 റിന്നെക്കൊണ്ടൊരുപൊറ്റുതിയതില്ലെന്നാവലായി-പാരം
 ഇന്നുണ്ടെന്നതു കേട്ടു പറഞ്ഞിതു പന്നഗേന്ദ്രൻ
 “വന്നീടും മമ വലിയ വിവർത്താനീ സ്ഥലത്തെ-വിട്ടാ
 കൊന്നീടും ലഗകലപതി മാമതിനൊന്നു വേണ്ട (ൽ
 ഇന്നീടെഴുമെമ്പാടു പാകെ”ന്നതു കേട്ടു നാഗ-നാഥൻ
 തന്നോടിങ്ങിനെ താമരസാക്ഷൻതാനും ചൊന്നാൻ
 വിന്നതാലിലഹണി റിവരഹണങ്ങളിലെമ്പടങ്ങും-

(കണ്ടാൽ

വിന്നതാസുതനായി തൊട്ടകില്ലഴകൊട്ടു പോകവേഗം
 മാനാതാമതിലരികഴകൊട്ടകത്തണമാത്തമോദം-സാധു
 ജാതാപം ബത റീയുതിനാംബുധിമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ
 മമണീയതപരമിയലും ദീപുണ്ടെന്നതിന്നു-പേരും
 ‘മമണക’മെന്നരികവിടെസ്സുഖമാസ്സാജ്! യേ റീ
 മമണീമണികളൊടൊത്തെന്നോതും കൃഷ്ണനന്നെ-കുപ്പി
 കമനീയാശികളൊത്തു നടന്നിതു നാഗനാഥൻ
 കാളം നലമൊട്ട കാലാന്തകവിധി മുഖ്യവേ-ന്മാരെ-
 കാളം റിന്തലകീർത്തി കലൻ മുക്കുൻ പിന്നെ
 കാളിന്ദീലേമതു നന്നാക്കിങ്ങുസുലോക-മൊത്തു
 കേളനാഴ്വരകുന്നവിട്ടു നടന്നു മന്ദം

കണ്ടു നാരായണമേനോൻ ബി. എ.
 സമാപ്തം.

ദേവയാനീപരിണയം

കേദാമഗോപ്യം—ചെമ്പട.

(അയ്യപ്പിനിയൊരുക്കിയതിനാലാണിത്)

കല്യാണമാർഗ്ഗം ശാരികപ്പെരുതലേ
കല്യേ വരികെടോ ചാരുതീലേ
നല്ല മധുരമുഖം പാലും പഴമിവ -
യെല്ലാം ഉജ്ജ്വല കഴിഞ്ഞശേഷം
മല്ലാസം മേന്മേലുദിച്ചുവന്നായോളം
ചൊല്ലിടുന്നിനിയും സുതർക്കമയെ
നല്ലാരിൽ മൊലിയാം നിന്റെ വശം കഥാ
കില്ലെന്നിയെ പലതാണെന്നാലും
ചൊല്ലാണെഴും ദേവയാനീപരിണയം -
മല്ലോ കഥനീയമിന്നധുനാ
എന്നുള്ള ഭാഷിതം കേട്ടു കിളിമക -
മുന്നതകൗതുകം പുണ്ടുടനെ
വിന്നെയുമിംഗിതവേദിനി തത്സമം
വന്ദനം ചെയ്തു പറഞ്ഞാളേവം
എങ്കിലൊ കേട്ടുകൊണ്ടാലും വഴിപോലെ
ശങ്കാവിരീനം പുമാണശേഷം
ദേവസുരാമരവേ പാതം പരാജിത -
ദേവധിരാജാനുശാസനേന
ദിഗ്വ്യാകം മൃതസഞ്ജീവിനീമന്ത്രം

വിവ്വാജമാത്ര ഗ്രഹിപ്പാനായി
 കാവ്യമഹാമുനി വാണീടമാത്രമേ
 സാമകലം മൃതശൃംഗം യതാ
 ശിഷ്യഭാവോ വസിച്ഛിദനിതമോ
 വിസ്തംശയം കചനാനിഷിഘ
 ദൈത്യന്മാരാകവേ ബോധിക്കയാലതി-
 മാത്രം വിഷണ്ണരാതെല്ലാവരും
 സത്യപരായണനായ കചന്റെ
 മൃത്യുവരത്തുവാഗ്ദാശയാ
 പ്രത്യക്ഷനാട്ടിലൊരാൾ ഭിന്നി ഗുഡം
 ചിത്തരസം വിനാ വാഴം കാലം

മോഹനം—മുറിഞ്ഞു.
 (കേണതിരുകിടയോരു ഏതപേരവേ)
 ഏകദാ സാധുതതിയദം—കച-
 നേകനായുദ്യാനദേശേ
 ദേവതാവിവചനേന—ചെന്ന
 പൂവറത്തീടം ദശായാം
 തക്കമറിഞ്ഞ സുരന്മാ—മവ-
 ഞ്ഞൊക്കെയുമൊന്നിച്ചു കൂടി
 ചീളെന്നടുത്തു കചന്റെ—ഗള-
 വാച്ചമറുത്തു വിഗുഡം
 ഏണീസമാന മിഴിയാം—ദേവ-
 യാദികചാഗമനത്തെ
 കാണാത്തു താതപദം—അഹ

വിനു വിലാപം തുടങ്ങി
 പ്രാണനൊക്കും പ്രണയം മെഴും
 വാനവകാചാജ്ഞനോ
 ഞാനും തിരഞ്ഞെന്തീവ—നാനം
 കാണുവാൻില്ലാ വിതാവേ
 കാണാൻ സീമിതിയില്ലേ—വിര-
 യെന്നും വിടുകതിന്നാളെ
 മാറിയിട്ടുണ്ടുശാലീ—ഗുരു
 സുന്ദര സദാ സുഖഭായി
 എങ്ങാനൊരെയും കാണാം—തുട
 ഞെടുത്തുപോയെന്നാലേയെന്നും
 സമ്മാനമാറിതന്നായ—കുച-
 നിന്നൊരുമല്ലോ സഹായം
 രക്ഷിപ്പതിന്നാരുമില്ലാ—ഞന്തരേ
 പക്ഷേ മൃതനാം കുചനോ
 കാണാതെ കാൽക്കുണും പോലും—നാഥി
 വാസമിനി മുറിയെഴുതേ
 സാധുജനാവാനല്ലോ—ഗുണ
 മേതു സദാ വിബുധനാം
 മനഃസവിനയശീലം—വിജ
 നാനിനി ചൊന്നതശേഷം
 സംജാതവിസ്മയം കേട്ട—മൃത
 സഞ്ജീവിനിമന്ത്രശക്തിയാ
 മൃത്യുവശനാം കുചനോ—മുനി
 സത്തമാശു വരുത്തി

ചന്ദ്രികാ തട്ടം ദശായാം—വിരി
 യുന്ന കുമുദസമാം
 ആനന്ദവാരിധിതൊയേ—ദേവ
 യാനിയും ദീന്തിവശായി
 വാനവക്കാചായുജനം—കവി
 താനമവന്റെ മകളും
 കേടകന്നയ്യോയ്യരാഗം—നപിതം
 കൂടിവസിച്ച് തദാനീം
 ഗുഹപരിശ്രമമേതും—ഹവി
 ച്ചിടാജ്ഞയാലരിശോ
 കാവട്ടുമുറക്കൊണ്ടസുര—ജനം
 പ്രാപിച്ച വേഗം കചനെ
 കെട്ടിമുറക്കിയശേഷം—തന
 വെട്ടിനറക്കിയ ശേഷം
 വെട്ടുന്നെറിഞ്ഞു സലിലേ—വരി
 തുഷ്ടികലന്നതു കാലം
 തൽപ്രദേശം വെടിഞ്ഞല്ലോ—വരും
 ക്ഷിപ്രമോരോ വഴിയായി
 കെൽപ്പോടു തങ്ങടെ വാസ—സ്ഥലം
 മുറുപ്പുകു വാണ യഥേഷ്ടം

—
ന

എരികുലക്കാമോളരി—ചമ്പട.

(മധുരമോഴിശാരികേ എന്നുപേരേ)

വരതനവായിടം കചനടയ

വരവതിനെക്കൊന്നാഞ്ഞു ദേവയാനി

വിസേതയും ഭാവിച്ചുടങ്കണേ
 റിരവധി കേണീടം ദശാന്തരാളേ
 ഗുരുസുതാരിലത്യന്താരാഗേണ
 ഹരിണമിഴി ചൊന്ന ചൊഴി കാരണം
 അവിനിമതം ശിശുനോ ഭാഗ്യവനം
 സപരി വിജവിദ്യയാ ജീവിപ്പിച്ചു
 വിശദഗുണാംഭോരാശി പുണ്യവാനാ -

മസുകലദേശികശാസനോ
 താവഴിയോരോന്നേ കചനമേവം
 പാവതിനായാരംഭിച്ചാനന്തരം
 സുരസിലയഭൂപാതാളങ്ങളിലും
 ശരണമെറിക്കില്ലാ ഭവാണൊന്നിയേ
 ഒരു കഴിവുമില്ലാത്തുഴലുമ്പോഴും
 വരമെളീടേണമേ ദിവാബന്ധോ
 അവികലവാത്സല്യം ഭവാണൊക്കാരും
 ശിവ ശിവ മററാക്കാമെന്നിലുണ്ടോ
 തവ കരുണാലേശമിങ്ങൊക്കയാ -
 ലവിരതമുണ്ടുമോ പൂർവ്വസുരണാ
 വലമനാരാതികളായിട്ടെന്ന
 അലമുടയ ഭാവാനാരിപ്പൊഴും
 വടുവടിവാമെന്നേ ഹനിച്ചു കായം
 രൂപിതി കലക്കിടിനാരങ്ങത്തോയേ
 കരളിലിയന്നുള്ളൊരു സന്താപോ
 ഗുരുസുതനീവണ്ണം പറഞ്ഞശേഷം

കവിതകളും മുമ്പുതന്നെയുടെ
 വിവരതയെന്നിയേ വസിക്കുകാലം
 കിന്നമോ കഷ്ടം ദാമരനാരി-
 ലടിമകളായിട്ടും നാലഞ്ചു ദേഹം
 അരിശമൊട്ടുങ്ങിടാഞ്ഞാശു കചനാ
 സരസതരം കൊന്നു മൂന്നാമതും
 അധികത്തോ പോലണം ചെയ്തു മാംസം
 മരിച്ചവർക്കുട്ടിക്കുലനടനാ
 മുറിവരോ സേവിപ്പതിന്നു നൽകി
 ദാമരനാരി ചാത്തുമുള്ളിലാക്കി.

൪

ആരംഭം—ചെമ്പട.

(ചോരകരണിയിൽ എണ്ണപ്പെട്ടവ)

താപസകലാവതംസ താത വിശമയ വാചം
 കാരുണ്യകാരണസിന്ധോ കരണിയമെന്തിന്നധുനാ
 പ്രാണസഖിയാം കചനാക്കാണുവാറില്ലൊരേടത്തും
 ദാവാധമനാരെക്കൊണ്ടാണുപ്രവചിക്കാലം
 തോഴനായത്തല്ലാഞ്ഞിട്ടുഴിഞ്ഞിത്തേന്മാനാസം
 ആവതുണ്ടെന്നാകിലിഹ താവകസുതയാമെന്നെ
 കാണിപ്പോരും കളയാതെ കാത്തുകൊണ്ടാലും പിതാവേ
 സാധുവാം കചനാ നീയും ഭേദമില്ലെനിക്കു ലേശം
 വേദമെന്തിനൊരോ ബാലേ കദാമേതുളുതനായ
 നമ്മുടെ ഗുരുസുതനാ വെണ്മയിലിങ്ങു വരുത്താം
 ഇംഗിതനുകൂലമല്ലൊളിപ്പിക്കിയാ വറഞ്ഞു കവി

മന്ത മുതസഞ്ചീവിനാമന്ത്രശക്തികൊണ്ടുടനോ
ശിക്ഷയിലൊന്നുണ്ടു ശിഷ്യനെ വിളിച്ചുനോരും
കാപ്യജാതോന്നിനമ കചനം വിളികേട്ടിതാശൂ
ദേവാചാർച്ചനാനാ ഭോ കേവലം ഞാനറിയാതെ
സൈപരമുജ്ജിലാകവാനും കാരണമെന്തു ബാലക!
ആമെയും പേടിച്ചുടാതെ ആരുവാനീവിധമഹോ
തുരകജം ചെയ്തതെന്നും പാരാതെ പറഞ്ഞീടുക
എങ്കിലോ കേട്ടാലും മമ സങ്കടം താവസോത്തമ
ഇപ്പൊഴും ദൈത്യന്മാരെന്നെ സപദി കൊന്നാസ്ഥയാ
(ശുദ്ധം)

ഗാത്രമാസകലമതിമാത്രമെ പൊടിയാക്കി
ഭക്തവത്സലാം തവ പ്രത്യേകം സേവിപ്പാനായി
മദ്യവും കലനത്തിലൊ സതപാം പൽകിയാമല്ലോ
തെറ്റൊന്നു ഭവാണിനിയെ മരണരാശ്രയമില്ലിനി
ആത്താമടിയിത്തിനൊ കാത്തുകൊണ്ടിടുക വിരോ.

—*—

൭

ആനന്ദമൈരവി—ചെമ്പട.

(കാട്ടംകുറുപ്പുണ്ടെന്നി എന്നു പറയെ)

സുമകലദേശികസുതാം കചനമെ
ഗിരമിദമഞ്ചാതെ കേട്ടുനോരും
കരുണാപരയാനിധി ദനുജാചാർച്ചനമ
നിരവധി കേണീടും നിജമകളെ
അരികെ വിളിച്ചുടാനുള്ളിച്ചെന്തോവോ
അരുതതതാമരജ പരിഭവാനം
കരുതാമലെന്നുള്ളിലടിപെട്ടുനീടും

കചനെ വരുത്തുവാറിന്നസാധ്യം
 തമസാ മരിക്കേണമൊരുവാതാരിനി
 ശരണാഗതനായ കചനോ ഞാനോ
 റിരുപിക്കയുണ്ടായിലൊക്കാട്ടുമിങ്ങിനെ
 വരുമെന്നോ വിധിമതമെന്നാലും
 താളാംബുജദളായനോ ദേവയാനി
 കരവാണി കിം തവ ഹിതമധുനാ
 അഹിതകലാമിതവിപിനാഹുതാശാ
 അഹമോ പറയരുതെന്നോടേവം
 സമസാ ഭവാണാ മത്സരീയാം കചനോടും
 സഹ കാണാകേണമെന്നതിനാഗ്രഹം
 കവിയും മകളുടെ വിവശതകാരണം
 കവിയും വിചാദോ ഗുരുസുതനോ
 ബഹുമാനിച്ചമ്പൊട്ട മുതസഞ്ജീവിനിയെ
 കചനാഞ്ജോടത്തിരു കഴിയുംവേഗം
 അസുരാചാര്യന്മാരെ ജാതം പിളന്നാശു
 വസുധാതല കചനവതരിച്ചു
 ഗുരുവരണാ റിജമനസാ വിചാരിച്ചു
 വിരവിപവനെയും ജീവിപ്പിച്ചു
 റികടേ റമിച്ചീടും കചനെ മഹാമുനി
 മകനെന്നനുഗ്രഹിച്ചുകലേ വാങ്ങി .
 ദിതിജാധമന്മാരെ റിഖിലം ശപിച്ചു
 പതിതന്മാരാക്കിയെന്നതിലും ഭേദം
 വിനയനായഗുണാരിചയനിലയനാം

മുറിയും വെറുത്തിതു മദിരാപാറാം
 മരയവരിന്നിമേലൊരു നാളും മറ്റുത്തെ
 അറിയാതാതും കുടിക്കരുതെന്നേകി
 ചിരകാലം പിന്നെയുമവിടെ യഥാസ്വപ്നം
 കൈമിച്ഛെല്ലാവരും വാണശേഷം.

ന

സെന്മാഷ്ടം—മുറിയടന്ത.

ദേശികനാം ശൂകുരുടെ
 ശാസ്താത്താലൊരുദിനം
 വാസവമന്ദിരംപ്രതി
 ആശുഗന്തു കാലായ.

നാമാമാത്രം—ചെമ്പട.
 ചിത്രശില്പി തനയം
 പുത്രനൊടത്യാദരേണ
 താത്രാമുഖേ ദേവയാനി
 സതപരം പരത്താമുഖം.

നീലാംബരി—ചെമ്പട.
 ഉണ്ണിയാം വോണെന്റിയേ
 വിണ്ണയമഗതിയാകും
 എന്നെയും കൈവെടിഞ്ഞാശൂ
 ധന്യശീല പോകുന്നിതോ?

ദിജാവന്തി—മുറിയടന്ത.
 കാണിനാരംപോലും തവ
 ചേണാൻറിടിന വദനം

കാണാതെ കണ്ടിറിക്കുമോ
വാണിടവാറില്ലാ യെട്ടും
കല്യാണി—മുറിയടന്ത.

ദേവയാനിയുടെ പരി-
വേദാനുചകുഗിരം
സാദരം ശ്രവിക്കുമേ
സാധുരതി കചഞ്ചല.

(൩)

കാറക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(ചമ്പലം ക്കുറിഞ്ഞിയാണെന്നുപോലെ)

കാതരാക്കീകലമെലിമാലേ ദേവയാനി
സാദരം ശ്രവിക്കുമേ
ദൈതേയാചാതുശാസനായാലേ-
യാമിയാമിബോധയ ചൂതണിമലയാളേ.

എരികില--ചെമ്പട.

ഏതാനും വിശേഷവിധി കാട്ടുമുണ്ടാകയാ
ചേതസി തോന്നുവാനൊന്നാണിപ്രകാരം
സാധുജ്ഞാവതംസ വിബുധാചാതുസുഭാ
താതാരിയോഗമാദരണീയമേവ.

കാറക്കുറിഞ്ഞി--ചെമ്പട.

കൃമദേശവാസിയാമെന്നുടെ
താതനെയും നീരദവാഹനാദികളേയും
പാതാതെ കണ്ടു പൊരുവാനിഹ കീരചാണി
പാമമുണ്ടെറിക്കുറുപ്പാമോഹം

എരികില--ചെമ്പട.

സാരസനായന തവ താതസന്ദർശനേ

വാമദണ്ഡനിക്കും ചൊയ്ക്കല്ലിനാഗ്രഹം
വൈരസ്യമെന്നിയേ പോയെന്നെയും കൂടവേ
പോരികയെന്നാഞ്ഞാവിച്ചിടേണം താനും.

കാണക്കിത്തി--ചെമ്പട.

ശാരദസുധാകരവദനോ വല്ലഭം
വിചാരിയാതെ പോയാലും സദനോ
പേശലംഗിമാരാമവകുല്പാലം താരതമ്യം
കൗശലമുണ്ടാമെന്നതു ചൊല്ലാം.

ഏരികില--ചെമ്പട.

സംശയം ജ്ഞാപിപ്പാഞ്ഞിപ്രകാരം നാഥ
കൗശലമല്ലി ചൊന്നതാവശ്യമല്ലോ
ആശ്രിതവത്സല ഭവദാശ്രിതയാമെന്നെ
ആശ്രിക്കുകൊണ്ടാലും ദേവാചാര്യസുനോ.

കാണക്കിത്തി--ചെമ്പട.

സുന്ദരി മുണ്ടമ കവിവെറും താവകീന
സന്ദേശവാക്കുകെല്ലാം പോരും
അന്നമിന്നും വടുവാം കചനാടിപ്രകാരം
നന്നല്ലാ ദേവയാഗീ വചനം.

ഏരികില--ചെമ്പട.

ഇന്നിന്നുകഴിയും വ്രതമെന്നുള്ള ചിന്തയാ
ധൃത്യശീല കാത്തിരുന്നേനിത്രാളും
സന്ദേശം കൈവെടിഞ്ഞുടാനെന്നാറി വൈകാതെ
മന്ദോഹയാകുമെന്നെ വേട്ടിടേണം.

കാണക്കിത്തി--ചെമ്പട.

ധന്യമോഹാപ്രഭസൗമ്യേ

കിഞ്ചാപി നിന്നഭീഷ്ടം വരാ കവികന്ത്രേ
മൽമുരുസുതയാം ഭവതിയെ വേട്ടീടക
യോഗ്യമല്ലിന്നെ വിരക്കൊന്നുകൊണ്ടും.

പുതിയൊരു

കാണുന്നിത്തി - ചെമ്പട.

(അതുനരംമനവനാകുന്നപാലം)

വണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനാം മൂലാനന്ദനാഗ്രജനിമിത്തം
വണ്ഡിച്ച കിഞ്ചാപ കായ്ക്കും പാഞ്ഞെന്നേരും
കൃപാമതമാം ദേവയാനിയമാത്തകോപോ
പുണ്യവാസായിരിപ്പൊരു കചനെ നോക്കി
സന്ദേശമെന്നിയെ ചൊന്നാളിന്നമമെന്തെടോ കച
തോന്നീടുവാൻ പ്രിയമിതിപ്രകാരം
മന്നിച്ചിരുന്നകാലം ഞാൻ ഓട്ടേറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയും
അന്നു ചെട്ടുപകാരം മറന്നുപോയോ?
അമ്മുന്റെ കാരുണ്യമെന്നിലല്ലമുണ്ടെന്നിരിക്കിലോ
വിശ്വയം തോൽക്കയില്ല ഞാനിതൊന്നുകൊണ്ടും
ശോഭനമാകിയ മൃതസഞ്ജീവനീമൂലമത്ര -
ലാഭോ കേവലം കൃതാർത്ഥനായിതോ നീ
മാനമറ പാപികളിലഗ്രഗണ്യനെന്നുള്ളതും
മേനി ചൊല്ലുന്നവെന്നും മറസ്സിലായി
മേലാലുതകേണ്ടും തവ സഞ്ജീവനീമന്ത്രസാരം
ഫലിക്കയില്ലെന്നിങ്ങിനെ ശഠിച്ചുവേരും
ഉണ്ടായ സന്താപമുള്ളിലൊതുങ്ങാഞ്ഞിട്ടൊരു ജാതി
രണ്ടെന്ന ഭാവോ കചനവളെ നോക്കി
അല്ലാപി കാമാതുരയാം താവക വിസ്താരശാലം

നിദ്ദോഷിയാമൊരിക്കലും ഫലിച്ചിടുന്നു
 ആരണയുള്ളവരും താവസജാപുമാനി
 ആരുമാരും ഭവതിയെ പരിഗ്രഹിക്കാ
 മരുതാമണിയിന്റെ പകരം ശാപപുരേകി
 ഉരിയാടാതെശ്ശൊ ഗമിച്ചുടനെ
 അതുവരെമുണ്ടായ കഥകളൊക്കെയും ഗുരു
 സുതാമസനിയെ പാർത്തശേഷം
 ത്രിദിശാഗമനം മറ്റുള്ളവർമാരോടും
 തന്നെ വിദ്യയുപദേശിച്ചു ഗുരും
 ഉത്താപാലിയോ വിജ്ഞാതാരുടെമുന്നിൽ
 പത്മാസീമാനി മുഖം വസിക്കും കാലം.

(൧)

പത്തുവാക്യം - ചെമ്പട.

(സൂത്രം സാധി പാർത്താരുടെ മുമ്പെങ്കിലും പാർത്താരുടെ.)

അന്നൊരുതാമരകളെ യുധി
 വെണീടുവതിനാശയാ
 പൂന്താമരകാധിനാഗമനം സുര -
 പൂന്താമരകാധിനാഗമനം
 കൂറാറാം പൂന്താമരകാധിനാഗമനം
 കോട്ടകൾകെ ചെന്നു
 പാളയമുറപ്പിച്ചു തട്ടിൽ
 പാകശാസനാനുജ്ഞയാ
 ക്ഷീണതവെടിത്തേകുകയോ
 വാണീടുംപൊഴുതതികേ
 ശബ്ദിയാതൊരു വാപിയിലസി.

താഴ്വേണികളേ മുദാ
 മുശമാവോ കാണമാറായി
 നാനൂറുകുളായമോ
 പുഷ്പസായകവീധിതായി.
 ഉല്ലാസേ സമാധാനം
 പേശലമിഴിമാരുടെ ഹൃദയം -
 ദേശദേശാകാഞ്ഛയാ
 മനമനം ചുഴലിക്കാറായി
 ചെന്നടിച്ചുക്കളയെ
 അങ്ങമിങ്ങമകറിയശേഷം
 വാങ്ങിവിനിയ കിഞ്ചാ
 പാടലാധരിമാരുടെ ജലം -
 ക്രീഡയും കഴിഞ്ഞാസ്ഥയാ
 ആടകളെടുത്തിടുവാവ -
 രോടി വന്നീടുമെന്നോ
 കാരണങ്ങനവയൊക്കെയും വള
 പാണികളെ രസിച്ചുമോ
 തത്ര സോകളോടൊന്നിച്ചു
 താത്രയായി പതുകവേ
 ദാനവഗുണനന്ദിനിയുടെ
 ചേണാണീടിന കൂറയെ
 താനറിയാതെടുത്തുടുത്തിതു
 മാനിനീമണി ശർമ്മാ
 വേണമെന്നതുകണ്ടാരു ദേവ -
 യാനി ചൊന്നതിനത്തരം

ശ്രോധന കഥിപ്പിടിനാമുസാ -
 യിപസ്യതയിങ്ങിനെ
 മനോഹരകൃതം കൊണ്ടല്ലയോ
 പൂജിത നിന്നുകിരുന്ന
 കൂററുള്ള നിന്നാലിയാത്രയ്ക്കു -
 ഭാരാനു മരിയാത്തതോ?
 വസ്യമാരുടെയാണിതെന്നുള്ള
 വാസ്യവരിങ്ങിടാതെ
 വല്ലതും പറഞ്ഞിടുകിലാതെ
 പുല്ലിനും ബഹുമാനിയോ
 ഇല്ലെന്നാകിലിന്നാലും അവ
 പല്ലതാഴെ ഞാനാകിടാം
 പിന്നെയുമധികമുപവാക്കുക -
 ഉപോദ്ധ്യം പറഞ്ഞിപ്പോ
 ചെന്നു കൈവിടിപെട്ടു ശരീരിയോ
 താപിയും കവിപുത്രിയെ
 വെള്ളവുമില്ലാത്തുള്ളത കൂവേ
 തള്ളിയിട്ടതിവേഗം
 ദാസികളോടൊന്നിപ്പോരു
 സദാം പുക്കിതാനന്തരം.

൧൦

നാമനാമഗ്രി—ചെമ്പട.

(അക്ഷിതകേളി എന്നു ചൊല്ലേ)

നാത്താമനീമനി ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെ

പിന്തുടന്നുകൊണ്ടുള്ള

നാറ്റുപ്പാതവെക്കൊണ്ടുനൊരൂയം

ദാഹിക്കുകയാലന്നമോ

നല്ല ജലാശയമാരാഞ്ഞൊരു

കഴിവില്ലാതുഴലും സമയേ

വള്ളിപ്പിണകളോപ്പൊഴിമായി.

ട്ടുള്ളൊരു വിജയലക്ഷ്യം

തത്ര യുദ്ധയാ കണ്ടുവരി.

ധവസത്തമസ്വാമിശാലി

സതപതം ചെന്നതി.

ലെത്തി നോക്കുവിധൗ

നാന്നി പാനിയമെങ്കിലും

ഉത്തമസ്ത്രീകൾസത്തമയാമൊരു

മത്തേഗോമിറിയാളെ

പ്രത്യക്ഷമാവാ ദശികയാലിതി.

മാത്രം ദയാലു യതാതി

അത്രയൂതാകലനായിട്ടവസിത.

ഭീത്യാ കിണറിലിറങ്ങി

മയ്യുന്നിയെ വിജ്ഞിനമണ്ണേ

ശീലം കരേറ്റിയശേഷം

ശുക്രതന്ത്രജയോടുകതവാനിങ്ങിനെ

തൽക്കാലോചിതമസാരം

കണ്ടുളൊരുതമണ്ണുളലോചാ..

മഞ്ചിതലോകാശ്വദയേ

കണ്ടുഗോമിറി ധന്യ മനോഹര.

കണ്ടുവിശിഖരിലയേ

(കണ്ടുളൊ)

മന്നിലെഴുന്നോരു വെണ്ണിലാവാം
 തവ മിന്നതക്കൊത്തവകാശം
 നെക്കൊണ്ടും വൃന്ദാദിക്കേണ്ടുന്നവ-
 ഉല്ലെനാകിലും ഭവതിയെ (കണ്ഠഭജാ)
 വിജയലക്ഷ്മിപാതവാ നിങ്ങിനെ
 നിർബ്ബന്ധിച്ചാക്കിയതെന്നും
 വിശ്വസിച്ചെന്നോട് പേരെന്തെന്നുള്ളതും
 വിസ്തംശയം ചാരുതയോ
 ഏതൊരു വംശം ജനനം നിന്നക്കെന്നും
 താതാമരനും കഥയ (കണ്ഠഭജാ)
 എന്നുള്ള ഭാഷിതകളോമാനന്ദം
 മാന്യം വിവാദേവയാദീ
 ആസന്നമിത്രമാനാശ്വരോടും
 മൃഗേ സഗർഭവോചം.

൧൧

മലരരി—ചമ്പട.

(മോണ്ടർവന്ദിതരേണപേരേ)

ആശ്രിതജനാവസ്ഥ ശൃണ
 വിശ്രാന്തനായ തശേധന
 വിദ്യാതാസുരവംശചാർയ്വനാം
 ശ്രുതാവസുപുത്രിയായ
 മാത്സല്യാവമെന്നിങ്ങേവവസ്വ
 ഞാനല്ലോ ദേവയാദി (ആശ്രിത)
 ദുഷ്ടബുദ്ധിയാം ശർമ്മിഷ്ടയൊരു
 കരാമുണ്ടാക്കി ലജ്ജാവഹം
 വിജ്ഞിച്ഛമോ കാഴ്ചമെന്നെയും

നിമലകൂപംതന്നിലാക്കി (ആശ്രിത)

ശാശ്വതധർമ്മചിന്തയാ സമ-

ചിത്തനാം ഭവാനാമെന്നുള്ള

വാസുവമറിയിക്കേണ്ടെന്നാരു

ബാല്യതകൂടിയുണ്ടുവാ (ആശ്രിത)

പ്രത്യേകം ദിവ്യകൾ തവ

പ്രത്യേകമിതി നാത്തവണ്ണം

പ്രത്യേകം ചെട്ടുവാനിഹ

ശക്തിയില്ലനിന്നൊന്നൊക്കെ (ആശ്രിത)

ശ്രീമദ്ഭക്തിരണനാ -

ഭിമാലങ്കാരമകരാമണി

സമഗ്രധ്വനാ സ്വർഗ്ഗവാസിയാം

ക്ഷാപതി നമ്മുന്മാർക്കു

സീമന്തപുത്രനാകം യയാതി

കൗതുകം ഞാനെന്നറിക

അങ്ങിന്നിഹ വന്നിടവാം

സംഗതി മേ നായാട്ടല്ലാ

വിദ്യല്ലതംഗി നിസ്സലമേ

മണ്ണിന്റയാണേ ദേവയാനി

മേളിനിപാലനേവമതളി

സദേം നടക്കൊണ്ടശേഷം

തവസേവശാലികാ പരി-

താപം സമീയാഞ്ഞാലോചിച്ചും

തൃപ്തിയാധിപുണ്യോദധി

കമ്പട്ടിരികം ദശാന്തരം.

മര

കാണുന്നിങ്ങി ചെമ്പട.

(മാരക്കു ഗോപിമാരെന്ന ചെമ്പട)

ധാരാമുഖത്തിലനില്ക്കുന്നിടം വിജ -

പുത്രീ വന്നിടത്തുതന്നെ കവി

കണ്ട കാവുകളിലങ്ങമിങ്ങും

മണ്ടിമണ്ടി വിരഞ്ഞൊരുമയെ

കണ്ടിടത്തായിപ്പുണ്ടുപോന്നിപ്പും

കൊണ്ടായാസേന നടക്കുവിയെ

കണ്ടിതം ഭാവിച്ചു വേയാദി

കവിട്ടിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെയോ

സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടിങ്ങിതുകരവാ -

റക്കിണാവശിതസന്താപോ

സ്വപ്നമാസയരയിടം വിജ -

കിപ്പയ്ക്ക ചേരമ്പ്രകാരമല്ലാം

കൃഷ്ണസാധ്യമവി യതിക്കേറോ -

മറ്റുനായുള്ള ഞാനുള്ളകാലം

പശ്ചാത്താപത്തിനിടയാമോരോ

തുമ്പവിഷയം പ്രണലമാക്കി

ഉണ്ണി മകളെ നീയുപ്രകാരം

ഭണ്ഡിക്കുവാവകുശമുണ്ടോ

ആരും സമമായത്തിനില്ലാതി

വേയാകാണാസ്ഥിതയം തവ

പാമവശ്യാതിരേകത്തിനുള്ള

കാരണമെന്നോടറിയിച്ചാലും

ഭൈതോചാതു ഭയാജലധ

താത് മഹാമാരിവയ്ക്കു വിരോ
 മൂഡം ഭർമ്മതി ശർമ്മിഷ്ടാ വിഴ് -
 ത്താടയെടുത്തീടാഞ്ഞാത്തതായാ
 വ്യഗ്രം നിജലക്ഷപംതന്നി -
 ലെന്നെയുമന്തി മറിച്ചുടനെ
 തന്നിഷ്ടതാഴിമാരോടുംകൂടി
 സന്നദ്ധയായി നടന്നാളല്ലോ (ദൈതേയാ)
 അന്യായമിവക ചിന്തിച്ചൊട്ടും
 പിന്നതയില്ലിനിക്കെന്നാകിലും (ദൈതേയാ)
 സംശയം കൈവെടിഞ്ഞായസമ -
 വംശഗുരുവായിരുന്നതും
 ശർമ്മിഷ്ടനായ ഭവാനെ വൃഥാ
 ശർമ്മിഷ്ട നിന്ദിച്ചതോടും വിധേയ
 കോപവുമിങ്ങതിമാത്രം പരി -
 താപവും മേന്മെലുദിച്ചീടുന്നു (ദൈതേയാ)
 മാറിക്കേണ്ടുന്ന ജ്ഞാതൃവ -
 മാനിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടോ സുഖം (ദൈതേയാ)
 അന്നാട്ടിലേക്കു ചവിട്ടേണം അ -
 നെന്നുള്ള താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിലോ
 ചെന്നിനി വൈകാതെ സുധാധിപ
 നന്ദിനിയേയും സഖിമാരേയും
 തുമകലൻ പദവി നീക്കി
 മാമകദാസികളാക്കീടേണം (ദൈതേയാ)

മന്ത്ര

നാഗവരാജി ചെമ്പട.

(മുളകളി ചിങ്ങനേരമെന്നപോലെ)

ആശാഗ്രഹഗ്രസ്തനാം ദേവയാനി കാഞ്ചം
 വാശിവിടിച്ഛിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയതും
 ഭൂരികല്യാണാനാവകീർത്തീയഗുണ-
 സംരണിലയമുദാരിതല്പജനാം
 വിജയശാസനാപയശൈകജാഗ്രജനായ
 കചനെ മൃണുതീഷ്യതയാ
 ഉത്തമപ്രയത്നം പുരാ വാസവാരിവ്രജം
 ഗുഹ്യം യമരാട്ടിനമുണാകിയതും
 കന്നിശമജ്ഞാരികളായതു കാരണം
 കന്നിക്കും ബാഹുമാനീയാതകദാ
 മാനുഷാമിഷം കലനുള്ള വാരുണിയെ
 ധ്യാനശീലനാം താനിഷേകിയതും
 മറ്റുള്ള സാമസപ്രവൃത്തികളൊക്കെയും
 തെറ്റാണാശയേ നിരൂപിക്ക മൂലം
 ദേവായം സമിയാഞ്ഞസമാചാർത്തം വിജ-
 ശിഷ്യമായിട്ടന്ന മൃശാന്തകളെ
 തസ്തിനവസരേ ശപിച്ചാബാലവൃദ്ധം
 ഭസ്തീകരിക്കുവാനുറച്ചതൊ
 വാത്സല്യവിത്താമോമനകളെ പറ-
 ഞ്ഞാശപസിപ്പിച്ചവിട്ടന്നാമ്മാനമോ
 ജാത്യാ ഗുരുഭക്തനും നിദ്വേഷിയും സമ-
 ചിത്തനുമായ പൃഷ്ഠപാപവിനെ

അത്യുന്നതാമർദ്ദനിമിത്തനാം കവി
വിദ്യം വിളിച്ചിപ്രകാർമുഖേ.

—:—

—മർ

വേകട മുറിയടന്ത.

(ശോചകരരക എന്ന പേരേ)

ധാരാധരവാഹനാരിജപ്രഭോ
ഘോരമൃതിതാഴയൊഴി
പോരുമൊരുതി പോരുമൊരുതി
ദുരീകരോരുമയെ
സൈധരം തവ നാട്ടിലൊരോവക ബുദ്ധി-
പൂർവ്വമഴിമതികളന-
വാരം പ്രജകളുസാരം തവഹിത-
മോരാനുണ്ടാകീടമോ
നേരായമാഗ്നമനുസരിയാതവ-
കാരികളെ വിധിയാംവണ്ണം
ആരാഞ്ഞൊരുക്കേണ്ട ഭാരമെന്നല്ല-
ധികാരവുമാക്കാണിഹ (ധാരാധര)
വീതവിശങ്കമസുകകൃത്താ-
മേധാവിയാം കലഹാ രവി-
ജാതപുരത്തിലേക്കുനന്നയച്ചവാ-
റേതുമറിഞ്ഞിലയോ
അത്യുന്നതവിശാസഭക്തി വാടിച്ചൊരു
മന്ത്രിമാംസം കലക്കിയുള്ള
മദ്യമിനിക്കുവരേകിയതും പുന
രത്രകുറിനമോദാ (ധാരാധര)

കഷ്ടമനീതികളത്രയമല്ലീയ -
 ലോഭം വിനാ ശമിക്കാ നിജ -
 ദുഷ്ടപരിജനചിത്താനുസരിണീ
 പെട്ടെന്നുണ്ടായ അഷാ
 ഉറാവളാം മേ നന്ദിനിയെ പൂഥാ
 കാട്ടിലാതമറിയാതൊരു
 പൊട്ടക്കിണറ്റിലേക്കായവണ്ണം
 തള്ളിവിട്ടിടിനാളധനാ (ധാരാധര)
 ആവലാധികളാവധിയുണ്ടാക്കി
 മേവീടുന്ന നിങ്ങളുടെ
 ജീവഹാരി വരുത്തിടവാനാണിഹ
 ഭാവിച്ചതല്ലാത്തിലോ
 പാഴിയാക്കും തവ ബാലികയുമവ -
 ഭായിരും ദാസികളും
 ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യഭാവമിയന്നിനി
 വാഴണമല്ലാത്തും (ധാരാധര)
 മാനാദീയഗുണശാലി കൃത്യമേ -
 മുറിച്ചൊന്ന ഗിരം ബാഹു
 മാനിച്ചുവിലം ശ്രവിക്കയാലാകല -
 മാനാസനായി തദാ
 നിദ്ദോഷിയാമസരധിവാദചക്ര -
 പാദസമോരുരേ സാജ്ജംഗം
 ഭക്ത്യാ നമസ്കരിച്ചാശു പര -
 മാത്മമുദരവാദിപ്രകാരം.

മത

പുന്നാഗവരാളി മുറിയടന്ത.

(മഹാമണിയോടു ചെന്നുവന്നാലോ)

പാഹിമാം കരുണാലയകന്ധര -

വാഹന പരിവന്ധി വംശഗുരോ

കേവലമനസ്സാശ്രയനാമെന്നോ -

ടിവിധം പൂമാ മത്സരം യോഗ്യമോ (പാഹി)

ഉള്ളിലെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സിനാലങ്ങ -

ന്നെള്ളോളം പിഴയാതെ പരമാത്മം

ഉള്ളുപോലറിഞ്ഞല്ലോ പരിഹാസ

കൊള്ളിവാക്കുചെയ്യുന്നതന്ത്രം (പാഹി)

കൃത്യാകൃത്യവിചാരവും സജ്ജാ -

പൂത്തിയും ലോകരഞ്ജനാസകതിയും

ഉത്തമഗുരുവിശ്വാസഭക്തിയും

ബുദ്ധിയുമില്ലാത്തുള്ള പാപികളാം

ദൈത്യന്മാരുടെ താനേതാനിവാസങ്ങ -

ളിത്രാളമറിഞ്ഞീല ഞാനാഹോ (പാഹി)

വീതവിശങ്കമല്ലാറാളും വൈരി

ബാധകളുക്തനാസ്ഥയാ സ്തമനി

റാമനാം ഭവൽക്കാരണ്ണക്കൊണ്ടൊരു

ജാതിവാഴ്ചമടിയങ്ങളെ സ്വൈരം

പ്രീതിപൂണ്ടാശു കാത്തരുളേണമേ

സാധുജനാവരണകരാനവിഭാ

സദരം തപയാ നിബ്ബന്ധിതകാഞ്ചം

സാധിതപ്രായമേവ മുനിശ്വര (പാഹി)

—

മന്ത്ര

എരികലകാശമാദരി - ചെമ്പട.
(സുതരികാർക്കണിവാണ എന്തപാപം)

അംബുദവാഹനാമാതിരാജദിവിതാവാം
ശമ്മിഷ്ടയുമായിരം വിഷളികളും
കാവ്യനന്ദിനിയും ദേവയാനിയുടെ ദാസ്യ
ഭാവമിയന്നങ്ങിനെ വസിക്കുകാലം
ശ്രാജസുരചിരകന്തളഭരണിയുമായോനികളാം
കാമിനിമാരവിലഭമൊരുമിച്ചുമാദരി
സമൃദ്ധസിദ്ധിമിളിതസംവാതീന്ദ്രാർക്കകദോ
തുകലഭമൊരു കാവ്യനന്ദിനി ചെന്നിറങ്ങി
വിശുതമിഹിരവംശാലകാരാത്രതാം
വിശ്വപാദമാമാന്യസാമശാലി
വിസ്മയമുണ്ടായ നായാട്ടിനാലതി
വിശ്രാന്തമാനസായുടവിളയ്യ
ഉഷ്ണമുതലിതായതകരബലശാലികളാം നിജ -
സേനകളോടൊരുമിച്ച യയാതി മനമനം
ഇഷ്ടശാസനാസന്നിഭനികലരൂക്ഷകിരണനാ -
ശ്രിതജനപരിപർലനലോലപനാത്തബന്ധ
ജ്ഞാപിപാസാദികളാലുമല്ലേതരം പരി
തപ്തായദേഹം സ്തിഷ്ഠിച്ചായാദ്രവാം
തത്പ്രദേശത്തല്ലമിന്നാശസിച്ഛിദവാ -
നല്ലനകൊതുകം ചെന്നെന്നും വിധൗ
സുഖസമസിതോല്ലാസമുദമിഴിയാളാം ദേവയാനി
കെല്ലോട കളിമതിയാക്കിയെഴുന്നിററഭരണ

ക്കിപ്രം നുവകലവരനെ യഥാവിധി സല്ലഭിച്ചിത
തീട്ടാത്മഗതം മുഴുതിമുഖി ചൊന്നാളിപ്രകാരം

—:—

എ

കാവി ചെമ്പട.

പുരാമിനൊത്ത നൂനചോരവ

പല്ലവി.

സ്വാഗതം ഭവതേ കിമയേ

ഈരവനീയ ശ്രീഭാഗധേയാദിഗുണാലയ.

അനുപല്ലവി.

സാകംസോത്താഭവദാഗമം കിമതം - സ്വാഗതം.

എ

കാമാഭിമാമനായ വോറാണെന്നുള്ള

വരമാത്മമധുനാ കഥനീയം.

സോമനോ സവിഗ്രഹം -

കാമനോ കിമുവദ സോമനോ വാസവനോ

ബ്രഹ്മണാമനോ നാമനോ സ്വാഗതം.

ഉലാഹരി - അടന്ത.

പല്ലവി.

തരുണീജനമൊലികാഭർണമേ വിശയ

ഹരിണീശാഖ രചിതായോ മാമകഗിരം.

അനുപല്ലവി.

ഭരിതകൗതുകമാശു മൃഗയാ സകുതനായിര

വരികയാലതിമാത്രം സകൃതിതൊന്നൊന്നം വന്നു—

(തരുണീ.)

മ.

തന്നിവിശ്വരൂപവരാനുഷ്ഠാനം
ധർമ്മപാലകനാമകേണാധരി സുതനാ
തസ്മാ വിജ്ഞാതേന
പരമേശ്വരമാശിയാളെ വിവിധൈശ്വര്യമുള്ള
പരമാത്മം പറയാമോ—തരുണീ.

കാവി—ചെമ്പട.

ന.

ഏകാന്താനുരാഗാൽ
മനസ്സെന്തെ വിഷ്ണുവിഷ്ണു വൃദ്ധ്യർ
മനസി മനസ്സേവ
കലിതമെന്നുടെ പാണിഗ്രഹണമിന്നതുമൂലം
സമസാ പരിപാരി മാം—സമാഗതം.

മലമരി—അട.ന.

പ.

ശിവശിവ ബ്രാഹ്മണനാം ഭവതീരതിസംഗമം
അവ നീ പാശാലിനിക്കു ചിതമെന്നാകിലും
ദൈവമാൽ അഭേദമനുഭവിക്കുന്ന പക്ഷം
പാശാലിതമുപരിണയം കരവാണി—തരുണീ

—:—

ചു.

കാമിയടി:—

വാസവാതിവശാചാൽ
അത്ര വരുത്തി പാളംബമാക്കി
കാശ്ചിപാശം താപസവാദകം—

ശേഷമേ വീണ്ടു വണങ്ങി തദാ
 നന്നായനുഗ്രഹിച്ചാരുമെയെ
 നാശനേകിയശേഷം കവി
 മദമൊസംപൂണ്ടിവണ്ണം ദയാലുവാം
 മനാവനോടകിപ്രായമുചേ
 ഭൂമീപുരന്ദര സുന്ദര മേ
 താമരബന്ധുകലാവതംസ
 മാമകനന്ദിനിയാമിവളൊന്നിച്ചു
 ഭൂമൗ യഥാസുഖം വാഴ്ചിരം (ഭൂ)
 കന്യാകരണമാം ശമിഷ്ഠയോ-
 ടവ്രായമായുരിയാടുകയും
 ഒന്നിച്ചിരുന്നീടുകെന്നുള്ളതുക-
 തിന്നിയവളെ സ്തംഭിക്കുകയും (ഭൂ)
 അത്രയുമല്ല സുരാധിനാഥ
 പുത്രിയെ വീതവിശങ്കം തവ
 പത്നാസീമാനി വാഴിക്കാതവൃഗ-
 ഹത്തിലിരുത്തിടുകെല്ലാനാളും (ഭൂ)
 ഇന്ദ്രം പാഞ്ഞു മറഞ്ഞു മുനി-
 സത്തമനുള്ളും തെളിഞ്ഞുടനൊ.

എൻ

ഗൌളിപന്ത—ചെമ്പട.

പാഞ്ചത്തിൽ ചിത്തിയുത—എന്നാലാഞ്ച.

വിദ്യാതമിഹിംവംശമുഖ്യനാം യയാതി
 ഭഗവാനാജാനാഹുത ദയാസിധി

വിദഗ്ദ്ധമാനന്ദരം സമുദ്രമഗ്നനായി
 വിദഗ്ദ്ധമാധരിയാം ദേവതാനിയോടും
 ശർമ്മിഷ്ഠതൂടങ്ങിയുള്ള തദ്ദാസികളോടും
 സന്മാഗ്നികളാം സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടി
 സീമയില്ലാത്തോളം ധനധാന്യസമൃദ്ധമാം
 ശ്രീമന്നിജാവാസദേശം പൂർത്തമാ
 കാവ്യമാമുദി സാദരം കല്പിച്ചുപ്രകാരം
 അപ്സരമമിതവലശാലീ രാജാ
 രാസതമുദ്യോനസീമനി നല്ലൊരു
 പ്രാസാദം നിർമ്മിച്ചു തത്ര യഥാസൈന്യം
 പാർപ്പണശീതാംശമുഖിയാളാം ശർമ്മിഷ്ഠയെ
 നിർദ്ദിശകം വസിപ്പിച്ചശേഷം പിന്നെ (വിദ്യാത)
 ആര്യരജനിയോടൊന്നിച്ചെല്ലാനാളും നിജ -
 സന്മാനി സുഖഭാവത്തോടെ വാണ ചിരം
 തിങ്ങിനോരിശ്വരകേന്ദ്രം മംഗലമിഹമ
 ഇങ്ങിനെ പരാഞ്ഞടങ്ങി ശാമികയും.

സമാപ്തം.

രൂപാക്ഷമാഹാത്മ്യം.

എരികുലക്കാശമുദ്രി—ചെമ്പട.

(കളഭാദിഭക്താപം - എന്താപാത്രം)

വാരമാഴിയാം ശാരിക ചാരുതീലെ
വരികിടികിലനരം കരുതാതെ
തരുവാനു പാലും പഴവും തേനും
വിരവൊടവയെല്ലാം ഉജ്ജിപ്പിക്കുന്നു
പാമശിവൻതന്റെ ചരിതങ്ങളി.
ലൊരു കഥയെ ചൊൽക റീ വൈകീടാതെ
സരസിതരംഗോചാരമാരുടെയ
സരസഗിരിമിത്തിനെ കേട്ടുനേരം
കരിമുഖനാകും ശ്രീഗണേശനെയും
ഗുരുവിനെയും ഭാരതീദേവിയെയും
പുരമൊമ്പാദവും കേൾക്കുവാൻ
തെരുതെരെ വന്നിപ്പൂ ചൊന്നാളേവം.

൨

സൗരാഷ്ട്രം—ചെമ്പട.

(ഭരിതനാകിയ കശ്ശിപുരണനാശയെ)

മുന്നമാണമാം കാശ്ഠീരദേശം
പുരമരുളുവാൻ ഭദ്രസുവാപ്യൻ
മന്നവനേകനുളവായി വന്നിത
മനഗുണോദയവാരിധി ശുരൻ

നന്ദനനും പുനരഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടുവന്നി-
 വന്നു ഗുണാഭ്യന്തര സുധാർത്ഥനേകൻ
 തന്നുടെ മന്ത്രിസഭയാകും താരക-
 ഞാനിട്ടു വിദ്യകളെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു
 എന്നല്ല ധികമൊരിച്ചു സവിതപവും
 വന്നു ഭവിച്ചിതവർക്കിട തമ്മിൽ
 പന്നഗഭൃഷണപാദപരമശ്ചി-
 ലുന്നതഭക്തി വളന്നു ചമഞ്ഞു
 മനം കളിച്ചു വിഭൂതി അഭ്രാക്ഷണം-
 ഞാനിട്ടു റന്നാത് ധരിച്ചവൻ റിതും
 ചെന്നു ശിവാലയം പൂജ ഗിരീശനെ
 റന്നാത് ഭജിച്ചു സഖിച്ചു വസിക്കും
 മന്ദിരം പുകൊള്ളനേരം ഭജിച്ചാശു
 പിന്നെയും വാമദേവാലയേ വാഴും
 അസുഖങ്ങളിലില്ലവർക്കാരും-
 മെന്നും പരമമപൂജനമെന്തു
 പൊന്നും പണവും ശുഭാലയവും നല്ല
 സന്ദർശനം തുണതുല്യവിചാരം
 അന്നൊക്കനാൾ മുറി വൃന്ദതാതൻ തത്ര
 വന്നാവാവൊട്ടു ചൊല്ലിനാൻ ഭൂവൻ.

27045 *Staphylinidae*: *Staphylinus* sp. n. (1)

cc. of 6. 10/10/10

മലയാളി_ചെമ്പട.

കൊണ്ടൽ വേങ്ങരി തറക്കൂട്ടം ഫെ.19.88.

உணமதுரி புலவ தவ

കാൽത്തളിയിണ വറദിക്കുന്നേൻ.

എത്രയും കൊതിച്ചുണ്ടായ മെ
 പുത്രനായ സുധർമ്മാവരോ
 പൃഥ്വിപാലക ധർമ്മാകയി -
 നൊത്ര കഷ്ടം വെടിഞ്ഞിടുന്നു
 അത്രയുല്പാദനകന്ത്രി -
 പുത്രാഭിവാർ ഞ്ഞുപേരും
 ചിത്തജ്ഞാനകസേവയല്ലാതെ
 ചിത്തതാരിലൊരിട്ടുയില്ലാ
 മാന്താണുധാരയത്തിന്നു മുഖവ -
 ഹൊതു വിത്ത് കളിച്ചിടുന്നു
 കോത്തുകെട്ടുന്നു ക്രാഷ്ണദാമം
 ചേർത്തിടുന്നു വിഭൂതിയംഗേ
 ഷേത്രം തന്നിലകം പുഷ്പനാമ -
 കീർത്തനം ചെയ്തു വാണീടുന്നു
 പുത്രാഭിവാർ തിന്നാലിനിമേൽ
 പൃഥ്വിപാലനും നാസ്യിയല്ലോ

അശ്വമേ—ചെമ്പട.

(പോകേണിം—എന്നപോലെ)

ഭൂമിപാലശിഖാമണേ മാമകഭാഷിതം കേരം
 കോമളമാം നന്ദികാപ്യഗ്രാമമദ്ധ്യേ ഹോനനം -
 നാമമുടയൊരു വേശ്യാകാരി വിവർണ്ണന
 കാമവൈമിഭ്യാകൊണ്ടു വാമരും വിമ്ബലയല്ലോ
 കാമേരും തോരിടം കേശം സോമനെ ജയിക്കും മുഖം
 താമസമേളംപോലെ കോമളനായനാഭം

മേമകംമുനങ്ങളും പ്രേമപൂർവ്വസ്ഥിതങ്ങളും
 മേമഭൂഷണാഭിയാൽ നികാമശോഭനയാമവൾ
 സൗമ്യമാം കടാക്ഷംകൊണ്ടു കാമകരമെ വരിക്കുന്നു
 കാമകുണ്ഡലം നിജകാമമെല്ലാം ലഭിച്ചുടൻ
 സാമമായി പാൽകം ധനം സീമയില്ലാ ചൊല്ലുന്നതിൽ
 മേമരത്നവചിതമാം ധാമശോഭ ചിത്രം ചിത്രം. (൪)

കാമോദി—ചെമ്പട.

(സുവർണാർമ്മി—മുതലാപാലം)

അംഗനമാർകലമൊലി കലടാംഗനാ ചാരുസുശീലാ
 അംഗജവൈരിചരിതങ്ങളെ ഭംഗിയിൽ ചൊല്ലി രസി
 (മു)

ഗംഗാധരമാം ശിവനെ വിനമിച്ചു സുഖിച്ചുണിർന്നു
 മംഗലമാം കളിത്തോട്ടം തന്നിലംഗനാരോടുകൂടെ
 മങ്ങാതെ ചെന്നു കളിച്ചു പല്ല സംഗീതം കേട്ടു രസി
 (മു)

തിങ്ങിനാരോടും വളർത്തിടും പൂവംഗമകുടകണ്ഠ
 മംഗലമായുള്ള അശ്രുക്കൾ ഭംഗിയിൽ കോർത്തമ കെ
 (ടി)

തഞ്ചിലൊതു കളിപ്പിച്ചുവളഞ്ഞു കണ്ടു രസിച്ചു
 ഇംഗിതവേളി കിളി തൻ വചനങ്ങളെക്കേട്ടു രസിച്ചു
 തഞ്ചിൽ മേളിച്ചു നിത്യം പകലു സുഖോ പായിക്കും
 അംഗജനാടകരാടി ബഹുശംഗ്യാ ശയിക്കും നിശായാം
 അംഗജവൈരി കൃപയാലവളിങ്ങിനെ വാണു ചിരായ്

ന)

കാണക്കേറ്റിത്തരി—ചെമ്പട.

(അക്കെട്ടുനന്നപോലെ)

അക്കലത്തൊരു വൈശ്വദീശനം
കേതനംഗജസന്നിഭൻ

പുഷ്പരാജിതന്നാലയമകം—

പുഷ്പിതങ്ങൾവനകദം

ഉൾക്കയന്നുകൽ കേതിയോടവൾ

സൽക്കരിച്ചിടത്തിടിനാൾ

വെക്കമതുതതാലവൃത്തത്തം—

ലാക്കമോടഥ വീശിനാൾ

മൈക്കണ്ണിയാളും തന്റെ

ഗകതിക്കേതക്കവണ്ണം സുഖിപ്പിച്ചു

അക്കസന്നിഭം തല്ലത്തതിൽ കി—

ടക്കം കങ്കണം കാൺകയാൽ

ഉൾക്കലത്തിലിപ്പുപുണ്ടു വ—

ണക്കമോടവൾ ചോദിച്ചു

ദിക്കിലെല്ലാം വിളങ്ങുന്നു തവ

കൈക്കലേ മണികങ്കണം

രക്ഷിലിന്നതു നല്ല സന്ദർശി—

മാക്ക യോഗ്യതയേറുക

നൽക്കലടതൻ വാക്കു കേട്ടവ—

നൽക്കടാനനം ചൊല്ലിനാൻ

ചൊല്ലൊണ്ടിടമിക്കങ്കണേനി—

ണക്കാഗ്രഹമുണ്ടെന്നാകിലൊ

പാക്കാതിന്നിതിൻ മൂല്യം

നൽകിൽ നിണക്കു നൽകവനാദരാൽ.

9

ഏരികലക്കാമോടിരി - ചെമ്പട.

(സുന്ദരിമർമ്മഭിജ്ഞാണ - മൂന്നുപേരേ)

മല്ലലോചാര്യം ശിവയോഗി തന്റെ നല്ല
ചൊല്ലുകളിങ്ങിനെ കേട്ടുനോരും മദം
ചില്ലിയെന്നിളക്കി നല്ല പുഞ്ചിരിയും തൂകി
മെല്ലവേ കടാക്കിച്ചവനോടു ചൊന്നാൻ
മല്ലശരോപമമുല്യഗിരത്തെ ചൊല്ലെണ്ണ ഞാനൊ

(ര)

ചില്ലികൊടുത്തൊരു വസ്ത്ര ലഭിച്ചിരിത്രനാളും
നല്ല വേഗ്രാംഗ നാകലധർമ്മൊന്നുമിന്ന
നല്ല വൈശ്യാത്തമ ഭവാനു കേട്ടിട്ടില്ലേ
നല്ല കടക്കണ്ണിലുളവായിടുന്നു ധന -
മെല്ലാമെന്നരിക ഗുണശീലമെന്തേ
മെല്ലവെ ഞാനൊരുജാതി ചോറോടയ്മിച്ചിടാം

(പുറം)

മല്ലലോഴിഞ്ഞിരുന്നവനെക്കിൽ മേടിച്ചിടാം
തെല്ലം മടിയാതെ നിജചിന്തമാശ്ശു നൽകി
നല്ലവണ്ണം സുഖിക്കുന്നു മത്തുരല്ലാം
സല്ലിലം മൂന്നുരോമാരൂമിച്ചുപോലെ തവ
വല്ലഭയായിരുന്നീടാമെന്നരിക
ഇല്ലതിനന്തരമന്തകശാസനവാദിത്താണ തവ
ചൊല്ലിയനാളിലൊരന്യവിനോദവുമിച്ഛിച്ചിടാം
വല്ലവീവചനമേവം കേട്ടവനും നിജ
നല്ലമണിക്കുകണത്തെ സമ്മാനിച്ചു
നല്ല ശിവലിംഗമേകലംഗേ കാണുകയിതു

മല്ലനാണകേളികാലേ യോഗ്യമല്ലാ
ചൊല്ലിയിവണ്ണമതംബുജരോത്രയുടെ കയ്യിലേകി
നല്ല കളിപ്പായുള്ളതിലവളും വാങ്ങിവെച്ചു.

പു

മോഹനം — മുറിയടന്ത.

(മോഹനകിരകിരോവം — എന്നമോഹം)

ഏണവിശോചനാ താനം — നിജ
പ്രാണാഥനോടും മെന്ത
ക്ഷീണമകന്നവരോടും — തര
ബാണവിനോദം തുടൻ
ബാണങ്ങളെപ്പോലും തൊടുത്തു — സുര
ബാണാനുമെടുത്തു
ബാണങ്ങളില്ലാത്തുഴന്നു — കണ്ടു —
ബാണന്റെ ചാവം മുറിഞ്ഞു
നാണം വെടിഞ്ഞവരോടും — തര
വാണികൾ ചൊല്ലി രസിച്ചു
ശോണാധരീകചംഭം — മുഴ
വാണികൾകൊണ്ടു രസിച്ചു
പൂണവാൻ മുത്തുകൾ ചേർത്തും — ഘാ —
വേണി കിഴിഞ്ഞുങ്ങിഴഞ്ഞും
ശോണാധരങ്ങൾ നാകനും — പരി —
മാണമില്ലാതെ സുഖിച്ചു
നാണമിയന്നങ്ങിരുന്നും — പാ —
മേനോക്കിരയാടഥ ചേന്നും
ക്ഷീണനാ കേശവാദാനം — ബഹു

സേചം പൊഴിഞ്ഞുമിവണ്ണം
 എണ്ണാങ്കശേഖരഭക്തൻ - വര -
 വാണി മഹാനന്ദയോടും
 ചേണാൻ മോദം മരിച്ച - ങ്ങല
 വാണ യഥേഷ്ടം നിശായാം.

൯

കാനക്കുറിഞ്ഞി - ചെമ്പട.

മറ്റുള്ള ഗോപിമാരെ നപേരേ.

ശിഷ്യനാം വൈശ്ണവക്കാമിനിയോടും
 തുല്യകലൻ്റെ അടിമപ്പേരും
 കാട്ടുതീ വന്നു പിടിച്ചിതു ശീലവും
 തെട്ടിയുന്നൻവർ നോക്കിയനേരം
 പെട്ടെന്നു കണ്ടിതു ദാവകുശാനും
 പുഷ്പിയേറും കുളിപ്പട്ടമശേഷം
 പെട്ടെന്നു കത്തിട്ടിരിച്ചുതന്നു
 പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നു തൂണുകളെല്ലാം
 കട്ടിലും മെത്തയും മറ്റുമതായി
 നിഴലമിങ്ങിനെ കണ്ടശോയാം
 മക്കടത്താറെയും കക്കടത്തെയും
 കെട്ടു കിഴിച്ചഥ വിട്ടിതു വേശ്വരം.

൧൦

ദിജാവന്തി - മുറിയടന്ത.

മൗലിനിയോടു ചെന്നുവന്നുപാലേ.

ഉത്തമശിവലിംഗമതിപ്രഭം
 കത്തിടുന്നതു കണ്ടഥ വൈശ്വരം

അന്തരലോകചെയ്തിനു വേണ്ടിയോ
 ടെത്ര കഷ്ടം മര പ്രാണസന്നിഭം
 ഉത്തരമോത്തരമൊന്നിഹമേ
 കത്തിടുന്നതു കാഴ്ചകൊണ്ടു വല്ലഭേ
 സതപരമതിൻ നാശവും കണ്ടിഹ
 പുണ്യപിയിലിനി വാഴുന്നതില്ലാമം
 ഇത്തരമുചെയ്തവൻ വരണിയിൽ
 സതപരം പതിച്ചീടിനാനല്ലോ
 മത്തകാശിനിതാനുമതുരാരം
 മിത്രവർഗ്ഗത്തെക്കീഴടക്കും ചൊല്ലിനാൾ
 പാർത്തുകാണിക്കുന്നിനിമേലിവനും
 കീഴ്ത്തിയൊന്നിയെന്നല്ലോ ബുദ്ധമതം
 രാത്രി മൂന്നു കഴിഞ്ഞിലതിൻമുമ്പെ
 ഭർത്താവാശം വരികയാലെന്നുടെ
 സത്യഭംഗം വെച്ചിതിന്നാകയാൽ
 കത്തുമഗ്നിയിൽ ചാടിക്കരിയവൻ
 ഇത്തരമുചെയ്തു ധനമെല്ലാം
 പുണ്യപീഠവെന്തുകൊണ്ടൊടു നൽകിനാൾ
 കത്തുമഗ്നിയെ മൂന്നു വലംവെച്ചു
 ഭക്തിയൊടെ ഗണികയുമായതിൽ
 സതപരം കത്തിച്ചു ചാടംവിധൗ
 മൃത്യുശാസനവേനാരുചെയ്തു.

൧൧

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കുലുങ്ങി കളവാങ്ങി ഞ്ഞചേരേ.

ഘോരപാവകന്തന്നിൽ ചാടൊല്ലാചാടൊല്ലാ നീ
സാരസനായനോ ഗിരീശനാഥം
വാമനാരിയം തവ ഭക്തിവിശ്വാസമെല്ലാം
നേരോടിങ്ങറിവാനായിപ്രകാരം
പാരാതെ വൈശ്വദേവം കൈകൊണ്ടുവരിക്കിച്ചു
പാരം പ്രസാദിച്ചു ഞാനംബജാക്ഷി
നേരേ പരക തവ വാഞ്ചരിതമെല്ലാ-
മെന്നാലാത്രപ്രമാണമിഹ നൽകീടുവൻ
വീരജാക്ഷിയുമുചെയ്തു ഗിരീജാപതേ
സാരാധ്യക്ഷാഭോടുംകൂടി മമ

ഘോരമരം ഭവദുഃഖംതീർന്നിനി വേൽപ്പൂഭ-
താരിണ സേവിച്ചു വസിച്ചീടുവാൻ
പാരമാഗ്രാഹം വളർന്നീടുന്നു പരമീശ
വേരായില്ലിനിക്കുലിവാഴമൊന്നും

ഗീതകളേവം കേട്ടു ദേവനും പ്രസാദിച്ചു
സാരസാക്ഷിയെ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തോടും
തേരതിൽക്കരയേറ്റി ചാരുകൈലാസം പുക
ആയുര്യോടൊത്തു തത്ര വാണരുളി
പാരിടപെൻ മഹാനന്ദതാനന്ദ മുദാ
പാരാതെ വളഞ്ഞാരു കക്കടവും
സാരാം വാനാരാമിന്നിഹ വന്നു ബത
ചാരുമുത്തികളായവതരിച്ചു
പാരാതേവം പാഞ്ഞു താപസനെഴുന്നള്ളി
സൈപരം വാണിതു നൃപാത്തമോദം

രൂപാക്ഷമാമാത്യം

സ ക . പൂ .

പണ്ഡാലീമോക്ഷം.

ഏരികലക്കാമോദി—ചമ്പട.

ഗുരുവാരം: ൧൦ എന്നുവേ:—

സുകവിതാപീഠ്യപാപൈകതരണേ
ശുകതരുണി ബാലേ വരികരികെ
പൊരിയവില്ലും പാലും വഴം ശങ്കര
പാമധുനാ തോരം മലപ്പൊടിയും
തരുവാറും വേണ്ടുനതെങ്കിലോ നീ
പരമസുഖം വന്നാൽ ഭൂമിമൂടൊ
ഗിരിതന്യാനാഥ കമാവിശേഷം
പരക പരകിന്ന കിളിക്കിടാവേ
തെളിവൊടിടം കേട്ടു മിന്നക്കൊതെ
കിളിമകളും ചൊന്നാളതിസരസം
സരസിജബാണാമാതിസുന്ദരവായ
കമിമുഖനും മൽഗുരുനാഥനാരു
മുരമനന്താനും സരസപതിയും
നിവേധി മുറുജ്ജ ഭൂദേവനാകും
ദിതിമരം ശൈവവൃണശേഷം
പരവതിനാവോളം തുണച്ചിടേണം

൨

നാഥനാമഗ്രി—ചെമ്പട.

(അക്ഷരകളി എന്നുപോലെ)

ഏകിലോ ശൈവപുരാണവിശേഷത്തെ
 ശൃംഗത സമയം കളയാതെ
 ചൊല്ലിടാം ശിവഭക്ത്യാ വല്ലവനെങ്കിലും
 സുലഭം കാമിതമനുവേലം
 കൈവല്യമായുസ്സും ശ്രീബലമെന്നിവ
 ശിവപൂജാഫലമെന്നരിക
 വ്യാധിയകുന്നുപോമീശപ്രസാദേന
 വ്യഥയും മാഞ്ഞീടുമഞ്ജസാ
 ശങ്കരസേവയാ സംഭവിക്കും ഗതി
 ശരണം നമുക്കിപ്പന്യഥാ
 കുങ്കുമം തന്നിലസിതചതുർഗ്ഗി
 ശുഭദിനമെന്നു പ്രസിദ്ധം
 മാത്രയിലുറക്കിളിച്ച ശിവരാത്രി
 ദിവസമുപവസിക്കണം
 മൂഢ്യം ശിവരാത്രി നോല്ക്കുന്നവർക്കു
 നന്മി ജനനമണമുദയം
 വില്പപത്രംകൊണ്ടു ശിവലിംഗാരാധനം
 കലിമലനാശനമേവ
 ഏണീധരസമാധാനമഹിമയെ
 പണിയുണ്ടു പാവതിനേറും
 എന്നതു കാണമിന്നൊരു കഥയെ
 മനേതരം കഥയാമി.

വണ്ടു മിത്രാസഹചാണൊരു മാറാവ -
 ഞ്ഞായി ദിവാകരവംശം
 വിദ്യാവിശാരദനമോ
 തേജസാ കരിമ്പറനെയും ജയിക്കും
 സൗമ്യത നിന്നല്ലമ്പോളമ്പിളി കമ്പിടം
 സൗന്ദര്യത്താലംഗജനം
 ചാപകൗശലം ഭാഗ്യവാരില്ല -
 വനോളം കപടം കൈവെടിഞ്ഞൊരുനാളും
 സമ്പദാ നില്പിമ്പരാജാവിനെ ലവലേശം
 മുമ്പിലെണ്ണുവാൻില്ലവകാശം
 സ്ഥൈര്യവിഷയേ കൈലാസാചലംപോലും
 ശരിയല്ലെന്നവനോടകലും
 ഏങ്ങണിക്കും നൂപനില്ലാ ബഹുമാനം
 ധർമ്മംകൊണ്ടുനേകനേയും
 സ്വപ്നകലാറിയി മിത്രാസഹചാരിജ
 പരിജനാമാത്രസമേതം
 മേയന്തിയെക്കാളും സുന്ദരിയായെഴും
 മേയന്തിയാം മേണിയെ
 ലാളിച്ചുരമന തണിലനാരതം
 മേളിച്ചു വാഴും ദശായാ
 നായാട്ടിന്നൊരുവെട്ടു നായകനേകദാ
 നയമുടയ മടന്മാരും
 ബാണം ശരാസനം ശപാക്കുനവധി
 ചേന്നാൻ വേലു കൃപാണം
 മററുള്ളതൊക്കെയും യോഗമുറപ്പിച്ചു

തെറ്റാണൊരു ഹയമേരി
കാടകം വൃക്കഥ രാജാധിരാജനും
രധിതി നടന്നു തുടങ്ങി

൩

(പത്തു പദം. - ചെമ്പര.)

വിഷുവചക്രവാളം ഞെട്ടിവിറങ്ങുമാറു-
ള്ളതൊഴോതയെപ്പൊട്ടോടിയും
കൂട്ടം വിരിഞ്ഞുളളൊരു ദൃഷ്ടിത്തുടങ്ങി
നാഴി വരത്തുവാനരിച്ചിപ്പോ
ചട്ടറൊഴുന്ന മലമുട്ടിച്ചുത്സാഹവശം-
ലൊട്ടംകുറയാതൊരുവെട്ടുങ്ങിനെ
ദൃഷ്ടിവെച്ചുചെന്നു മറുളളവരും മുദാ
പെട്ടന്നടന്നുചെയ്യും മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം
ചീളെന്നെരിഞ്ഞു കത്തിക്കാളും ദവാനലനെ-
ക്കാളും കരാളാമൊരാൾക്കൊ
മേരുമലപോലെ ചാരത്താമ്മാറുകൾ
നോരും കരണീയവിചാരം വിനാ
രക്ഷോനാഥനടയ വക്കോലേമക്കിണം
ലക്കികരിച്ചധികരൂക്കത്താ
ക്കോണീപാലകനൊരു ബാണം പ്രയോഗിച്ചു-
ചിരേണ ഹനിച്ചിതവനെയും തദാ
ബന്ധുവാം സഹോദരാനരരിക്കുകയാ-
ലനന്തചിന്താകലിത സന്താപോ
വമ്പനാകമവന്റെ തമ്പി മാനുഷവേഷം-

മന്വാട്ടടന്മാരായ നീർപ്പിരിച്ച
 ആശ്രിതവത്സല സന്യാസിതാമാതിയാം
 മിത്രാസമരോടഭീഷ്ടമാസകലം
 തെറ്റൊന്നറിയിച്ചപ്പോൾ പാപകണ്ഡമാണെ
 കൊറ്റിനുള്ളവകാശമേറ്റുവാങ്ങി
 കൂടെച്ചരിക്കുന്നൊരു കൗടില്യസ്വഭാവിയായ്
 മൃഗാശരണമെ കപടം ചെറുതും
 ആരാഞ്ഞറിയാതവീഴ്ന്നു നീജപരി-
 വാരസമേതം പുരിപ്പുക്കുടനെ
 താരിൽത്തെന്തൊഴിയാളാം ഭായ്യയോടൊത്തുകൂടി
 'സ്വൈരം വാണിതാത്മസൗധസീമനി.

൪

ആരംഭം—ചെമ്പട.

(പാപകാമനിരക്കേന്നുചാലെ.)

അക്കാലമെപ്പോഴായ്
 മുഖ്യമാം ശ്രാദ്ധവാസമേ
 റീക്കും വമാതാളയച്ചു
 സല്ലരിച്ചു വസിപ്പൊ
 പാദവത്സം കഴുകിച്ചു
 സാദരം മിത്രാസമരം
 വീരം വസിപ്പിച്ചുവേരും
 മൃഗാശരകിടന്നായ്
 സുദനം വിളമ്പി ധാരാ-
 പദാർത്ഥങ്ങളുത്സാഹം
 മാനുഷമാംസത്തെ കൂട്ട-

വാനായെടുത്തുള്ളനോരം
 ഞ്ഞാണകൊണ്ടറിഞ്ഞ
 മുനി മാനവനെഴുപിച്ചിതു
 ചോരദിതാശയ ഞാ-
 നാരെന്നു വിചാരിതാതെ
 മേരേ മാനുഷാധമധി-
 കാരം ചെന്തൊന്നിന്നേവം
 കീകസാത്മജസ്വഭാവീ-
 യാകയാൽ മാക്കുസനായി
 പോകുമെടാ മൂലമതേ
 പോക നീ ഭൂമവേ ശാ-
 കാന്താദോ കർണ്ണ രനായി
 പന്തീരാണ്ടു വാണശേഷം
 സ്വന്തവേഷം പുണ്ടീടാമെ-
 ന്നന്തേവാസിയാകമുലം
 ഭൂപതിയൊന്നന്തരം
 കോപതാമ്രാക്ഷനായിഹ
 താപസനോഭേവം പരി-
 താപവശാലുചേ ഗിരം
 ധ്യാനശീലതപോധന
 ഭാരവംശോതവേന്മാരാം
 മാനവന്മാരേവമുള്ള
 ഹിനകാർഷ്യം പ്രവൃത്തിക്കാ
 സാമസമായല്ലോ തവ

മോഹമിന്നു മഹാമതേ
 ഹാ ഹാ വൈരൂപ്യത്തേക്കാളും
 ദേഹിനാം കിന്തു ഗർഭിതം
 ഏകിഭിന്നിക്കാലുഷ്യത്തെ
 റികലമതസ്തീശ
 സകടമുളവാകമാ -
 രംകരിപ്പിക്കവനരം
 എന്നതളിച്ചെഴുതു ബ്രഹ്മ -
 അന്നിപ്പെഴുകരിശോ
 ചെന്നടൻ ശാപോദകത്തെ
 തന്നുടെ പാണിയിലേന്തി

9

ദ്രിജാവന്തി - മുറിയടന്ത.

ജാനവംശവതംസമേ
 ദീനബന്ധാ ജീവനാഥ
 മാനാദീയഗുണാംബുധേ
 മാനവ കോപം വൃഥൈവ
 വല്ലതെന്നാകിലും ദൈവ -
 മല്ലയോ നമുക്കും ഗതി
 തെല്ലനാരം ഞ്ചിക്കേണം
 വല്ലഭ കോപം വൃഥൈവ
 ബലിപ്പുറം മാമുറിയെ
 റിട്ടതും ശവിച്ചിടൊല്ല
 മത്സ്യമാംസം വിളമ്പിയ

ഭൃത്യനെക്കൊല്ലരുതായോ
 സാരവേദിയെന്നിങ്ങിനെ
 ഭൂരി നിന്നെ വാഴ്ത്തിടുന്നു
 സാരസവില്ലോചനാ നീ
 ധീരനായി ഭവിച്ചാലും
 കർമ്മദോഷം കൊണ്ടിപ്പൊഴേ
 ധാർമ്മിക നിന്നുടെ കായം
 നിർഭരം കുറുത്തിരുണ്ടു -
 തന്മൂലമല്ലെന്തു ചെയ്തും
 ജനജനാനന്തരാജിത
 കന്മയത്താലോരോ വക
 തിന്മകളുണ്ടാമേ നല്ല
 റിമ്ബമാനസനാക്കും
 പാപിയാമെന്നെയും വെടി -
 ഞ്ഞാപടി പോകുന്നങ്ങയ്ക്കോ
 ഭൂപതേ കാണാവാനും
 ശോഭാമെറിക്കും തപയാ
 പ്രാണനായികയിങ്ങിനെ
 കേണരേരം മാനവരും
 താണു താപസനെ ബഹു -
 മാനപൂർവ്വം കൈവണങ്ങി.

മലമ—ചെമ്പട.

ന

മാർജ്ജിതപിരാനേയപാലെ.

തോഗശാപോദകം തന്നുടെ പാത്രം
 തുകിയ നേരം പ്രവാലന നാമം
 കന്യാശാഖിയെന്നായ്ക്കുന്നു നിതാനം
 വന്ദലപോലെ കുന്നതു ശരീരം
 പ്രാപ്തികളൊന്നു കലങ്ങി മറിഞ്ഞു
 വിഷുപം ഞെട്ടമാന്ദ്യമെടു
 ദംബം കടിച്ചുവിടുന്നു കതിച്ചു
 ദിഷ്യാശരണാപ്പിടിച്ചു വിഴങ്ങി
 കാടകം പുക നടന്നു തുടങ്ങി
 പേടി കലന്നു മൃഗങ്ങളെക്കൂടി
 കാണുന്നവരെ ഹനിച്ചു വിടങ്ങി
 ശോണിതം കോരിക്കടിച്ചു തുടങ്ങി
 താപസന്മാരുടെ വിഷു മുടങ്ങി
 പ്രവതിമാരും ശ്രമിച്ചു മടങ്ങി
 പൊട്ടിച്ചിരിക്കയും ശ്രംഖലബന്ധം
 പൊട്ടിച്ചിരിക്കും മരിച്ചു ഗർഭത്തെ
 തട്ടിയുരുട്ടിപ്പിരിട്ടു വധിച്ചു
 പെട്ടെന്നടിച്ചു കപാലമുടച്ചു
 ഘോരമരം കാണുന്നസീമനി നീളെ
 പാരം മരിച്ചു പുകച്ചു നടക്കും
 മാറാവൻ കണ്ടിതു മരൊരു ഭാഗം
 മാറാലും കണ്ണിയാം താപസിയോടും

ധ്യാനം കലനാടുകണദേശേ
 വാണമുളം മുനിബാലകനേയും
 വേഷം പിടിപെട്ടിടുകിയനേരം
 നിക്കെന്നു മരിനി ദുഃഖിതയായി
 തൽക്കാലോചിതം നിനച്ചു ഭയേന
 ഗൽഗദാക്ഷരം പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

9

ആനന്ദദൈവീ...ചെമ്പട.

മാറ്റം ഉപജാപി മേരി എണ്ണപേരവേ

മദനനീമാനസ കമുസ്യധാകര
 സദയം വിമോചയ മുനിവരനെ
 അപമാധം ചെയ്യാതുള്ളവരെ നിരാകലം
 നിപുണമതേ ഹനിക്കുവതില്ലാതും
 രവികലസംഭവധവനെ നീ സാമ്പ്രതം
 വിവശനാക്കുതെ കണ്ടുവാനും ചെയ്തു
 തരുണിയാമെന്നസുരമണനൊന്നോക്കേണം
 കരുണാലയ മേ മാം പരിപാലയ
 കനിവൊട്ടു താപസി കരയും ദശാന്തരേ
 മുനിയെ ഹനിച്ചിതു വനചരണം
 മുഹൂരവി കരുണനെ മനസാ വിചാരിച്ചു
 സഹസാ കരഞ്ഞുവളരികെ നല്ല
 ചിതയും ചമച്ചു തീയുധികും ജലിപ്പിച്ചു
 നൂപനൊഴുപ്പിച്ചിതു കഴിയുംവണ്ണം
 കമതേ നിശാചരയിനി നീയൊരുത്തിയെ
 സഖലി തൊട്ടുനാകിലുള്ളവരും നാശം

ജഗദീശൻ സാക്ഷിയാണതിനൊന്നു താപസ്വി
 ഭരണോ പതിച്ചുടൻ ത്രിഭിരം പൂജാർ
 നൃപനും വന്തിരാണ്ടു രജാധിപനായി
 വിവിന്തേ നടന്നിതു പകലിരവും
 വിഗതാമയം പിന്നെ വിജയവേണം
 കൈക്കൊണ്ടു ദാഹിരൂപവശം ചെയ്യാസ്ഥയോ
 കളവാണി കാന്തയെപ്പുണരവാഗ്രഹമു
 വളരുകയാലെ ചെന്നെന്നയും നോക്കും
 മേയന്തി ചൊല്ലിപ്പാളത്തിന്നു സാമസം
 വിദിതം മയം തവ പരമാം ശാപം
 പരവം തൊട്ടുപോകരുതേ നീ നാരിയെ
 പരമാത്മം ചൊല്ലി ഞാനുസായക.

൧

കുറിഞ്ഞി—ഏകതാളം

കൂകച്ചരി വാണകളകണചാരക

മധുവോലം വാണിയാളാം മേയന്തി സന്തപനോ
 അതുകാലം മിത്രാസഹനതിമാത്രം ശാന്തനായി
 മതിയിനി പൂമാ വസുമതിയിലുള്ള വിവാസം
 ഗതിയില്ലിതുകൊണ്ടെന്നും മതിയില്ലാമുടനെ
 ജിതസമ്പ്രദിയായി ക്ഷിതിമലയാധിരാജനും
 ഞ്ഞുമതിയേറ്റം വിജയസമയമിങ്ങിവചസാ
 ഗമനാഭേരം പ്രാപിച്ചു സമസാ തപം തുടങ്ങി
 വിശദിഹിരവംശം നശിക്കുമെന്നുള്ള ഭീത്യാ
 സദയം ഏകാന്തയുജ്ജ്വല മേയന്തിയിലൊരാളെ

ഗുണമിയലും സന്താനം ക്ഷണസമയംകൊണ്ടുമോ
 തന്നെ വസിഷ്ഠമഹാമുനീനാ സമുല്പാദിതം
 പരമശിവശ്യാനോ മരുവും കന്യാശാലിയിലെ
 സരസം വിഴങ്ങിപ്പൊയൊരുങ്ങിയ ബ്രഹ്മഹത്യോ
 അരികെ വന്നുമാരാത്രം പൊറുതി കെട്ടുകയാലെ
 ഒരു കഴിവില്ലാത്ത പരിതാപാധികനായി
 ഗുരുജനോപദേശം നൽകി പുറപ്പെട്ട
 പലദിശി പുണ്യതീർത്ഥലയുമാടിയങ്ങിനെ
 ക്ഷമയാ സഞ്ചരിക്കുന്ന സമയേ വിദേവനുടെ
 മണിയുകോവിലകം അണയത്താഴ്ന്നു കണ്ടിതു
 അറവധി ശിഷ്യരുമായവിടെക്കെഴുന്നരുളും
 വിനതജനാഭീഷ്ടമിവിവരഗൗതമനൊ
 ബഹുമാനപുരസ്സരം ബത കൈവണങ്ങി രാജാ.

൯

അരികു

മദ്ധ്യമാവതി—ചെമ്പട.

കല്യാണി കളിമണി എന്നുപോലെ

൧൭

സ്വാഗതമധുനാ കിം പാകാരിസമധീര
 പോകുന്നനവിടെക്കു താനേകനായി
 അർദ്ധംശമു ഭവാനിക്കാലമെല്ലാംകൊണ്ടും
 സൗഖ്യമല്ലയോ വിചാരിക്കുന്നോരും
 ശ്രേഷ്ഠനായെഴുന്ന വസിഷ്ഠനും വിജയപാ-
 റിഷ്യയാ വാഴുന്നോ വിശിഷ്ടമതേ
 പാരിടം വെടിഞ്ഞു മററുമേയും ചിന്തിയാതെ
 പാർത്തിങ്ങെത്തു ബന്ധം പോരുവാനും

ഭീരുവായിതോ മുഖപാഠവെഴുത്തിനുള്ള
 കാരണം പറയാമോ നോരാംവണ്ണം
 മിത്രാസമ്മതം മുറിഞ്ഞതൊടെ വല-
 നത്തെ ശ്രവിച്ചു പുറംതൊഴുതേ
 ശാന്തമാസനായ വിരതിതവടിയുടെ
 ചെന്തളിരിയിണ സന്തതം
 ചിന്തയിലിളകാതെ ബന്ധിച്ചു വാണീടുന്ന
 ജന്തുക്കളുടെ പരിവന്ധികളെ
 അനന്തകുമാരത്തിലേക്കു വിട്ടു കാര്യം
 സന്തപിക്കുമായതെന്തിനാ
 കർമ്മോഷംകൊണ്ടൊരു ബ്രഹ്മരത്നം വന്നെന്ന
 തിന്നാനായിട്ടൊരുതമ്പുരാട്ടിയിൽ
 നിർമ്മല ജയമെറിക്കത്തവിടയാലത്തോ
 തല്ലുകലിവിധം നടക്കാനായി
 നടകും പരിപാലിച്ചിടകതന്നെ മൂലം
 നടകുമല്ല പരമാത്മമേവ.

CO

പുനാഗവതാളി—ചമ്പട

ആർക്കിനാട് ഓഫീസ്, ൧൨.൧൦.൧൯൭൭

ഗൗതമ തവ പാണ്ഡുരോരുഹം
 കൈതവം വിവാ കൈതൊഴുന്നോനാഥം
 ചെമ്പു പുണ്യങ്ങളുതാനും ചൊല്ലിടാം
 പ്രീതായതു കേട്ടരുളേണമേ
 ലോകപാലാം കൈവിടുന്നാമോളം
 യാഗവും പല ചെമ്പു ഞാനാമോളം (ഗൗതമ)

പണ്ണിതീർത്ഥങ്ങളാടി നടന്നു
 സുവണ്ണദാസവും ചെമ്മണ്ണവകളും
 വല്ലാതെ വന്നടക്കം പിശാചിയെ
 വെല്ലുവാറുതകീടാത്തതതുളതം
 ചൊല്ലെഴും ദേവാലയങ്ങളിലെല്ലാം
 ചെന്നു തവസ്സു ചെമ്മണ്ണല്ലോ (ഗൌതമ)
 നീലു നീല്പെനാടക്കും പിശാചിയെ
 തെല്ലേതേ മേയ് തീരുന്നതില്ലേതോ
 നിൻ കരുണാലവംകൊണ്ടു സാമുപസം
 നീങ്ങുകിലേയുള്ളു മഹാമുനേ
 സാദരം മുഖസന്ദർശനം തവ
 ദോഷമെത്രയും കാണുന്നിതാനന്ദി
 ശങ്ക തീർത്തരുളേണം ഗുണാലയ
 സങ്കടം കളഞ്ഞാശു മാം പാലയ (ഗൌതമ)
 മേദിനീപതേ ചേദം കളകെടൊ
 സാദരം ശുഭം നോരായവസ്ഥയേ
 വേദവേദ്യനാം ചാരാരിതന്നുടെ
 പാദപങ്കജം ചിന്തിക്കു സർവ്വദാ (മേദിനീ)
 ഗോകണ്ഠാലയേ വാഴും ഗിരീശനോ
 ശോകനാശാമൃത്തിയെന്നോർക്കണം
 മോക്ഷസംസാരസാഗരമഗ്നരേ
 തീരമേറീടതീശനാസംശയം (മേദിനീ)
 സാരസപ്രിയന്നല്ലാതെ മണിലെ
 കൂരിരട്ടിനൊ നീക്കാവതോ സമേ
 മനറ ദേവാലയങ്ങളിൽ സേവയം
 ചൊറു പാലം നശിക്കുമെന്നാകിലും

കന്യാപുത്രന്മാരും പത്നിയും
നമ്മുടെവേണ്ടുള്ള ഭൃതല (മേലിനി)

— മം

എരിക്കലും ചെമ്പട

അപ്രകാരമുള്ളതും അപ്രകാരമുള്ളതും

കേവലം കീഴ്പ്പെട്ടവർക്കുശരികളും
വിശ്വപ്രഭാവത്താൽ നിശ്ചയം
സർവ്വം വസുക്കളും നാസത്രാദിത്താൽ
ശരണമെടുത്തുപോയി
ചിത്രമാണ് സമസ്തി ചിത്രമുപമാനം
പ്രത്യേകമായതാൽ കേവലം മേ
ഗംഗാ പശ്ചിമദേശം പാശ്ചിമ കാളിന്ദി
തുംഗനദിതാൽ ഗോകുണ്ഡത്താൽ
തന്നെ വാണദേശത്താൽ നന്ദ
കേവലം തിരുവനന്തപുരം
വെളിച്ചത്തിനാൽ താൽ വാണദേശം
സാമ്പ്രകുണ്ഡത്താൽ വേണാർത്താൽ
താൽ ഭക്തമായ ഗോകുണ്ഡത്താൽ മനം
പുത്രവെരി വൈദേശത്താൽ
മിത്രസുഖ ദൈവധാരി മാമുനികളാൽ
ഗന്ധർവ്വദൈവത്താൽ ചണ്ഡികയും
നന്ദവൈദേശത്താൽ വാണദേശം താൽ
ശങ്കരനാൽ അകുണ്ഡത്താൽ നിത്യം
താൽ പുര സാധുവാൽ വിശിഷ്ടനാൽ
പ്രതിവർത്തിപ്പും വേദാൽ വെണ്മണി
കേവലത്താൽ ത്രിപുരാനന്തരം

മുളി കേതിയോട നന്തനും ത്രിപുരനാഭം
ശുഭവാർദ്ധവും കൃശാനു സാരസബാണനും
താരകഹിരണ്യനാഭം ദിവ്യഭീയും
മാരവൈരിയെത്തവസ്സു ചെയ്ത മുഖ്യക്ഷേത്രം
പാരിടേ ഗോകണ്ഠാലയം മാജമൗലേ
ഏകവാസരോപവാസം തത്രാനേകോപമം
ശ്രീകൈലാസേശപ്രാധാന്യം ചിന്തനീയം

മര

മോഹനം—മുരിയടന്ത

സുതപിമാർമ്മനി തന്റെ നന്നപോലെ

കേട്ടീടകിണിയും ശേഷം പരി
തൃപ്തി കല്പന വിശേഷം
നാട്ടിലശേഷം വരിയ—മുപനി
പെട്ടെഴും ഗോകണ്ഠാലയേ
പൊങ്ങുന്ന കല്പകുളെല്ലാം—ശിവ
ലിംഗം തമൈവാംബു തീർത്ഥം (കേട്ടീട)
പാരം വെളുത്തും ചുറ്റും—വിന്നെ
ഗൌരം ക്രമേണ കുറുത്തും
പാമാതെ നാലു യുഗങ്ങൾ—കുലും
മാറ്റം മഹാബലകാരം
പശ്ചിമസാഗരതീരം—കാണാം
നിശ്ചലം ഗോകണ്ഠാലയം (കേട്ടീട)
തത്ര ചെന്നഞ്ജസാ മകു—ണ്ണനെ
പ്രത്യയം സേവിച്ചിടക
മൃത്യുഞ്ജയനെ ഭജിച്ചാലവ—മൃത്യു—
വെപ്പേടിയാഴിക്കാ

തന്മസ്യധാമോ ചതുർശിഷ
സ്താനം കഴിച്ചു സമുദ്ര
തപ്പണം ചെയ്തു ശിവന്റെ ഭജ-
നാപ്പണം ചെയ്തിലവന്റെ
കണ്ഠം നിശ്ചയിച്ചിട്ടായിനി-
ച്ചെങ്കൽ ഗമിക്കു നുപദത (കേട്ടീട)
മുഖ്യം പൂരീപാതമെന്നും ശുഭ-
സംക്രമം സാധു പ്രദോഷം
ശംഭുപ്രസാദത്തിനതുത്തമം
ജംഭോമിസന്നിധേഹ (കേട്ടീട)

കംഭമംസത്തിലസിത-
ശിവരാത്രിയും സമതമല്ലോ മഹാ ശിവരാത്രി
ഗോകണ്ഠംകുവളുപത്രം ശിവ-
ലിംഗം സദാശിവരാത്രി
ഇച്ചൊന്നു നാലും വിശേഷമാണത്ര-
മിച്ഛീടവാനും പ്രയാസം (കേട്ടീട)
ഏതാമോ മാലോകമേവം ത്രിപു-
രാന്തകനെ ഭജിക്കാതെ നില്ക്കു പ്രിയരേ
ഏതാനും സംസാരവശമാണിയെ-
വിത്തുന്നതെങ്കിലും രാഗം
മായാമയനാം ശിശിരമറി-
മായമിതിന്നും നിദാനം
നോറു ഞാനിന്നലെ രാത്രി പൂന-
നേറും മുദാ ശിവരാത്രി

ഞാനും ശിഷ്യരായിട്ടിരി
 മുറും കിടന്നുറങ്ങാതെ
 ശങ്കരപൂജയും ചെയ്തോവി.
 ശങ്കം വിരന്തരകുറു.

മന്

സൗരാഷ്ട്രം—മുറിയടന്ത.

(അഭിനയം മറ്റും—മുറിയടന്ത.)

ഗോകണ്ഠാലയപ്രാധാന്യം
 ഗ്ലാഘ്നിയാകൃതേ മാന്യം
 പാകശാസന കേശവലോകേശനാഭം തട്ടിശി
 താർജ്ജ്യനും വസുക്കളെട്ടും യജ്ഞകിംപുരുഷനാഭം
 സിദ്ധചാരണഗന്ധർവ്വസാമ്യവിദ്യാധാരനാഭം
 യോഗികളും നിശാകരഭോഗീശാഹസ്തനാഭം
 സ്രീകളും പുരുഷനാഭം ഏകഭാവേന സാഭം
 ദേവകളേവതം ശചീദേവിതാനം തോഴിമാഭം
 ഏതവേണ്ടാ നാനാഭം ചന്ദ്രചേരുന്നതുമൂലം
 മിശ്രമായിട്ടുള്ളയോഗം വിന്യസം ഗോകണ്ഠാലയേ
 നാമ സങ്കീർത്തനം ജവഹരമതപ്പണങ്ങളാലും
 ആമയലപംസിയാകുന്ന കാമസുഭാസപാമിയെ
 സാദരം ഭജിച്ചുനിശിജാഗരണംചെയ്തങ്ങിനെ
 മിശ്രാഭയം കണ്ടനേരം അത്രയായിതെല്ലാവരും.

മന്

വിലാസമി—മുറിയടന്ത.

കാമവൈരിയെ വന്ദിച്ചു
 യാഗിനി കഴിഞ്ഞ ശേഷം

ഞാനുമെന്തെൻ ശിഷ്യന്മാരും
 മാധവം തെളിഞ്ഞിറങ്ങി
 മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോളിഹ
 വർഷിച്ചു ഓരവും വൈലും
 യോഗമായിത്തന്നെയൊരു
 പൊന്നയെ പ്രാപിച്ചുനേ
 പാറിയപാദവും ചെപ്പു
 ദിനതകൈവിട്ടാസ്ഥയാ
 കാറുമെറ്റിരിക്കുന്നോരം
 മുറുമുറ്റത്തും കാണായി
 തെറുന്നവിടേക്കു ചെന്നു
 പറിയപൊഴുതതിരുക
 ബദ്ധസങ്കടമതിവ
 വൃദ്ധയാകും ചണ്ഡാലിയെ
 കണ്ടിതു കൈകളും കാലും
 വിണ്ടു കീറിപ്പഴത്തേററം
 ചണ്ടിയാമവളെ വല്ലാ-
 തുണ്ടു ദുർഗ്ഗന്ധമെന്നല്ലാ
 കഷ്ടവും രാജയക്ഷ്മാവും
 പെട്ടധരോഷം പ്രവിച്ചും
 ഗാത്രവും മെലിഞ്ഞു മല-
 മൂത്രമെന്നിവ പുരണ്ടും
 പ്രത്യുഹം വാവിട്ടലറി
 ധാത്രീയിലിഴഞ്ഞുരുണ്ടും

ചാകാതെ കിടന്നുഴലും
 മോഗിണിയെ സകുരുണ
 നോക്കിനിന്നിടുമന്തരേ
 മുഖ്യമാ- വിമോഹമറി-
 കാലകാലാകൃതി കോലും
 നാലു ദേവദൂതന്മാരെ
 ദൈവഗത്യാ കണ്ടു ഞങ്ങൾ-
 ഭൂവരം നമസ്കരിച്ചു
 പാവനാസ്വരൂപികളോ-
 ദേവമറിയിച്ചോരാം

—
 മതി

മോഹനം—ചെമ്പട.

(ചിന്തയോടുകൂടിയവരേയും എന്നുപോലെയ.)

സാദരം നിങ്ങളെക്കണ്ടുകയാലേമയാ-
 സാധിതം ജനസാഹചര്യം
 ശുഭബാലസുധാകരാഹികട-
 തുടിവരദായോസ്ഥി
 കപാലജടാഭസിതാബ്ജഗംഗാകിതകാല-
 കാലചിദ്രൂപ ഭൂകുളൈ (സാദരം)
 പൊരുവാനെന്തിനകാരണം നിങ്ങളെ
 സ്വൈരമരുളിച്ചെയ്യേണം
 ഘോരഘോരമയാപഹം
 കരുണാകരം ശിരിജാമണാള

ചരാചരൈവതാത്മാവി സർക്കരിയാത
 പാപികളെ മുഷ്ടിഭവതിനോ (സാദരം)
 വാസവമന്ദിരം തന്നിലേക്കുണ്ടോ ഗതി
 വാസുദേവനെക്കൊണ്ടൊ
 ശീതജ്വാലാശോഭയ കമഭം
 മുദാ വിടരുന്നുപാലിഹ്നമേ ഹൃദയം
 ഭവഭാഗമെന്ന വിവോദമേ -
 തി മന്ദേതരമധുനാ (സാദരം)
 മന്നിടപരിപാലനാത്മം വന്നി -
 റങ്ങിയെന്നുള്ളതൊ പരാമർശം
 കണ്ടാണറിവുദനം ഹൃദി സർവ്വഭാ
 കരുതനാ ഞങ്ങളിവിന്നുപാകിനാ
 സംശയമധുനാ വെന്നിടണ -
 മതിനായിത വന്ദേ (സാദരം)

കേദാരഗന്ധം — ചമ്പട.

താമരപ്പൂവ് മണലിൽ മണുപാലം.

എവം നാരികളെക്കൂട്ട ഭാവത്തെളിഞ്ഞതൂന്നോരം
 ദേവമൂതന്മാരിലേകുവാചവാചം
 ഗൗരവതാപസോത്തമ സാദരം കേട്ടുകൊണ്ടാലും
 പ്രീതിയുണ്ടാമിതുമുപമതീവന്മാരം
 കണ്ടിലയൊ പുരോഭാഗ കണ്ഠയരകം
 ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോരിക്കെന്ത
 വിയാഗിച്ചു ഞങ്ങളെ -

കണ്ണൊക്കാളാൻ ശാസനം കൊണ്ടിടുന്നും പുറപ്പെട്ട
 കൊണ്ടിവളെ ഗുഹിക്കുവാൻ ടത്തുകടി
 അത്തുതമെന്തിങ്ങിനെയൊ മുപ്പാശാസനം
 കല്പാചെന്നിളക്കുവാൻ വിപ്രയാസം
 മായാമയനായ ദേവനെന്തിങ്ങിനൊ തോന്നുവാൻ
 സ്ത്രീയമല്ലിക്കാട്ടിയതെന്നറിപ്പായാം
 റിടരം മൃഗയാമിവളെത്രയും നിശ്ശരിയല്ലോ
 ദുർഗ്ഗയ്ക്കു ദിവ്യമാം വിമാനം തൊടാമോ
 പാപിയെന്നിവളെച്ചൊല്ലാം

നാവി വാദം ലവലേശം മേ പുരാതനക
 ഭൂതനാമയുള്ളവരെ പ്രാധിയും ദാരിദ്ര്യമിവ
 ബാധിക്കുവാനുള്ള മേതു ബോധിച്ചിടുക
 പാതകമിതിപ്രസിദ്ധം -

സാധിക്കുവാൻ കൃപയോ സദാശിവയോ സായുജ്യം
 ചെങ്കീലിവളൊരു പുണ്യമറിഞ്ഞുന്താനും
 ദാനവും ചെങ്കീലാ ശിവപ്രാണമകദ
 ന്നാമിവളുണ്ണായെന്നു മുടക്കാ ചൊല്ലാം
 സ്നാനശൗചാദികളും ജ്ഞാനമില്ലീശ്വരനെ
 ഹീനയാമിച്ചുണ്യാലിയെ നിനക്കു നിന്ദും
 ശങ്കരപ്രസാദത്തിനു കിം കാരണം
 ദിവ്യന്മാരേ ശങ്കയുണ്ടീവിഷയത്തലിനിക്കുസാരം
 അന്തകാന്തകശാസനയുന്തരമെന്നതുണ്ടാമോ
 ചിന്തിയാനിവളെക്കൊണ്ടുഗമിപ്പിനാശ
 എങ്കിലോ കേട്ടാലും മനോ ചണ്ഡാലിയാമിവളുടെ
 മുൻകഥയെ വിവരിക്കാമറിയുംവണ്ണം

പണ്ടിവളോ വിപ്രജാതിക്കുണ്ടായ കന്യകാമതം
 കണ്ടാലതിവ സൗഭഗാ വളുൻ മനം
 താതാം മാതാവും വിജകാമീശിരോമണിയാം
 സ്വതന്ത്രസൗമിനിയെ ലാളിക്കും ദശായാം
 കന്യകയ്ക്കു യൌവനാമംഭം വന്നണഞ്ഞുവിളൊക്ക
 ധന്വനാം വിപ്രനവമുളപ്പരിഗ്രഹിച്ചു
 മന്ദിരസീമനി വിജകാന്തനമാന്തരദിനം
 നന്ദി കലൻ ബ്രാഹ്മണി വസിക്കുംകാലം
 യോഗവശാലനന്നു യൌവനം കഴിയും മുഖെ
 രോഗവും പിടിപെട്ടുരോ മരിച്ചുപോയി.

അതിന്നു മുമ്പു

എന്നു പറയുന്നു

കണ്ഠാരം—മറിയടന്ത.

ദന്തിഗാമിനി കാമിനി കാന്തനെ
 ചിന്തിച്ചു പാരം പ്രലാപം തുടങ്ങി
 യൌവനാധികൃതകാമണമരോ
 ദൈവചിന്തയും കൈവെടിഞ്ഞാസ്ഥയാ
 മന്ത ജാമസംസർഗ്ഗം തുടങ്ങിയാ-
 ഭൂനന്ദസഹധർമ്മിണി സൗമിനി
 ഗർഭമുണ്ടായിവന്നു നിരന്തരം
 ദുർഗന്ധാമവമുളത്തുനന്തരം
 ദേവന്മാരുമഞ്ചാരിണങ്ങളും-
 കേവലം സഭാകൂടിനിയോഗിച്ചു
 ഗുണവൃന്ദാലിംഗാസക്തയാം

ദൃഢമുത്തമുയച്ചു വന്നാത്തരേ
 പേടികളൊണ്ടുവളം പതുകാവേ
 കാടകത്തെ ഗുരിക്കും ദശാന്തരേ
 കണ്ട കാമിച്ചു വന്നൊരു ശുഭനാം
 കൊണ്ടുപോയാവളെ യുദ്ധയാ
 വേണ്ടവണ്ണം രസിപ്പിച്ചു കൌശലം -
 കൊണ്ടുവന്നു വശത്താക്കി മെല്ലവേ
 കാമലീലയും പൂണ്ട യഥാസമം
 സൗമിനി വാണമുളന്ന നാളമോ
 ശുഭനാം വിജകാന്തനൊരുദിശി
 യാത്രപോയന്നിശയാം വിതംബിനി
 മേഷമാംസം ഭുജിക്കുവാനാശയാ
 തോഷമുൾക്കൊണ്ടു ചെന്നൊരു ഗോവിനെ
 കൊന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കും ദശാന്തരേ
 വന്നു ബോധം മനക്കായിലങ്ങുസാ -
 ജാതവേദം ശിവ ശിവ കഷ്ടമേ -
 നോതിയാളെന്നതേ വേണ്ട സാദരം

പു

കാനക്കുറിഞ്ഞി—ചെമ്പട.

(സൂര്യസമേപിപണോരുകാലമെന്താപോലെ)

ആമിഷാർദ്ധം ഭുജിച്ചു ശേഷത്തെ
 സൗമിനിയെടുത്തങ്ങുസാ
 വാതിലും തുറന്നോളമേ ഏദി
 ഭീതിയെന്നിയേ സാദരം
 നോക്കുവിൻ പാശ്ചാത്യനാമൊരു

വ്യാഘ്രം വന്നിതാ ഗോക്കളെ
 മിക്കതും പിടിച്ചൊക്കയും തിന്ന
 വിശ്വമിന്നു വിഷയം
 വിന്നയായിരം പിന്നെയും വിളി-
 ച്ചൊന്നലറിനാളന്നേരം
 വന്ന മാലോകമെത്രയും കഷ്ട-
 മെന്ന ചൊല്ലി നടന്നതേ
 യാമിനി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേ വന്ന
 ശുഭനും വിജയനുമി
 വേദോപം നാടിച്ച സൗമിനി
 സാദരം ചൊന്ന വാങ്ങിയെ
 കേട്ട വേദോപെട്ട പിന്നെയും
 ദൃഢബുദ്ധിയോ കാത്തയെ
 കേവലം പരിലാളനംചെയ്ത
 വാഴമന്നടനേകദാ
 വൃത്തിമീനയാം സൗമിനീ മരി-
 ച്ചെത്തിനാളനതകാനിതേ
 സതപരം സമവത്തിയും നമ-
 കത്തിലിട്ട സൗമിനിയേ
 ചണ്ഡാലീയാകെന്നതകാലത്തേ
 പിന്നെയും ജ്വലിച്ചിങ്ങിനെ
 കൊറ്റിനും വകയില്ലാതെ വന്ന
 കൂറുകാരുവേക്കിക്കയാൽ
 വിളവേ നടന്നേറിവളുടെ
 വേളിയും കഴിഞ്ഞിലുമോ

പട്ടിണി കിടക്കയും രോഗിണി

മുട്ടകുത്തി നടക്കയും

സഞ്ചിതമായ കഷ്ടിച്ചിങ്ങിനെ

സഞ്ചരിക്കുന്നോളേകദാ

ഗോകണ്ഠാലയം പുകവാനായി

പോകുന്നോരു മാലോകരെ

വേഗം ചെന്നു വണങ്ങി തന്നുടെ

ശോകാവേശനകാരണം

ലോകവാസികളായ നിങ്ങളീ

രോഗിണിയെക്കണ്ടിലയോ

കണ്ണുകാണുകയില്ലിവിടക്കാരോ

ദണ്ഡവും പലതൂണുമോ

നിണ്ണയം ബഹുപാപിയാമെന്നെ

നിങ്ങളും വെടിഞ്ഞീടാതെ

കാത്തുകൊള്ളവിനാശഗന്മാരെ

റാസ്സി മാറവലംബം.

എൻ ഗർഭിണിയെ

സാമന്തമലരരി—ചമ്പട.

(ചമ്പട ഹിരണ്യം മിണിയോരണപോക്ക)

വൃദ്ധനും ചണ്ഡാലിയുടെ ഭൃതി—

ദീനവാക്യം സതപഥിണിനെ കേട്ടനേരം

അദ്ധ്വാനാലിലങ്ങുകൊണ്ട

വില്പവത്രം മാത്രമേകീടിനാനത്യദാമം.

എരിക്കിലക്കരമോളരി—ചമ്പട.

ബലകൊത്തുരലം കപ്പുളത്തിലത്തുളം
 ഹസ്തകൊണ്ടെടുത്തവളും നാനിമോടി
 പത്മമല്ലിതു ഭക്ഷിപ്പാനൊന്നിത്തന്നേരം
 സത്വരം ചലിച്ചെറിഞ്ഞൊളയ്ക്കാതേങ്ങി.

സാ—ചമ്പട.

ബലപുഷ്പമല്ലെന്നാലും ശിവലിംഗ
 വീലപത്രമാരായിച്ചിടുന്നതേവം
 നിത്യഭോജനം കിട്ടാത്തുളം
 ചണ്ഡാലിക്കു മാത്രയിലാകുമുണ്ടായിലാ.

എ—ചമ്പട.

മന്ത്രാദയംകണ്ടങ്ങിവാദ്യം ചെല്ലല്ലാതം
 യാത്രയുമാനെന്നിത്തന്നെത്തന്നിങ്ങും
 പൂലയാമിവളും വടികത്തിക്കൊണ്ടിടിക്കി-
 ലെത്തിനാളെന്നതേവണ്ടു മനംമനം.

സാ—ചമ്പട.

മൃത്യുനാദം പൂകുവാറുള്ള തത്സമയം
 മാഞ്ഞെന്നറിഞ്ഞവനകവെരി
 ഭൃത്യന്മാരും ഞങ്ങളോടിവെളുത്തത്രാപേതം
 പ്രത്യേകിച്ചുതളിച്ചെഴുതയാലെ.

എ—ചമ്പട.

ചിത്രമാം വിമാനമരി ചണ്ഡാലിയെ നോക്കി
 സത്വരം വന്നിറങ്ങിയ നോമമല്ലോ
 നിസ്സുലഭതപാധനന്മാരായിട്ടും നിങ്ങളെ
 വിസ്മയിച്ചിടുന്നെ കാണുമാറായതും.

സാ—ചെമ്പട.

പൂർവ്വജന്മത്തന്നിലിവളുന്തുസംഗമത്തെ
നിർപ്പരിച്ചിടകളുലമായി
ദൈവകല്പിതവൈഭവാലാതം ദുർഗയെ
കേവലം വേളിയും കഴിപ്പിന്ന.

എ—ചെമ്പട.

ദൈവഭക്തിയുമില്ലാതീവാവി മദ്യം സദാ
സേവിക്കയാലുണ്ടായി ശുദ്ധവേദനാ
ഭാവശുദ്ധിഹീനനാകും ശുദ്ധൊസ്സാദരം
ജീവനാഥനെന്നു ഓവിച്ചിതുദാരം.

സാ—ചെമ്പട.

നോവസമൃദ്ധമായംഗത്തിലുണ്ടായിടുവാനും
നോവസംഗതി മരണാനരിക
യെവനും വന്നടിക്കയാലുമോ വേശലാംഗി
ഗോവിന്ദാ ഹനിച്ചിലയോ.

എ—ചെമ്പട.

തന്നിമിത്തം ചണ്ഡാലിയായിത്തന്നും
സൗമിനി നിണ്ണയം ജാതിച്ചിടനാളല്ലോ വീണ്ടും
അന്നശേഷം ദാസം ചെയ്തിലെന്നതുകാരണം
വന്നിതു ദാരിദ്ര്യമെന്നറിഞ്ഞിടേണം.

സാ—ചെമ്പട.

ചൊന്നമോലെ സമ്പന്നമായും മാമുവീര്യ
മന്നിട മരണത്തുള്ള വിശേഷം
ചണ്ഡാലിയെക്കൊണ്ടുപോകുവാനും കാലമായി
വന്ന കാഴ്ചം സാധിക്കേണമല്ലോ.

പി—ചെമ്പട.

വന്നിട്ടുംമേഗലമല്ലൊനാമെന്നിങ്ങിനെ
വന്നിരുന്നാമേകി വാരാശിപ്പാദം
സുന്ദരി ചിത്രാമേരി ചണ്ഡാലിയും തദാ
മനം മേല്പാട്ടെഴുത്തൻ കാണാതായി.

120

വേകട—മുറിയാടൻ.

(1770-1800 എ.ഡി. 1800)

രാജശിഖാമണേ ചിത്രാസര ശൃംഗ
വ്യാജമീനം വിഷമാക്കുവാ
രാജീവലോചന സേവിക്കുവാനിനി
പോയാലും നീതധ്വാന
ദേവപ്രസാദേന പാദവിരോചനം
കേവലമുണ്ടാമെടോ
പരിഭവനം കൈവിട്ട ഗോകുണ്ഡലയ
പ്രവേശനം ചെയ്ത സമേ
വിലപവത്രംകൊണ്ടു ശൃംഗാപ്പുജിത
സർപ്പം പാപഹരം ഭൂവി
മല്ലീശമാന്തക നാമ സങ്കീർത്തനം
മല്ലാസമേത വരം
ബ്രഹ്മഹത്യാഭയം നീങ്ങുവതിന്നായി
ചെമ്മ മജിഷ ശിവം സദാ
ധർമ്മപരായണ നിന്ദിവാദം തവ
മേന്മേലുദിക്കും ശിവം
മാമുനിമാർകലമെഴുതിയതാമണേ

കാമിത സന്ദായക തവ
 കോമളം ചേവടി കൈതൊഴുന്നേനാൽ
 ഗൗതമ ഹേ ദയാലോ
 സാലകാശം പഥി റിങ്ങളെക്കണ്ടതു
 കേവലം അഗ്രമരോ ദൃശം
 ശൈവപദത്തിന്റെ ലക്ഷണമെന്നോട
 സാരം ചൊല്ലിടുക
 മിത്രാസഹനായ പാത്ഥിവാദിങ്ങിനെ
 പ്രാത്ഥിക്കയാലുടനേ മുനി-
 സത്തമനാമ്പോട തൽപ്രകാരമുള്ള
 കീർത്തനം ചെയ്തു മുദാ
 വിഷ്ണുപാധീശനെത്തൊട്ടനുഗ്രഹിച്ചു
 ചട്ടാരപ്പോഷകോടേ തദാ
 പെട്ടെന്നെഴുന്നള്ളി ഗൗതമ -
 നശ്വരമാശ്രമത്തിങ്കലേക്കും.

പൂർ
 കമ്മി.

നാട്ടിൽ പ്രസിദ്ധനാം ഗൗതമനോ
 സാഷ്ടാംഗം ഭൂപതി കൈവണങ്ങി
 പുഷ്പാദനം ശോകസ്തോത്രാലയേ
 പെട്ടെന്നു ഭീമതപം തുടങ്ങി
 മുട്ടാതയോ ശിവസുവാമുലം
 ദൃഷ്ടവിശാചി കൈവിട്ടുവാങ്ങി
 മിത്രമൊന്നപരീപനാകേ

മിത്രാസരം പ്രതിപത്തിപ്പൂരം
 കൃത്യഞ്ചയോ മുദാലയച്ച
 നിത്യം ഭയോ ഹിതാനുകൂലം
 ഇന്ദ്രം പറഞ്ഞ കിളിക്കിടമ്പം
 ചിത്തം തെളിഞ്ഞപ്പോൾ
 മനസ്സോട്നി പഞ്ചരം
 ചെന്നു സമീപമാണാരു
 മനോഹരം ശ്രീതപാലിയാതം
 മനോരം മേന്മാനിനാഥം
 വന്ദേ പരാപരീനാമസാ
 വന്ദീയ വന്ദോനസിനാഥ
 വന്ദേ സമന്വയമാം ശരണം
 കന്ദസമാനകളേതാം മോ
 നാലസുധാകരമുസവിഭാ
 ന്നൈലാധിപാലയ പാലയമാം

ചണ്ഡാലീദോഷം

സമാപ്തം.

കാളിയമുക്തം.

പാതിച്ചിട്ട്

ഏകദാ കാക്കാളിവണ്ണനാപമെന്നിത
 കാമപാലനെ വിട്ടു കന്നനം പ്രവീച്ച
 സഞ്ചിതഗാരുള മേച്ച സഞ്ചരിക്കും മേച്ച
 കാളിയവിഷജാലയ കാളനീപാല

സ്വച്ഛാലം കാളിന്ദീജലം ത്രക്കുമെന്നറിഞ്ഞു
 തത്ര ചെല്ലുന്നേരം പശുഗോപവൃന്ദമശ്രു
 വെള്ളവും കുടിച്ചു ദാഹമുള്ളതു കാരണം
 ഉള്ളും കുടിഞ്ഞു തവിച്ചൊക്കയും മരിച്ചു
 ദക്ഷിണം ഗോപാലബാലാധീക്ഷണാമൃതേന
 വൈകിടാതെ ജീവിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും തദ്ദിശി
 പത്രികുളോരാതുവാരി യാത്രചെയ്യും മദ്ധ്യ
 പത്രവും കിടന്നുവീണ്ടു സുതപരം മരിച്ചും
 വാരണം നോത്തുകുളിവാരിപാറത്താലെ
 ജീവനും കൈവെടിഞ്ഞുനോ കേവലം കുഴങ്ങി
 പാകശാസനാസമജനാകിയ ദയാലു
 വൃക്ഷമരം കടമ്പുതന്മലക്കുണം കരേരി
 വൃന്ദഗോപാലപാദസരോജസമ്പർക്കേന
 ശുഷ്കപാദപം തെഴുത്തുനില്പതും കറണായി
 ചാട്ടവാനുറച്ചുവിടന്നുടയും മുറുക്കി
 ചാട്ടവാമോടക്കുഴലുംകൂടയങ്ങെടുത്തു
 കൈടലേധുസംഹാരി ചാടിയതും തദാ
 ദിവ്യനാം കാളിയപരിവേഷിതനായതും
 കണ്ടുനില്ക്കും ഗോപവൃന്ദം കുണ്ഠിതം കൈകൊണ്ടു
 കാണിപ്പണ്ണനെ നോക്കി മാമണമെന്നായി
 ദുർന്നിമിത്തം കണ്ടവിടെ നന്ദഗോപന്താനം
 സുന്ദരിജനവും വിജയനീമം വെടിഞ്ഞു
 ഭദ്രമല്ലെന്നോത്തു ബലഭദ്രനോടുകൂടെ
 മഞ്ജിവാൻ ഗോവിന്ദനെ കണ്ടുചൊന്നാരേവം
 കേശവ കൈതൊഴാം നി ദമാശ കൈവിടണം

കാളിയനോടുള്ള പരിചയം നന്നല്ലാ
 വെണ്മയും കാളിയപാലം കണ്ടതില്ലെന്നുണോ
 പൂതായെസ്സറേരിച്ച ഭൂതലഭാമത്തെ
 സാദരം തിരഞ്ഞെടുത്തു നൊന്തരം വന്നല്ലോ
 കേട്ടഭാവം നടിക്കാതെ കെട്ടുശിച്ഛനെ
 സുപ്തരാജാവിന്റെ പാണതല്പരേറിയിന്നു
 ഏതാനും കൊതുകുത്താടെ നൃത്തവും തുടങ്ങി
 താളവും പിടിച്ചു കളവേണന്നാദം തുകി
 ററാടകന്തപരം കിപുങ്ങീടുമാറുന്നേരം
 ചാരിമാറിനുള്ള നൃത്തഗൗരവം വിളങ്ങി
 വേണിയച്ചിത്ത സമശ്രോണിയും പൊഴിഞ്ഞു
 സേവവിന്ദു പണിഞ്ഞു തുല്യാദവും കഴഞ്ഞു
 കേളിയും വഴിഞ്ഞുവന്നു കാളിയനീഴത്തു
 പിതരും വസന്തം നാണയത്തിനെ ചമഞ്ഞു
 മേളയും കുറച്ചുതവിരാളകം വിറച്ചു
 ദ്രീളയും ഭവിച്ചു മദം കാളിയനൊഴിച്ചു
 ചോരയും മറ്റിച്ചു നീളെ ധാരയും കഴിച്ചു
 ദേവകളൊന്നിച്ചു വാസുദേവനെ വന്ദിച്ചു
 വിഷ്ണുവേ കളിച്ചു സമവൃഷ്ടിയും ഗളിച്ചു
 പാരിടം പെട്ടങ്ങി ദിവ്യഭേരിയും മുഴങ്ങി
 കാളിയനെന്നങ്ങി ഭൂമണാളനെ വണങ്ങി
 കേവലമീ വർത്തമാനം കേട്ടു താമസത്താടെ
 പന്നഗദപിതിയവഴ്ത്തം നന്നജസമീപേ
 ചെന്നു വന്ദിച്ചുള്ളതു ഗോവിന്ദനും കേട്ടാരെ
 വിളരും തെളിഞ്ഞിറങ്ങി സുപ്തരാജാവിനെ

തൊട്ടഴിഞ്ഞുനശിച്ചു വൃഷ്ടകൗതൂഹലം
 കേശവനിമിത്തമുളി കാളിയ കേട്ടാലും
 സാഗരമദ്ധ്യേ മണലാകമളിക്കിന്ദ്ര
 പേരുകുറീയിവിടെനിന്നു വൈകിടാതെ വീര!
 വൈനാതേയനോ മേപ്പുടേണ്ട നിത്യവിടെ
 താവകമുഖമിഷ്ട മമ ചേവടിമിഥുനത്തെ
 നിത്യവും കാണുകയാലെ ശത്രുഭയം നാഥി
 ഗോകുലനാഥഗിരുകുളാകവേ ശ്രവിച്ചു
 പങ്കജനാഭശ്രീപാദപങ്കജം വിടിച്ചു
 ചൊല്ലേഴും ഫണിവിജനം നല്ല പൊന്നും പട്ടം
 മാധവന്നുകിയശേഷം സാദരം ഗമിച്ചു
 സൂര്യനമണസ്സമിച്ചു സ്വൈരമായന്നേരം
 വാരിജലോചനന്താനം ഭൂരിമാറുള്ളൊരും
 സ്തപരം യോഗമായ്ക്കുടി യാത്രയും തുടങ്ങി
 മംഗലമിക്കുമാവാടി ഭംഗിയിൽ കളിക്കും
 കംബകണ്ഠിജനത്തിന്ദ്ര കന്ദം നശിക്കും.
 കാളിയമട്ടുനം സമാപ്തം.

കിത്തനത്തറ.

കല്യാണി ചെമ്പട.

പല്ലവി.

ജനമിമേവശരഭോ മൗരീമണ ജനമിമേവശരഭോ

ജനപല്ലവി.

പാടിമുതിസംഗതനാണദിഗംഗാം.

മനസിജ്ഞാശാഗിരിനില്വത—ജനമിമമവ.

൧.

സുരമുനീസേവിത ചരണമരേശപര-

പരശുഗ്രാസേവരദികര—ജനമിമമവ.

൨.

വൃഷവരവാഹന ഗജമുഖലാളന

വിഷധര പക്ഷജവേവിഹത—ജനമിമമവ.

൩.

ദുരിതവിമോചന സരീസ്രപഭൃഷണ

ചരണനതാചിപദുരിതരര—ജനമിമമവ

(൧)

മോഹനം—ചെമ്പട.

സന്തതം മാം പരിപാലയ വോംബുധി

സന്തതമണ്ണാലയ

ദന്തിമാജമുഖാദിസേവിത

ദന്തിചർയരാക്ഷിലപ്രിയ

അന്തകനാശന ശാന്തസദാശിവ

താന്തലോക സന്താപവിനാശന

(സന്തതം)

ഇന്ദിരേശ്വരനത ഗംഗാധരാനന്ദ

കന്ദുകുള നിഭാഗ

ഇന്ദ്രമാമുനീവൃന്ദചാരണ-

കിന്നരാസുരവന്ദിതാമല

ഇന്ദുകലാധര സുന്ദര പന്നഗ-

വൃന്ദഭൃഷ കന്ദുപ്ലവിനാശന

(സന്തതം)

പഞ്ചതേന്ദ്രജാലഗാത്ര ദിവാകര-

ശ്വേതീശാനലനേത്ര

സർവ്വലോകനമസ്കൃതാമല-
 പദ്യണേന്ദുമുഖാഗമപ്രിയ
 ശർവ്വപരത്രയഗർവ്വവിനാശന
 സർവ്വപാപനിമൂലനചതുര (സന്തതം)
 പങ്കജസായകാരേ ശരണാഗത
 ശങ്കര ഹേമാക്ഷരേശ
 പങ്കജോത്തമവഭാവിതാസ്ഥിസ്യ-
 ഗങ്കിതാമയസംഖ്യാശാ ശങ്കര തേ
 കൃപയാ ജനീനാശന സങ്കടം മ-
 മാപരീക്ഷ ഭഗവൻ (സന്തതം)
 സാവേരി ചെമ്പട.

പല്ലവി.
 ഹരിഹരാത്മജ ജയ പാലയാശ്ര മാം
 അനുപല്ലവി
 സരസിതരണായനാ ഘോരവിക്രമ ഭൂതനാഥം— ഹരി
 നീലവസനാ പരിശോഭിത പദനതപാലാ പടുശീല
 ഹാലനായന പരിലാളിതരിപുവന
 ജാലദാവദഹനാമയശരണ ഭോ— ഹരി

കന്ദരഭാ മൃദമന്ദമസിതമുഖ ചന്ദനപരിലിപ്ത-
 സന്ദരതര സുമ്പുന്ദരാനിവിഹാരായു ഭൂതഗണ
 വന്ദിതപദയുഗ— ഹരി
 കുങ്കുമസുഗന്തനോ ചുരികാധര-
 പാകസംഖ്യാജാതം

സങ്കടമഖിലമപാകത മമ കാ -

കാകരേശസംകേതനിവാസക - ഹരിഹരാരുജ ()

ആരഭ - ചണ്ഡ.

ശ്രീപ്രാണിഗിരിവസതേ പരിപാവയ മാം

യെന്നാശാകായജിതാംഗജ ജയകാലാദിസുഭനതനയ(ശ്രീ)

അചലത നായതായാഖിലപാപഹര

മുചകുന്ദനിഷേവിത മാമകശുചമാശു ഹരാഖിലസേവിത (ശ്രീ)

ശുഭധംസുരാസുര മാമുദിതോന്മകര

ജലജയതലോചാ സജ്ജനാദിപയഃപാനിഭവസുപൂജിത

സാഹസരണസുദിതതാമകയനാ പര (ശ്രീ)

മോഹനതര ബഹിണവാഹനഭേരജ പരിതാപമപാക

(അ - ശ്രീപ്രാണിഗിരി (ര)

മലഹരി - അടന്ത.

പല്ലവി

ശുഭവാതാലയേ വാഴം കരുണാവാരിധ മമ

ദുരിതമോചാരിന്ദ വതവാന്ദാജ്ഞാണുനേന

അനുപല്ലവി

ധരണീമണ്ഡലതന്വിത മരുവും മാനുഷരുടെ

ദുരിതമോചവെ നീക്കിയരുളുവൻ കവിവോടെ - ശുഭ

ച

സരസിജാതമവതദ്രസുരവൃന്ദനിഷേവിത

പരമപുരുഷ ശ്രീമൻ ഗരുഡവാഹനഭേവ

നരകാശന ഭക്തനരകമോചന ഭൂരി

കരുണാപൂരിതനേത്ര ധരണീനായക കൃഷ്ണ - ശുഭ

൨.

മരണകാലസങ്കടം കരുതുമ്പോളുകതാരിൽ
 പെരുതായ ഭയതാപം തെരുതെരു വളരുന്നു
 ചരണഭക്തരിലേററം കരുണാദാനശീലനിൽ
 തിരുമോഴി മമ മുമ്പിൽ സരസമാസ്തിമുണ്ടെന്നും—ഗു

൩.

അന്തകളടയൊന്നെ അന്തികേ വന്നു ചെല്ല
 സന്താപകരമായ ചിന്തകൾ തുടങ്ങുമ്പോൾ
 റിന്തിരുവടി മമ അന്തികേ വന്നു ഏറ്റി
 സന്തോഷംവരുമാറുചന്തത്തിൽതുണക്കേണം—ഗുരു

പറമ്പുവരാടി—പാമ്പാരി.

പല്ലവി.

പാഹി മാം ഗിരീശ വാമദേവ പാഹി മാം

അനുപല്ലവി.

സാഞ്ചി തുഹിനാകിരണശകലശേഖരാഹി

ഭൂഷ സകല—പാഹി മാം.

൧.

ശീതഭാരമവികൃശാന്നുലോചനാഖമോചനാ
 ഹിമഗിരിതായാവര ഭയാപര ശ്രേയസ്കര
 മോദശീല—പാഹിമാം.

൨.

നാഗചർമ്മവസന ശർമ്മഭായകാശീനായകാ
 വൃന്ദശ്രീതശാണാരുണചരണാരവിന്ദഭയ
 മിന്ദയപ്ര—പാഹിമാം.

൩

കാലകാല ഹര കവാലമാലികാധരാഗമ
പ്രിയ ജാതിവിരാമ വിരുപക്ഷ ജിതകാമ
കാകാങ്കരേശ—പാഹിരാം.

1105—രൂപകം.

രാമചന്ദ്ര പരിപാതി നിശാചര-
കലകാശാ ദാവ്യതാശാ ഭീഷ്മജാതോ
പൗരജ വിജിത പരശുരാമ
വ്യാദമ രഘുരാജാധിവിരാമ
കമലാസുതപരിണതപദ അചിരവസുത
രാമചന്ദ്ര ഭീഷ്മജാത
കലികന്താശാ രിപുകശാ
ശിലസുരശാ ചക്രവാണ
രാജവ വിരുപക്ഷ സ്വയങ്കാമ-
ധികരാമ ജാകാമ പരിണാമ നിശാഗമ
പരിചയതമ രവികലവര ഭദ്രം വിരചയ
അദ്രപ്രിയ കരുണാർദ്രസ്മിത മതി രാമചന്ദ്ര
കോസലേന്ദ്ര ശ്രുതിഗാഢപരായണ
യതിമാനസകൈരവ ശരഭശിതഭാനോ
ശ്യാമജ്ജലധരനിഭ ദാമോദരലംബാ
മുകുന്ദിംബാധരലംബാദരസന്നത
ശുഭതാമ്രണാധിപയവിധയ ഭക്തപ്രിയതമ
ദുഃഖാഞ്ജധിശയ മുകുന്ദപ്രഭ ജയരാമചന്ദ്ര.
ജാനകീശ കരുണാകരദാരുണ.

ഭവസാഗര താരണ കീശവരിഷ്ടസേവ്യ
 ദാശമജമ ശകനവരയാനാഹിശയാ
 പരമാനന്ദനിധാന ഹതമാവണ
 ദിനകരസുതകവിവരസഖ
 താപത്രയജഗദാപത്തതിഹര
 സൗമിത്രിസമജ—രാമചന്ദ്ര.

ആരഭ—ചെമ്പട.

ശ്രീകനകാംകരവസന്തേ പരിപാഹിതമാം
 ഗിരിവാസകീശോര വിശാകര ഗൗരവണ്ണ
 തിഗൗരവാനുപമ—ശ്രീകനക.
 രംഭാരഭവസാഗരകണ്ണധാര ഭൂരിതാണ്ണവ
 തരണ വണ്ണനിയപരിപൂണ്ണശൗർയ്യഗുണ ശ്രീകനക.

ആരണപ്രിയ കായജരോഗനി
 വാരണക്രിയ കാമിതഫലദ മ.
 ഹാരണപ്രിയതമ ഗണനായക
 വാരണാസ്യവിചാരിതവിനായക
 രാജരാജനത കിന്നരചാരണ
 പൂജിതാഖിലശുഭാശുഭകാരണ—ശ്രീകനക

മൃഷികോത്തമവാരണ വന്നഗ
 ഭൂഷഹിമകരശേഖരമോഹന
 വേഷകര്യതരദാസദാപരി
 തേഷകര ശിഖിയാന സഹോദര
 ദേവേഷവേഷണപരായണവൈരി വി.

ഭിഷണാശയഗഭോഷമവാകരു— ശ്രീകനക.

കണ്ഠമവസാനിതാശയ കൈരവ

സോമാഗമവിശാഭ ജഗദഭി-

രമ സരസിജ സുതചിര ചരണവി

രാമയമരവരപരിണതപദ

ഭൂരിജാതകരുണാർദ്രസദാശ്രിത

പാരിജാത ഗിരിജാപ്രിയസുത മാം—

ശ്രീകാകരകരവസന്ത പരിപാഹിതമാം.

സമാപ്തം.

മണിപ്രവാള പദങ്ങൾ.

കാമോദി—ചെമ്പട.

പല്ലവി

പാവുണ ശശിവദനോ പ്രേയസി മാതസദനോ

ഗല്ലിതമംസഗമനോ പോവതെങ്ങിനെ

അനുപല്ലവി

പൂവണിമെത്തമേലേറി സാവകാശമൊരു നിശി

ജീവനാഥേ നാമസ്തോത്രം കേവലം മമിക്കാതഥോ—

ഥ

(പാവുണ

ചാപവും തൂണിയുടഞ്ഞി കാമനമണയത്തായി

യമിനീസമയമല്ലൊ കാമിനീമണ

സീമയില്ലാത്തോളമോരോ കാമദേവന്റെ ശരം

മാമകമനോമുകരസീമനി തരണേനാം—

പാവുണ

൨

സാരസനായനോ തവ നീരസം ഭവിക്കുവാൻ
കാരണം പറഞ്ഞിടേണം ചാരുഭാഷിണി
സ്നേഹിതനായിട്ടുമെന്നെ ധാരണയില്ലാതെ പോയോ
മോഹനരൂപസൗജന്യേ ഭീരുത കൈവെടിഞ്ഞാലും—
ന (പാവുണ്.

ശീതമന്ദാനിലനാകം നൃത്താശ്വതാംഗമേരി
മൃതസായകാഗമനം ഭീതികാരണം
മൃതകുന്ദമന്ദാരക ജാതി ചെമ്പകാഴിസമ—
ജാതസൗമ്യവും പിന്നാലും ദൈവ്യമധുനം—പാവുണ്
കല്യാണി—മുറിയടന്ത.

പല്ലവി.

പഞ്ചബാണാത്തിയിന്നമോ ചഞ്ചലാക്ഷി വളരുന്നു.

അനുപല്ലവി.

അഞ്ചിതമായൊരു തവ പുഞ്ചിരിയാൽ

സിഞ്ച മാം—പഞ്ചബാണ.

നിന്നിലല്ലാതൊക്കുന്നാരിതന്നിലില്ലെന്നുമാഗം

കുന്ദബാണാമിതാ വന്നു റിപ്പക്ഷനു

വിൽ കുലയ്ക്കും ശരമയ്ക്കും മയി തരക്കും

ബത മരിയ്ക്കും ഞാൻ—പഞ്ചബാണ.

൨

കാണിനേരം പിരിഞ്ഞാലെന്നോണോരേ വെറുക്കുമോ

പ്രാണരക്ഷയെച്ചെയ്തിടിനു വൈകാതെ

ശശിവദന ഗജഗമനേ മുദ്രവചനേ

മതിസമാനേ കേൾ—പഞ്ചബാണ.

യ

എന്തിനിക്കാലും വൈകുന്നു ചിന്തിതം മമ നൽകവാൻ
ചിന്തയിലതിമോദാൽ വണങ്ങീടുവാൻ
സംശയം തേ അരുതരുതേ തെരുതതേ തേ
തരികയാം തേർ.—ചണ്ഡാലീമോക്ഷം.

(1.)

പൂറ്റികുല്യാണി—ചമ്പട.

വല്ലവി.

ബാലേ കേളയി കുല്യാണി കാമിനീമണി
മാലേ കിമുകിം കരവാണി.

അനവല്ലവി.

മാലിനിക്കുണ്ടു വിനൊരു മൂലം മൂരത്തെനാലും
വാലാലും മൊഴിയാളേ കാലം കളഞ്ഞീടൊല്ലാ—
ബാലേ കേളയി.

ഫ

കല്പം മയങ്ങും വിന്നുടെ ചില്ലികൊണ്ടിനി
തല്ലി വശം കെട്ടുകൊണ്ടി.
മല്ലിവിശിഖനം നന്നൊക്കൊല്ലുന്നതിന്നു മന്നെ
വല്ലത്തി പോക്കേണം നീയല്ലാതെ മറന്നുള്ള—
ബാലേ കേളയി.

ഹ

ദന്താവജ്ജസ്യഗമോ പാതയ്ക്കുതാവ
മെന്തിസമയത്തിങ്ങിനെ.
ചെന്തിക്കൊല്ലമോക്കും കാന്തെ വിന്നുടെ നോക്കും
ഞാൻ തവ സമയനാം കാന്തവെനോത്തിക്കേണം—
ബാലേ കേളയി.

൩ (കയ്യേ
കണ്ണസായകപീഡയെ മറകമറയോ മണ്ണൊ ചെമ്പിട്ട
മഞ്ജുമാഷിണി മനോമണ്ണനാതിശീലേ
മഞ്ജുളാധരംനക -
നണ്ണ സാ പുണന്നാലും - - നാലോ കേളതി. (൩)

പന്തുവരാടി - ചെമ്പട.
ഏണലോചനോ സുമനാണാറിന്നമോ 22
പ്രാണൻ കളയുംമുഖെ വേണം നിൻ കൃപാലേശം
അനുപല്ലവി.

ഏണാങ്കാനോ ചധുവാണി നിന്നുടെ രൂപം (ചന്ദ്ര
കാണമ്പോളികകാതുളാണങ്ങളുണ്ടോ ഭൂവി - - ഏണലോ

൧
വീണ്ടെടുക്കുണ്ടു ചുരുങ്ങു തലമുടിയും
തൊണ്ടിപ്പഴങ്ങൾ തോറു മണ്ണമൊരധരവും
വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞൊരു നടയും
വേണ്ടവരോടൊരു പുഞ്ചിരിമൊഴിയും
തണ്ടലർസായകലിലയിൽ വിതരണം (ചന്ദ്ര
ഉണ്ടോ മനോരമവർകളുപോലെ - - ഏണലോ

൨
ധന്യേ വിണക്കൊത്തൊരു സുന്ദരനല്ലെന്നാലും
ഇന്നേവമപേക്ഷിച്ചാലെന്നൊ നീ വെടിയാമോ (ഏദയം
മുനമൊരംഗനാമരിലുഴിഞ്ഞൊചെന്നുതരില്ലറികെന്നുടെ
ഇന്നിതു വന്നു പിണഞ്ഞതു ശിചശിച
ഏന്റുടെ തലയിലെഴുത്തതിവിഷമം - - ഏണലോചന.

൩
സന്താപമെന്തിന്നേവം സന്തതം ചരയുന്നു

ചിന്തിച്ചാലൊക്കെഴിവെണ്ണ നിൻ കൃപയെന്തു (ഏതേം
അന്തകാശാശാസനംദിവാപ്രതി വെണ്ണയെന്നിതു മാമക
ചിന്ത വെടിഞ്ഞു പൂണന്നർത്ഥം

ചന്തമോടെൻ പരിതാപമെഴിക്കു -- പൂണമോചനം (൪)
ശങ്കാഭരണം -- മുറിയടന്ത.

പല്ലവി (യികേ.
കാമിനീമണിമാലികേ താമസം ചിന്താ യാമി ഞാനസ്മിന്നാ
അ ന പ ല്ല വി.

പ്രേമവൈഭവോദ്യുത കാമകേളി കാരണം
യാമിനി കഴിഞ്ഞതും നോമേതുരറിഞ്ഞീലും -- കാമിനി

മ
ആശയമതിലകത്തേ ചീരസഭാവം ലേശമീദൃശമായി തേ
ആശപ്രസിദ്ധവാദനം ദേശമേവമൊഴേതേവം
വാശിക്കെണ്ണചാമ്പകാശം ദന്തിഗാമിനി -- കാമിനി

൨ (ചമം
സാരം തവ സംഗമം ശാശ്വതമായി സാധിക്കുവാനും വി
ബാധയെന്നിയേ സുഖസാധകനാകായും
വേധാവിരഹെ മതം ചേല്ലമല്ലാതെ നമുക്കും -- കാമിനി
൩

കോമളവിധുവദനോ മാകുശ ശോകം താമരമേന്മയന്നേ
സോമനദയാചലസീമനി വലസിടും
യാമിനി വരമല്ലൊളാമിനിയില ശേഷം -- കാമിനി (൫)

കമ്മിയടി.

മകമാമേ റിങ്ങും മോദത്തോടെ
ശങ്കരപാദയുഗം വണങ്ങി
സങ്കടമെന്നിയെ പന്നിസ്സഭയിങ്കൽ
ശങ്ക വെടിഞ്ഞു കളിപ്പീടുവിൻ

അംഗമാർക്കുവെച്ചെലികണെ
 മംഗലമായൊരു ഗീതം പാടി
 തുംഗകുചങ്ങൾ കലുങ്ങുവേ വന്നിഹ
 ഭംഗിയിൽ കുമ്പിയിട്ടിട്ടുക
 കുറും വലക്കും പാഞ്ഞീടുവാ-
 നോരും വിരളുള്ള മോഹനാശി
 ഉനരും നാടിച്ചുങ്ങു നിന്നീടാതെ വന്നു
 കുറുമൊഴിഞ്ഞൊരു കുമ്പിയിട്ടി
 ചോതാഹരിമാരിലഗ്രഹണു
 മൃതവിശിഖറിവാസഭൂതേ
 ഏതും മടിക്കാതെ വൈകാതെ വന്നിങ്ങു
 ചാതുര്യമായൊരു കുമ്പിയിട്ടി
 നോരും തുറിച്ചുങ്ങു നിന്നീടാതെ
 ഗാത്രപ്രകാശിനി ചാരുശീലേ
 ശ്രോത്രപ്രിയങ്ങളാം പാട്ടുകൾ പാടി വി-
 ചിത്രതാമരകളെ കുമ്പിയിട്ടി
 മത്തേഗോമിനി ചാരുശീലേ
 ചിത്തേ വിഷാദിച്ചു നിന്നീടാതെ
 ചിത്തത്തെളിയുമാറമ്പോട്ടു താമര
 തിഞ്ഞെത്ത ഏന്നൊരു കുമ്പിയിട്ടി
 ചങ്ങാതിമാരിവരെല്ലാവരും
 ഭംഗിയിൽ കുമ്പിയിട്ടിക്കുന്നേരം
 ഇങ്ങിനെ നില്ക്കുന്നതെന്തു മനോഹരി
 ഭംഗിയിൽ വന്നിങ്ങു കുമ്പിയിട്ടി
 തങ്ങളിലാതം പിണങ്ങിടാതെ
 ഭംഗിയോടൊത്തു കളിക്കും വിധം
 ഭംഗിയുണ്ടെന്നല്ല ഞങ്ങളെ സന്തോഷ-
 മിങ്ങിപ്പൊയൊന്നും പാതാവല്ല.

സംഭ്രാഹരണം

കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്.

പുതം ൨. ഇന്ദ്രിയം തിരഞ്ഞെടുത്തു ൧൦൦൦൦൦ പാണിഗ്രാഹം
പുതം ൩. തിരഞ്ഞെടുത്തു ൧൦൦൦൦൦ പാണിഗ്രാഹം
നിത്യം ൪. തിരഞ്ഞെടുത്തു ൧൦൦൦൦൦ പാണിഗ്രാഹം
നാലാമതിൽ ൧൦൦൦൦൦ പാണിഗ്രാഹം ൧൦൦൦൦൦ പാണിഗ്രാഹം

മധുരമാസി എന്നു ൧൦൦൦൦

അതിസുലഭം കൊമളഗാത്രി നിന്നെ
കുതുകമൊടു കണ്ടൊരു ഞങ്ങൾക്കിപ്പോൾ
മന്യതെളിച്ചു വന്നു ശുകതരുണി
അതിശയമായുള്ള കഥ പറക
ഇതിവചനം കേട്ടൊരു ശാരികയും
അതു പൊഴുതു വന്ദിച്ചു ദേവന്മാരെ
അതിസുലഭൻ പൂയംന്റെ പൂത്തൊന്നത്തെ
ചതുരതരം ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി മനം
നാലകിപ്പു ദാഹകാമനിമത്തിൽ
സമസമമൊടു സീരിയും പുത്രന്മാരും
പരിജനവുമൊന്നിച്ചു വാഴും കാലം
സമസമമൊപ്പായ്മൻ താൻ തീർത്തുള്ളിൽ
പരമസമത്താടയു സ്താനം ചെയ്തു
ദുരിതരരും തീർത്തതിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി

ഫരിഹാൻമാർ തന്നുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ
ചരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രഭാസം തന്നിൽ ചെന്നു.

കാഴ്ച പ. അമ്മ എണ്ണ പ. അമ്മ

അന്നേരം കണ്ടാരു യാദവൻതന്നോടു
നന്ദിപ്പൂണ്ടങ്ങു ചെന്നു പായ്മൻ
എന്നു പോന്നു വോൻ പൊരകയിൽനിന്നു
നന്ദനും സഖ്യം വാഴ്ന്നില്ലേ
എന്നുവേണ്ടു നല്ലവനുമെല്ലാം
നന്ദിച്ചു വാഴ്ന്നതില്ലേ സഖ്യം
എന്നതു കേട്ടു ചെന്നു ഗമിതാനം
സുന്ദരനാകിയ പാത്മസോടു
നന്ദനും സിമിയുമെല്ലാമൊത്തു
ഇത്രയും വാഴ്ന്നു സന്തോഷേണ
കണ്ണന്റെ സോദരി ദ്രേയുടെ മൂണം
എന്നുവാനാരുള്ളു പാടിടത്തിൽ
കണ്ണന്റെ സാമന്തം വന്നു ഭവിപ്പാനാൻ
ഭണ്ഡിച്ചു പെണ്ണിനെ കണ്ടിടേണം
മണ്ഡിച്ചു ചൊല്ലിടാം ലോകത്തിലൊരു
പെണ്ണിനെ തുല്യയാക്കാണെല്ല
കേശങ്ങൾ യെമ്പന്നുകൾ ജനങ്ങൾക്കു
പാശപാശം വന്നു ശോഭിക്കുന്നു
പാലത്തിന്റെ തചി കാണുന്ന പാമത്തു
ബാലശാകനും മോയെല്ല
കല്ലോലത്തോളത്ത ചിപ്പികൾ കാമന്റെ

വില്ലിനെത്തല്ലിയൊടിച്ചിടുന്നു

ലോലങ്ങളാകുന്ന നേത്രദമ്പതം പതം -

ജാലങ്ങൾക്കായി വളുതീടുന്നു

നാസികാശോഭ തിലപുഷ്പകാന്തിയാ

ഭാസമാക്കിടുന്നു വെറുത്തല്ലേതും

പല്ലോരു പല്ലവം തണിയിൽ വിരത്തിയ

മുല്ലമൊട്ടുകൂട്ടിയ ഭംഗി

വെല്ലുന്യ പുഞ്ചിരി! കണ്ടുവെന്നാകിലോ

കല്പിന്നു താനും വികാരമുണ്ടാം

വക്ത്രോഽചന്ദ്രിക വീളെപ്പുറക്കുമ്പോൾ

സത്തുകുളാകന്നോരമ്പലല്ലാം

പുത്തമാം തോഷവികാസമതായിട്ടു

തത്ര വിനോദം രസിച്ചുപോയി

മുളിപ്പിരിതന്നുടെ ചന്ദ്രിയാർത്തമുൾ

കുളിപ്പൊലി കചകുളിയും

മൃഗിയും ചിത്രമായുള്ളൊരുമേവും

തത്ര വലിത്രയം ശോഭിക്കുന്നു

സുന്ദരമായുള്ള കുറും കണ്ടെന്നാൽ

കുറുശരാത്തിയും വന്നുകൂടും

ഉരുക്കുറക്കിത്തന്ന സാമൃദ്ധ്യമോത്താകിൽ

പോരുന്ന സാധനം കാണുന്നില്ല

ചാരുത ചരം ചരണങ്ങൾ കണ്ടെന്നാൽ

നീരജൻ നീരതിൽ മുങ്ങുമല്ലോ

വാണെത്തന്നുടെ ഗമനത്തെ വെല്ലുന്ന

സാമമായ ഗതിയെത്ര ചിത്രം

ഭീമപി എന്നപദം

എന്നുകേട്ടുനോരും പാതമൻ വന്ന തരപം വെറുക്കുഞ്ഞു
 മന്ദനായിനിന്നുപോയിയനംഗതാപാൽ
 പോന്നു പാതമൻ പോരകയ്ക്കു നന്നായശ്ചചിന്തിച്ചുടൻ
 സന്യാസിടെ വേഷംപൂണ്ടു മനോഹരമേ
 ചെന്നു പിന്നെ പോരകയിൽ സന്യാസിയെ കണ്ടനേരം
 നന്നാൽ പൂജ ചെയ്തുവരും വണങ്ങി പിന്നെ
 നന്മനം സിരിതാനും വന്ദിച്ചുകൊണ്ടുചെയ്തു
 വന്ദനായ ഭവാനിന്നങ്ങനായമേ
 ഉള്ളിലുള്ള കപടത്തെക്കളിച്ചിരിക്കൊണ്ടു കൃഷ്ണൻ
 തള്ളിപ്പറത്താക്കിപ്പിന്നെ വളത്തി മോദം
 ഭക്തിപൂർവ്വം സന്യാസിയെ ഭക്തിതാനും കഴിപ്പിച്ചു
 മകുതിയ്ക്കായി ജനങ്ങളും നമസ്കരിച്ചു
 എന്തുചെയ്യേണ്ടതൊന്നു ചിന്തചെയ്തുകൊണ്ടുപാതമൻ
 വെറുതുകുന്നയ്ക്കായെന്റെ സ്വന്തവുമിന്നു
 അന്നൊരു ദിവസത്തിങ്കൽ വന്നു ഭദ്രാ സന്യാസിയെ
 വന്ദിച്ചുകൊണ്ടുവം ചൊന്നാൾ വണക്കത്തോടും.

മാനന്തികൾ പിടോരും എന്നുപദം

സന്യാസി പാരിടമെല്ലാം—ചെന്നു
 നന്നാൽ ചരിക്കുന്നതില്ലേ
 ന്നൊതികൾ പാശവകെല്ലാം—മിന്നു
 ഭൂതിവളരുന്നതില്ലേ
 കന്തി സുഖത്തോടുകൂടി—നരം
 കാതകനായും പാടി

കൃഷ്ണനിദ്രാശയം തേടി—വിനെ
 തൃക്കാവിടമാചാരം റോടി
 അസ്യകുളായവരെല്ലാം—കൂടി
 സന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതില്ലേ
 മദ്യമൻ പാതമന്ദംപോയി—കൊണ്ടു
 ശുദ്ധിവരുതുവാനായി
 തീർത്ഥങ്ങളിൽ ചെന്നു മുങ്ങി—മന്ദ
 പാതമന്ദൻ പാവങ്ങൾ മങ്ങി
 ഇങ്ങിനെ സഞ്ചാരംകൊണ്ടു—വന്നു—
 തിങ്ങിനമോദവും പൂണ്ടു
 കത്ര വസിക്കുന്നു ചൊൽക—പാതമൻ
 ചിത്തസുഖത്തോടു കേൾക്കാം
 ജിജ്ഞുവിന്റെ കഥയൊക്കെ—കേൾപ്പാൻ
 തൃക്കയങ്ങേറാമൊരില്ല
 എന്നതുകൊണ്ടവയെല്ലാം—മിന്നു
 സന്യാസി ചോല്ലേണമല്ലോ.

—*—*—

എന്നതുകേട്ടപ്പാതമന്റെ ചിത്തത്തിൽ
 വന്നുസന്തോഷം ചൊല്ലാതെത്തല്ല
 നന്മയായും ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടവൻ
 മനമൊന്നു പറവാൻതന്നെ
 സന്ദർശി ചൊന്നു വാക്കുകൾക്കത്തരം
 മനമൊന്നു പറയുന്നു കേട്ടാലും
 ധർമ്മജാതിയാം പാണ്ഡവനാകെല്ലാം
 വിശ്വാസം കേൾക്കും കന്തിക്കും
 കമ്മൗദസനംകൊണ്ടു ധ്യാനമുചരി

ശമമൊക്കെ വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നു
 റിമലയ്ക്കും തിരുമുളിൽ മുങ്ങി
 കമ്മശ്ശി വരുത്തി പഴിപോലെ
 സാമയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചെന്നു
 പാരം വീണു വണങ്ങിയാണെന്നും
 തീരാതെ വന്നു വാപങ്ങളൊക്കെയും
 ഭൂതതാക്കി പ്രഭാസമതിൽ ചെന്നു
 അന്നേരം ഗദിന്തന്നെയും കണ്ടപ്പോൾ
 സുന്ദരിയാകും ഭദ്രയുടെ വാത്താ
 ഒന്നൊഴിയാതെ ചൊന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
 മിന്നുന്നായവൻ കാമശരംകൊണ്ടു
 അന്നു വന്നൊരു താപം പൊറുക്കാഞ്ഞു
 സ്വസ്തിവേഷം പൂണ്ടു പുറപ്പെട്ടു
 ചെന്നു ദാമകാമനും പൂക്കുവൻ
 മിന്നുന്നായിത്താൻ വാഴുന്നു കണ്ടാലും
 സാമവാക്കുകൾ കേട്ടുവളേറാവും
 കാമതാപവും ലജയും പൂണ്ടുടൻ
 സീമകൂടാതെ പൂക്കുലപ്പെട്ടവൾ
 കാമത്തോടു ഗമിപ്പൊരാജമ്പെട്ടു
 അന്നേരം താഴ്ന്നു വിരളുടൻ
 മന്ദമൊന്നു വിരളു വരച്ചുപോൽ
 ഒന്നിനുമെളതായില്ലതു ഹോരം
 വന്നു താവത്താൽ നിന്നു വിരച്ചതേ
 സാമത്തോടു മന്ദം ചുറ്റപ്പെട്ടു

ആളിടാതെയരികത്തു കണ്ടാൽ
 കേളിവിനോദവും പുണ്ടവളും
 മേളിച്ചു വാക്കു പറയുന്നില്ല
 മൃദുനതുമില്ല ചോദിക്കുമ്പോൾ
 രോഗം നശിപ്പിപ്പാൻ വൈദ്യനേയും
 വേഗത്തിൽ ചെന്നു വരുത്തിടേണം
 രോഗം വിമിത്തമാക്കുന്നുണ്ടു ഞാനും
 രോഗം പറകല്ല കേൾക്കു ഞാനും

പോരക്കുളിരും എന്നു ചൊല്ലും.

ദേവകി ചൊന്നൊരു വാക്കുങ്ങവൊന്നുകേട്ടുപോര
 ഭാവവും തെളിഞ്ഞു കൃഷ്ണൻ സാവധാനമായിച്ചൊന്നാൻ
 മാതാവേ ഹി വേദിങ്ങുണ്ടു ശാതോദകീസോദമിയ്ക്കു
 ചേതസ്സികൽ വ്യാധിതീപ്പാൻ എതു മാറ്റം വേണമെന്നു
 ചിന്തിച്ചു ഞാൻ ചൊല്ലീടുന്നു ഹന്ത കേട്ടുകൊണ്ടാലും നീ
 ചെന്താർബാണശരംകൊണ്ടു വെന്തുതകുന്നതരംഗം
 വ്യാധിയുടെ വഴി നോക്കി ശോധനയും ചെയ്തെന്നാകിൽ
 ബാധയെല്ലാം ഭൂരെപ്പോകും ബോധിച്ചാലും മാതാവേ നീ
 സമ്പ്രാസിയാം പാത്മൻതാനും കന്ദശരബാണമേറു
 സന്ദരിയെക്കൊണ്ടുപോവാൻ വന്നുവെന്നതറിഞ്ഞാലും
 എന്നതുകൊണ്ടായതിന്നു യത്നംചെയ്യാം ഗുഹ്യമായി
 എന്നു ചൊല്ലി മാതാവിനെ നന്ദിപ്പിച്ചു പോന്നു വേഗം
 നന്ദനൻ ചെന്നജ്ഞനന്റെ സന്ധിധിയിൽചെന്നുചൊല്ലി
 ചിന്നത കളഞ്ഞുകൊൾകു നന്നായൊരു വഴി ചൊല്ലാം

പുത്തായൊരുസവത്തെ ചേർത്തിട്ടുവാൻ തുടങ്ങുന്ന
സത്താമാരാതുകൂടി തത്രചെന്നു വാഴം കാലം
ബന്ധുവായ ഭദ്രയേയും ഗാഢവുമാക്കേട്ടുകൊൾക
അനന്തരംഗം തന്നിലുള്ള ചിന്തയേയും വേർപെടുത്തി
സന്താപത്തോടുകൂടിസ്സന്തം നീ വാണുകൊൾക
ചൊൽക്കൊള്ളുന്നവേഗനും തൽക്കാലത്തു വേണ്ടവരും
കത്തുകൂടിക്കഴിഞ്ഞു പൂരിയുടെ വിവാഹത്തെ

കാഴ്ചപ്പട്ടം.

ഇത്തരം പാഴത്തു കൃഷ്ണൻ പത്താത്തിൽചെന്നു
ഉത്തരാമുദ്രസാസത്താമാരാടുക
ഇത്തരം പാഴത്തുചെന്നു ചിത്തമാദോത്താടും
സീരിയാളികളെല്ലാതും പാരമണ്യ കേൾപ്പാൻ
റാഷ്ട്രായൊരുസവത്താൽ കഷ്ടമതുകൊണ്ടു
ശിഷ്ടന്മാർക്കു വേദിപ്പൂന്നു പുഷ്പമാക്കിടേണം
എന്നു കേട്ടിട്ടെല്ലാവരും നന്ദിപൂണ്ടു നിന്നു
ഭിക്ഷുവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു ഭക്ഷണാഭി നൂപ്പി
വക്ഷുളാക്ഷി മദ്രാതാനും ശിക്ഷയോടുംകൂടി
മന്ദിരത്തിലിരിക്കേണമെന്നു സീരി ചൊല്ലി
എന്നു കേട്ടുപോരും കൃഷ്ണനൊന്നു ചൊല്ലിവേഗം
സുന്ദരനാം ഭിക്ഷുതാനും കന്യകയുമൊത്തു
മന്ദിരത്തിൽ വാണുവെന്നാൽ പിന്നെയൊന്നുംവേണ്ട
സീരി രോഷത്തോടുംകൂടി സാമമൊന്നുചൊല്ലി
ധീമനായ ഭിക്ഷുവിന്റെ സ്മരമറിയാതെ
നിന്നുചെയ്താൽ പാപജാലം വന്നുകൂടും നൂറാ

അക്കാലം ഞാനെത്തിക്കൊള്ളാം തക്കമോട്ടു ഹൃദയമായി
 എന്നുചൊല്ലിയെല്ലാവരും നന്ദിയോടെപോയി
 മെല്ലവെയെല്ലാവരമായ സല്ലാപാത്താടത്തു
 ചൊല്ലെഴുന്നോരുസവത്തെ മെല്ലവേ തുടങ്ങി
 തത്പരത്തിലുള്ളപ്പോഴും കെൽപ്പുപോരാ ചൊൽവാൻ
 ജംഭരിപുകുങ്കിലോലെ കുങ്കികളും വന്നു
 കുങ്കുളിയിൽചേർത്തുശാന്തകുങ്കുമമായ വട്ടം
 അന്നോത്തു ദേവനേയും മന്ദമോടുകൂടി
 ഉന്നതമാം ഗജങ്ങളെ ചെന്നു കരയേറി
 ചെണ്ടമറ്റുളങ്ങളിവ വേണ്ടപോലെ കൊട്ടി
 ഉണ്ടായൊരു വിദ്യുതോഷംകൊണ്ടു ദീപ്തിലൊക്കെ
 പൂണ്ണമാക്കി ഭേദികളും എണ്ണമില്ലാത്തവാൻ
 കണ്ണുകൾക്കാനന്ദമുണ്ടാംവണ്ണമോരോരോലോഷം
 ചന്ദ്രബിംബംപോലെ ശോഭിപ്പുന്ന മന്ത്രങ്ങളും
 ഉന്നതമാം തഴകളർ ചൊന്നുകാലുമായി
 ചന്തങ്ങൾകൊടിച്ചുനകളുന്തമില്ലാത്തുണ്ടു
 അന്തികേ പൂക്കുവങ്ങളും സന്തതം വിരഞ്ജ
 വാരിജാക്കിവാറാരിമാതമൊത്തുകൂടി
 സാമമൊത്തുത്തംചെയ്തങ്ങാരോടത്തിൽവാണു
 അന്നൊരു വാൾ സീമിതാനും ചെന്നുറങ്ങിടമ്പോൾ
 വാണുജൻതാൻ പാമ്പൻവാഴും മന്ദിമത്തിൽചെന്നു
 വാണിപ്പുണ്ടു വാതമനോടു മന്ദമൊന്നുചൊന്നാൻ.

അമരക്കുഴൽ—എന്നപോലെ.

ഗാന്ധർവ്വരായ! വേളികഴിപ്പാൻ

ബന്ധുക്കൾചേർന്നു വേണമേ

ഭിന്നഭാവാനിയാമോം പൂണ്ടു
 ചാരിവിയേയും വേരുകേണം
 മാമിമാതം പ്രേരണോടൊത്തു
 കോരളപാകിഗ്രന്ഥം
 ഏതാവതൊത്തു സന്നാഹമേണം
 കൃത്യകയുടെ വേളിയിൽ
 പന്നാൽ ചിന്തിച്ചു വന്നവരല്ലാർ
 സന്നാഹത്തോടു കൂടിയും
 ബന്ധുക്കളൊത്തു ഗോധര്യമായി
 സന്ധിച്ചു വേളിയോടെയും
 അന്നൊന്നു ചൊല്ലി നന്നജൻതാനും
 നന്നിച്ചു പാർത്തതെന്നോടേ
 പാർത്ത നീ സുരേയ്യംകൂടി
 തോതിലേറിപ്പോയാലും
 പേരെ വൈരികൾ ചോരാതെ വന്നാൽ
 ലാഭേയും കൊല്ലത്തേതും
 മനുജലോക പന്നാൽ ജയിച്ചു
 സാഗ്രമോദനേ പോയാലും
 നീമിയാടിനന്നജംമുഖവും
 പാർത്തൊത്താറും വോടുന്ന
 ഏതാവെച്ചു പന്നിയോടെല്ലാം
 വന്ന ചഴിയിൽ ചോരി പാർ
 വിടയത്തോടെ ഭ്രമോടൊത്തു
 ശ്രദ്ധം തേരിൽ കരയേറി

ഗംഭീരൻ പാമ്പൻ പോകുന്ന കണ്ടു
 ഡംഭോടെ പൂരപാലന്മാർ
 ജംഭാമിപുത്രൻ തന്നുടെ നേരെ
 ജുംഭിതരോഷാൽ ചെന്നപ്പോൾ
 സ്തംഭിച്ച പാമ്പൻ ചൊല്ലിനാനേവം
 രജ്ജാമസുതാരില്ലല്ലോ
 അംഭോജാക്ഷിയും ചൊല്ലിയന്നേരം
 സംഭ്രമം വേണ്ട ചിത്തത്തിൽ
 കാന്താരവിന്ദരോത്രനായിട്ടും
 കാന്താ കേളെന്റെ സോദരൻ
 കന്തീസുതന്റെ സാമഗ്രകർമ്മം
 സന്തോഷത്തോടെ ബാല്യത്തിൽ
 ചന്തമോടുപദേശിച്ചു തന്നു
 സന്താപം വേണ്ട തേരു ഞാനിപ്പോൾ
 സന്തതം തെളിച്ചിട്ടുനേൻ
 എന്നുചെയ്തു ഭദ്രയെ നോക്കി
 മന്ദം പുഞ്ചിരി തൂകിട്ടു
 ഇന്നു നമ്മുടെ വിധ്വംശിതമായി
 സന്തുസിച്ചിങ്ങു വന്നതും
 മുന്നമിങ്ങിനെ വേണമെന്നതും
 നന്ദൻ നിണ്ണയിച്ചു പോൽ
 എന്നു പാമ്പനും ചിത്തത്തിലോത്തു
 നന്ദിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ട്
 അന്നേരം ഭദ്ര തേരു തെളിച്ചു

വന്നവെരികളൊക്കെ
 ഒന്നൊഴിയാതെ ചാതുര്യമായ
 മനയുദ്ധത്താലോടിപ്പു
 ചെന്നു മന്ദിരെ സാഗ്രമോദന
 ഇന്ദ്രപുത്രനും വാണുപോൽ.

എന്നതു സീമികേട്ടു വന്നൊരു കോപത്തോടെ
 നന്ദജൻതന്നോടങ്ങു ചൊന്നാനേവം
 ഇന്ദ്രജൻതന്നുടെയവിനിതകർമ്മങ്ങളും
 ചെന്നു നാമവനേയും കൊന്നീടേണം
 സന്യാസിയായി വന്നു സന്ദർശിച്ചേയും
 അന്യായമായിക്കൊണ്ടു പോയവനും
 എന്നുചെയ്തുകൊണ്ടു സന്നദ്ധനാമൊയെല്ലാം
 നന്ദജൻ മുഖാവർ യാനംചെയ്തു
 അന്നേരം സീമിയോടു നന്ദജൻ ചൊന്നാനേവം
 ഇന്ദ്രജനേയും ചെന്നു കൊന്നുപോയാൽ
 നന്ദിവിശിന്നുതന്നെ വന്നീടും വൈധവ്യവു-
 മെന്നതു കൊണ്ടിതൊന്നും നന്നല്ലല്ലോ
 എന്നതു കേട്ടു സീമി നന്നായങ്ങോക്കുനേരം
 നന്നല്ല കൃഷ്ണനോക്കു പാതർവധം
 എന്നതുകൊണ്ടു നോക്കു ചെന്നങ്ങനെയായിപ്പു
 നന്ദിപുണ്ടല്ലാവരും പോന്നീടേണം
 കല്യാണം പാതർത്താനും ചൊല്ലേറും സീമികളെ
 മെല്ലൊന്നു കണ്ടനേരം കാക്കൽ വീണു

പല്ലവംപോലെയുള്ള നല്ല കരങ്ങൾ സീരി
 ഉല്ലാസത്തോടെ തല തന്നിൽവെച്ചു
 നന്നായ്ക്കരണം പാതർ നിന്നുടെ വൃത്തികളും
 എന്നെന്നും ഗുണമായി വന്നിടേണം
 എന്നുരുൾചെയ്തു സീരി നന്ദിപ്പൂണ്ടല്ലാവരും
 പോന്നിങ്ങു ചൊരകയിൽ ചെന്നിരുന്നു.

രഗ് മിണീസ്വയംവരം.

പത്തുവൃത്തം പാട്ടു.

ഒന്നാം വൃത്തം

അഞ്ചിതകേളി! മറോഹമരോഷിണി!
അരികിൽ വരിക ശുകജായ
അഞ്ചാതെ പരക റീയംബുജനോത്രന്റെ
അമിതചരിതമരിരാമം
ആദരവോടീഹ രഗ് മിണിതന്നുടെ
അഴകിയ പരിണയയോഷം
ആദിതുടന്നുചെന്തായി വിരവോടു
അഖില ദുരിതഹരമല്ലോ
ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു വരമൊഴിമാരുടെ
ഹിതമന്തിത്തേന്താരുശേഷം
ഇംഗിതവേഗിനി കിളിമകളുമ്പൊടു
ഹിതമുരചെയ്തു സാരോദം
ഈശ്വരനാകിയ മധുവിപുതന്നുടെ
ഗുണഗണമതിരമണീയം
ഈശ്വരി പൂമകളാകിയ രഗ് മിണി
ഹിതമൊടു കേട്ടൊരു റോമം
ഉള്ളിലിയെന്നൊരു മനോശരാജ്ഞികരം
ഉരുതമമേശ്വരകുലം
ഉള്ളമഴിഞ്ഞൊരു ഭൂസുഖവരനൊടു

ഉചിതവചനമുറച്ചെഴുതും

ഉഷയിൽവന്നു പിറന്നവളുണർന്നു

ഉഗ്രശയനനംബജാക്ഷൻ

ഉദാമകന്നു വസിച്ചുളളിടന്നു

ഉദധിനാടുവിൽ മണിശേഖരം

എന്നുടെ മോഹമിനവനൊടു ചെന്നു നീ

എവമിതുരചെയ്തവേണം

എന്നുടെ ജനനഫലത്തെ വരുത്തുവാ

നിന്നൊരു കവിവരുളേണം

എടുലർസായകവെന്മാനതളിരിൽ

എരിപൊരി വളരുവതിനായി

എരിനകരുമാവിരുതു തുടന്നീതു

എത്രുവട പുരവരങ്ങോ

ഐഹികസുഖപരാലോകസുഖങ്ങളു

മഴകൊടു നൽകുമധീശൻ അയ്യോ

നീയെന്നെ വെടിഞ്ഞരുളീടൊല്ലാ

അതിവിത കൈവണങ്ങുന്നേൻ

ഒട്ടുമുവേക്കു മോഹത്തേ കൃഷ്ണ!

ഒരുദിനം താമസിഞ്ഞൊല്ലാ

ഒട്ടല്ലിനീക്കിയില വൈരികൾ ശിവ! ശിവ!

ഒരുജനമില്ലനുകൂലം

ഓമനയേവിന താതനും മാതാവും

ഒരു ശൗന്ദര്യപിറന്നോനും

കൈവേളുടെ വിചാരിച്ചുറപ്പിച്ചു

കരുമുവണെന്നെക്കൊടുപ്പൻ

അപ്പഴിയാക്കുമ്പോളതു ബഹുസകടം
 അതു ബത കിം കഥനീയം
 ഭാരസസ്തനാടെ വശരാജ്ഞിതു
 അപ്പനാമമ്മയമ്മേ!
 അക്കടിലൻ ശിശുവാലനായിപ-
 നതിജളനാതിശയമുപൻ
 അക്രമിയാതെ തുണച്ചതളിടക
 അഖിലപാത മുക്തിവണ്ണ
 ഇങ്ങിനെ ചെന്നുചെല്ലുമഹീസർ!
 ഇതു മമ പരമപകാരം
 ഇങ്ങിനെ ജഗ് മിണി ഭൂസുരവരനാട്ടു
 ഇംഗിതമുദയത്തു ഗുരും.

രണ്ടാം വൃത്തം.

കൊണ്ടുവേണിനാൾ ചൊന്നവാക്കുകൾ
 കൊണ്ടാടിക്കൂട്ടു ഭൂമിദേവൻ
 കൊണ്ടുവണ്ണന്റെ കോമളാതുതി
 കണ്ടുപോകുവാനാശയോടെ
 ദ്വാരകാപുരികളെല്ലാവ
 വാരിജാക്കുന്നെച്ചെന്നു കണ്ടു
 ആരണഭവാനുവാദനാണു
 കാരണാത്മാവു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 ജഗ് മിതന്നുടെ സോദരിയാകും
 ജഗ് മിണിയുടെ വാക്കിനാലെ
 വന്നു ഞാനെടോ! വാസുദേവ കേ-

ഉണ്ണ ഭൃസുരൻ ചൊൽതുടങ്ങി
 കണ്ടുനാർമിഴി ചൊന്നവാക്കുകൾ
 കണ്ടുലോചന കേട്ടുകൊൾക
 മഞ്ജുളാനന മാധവ മോൻ
 മഞ്ജുലാണിയേ രക്ഷിക്കേണം
 രക്ഷവ! നിന്നെക്കേട്ടുകേട്ടവർ
 ശൈശവേതന്നെ മോഹിക്കുന്നു
 ആശയംതന്നിലഗ്രസംഗമം
 ആശയില്ലവർക്കുംബുദ്ധാക്ഷ
 കല്പവൃക്ഷത്തെക്കണ്ടു കാക്കിക്കും
 കല്പവല്ലിയ്ക്കു കാഞ്ഞിരത്തെ
 കാക്കിയുണ്ടാമോ കാർമുകിൽവണ്ണ
 കാമസുന്ദര കൈതൊഴുന്നേൻ
 ചേദിഭൂപന ദാനംചെയ്യാനായി
 സോദരനെനെക്കല്പിക്കുന്നു
 ചേതമെന്നയ്യോ! ദുഷ്ടകിങ്ങിനെ
 ചേതസി കൃപലേശമുണ്ടോ
 അച്ഛനമെന്റെ അമ്മയ്ക്കുമിതു
 ഇച്ഛയല്ലെന്നു ഭാവമുണ്ടു
 സ്വച്ഛനാകും സോദരന്തന്റെ
 ഇച്ഛ ലംഘിപ്പാനാളല്ലേതും
 ആരുമില്ലിനിശ്ശാധാരം കൃഷ്ണ!
 ചാരുസുന്ദര! നീയല്ലാതെ
 പൂർവ്വേഷാത്തമ! പാരാതെന്ന നീ
 തേരിന്മേലൊരിക്കലുംപോക

ദേവകീസുത! ദേവ! നീയെന്റെ
 ജീവനായതും ജീവനാഥ!
 ദൈവമായതും ദേഹമായതും
 കേവലം ഭവാനേകനാഥ!
 കൊണ്ടത്വണ്ണ! നീയെന്നെ വൈകാതെ
 കൊണ്ടുപോയില്ലെന്നാകിലോ ഞാൻ
 ഇണ്ടൽകൂടാതെ ഇശ്ശരീരത്തെ
 ഇന്നുപേക്കിപ്പാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നു
 ജന്മകോടികൾ കൊണ്ടെന്നാകിലും
 നിന്മേൽ ചേരുവാൻ യോഗമുണ്ടാം
 ചിന്തയാ നിന്നെ ചിന്തിയ്ക്കുന്നോർ
 ശമം നീയല്ലോ നൽകീടുന്നു
 നിമ്മലൻ ഭവാൻ നിശ്ശുണൻ ഭവാൻ
 നിത്യനോഷ നീ വാസുദേവൻ
 നിൻപാദാംബുജേ വന്നു സേവിപ്പാൻ
 ഇമ്പമോടെന്നെ കല്പിയ്ക്കേണം
 നിൻസാദമല്ലാതെ മറ്റൊരാൾ
 സമ്പത്തിന്നു വരേണ്ടതില്ല
 അച്ഛതാനന്ത മധവ! കൃഷ്ണ!
 സച്ചിദാനന്ദ! സാധുശീല
 തപശ്ശിതങ്ങളുള്ളിലെപ്പോഴും
 തോന്നീടേണമേ ഗോപിനാഥ!
 ഇത്തരമുചെയ്ത ജഗ് മിണീ
 സ്തവരമതുണത്തിച്ചേൻ ഞാൻ

ഇത്തരമൊക്കെയ്ക്കു വൈകാതെ
ഉത്തമാകൂതേ! വാസുദേവ!

—:~:—

മൂന്നാം വൃത്തം.

സുന്ദരിമാർമണി തന്റെ നല്ല
സന്ദേശവാക്കുകളെല്ലാം
ഇന്ദ്രിയാതന്മാടെ നാഥൻ കേട്ടു
വന്ദിച്ചുകൊണ്ടരുചെയ്തു
വന്നാലും ഭൂമീസുരേന്ദ്ര തവ
വാണീവിലാസമശേഷം
നന്നു നമുക്കുനൂലും സുഖം
മിന്നു നമുക്കുപജാതം
രുചിണീ കന്യകതന്റെ കചം
കുമളമമ്പോടു മണ്ടും
നമ്മുടെ മറവിടം തന്നിൽ
ചേപ്പാൻ നല്ലൊരു സംഗതി വന്നു
കണ്ഡിനം തന്നിൽ വസിയ്ക്കുന്നൊരു
പെണ്ണിനെക്കൊണ്ടിങ്ങു പോരാൻ
പുണ്യമെനിയ്ക്കുന്നു വഞ്ചന
നിണ്ണയിയ്ക്കും ഭൂമിദേവ!
പൂന്തേൻമൊഴിയവൾ പണ്ടേ
എന്റെ സ്വാന്തേ വസിയ്ക്കുന്നു ഇപ്പോൾ
ചെന്താർശരോസ്രങ്ങളുയ്ക്കാ ഹൃദി
ചെന്തീക്കുനല്ലു സമനം

വെന്തുതകിടന്ന ചേതാമുഖം -
 മെന്തും ചെയ്തതിതെല്ലാം
 സിന്ധുഗാമിനിതൻ അതി
 ബന്ധമാകിയ രൂപം
 ചിന്തിച്ച മാന്യം തന്നിലതു
 ബന്ധിപ്പിച്ചു ഞാനും
 ബന്ധവാം റിന്റെ പ്രയത്നംകൊണ്ടു
 സാധിക്കുമെന്നുടെ കാൽ
 സാധിക്കുമെന്നു വരുമ്പോളേ -
 ലാധിയ്ക്കുമാഗ്നാസമുണ്ടാം
 ബാധിയ്ക്കുമാഗ്നജന്താനും ചെറു
 ബോധിയ്ക്കുമിപ്പൊരായ്ക്കും
 വില്ലമെടുത്തു കലച്ചു നമ്മേ -
 കൊല്ലുവാനാണു നടുക്കും
 മുല്ലവിശിഖരമപ്പോൾ തന്നെ
 തെല്ലു കനിവെങ്കലുണ്ടാം
 മീപ്പുകാണിനിയോടു ചെന്നു -
 ഞ്ഞുവും തുടങ്ങിയെന്നാകിൽ
 നമ്മുടെ ഭാഗ്യമിതെല്ലാം ബന്ധു
 മനുഷ്യാണിങ്ങു വന്നു
 പെണ്മണി അഗ്നിമിണിതൻ പല്ല
 കണ്മുനത്തല്ലടി കൊറവാൻ
 എത്ര കൊതിയ്ക്കുന്നു ഭൂമിതന്നിൽ
 അഗ്നിമിണിതൻതെല്ലാം

മേദിവാലിൽ മുഖ നിന്നു
 ചേരിനവൻ ശിശുവാലൻ
 വേദിപ്പാറുള്ളൊരു യോഗം വന്നു
 വേദിയൻ താനറിഞ്ഞാലും
 കണ്ണരായുള്ള നുവന്മാരെല്ലാം
 കണ്ടങ്ങിരിയ്ക്കവേ തന്നെ
 കണ്ടിവാർക്കേഴിയൊത്തരിലേറി
 കൊണ്ടിങ്ങു പോകും മുക്കുൻ
 കണ്ടാലും ഭൂമീസരേന്ദ്ര നുവ
 കണ്ടകന്മാരുടെ ഭാവം
 രണ്ടു ദിവസത്തിൻമുമ്പേ ചെന്നു
 കൊണ്ടിങ്ങുപോരാമിദാറീം
 തേരിൽക്കരേറുക ഭൂമീദേവ
 തോളിയെപ്പോലെതന്നെ
 പാറാതെ കണ്ഡിനത്തേനിൽ ചെന്നു
 പാലോലും വാണിയെക്കാണുക
 വന്നു വീൻവല്ലഭനെന്നു തത്ര
 ചെന്നു പറഞ്ഞറിയിയ്ക്കാം
 എന്നാൽ തവിട്ട്കൊണ്ടു സമ്മാനവും
 മന്നേരത്തന്നെ ലഭിയ്ക്കും
 എന്നരുൾചെയ്തു മുക്കുൻ തന്റെ
 സ്വന്തമാശു വരുത്തി
 മന്ദിരത്തേനിൽ വിന്നുപ്പൊല തന്നെ
 മായവൻ യാത്ര തുടങ്ങി
 ആരുമറിയാതെ ഗുഹയ്ക്കുള്ളിൽ

തേരിങ്ങലേറിയിരിച്ചു
 നാടും നഗരവും കാടും ചിതന്ന
 തോടും പുഴയും കടന്നു
 കണ്ഡിനാമിരം തന്നിൽ ചെന്നു
 പുണ്യലീകാക്കുന്ന് മകുടൻ
 കണ്ഡിനാമൻ അമൃതപ്രാപ്തം
 കണ്ണുനെയ്യെന്നു വണങ്ങി
 അഞ്ചാതെ പൂജിച്ചു മെല്ലെ മണി-
 മഞ്ച വസിച്ചിട്ടു ചാദാൽ
 ചഞ്ചലലോചനൻ കണ്ണൻ നൃപ-
 സഞ്ചയം തന്നിൽ വിളങ്ങി.

നാലാം ചുരുക്കം.

അഗ്നിമിതീയോടു ചെന്നു പരമേശ്വരൻ
 ശുഭമോദമതർച്ചിച്ചു ഭൂതൻ
 അഗ്നിമിതീയോടി! കേൾക്കു നീ നിന്നുടെ
 ബ്രഹ്മസേനയും നിഷ്ഠുലമല്ലെടോ!
 നന്ദനനാൻ നിന്നുടെ വല്ലഭൻ
 നന്ദനീയശരീരൻ മോഹനരൻ
 ഇന്ദ്രിയാപതി സന്ദർശനന്തൻ
 ഇന്നിഹ വന്നു വാണതളിടന്നു
 കാളിദാസം തന്നിൽ പലകാലം
 കേളിയാടി നടന്നോരു ഞാലകൻ
 കാളിയൻ്റെ മേന്മയെക്കണ്ടാൻ
 കാമണ്യാമൃതവാരിധി മാധവൻ

ഗോപിമാരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നു
 ഗോരസത്തേക്കുവന്നോരു ഗോവിന്ദൻ
 ഗോപബാലകന്മാരോടൊരുമിച്ചു
 ഗോക്കളെ മേച്ചു മേവും ദശാന്തരേ
 പാഞ്ഞുവന്ന ശകടത്തേത്തന്നുടെ
 പാദംകൊണ്ടു ചവിട്ടിത്തകുത്തവൻ
 പൂതനായെന്നു പേരാം പിശാചിയെ
 പ്രേതരാജപുരത്തിലയച്ചവൻ
 വല്ലവിമാതൃക്കുന്ന വസുങ്ങൾ
 മെല്ലെച്ചെന്നു കവന്നോരു ഗോപാലൻ
 വൊക്കുമേറുമായാലുംകൊമ്പത്തു
 വെക്കും ചെന്നു വസിച്ചു മുകിൽവണ്ണൻ
 കന്നെടുത്തു കടയായ് പിടിച്ചുടൻ
 റിന്നു ഗോകലം പാലിച്ചു ബാലകൻ
 റാദഗോപറെ റാകലോകം തന്നിൽ
 ചെന്നുകൊണ്ടിങ്ങു പോന്നോരു പൂതപ്പൻ
 രാജീവായതലോചാമാരുമാൻ
 രാസക്രീഡകൾ ചെയ്തോരു ഗോവിന്ദൻ
 രാജപുംഗവനാകിയ കംസനോ
 വ്യാജഹീനം വധിച്ചു മഹാബീരൻ
 വാമിമാശിനാടുവിൽ വിരവോടു
 ദോരകാപുരി തീഞ്ഞോരു കേശവൻ
 വാമിജേക്കുണ്ണേ! റിന്റെ വിവാഹത്തെ
 വൈകാതെകണ്ടു സാധിയ്ക്കുമിന്നെടോ!
 സുകടങ്ങൾ കൂടുഞ്ഞു തെളിഞ്ഞു റീ

വകഭേദമെന്നെ വാണാലും തഗ്ഗിണി!
 മകമാർമണിയാള! ധരിച്ചു നീ
 വികലാശ വളന്നു മുക്കുന്നാം
 കേശവൻ മധുസൂദനൻ നിന്നുടെ
 കേശാഭിപാദം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
 ആശയ മലർണാണങ്ങളേപ്പോലാൽ
 ശ്ലേഷത്താടെ വസിച്ചുതളീടന്നു
 ചന്നാം പവിനീരും കളുപ്പും
 ചന്ദ്രപാദങ്ങൾ മണാലിലത്തും
 കന്ദകേതകീ പുതസുഗന്ധവും
 നന്ദനന്നു സന്ദിപ്പാൻ പൂതല്ലാ
 മാവിനീമണിമാലികേ! നിന്നുടെ
 മാറിൽ വന്നു കടുത്ത കടുർമല
 മാറിൽ ചേർത്തു പുണരാതെ സന്താപം
 മാറുകില്ല മുക്കുന്ന നിണ്ണയം
 വല്ലവീവരായ മുക്കുന്നെൻ
 വല്ലാതുള്ളൊരു സന്താപം തീരുവാൻ
 പല്ലവാധരീ! നിന്നധരാമൃതം
 മല്ലാതെ മറെരാതെ യധമില്ലോടാ!
 ആയതിന്നു മുതിന്നു മുറാനുകൻ
 ആയതാക്കിയരം വിന്നെ ഹരിപ്പാനാൽ
 മായാമാനനന്നുശ്ലോഹിച്ചീടന്നു
 കായന്നു വിമുളള മുകിൽവണ്ണൻ
 ഇപ്രകാരമോ ചെന്നു മെല്ലവേ
 വിപ്രശ്രേഷ്ഠൻ ഗമിച്ചോരാനന്തരം

സുപ്രസംഭം കലൻ സുഖത്തോടെ
തൽപ്രദേശം വസിച്ചിതു ജഗ് മിണി.

അഞ്ചാം വൃത്തം
 ചോരകാലാഹിതാനിൽ
 സൈന്യമഞ്ജു വാണീടുന്നു
 സ്വാപാണിയരൾ ചെല്ല
 ചോരപാലനാരോടേവം!
 എന്നുടെ സോദരൻ നെന്തരി
 എന്തുപോയി നായന്മാരോട
 റിങ്ങുളാരും ബോധിയാതെ
 റീലവണ്ണൻ പോകയില്ല
 വാരിജാക്കുൻ വാസുദേവൻ
 വാരിധിഗംഭീരൻ ധീരൻ
 വാരിധി കടന്നുപായോ
 വാരിവാഹാകരൻ വീരൻ
 നോരുതന്നെ ചൊല്ലിടേണം
 ചാരുനോത്രവെണ്ണുപോയി
 ആരുമറിയാതെത്തുങ്ങോ
 തേരിലേറിപ്പോയിടുന്നു
 ഗോപബാലൻതന്റെ വാത്ത
 ഗോപനം ചൊല്ലൊല്ല റിങ്ങർ
 കോവമിങ്ങുണ്ടായിടുന്നു
 ഗോപരപാലകന്മാരെ!
 വേവതീചല്ലൻതന്റെ

യേവമുള്ള വാക്കു കേട്ടു
 സേവകന്മാരിലങ്ങേകൻ
 ദേവനേ വന്ദിച്ചു ചൊന്നാൻ
 ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഗുരും
 വന്നോരു ദ്രുസുമൻ മെല്ലേ
 നന്ദഗോപാനന്ദനാ...
 സ്തുതനേ കരേറി വേഗാൽ
 കണ്ഡിനത്തേനിലുള്ളൊരു
 പെണ്ണിനെ കാഞ്ചിത്തുളിപ്പും
 പുണ്യലീകാക്കുന്റെ രംഗം
 പൂരിപ്പാനാണുണ്ടുപോയി
 തൾമിണിത്തന്ദ്രെ നല്ല
 വ്രതസൗന്ദര്യത്തൊക്കട്ട
 സന്തോഷിച്ചു സിംഹാഭരണ!
 സതപം ഗമിച്ചു കൃഷ്ണൻ
 കിങ്കരന്റെ വാക്കു കേട്ടു
 സന്തോഷിച്ചു സീമപാണി
 ഏകിൽ പോക നാമെല്ലാമു
 മെന്നൊച്ച കോപ്പുളളി
 ആന തോകാലാളുകൾ നല്ല
 സേനയാടുംകൂടി മാമൻ
 യാനങ്ങളിൽ കേറിക്കൊണ്ടു
 യാനം ചെയ്തു വേഗത്തോടെ
 വൈഭവന്റെ മന്ദിരത്തിൽ
 വൈകാതെ ചെന്നു മാമൻ

വാസുദേവനോടും കൂടി
വാണരുളി മഞ്ചത്തേനിൽ.

ആറാം വൃത്തം.

അതുനോം മന്നവന്മാരത്ര വന്നു വസിപ്പൂന്നു
അംഗരാജൻ വംഗരാജൻ കലിംഗാധിപൻ
കുരുവിമൻ കേരളേശ്വരൻ കേകയൻ കോസലാധിപൻ
കന്തിമോജൻ കന്തളേശൻ കന്യാശാധിപൻ
ശിശുപാലൻ ജരാസന്ധൻ മാളവൻ മാദ്വിഭൂപാലൻ
കൊങ്കണേശൻ വങ്കണേശൻ പുളിന്ദാധിപൻ
അവനീമന്നവൻ പിന്നെ ആന്ധ്രഭൂമീപതി -
വീരൻ സിന്ധു രാജൻ സിംഹേശ്വരൻ
ജനകാധിപൻ ദ്രമിളൻ പാണ്ഡ്യഭൂപാലൻ
ഭൂമിലേശൻ കശ്മീരേശ്വരിന്ദ്രസേനൻ
ചന്ദ്രസേനൻ നിഷധാധിപൻ നരപാലന്മാ -
രോകംപാട്ടിലുള്ള നായകന്മാരത്രവ -
നോരിത്രയെന്നൊരവധിയില്ലാ
വളരെ ബ്രാഹ്മണന്മാരും വൈശ്യരും ശൂദ്രരും
തത്രവന്നുകൂടി വണ്ണമെല്ലാമിവണ്ണം തന്നെ
മണിമഞ്ചമുകളേറി മന്നവന്മാരിടതിങ്ങി
മന്മഥാസ്രം മറിലേറു മയങ്ങിപ്പോയി
മധുവോലം വാണി വന്നു മാലവെണ്ണമെന്നുമോഹം
മണിലുള്ള മന്നവന്മാർക്കുവിലന്മാരും
ഏറിയ്ക്കത്രെ സുന്ദരതപാഭിജാത്രമെറിയ്ക്കത്രെ
വിത്തമാർക്കുടിയ്ക്കിയല്ലെന്നുതത്തൻ ഭാവം

രസികനാണെന്നുവന്നാൽ രാഗമുണ്ടായ്തമല്ലാ
രാജാക്കിനോത്തു കണ്ടാലൊന്നിജ്ജു
ബലവീര്യമുള്ളവരേ ബാലകന്യാലാഭമുള്ള
എന്നതുകൊണ്ടൊന്നിജ്ജു തരമാവുള്ള
കലശലികൊണ്ടു നമ്മെപ്പോലെയും വിശേഷിച്ചും
കൂടമെന്നാൽ കേടമില്ല നമുക്കെന്നേകൻ
അരചന്ദ്രാരിപ്രകാരമാശ്വസ്യ വസിക്കുന്നു
അങ്ങുചിങ്ങും തിങ്ങിവിങ്ങി വിളങ്ങീടുന്നു
ശിശുവാലൻ വേൾപ്പതിന്നു കൊപ്പുകുട്ടിക്കാപ്പുകുട്ടി
തൃഷ്ണയോടെ പൂഷ്ണയോടെ തുറിഞ്ഞുകുട്ടി
കളവാണി അഗ്നിനിയും കാഞ്ചിമാല
കടകങ്ങൾ കാതിലമുരോതിരവു
മണിഞ്ഞുകൊണ്ടു സമീപമാം താനുമായി
സഞ്ചരിച്ചു സതേനിൽ സന്നിധാനം
ചെയ്തതും ദേവിയെക്കാണ്മാൻ
ഗിരികന്യാദേവിതന്റെ
തിരുമുമ്പിൽ ചെന്നുവന്നു താണുവിൻ
കൈവണങ്ങി പൂതിച്ചുവിൻ.

എഴാം വൃത്തം.

ജയ ജയ ഭഗവതി! മായേ! ദേവി!
ജഗതി മധുരതാ കായേ!
ജാഗിരി! പരമശിവ ജായേ!

ഗൗരീ! ജാനി! പരമമണിയേ!
 കാതലവിലസിതവലയേ!
 ദേവി! വിരചിതശിരിവരനിലയേ!
 അരിജനകലബലവിലയേ! നിന്റെ
 ചരണയുഗമുരുകലയേ
 സതതം സരസതരളിലേ! ദേവി!
 സകല ഏഭയഹരശിലേ!
 സജലജലദകചജാലേ! പാഹി
 സവിനയ ജഗദനുകൂലേ!
 ഉരുതരവനകചഭാരേ! ദേവി!
 ഉരസിതരളതരഹാരേ!
 പരിസരചരപരിവാരേ! പാഹി
 പരിചാട ജനിതകുമാരേ!
 മനസിജമധുരശരീരൻ കൃഷ്ണൻ
 മനുജവിജയരണശൂരൻ
 മനസിവസിതസുകുമാരൻ
 മമഹിതനാം നന്ദകുമാരൻ
 അവനെന്റെ വരനായി വരുമോ? ദേവി!
 അതിനൊരു വരമിങ്ങു തരുമോ?
 തവ മതമതിനനുഗ്രഹമോ? ശിവ!
 തരുണി! നീ കനിഞ്ഞരുളേണം
 നളിനായനനഭിരാമൻ കൃഷ്ണൻ
 നരകമുരമദിരാമൻ
 തരുണീജനങ്ങൾക്കൊരു കാമൻ കൃഷ്ണൻ
 താമല്ലാത്തവരോട് വാമൻ

ധർമ്മമുനിജനപാലൻ കൃഷ്ണൻ
 നായനമധുരഞ്ചാലൻ
 അരിശമസുകലകാലൻ കൃഷ്ണൻ
 അനന്ദപുഷ്പനന്ദകാലൻ
 വിജയൻ സഖി മമ ഹരണം ചെയ്താൻ
 വിരവിനൊടവനിപ്പു വാണം
 ഗിരിശരണി തവ ചരണം രണ്ടും
 ചിതോമിഹ മമ ശരണം
 ജയ ജയ ഗിരിവരതനയേ! ദേവി!
 ജയ ജയ കൃതമിപ്പുവിജയേ!
 ജയ ജയ പുരാരാജയിതേ! ദേവി!
 ജയ ജയ പണിയുന്നേനായി തേ.

എട്ടാം വൃത്തം

അഞ്ചികാ പദാമവിനവന്ദനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു
 അഞ്ചുജാക്കിമാർ തൊഴുന്ന രാജകുടുംബം
 ആളിമാർ മനോരമപാണിയാളികം പിടിച്ചുകൊണ്ടു
 കേളിയാടി മെല്ലെ മെല്ലെ മല്ലോലാലാ
 മഞ്ചവാസിയാത ഭൂവസഞ്ചയാന്തികേ സുഖോ
 സഞ്ചരിച്ചു സാരസാക്ഷി തഗ്ഗിണി മുദാ
 പത്മനാഭനാശു ചെന്നു പങ്കുജാക്കി മെല്ലെ തന്റെ
 പാണി പങ്കു പിടിച്ചു തേരിലോറിനാൻ
 വാമലോചനവരമൊരു കോമളനാണേ കൃശാംഗി!
 രാമസോദരോഹരേണ ശുഭമാർമണേ!

പ്രാണനായികേ! ധിവാക്കു നാണമെന്തിനിന്നു നിന്റെ
 പ്രാണവല്ലഭൻ മുക്കുനോമ്പു ഞാനൊടൊ!
 കൊണ്ടു നീലവേണി വിന്നെക്കൊണ്ടുപോവതിന്നു തന്റെ
 കൊണ്ടുവെണ്ണൊന്നു നാമമുള്ള ഞാനൊടൊ!
 നിന്നുടെ വിശ്വേശമായ വന്നിരിക്കൊണ്ടെരിഞ്ഞെരിഞ്ഞു
 വിന്നെമെന്നുടെ ശരീരമിത്രനാളെടൊ!
 ചന്ദ്രപാദനംഗമോ ചന്ദ്രകാന്തമെന്നപോലെ
 ചന്തമോടു ശീതശീതമിന്നു മനാസം
 കണ്ണിനുള്ള ജന്മലാഭമിന്നെവിട്ടു പൂണ്ണമായി
 കന്യാകാമഭവേ! ജപോ പാക നാമമോടൊ!
 സുന്ദരോ വസിച്ചുകൊൾക സുന്ദരാനോ! സുന്ദരന
 നന്ദനാദനന്റെ ഭാഗ്യമുണ്ടിന്നായ നീ
 ഏവമോതി ദേവനായ ദേവകീസുതൻ മുരാരി
 ദേവിയെ ഹരിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രയായിതേ
 ഭൂപമണ്ഡലങ്ങളാൽ കോപഭാഗ്ഗൊരവേണ
 ചാപലം പറഞ്ഞടുത്തു ചാപവാണികൾ.

ഭവതാം പൂത്തം.

ശോപകമാക! നില്ലെട നിന്നുടെ
 ചാപലകർമ്മമിടം ബഹു ഭൂപതിമാരുടെ
 മുന്നിലഹംമതി ശോഭനമാസ്തരുരോ?
 വെണ്ണയും പാലും കവൻ ഉജ്ജിസ്സുന്ന
 കണ്ണനീവണ്ണമോ! നല്ല പെണ്ണിനെ
 കണ്ടു കൊതിച്ചു ചതിച്ചു

കൊണ്ടുപോയാനാഗ്രഹം ഗോരസമല്ലിതു
 ഗോപശിശോ! തവ ചോരണമോഹമയ്യോ!
 അതു വീരസമാസ്തമമെന്നു ധരിയ്ക്കുണ -
 മിങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ
 കെൽപ്പു പെരുത്ത ശിശുപാലമെന്നു
 കല്പിച്ചു കന്യകയെ അതി മുൻ -
 ബ്രഹ്മാൻ പശുപാലനാടങ്ങുമോ?
 മുഖോഹമെന്തിനുമോ! ഗോകുളെ
 മേച്ചു നടക്കുന്ന വിന്നുടെ ഗോഷ്ഠി
 വലിച്ചിടമോ? കള്ളശാക്കുളെറ്റു പാലെ
 കടന്നു കവന്നതു നാശത്തിനുള്ള വഴി
 ക്ഷത്രിയകന്യയെ വിങ്ങരുക്കു വന്നു
 തൊടാമോ? കോരനാരോ!
 രാജപുത്രിയെ മോഷണം ചെയ്തതു
 വിങ്ങരുക്കു ഭൂഷണമല്ല ഭ്രമം
 അമിസമാഭരിയായ കുമാരിയെ
 വിട്ടു ഗതിയ്ക്കു നല്ല അതി -
 തിമപാശമുള്ള നൂപന്മാർ
 വൈരമുണ്ടാക്കിപ്പൊലു ചാവമെടുത്തു
 കലച്ചു വലിച്ചു പിടിച്ചു ചൊടിച്ചുവരും
 നല്ല ഭൂപതിമാവാട്ടു പോരിന്നു നമോ
 പോരുമോ ഗോരസചോരനുമോ!
 വില്ലെടാ! വില്ലെടാ! വിന്നുടെ വംശമ -
 തില്ലെന്നു വന്നുകൂടും തടവില്ലെടാ!
 വില്ലെടുത്താഹവം ചെയ്യുന്ന വിൻ -

നൂപന്മാർക്കപ്പോൾ ഇത്തരം പറഞ്ഞു
 രണത്തിന്നൊരുവെട്ടു ക്ഷത്രിയ വീരന്മാരെ
 കൃഷ്ണൻ യുദ്ധമതികൾ ജയിച്ചുടൻ
 മണ്ടിച്ചു രണ്ടര നാഴികയാൽ
 അഹിണി തന്നുടെ സോദരനാകിയ
 അഗ്നി കയത്തുടന്നു കരയുഗ മത്തിലമ്പും ധനുസ്സു
 മെടുത്തു തൊടുത്തങ്ങടക്കും വിധൗ
 എത്തിപ്പിടിച്ചു വധിപ്പാനൊരുവെട്ടു
 നിന്നമുകന്നപ്പോൾ പല യുക്തിപറഞ്ഞു കരഞ്ഞുവിരോ
 (ധിച്ചു
 അഗ്നി കറക്കൽ വീണു കേശവനാശു മഹാജളൻ
 (തന്നുടെ
 കേശമരിഞ്ഞുവിട്ടു പിന്നെ മീശയും താടിയും മോടിയു -
 മൊക്കവേ മേലിച്ചയച്ചുടന്നു രാമനും
 കൃഷ്ണനും വൃഷ്ണിജനങ്ങളും അഗ്നിയോടും കൂടി
 നിജ ധാമമതാകിയ ചോകതന്നിലിരുന്നു സുഖിച്ചു
 (വാണു

പത്താം വൃത്തം.

ചഞ്ചലാക്ഷി അഗ്നിയോടേവം
 ചാതവാക്യം പുഞ്ചിരി പൂണ്ടതൾ ചെറു ഭവൻ
 വഞ്ചിതയായല്ലോ അഗ്നി! നീ
 വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനെ ലഭിച്ചു മൂലം
 വല്ലവിജനങ്ങളുടെ ജീവനാഥാ! ഭവാൻ

വല്ലാറായതും മമ ഭാഗ്യമല്ലേ
 വല്ലാത്തൊരു വല്ലഭനെന്നു നാഥ!
 ഇതു ചൊല്ലരുതെന്നോടു കാന്ത വാസുദേവ!
 ചേദിഭൂമിവാലൻ ശിശുവാലൻ ബാലേ! നിന്നെ
 ആദി കാലേ തന്നെ മോഹിപ്പിക്കു മേദിനി
 വെണ്ണിലാവായനിന്നെ ലഭിക്കാഞ്ഞു
 വേദിപ്പിക്കു പാരം ഭൂമിവാലൻ
 ചേദിരാജൻ മൃഗനവൻ വേദിപ്പുകാലോരു
 ചേതമില്ലിങ്ങനെയൊരു
 കൊണ്ടുവെണ്ണുചേതസി നിനച്ചിരുന്ന
 നിൻപാദാബ്ജമിന്നു ചേരുവാൻ
 സംഗതി മമ വന്നുവല്ലോ ഭൂവാ -
 ലന്മാർ വേർപോകുന്ന നിന്നെയിപ്പോ -
 ളൊരു ഗോപാലൻ വിവാഹം ചെയ്തയാലേ
 താപമില്ലെന്നുണ്ടോ വന്നീടുന്നു ബാലേ!
 നിന്റെ താതമാതാക്കൾക്കു
 മനതാമിൻ താതന്മൊഴിയുമെന്റെ
 മാതാവിന്നുമത്രബോധമില്ലെ -
 ന്നാക്കിപ്പൊഴു വല്ലഭ! നീ
 ജാതിഭേദമുണ്ടോ നിനക്കുണ്ടുമാക്ക!
 പുരാളി പൂതന്മാൻ നീ എന്ന -
 റിയും ഞങ്ങൾ വിത്തമില്ലാത്തു
 കാന്തന്മാരിൽ നാരിമാർ
 ചിത്തരാഗമുണ്ടാകയില്ലല്ലോ

പത്തുകാശിനു വകയെന്റെ
 കയ്യിൽ കാണ്മാറില്ല
 മത്തകാശിനി മാർമൊലേ!
 പത്തുകിടക്കൾക്കും പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കും വിന്നെ
 പത്തുമൊരു നാലുമുള്ള ലോകങ്ങൾക്കും
 സത്തുകൂട്ട സത്തുകൾക്കുമൊടിനാഥൻ
 മഹാത്മമില്ലെന്നു ചെന്താലാക്കും ചേതം
 സന്ദർശനം ചേന്നിരിപ്പാനല്ലൊമോഹം
 സന്ദർശനമായ റിങ്ങുകൾക്കല്ലാം
 എന്നതുമീശ്ശോപാലനാക്കിപ്പ കല്യാണാംഗി!
 എന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാമല്ലോ ചേദം
 സന്ദർശനം നാലിലൊന്നു റിന്ന
 കന്ദപ്പനെന്നല്ലാവർക്കും ബോധമല്ലോ
 എന്നുള്ളൊരു കന്ദപ്പന്റെ ദിപ്തമല്ലാം
 കൃഷ്ണ! റിന്നടൽ കാണുന്നോരം
 റിന്നപോകും വിദ്യയുണ്ടെന്നാകിൽ
 കൊള്ളാമല്ലോ കോമളാംഗി!
 വിദ്യയുള്ള നാരിമാർക്കു പാത്താൽ
 വിദ്യയുമില്ലാതില്ലല്ല ബാലേ! വ്യാജം തന്നെ
 വിദ്യയായി ജീവിയ്ക്കുന്നു ഞങ്ങൾ
 വിദ്യകൊണ്ടുണ്ടെന്നു തത്വമെല്ലാം
 റിന്നെ വീയമെന്നറിഞ്ഞുബോധമുണ്ടു കന്ദൻ!
 വിദ്യയുമില്ലാതെതികുമിടും റിന്നെ
 വിദ്യാനുഭവവാൻ ദണ്ഡം വിശ്വനാഥ!
 ഇങ്ങിനെ റിന്നക്കു ഭാവമെങ്കിൽ

പങ്കുമാക്കിയിട്ടുവന്നാലും നീ ജീവനാഥേ!
 ഇംഗിതമറിവാണോവം
 ചൊന്നൊന്നു ഞായം
 ഇങ്ങിതു ശങ്കയില്ലേതും ഞാലേ
 അങ്ങതു മറിവാണോ ദണ്ഡമില്ലാതെ നാഥ!
 മന്നിലെങ്ങും നിയല്ലാതെ മറ്റൊരുള്ള
 ഉള്ളിലും ചുറ്റത്തുമെല്ലാം പൂർവ്വമെന്നു വോ-
 പെള്ളിലെന്നു തുല്യമാണെന്നു കേൾപ്പു
 പങ്കുമാക്കുകയോപോലെ പല്ലഭംഗിയുള്ള
 കൊങ്ക രണ്ടുമെന്റെ മാർഗ്ഗിൽ ചേർക്ക
 പങ്കുമാക്കി! എന്നുവന്നാലും
 വാമുള്ള സങ്കടം ശമിപ്പിട്ടു നീ ഞാലേ.

വാചനാവതാരം.

കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്.

പ്രശ്നം ൧.

ശരണിത കൂടി ഏതാപാലം.

വൈകിട്ടിപ്പെൺകിടാവേ വരികെന്തെട -
യരികിൽ വിരവിനോടു നാലേ!

പങ്കജലോചനൻ സങ്കടം പോക്കോ -
നമരജനാധി പരിതാപം

ഉണ്ണിയാൻ നല്ലൊരു ദണ്ഡു കമണ്ഡലു -
വണ്ണോജനായാൻ ധരിച്ചു
വിണ്ണോരിൽ നാമന്റെ ശത്രുവാം തൈത്തുന്റെ
മന്ദിരമകം പൂക്കു ദേവൻ

മണ്ണൊരു മൂന്നടി യാചിച്ചു ത്രൈലോക്യ -
മിത്രം കൊടുത്തതു ചൊൽക

ഇങ്ങിനെ നാമൊഴി കേട്ടൊരു തത്തയും
ഭംഗിയിൽ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി

സംഗമത്തിൽ പണ്ടു വിണ്ണോരിൽ നാമനാ -
മിത്രം അസ്സുപടി ജയിച്ചു

ചങ്ങാതിമാരെടുമാണിച്ചു മാങ്ങാലി
തുംഗപരാക്രമശാലി

ഇത്രീളവാങ്ങളൊക്കെയുജോജസാ

സതപരമേക്ഷി വസിച്ച്
 അക്കാലമുൾക്കാമ്പിലേററം വളർന്നിതു
 ചൊൽക്കൊള്ളുദിതിയ്ക്കു താൻ
 ഇക്കാരണം ലോകങ്ങൾക്കൊക്കെയു നീശപരൻ
 തൃക്കഴലിണ മമാലംബം
 മന്നിലിന്നാരിമാക്കെല്ലാർക്കു നീശപരൻ
 തന്നുടെ കണവനെന്നല്ലോ
 ഇങ്ങിനെചിന്തിച്ചു തന്നുടെ കാന്തന്റെ
 വര്യമാം ചരണങ്ങൾ കൂപ്പി.

വൃത്തം - ച.

അഗ്നിമിതിയോട് ഏകമാധവേ.

വിണ്ണോർമാതാവാം വെണ്മണിമാലിക
 വെണ്മണിയിൽ കണവന്റെ കഴൽ കൂപ്പി
 എണ്ണമില്ലാത്ത സങ്കടമൊക്കെയു -
 മെണ്ണിയെണ്ണിപ്പറഞ്ഞതുകൂടിയാൽ
 പരിഭവതമായാ യെങ്ങിനാക്ക
 പതിയല്ലാതെ മറ്റു ഗതിയുണ്ടോ?
 അതിനെന്തു കഴിവിനിബ ഭർത്താവേ!
 മതിതന്നിൽ വളരുന്ന സങ്കടം
 ഉണ്ണികൾ നമുക്കെണ്ണമില്ലാതെ
 വിണ്ണിലോ മറ്റു വാഴുണ്ടു മന്നിലോ?
 വിണ്ണോർനായകനാകും മകാരിപ്പോ
 ഉണ്ണവത്തിലൊളിച്ചു കിടക്കുന്നു

ശ്ലോകം - ച.

ദിതി പെറുളള മഹാമഹാ പാർവ്വതം..
 ഭൂതിസൗഖ്യംതന്നെ പറയാവു
 അതിനെന്തൊരു കാണം പാർവ്വതം
 പതിനല്ലോയില്ലാതില്ല ദൈവതം
 പത്തുംമൂന്നും പതിനൊരു ഭക്താവം
 വിനതിവെടിമുണ്ടോ ചരിത്രമേ
 ചരികൊണ്ടു പ്രയാഗിച്ചുസുരനും
 മതിമനായ വാസവൻതന്നെയും
 ഗതിയില്ലാതെയാക്കി വിരൂപിച്ചാൽ
 ഗതിയെന്തിനി ബീജത്താവേ! ചൊല്ലുക
 എന്തെന്നിതൻ പ്രസാദമോർത്തോ..
 ഉന്നതമല്ലും വളരുന്ന സങ്കടം
 എന്തെന്നിതൻ വന്നു വന്നിടവാൻ
 വെണ്മയോടുകൂടേണമേ ഭക്താവേ!
 സതിമാരിൽ മതിമുണ്ടുമുണ്ടോ..
 മതിമിതൻ വചനങ്ങൾ കേട്ടുടൻ
 മതിമാനായ കശ്യപൻപൂവി..
 ലിതു ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലിയാൻ മെല്ലവേ.

പുത്തം ന.

ബന്ധുരാംഗി! എന്നു പറയെ.

ബന്ധുരാംഗി! കാന്ത! ശുഭസന്താപങ്ങളിതു
 ചിന്തിച്ചുലിന്നൊരുപലമില്ല പാഞ്ചാൽ
 കാന്തൻ വിചാരിപ്പിപ്പൊതിയ കഴിവിന്നയ്യോ!
 പണ്ടു കൃതം കിന്തു മെല്ലെന്നതിവിധ

സംശയമുണ്ടോ പാത്താൽ?

ഭർത്തൃപുത്രമിത്രസുഹൃത്ബന്ധുക്കളെന്നല്ലാ-
മെത്രയും നിറച്ചിടുകിലാത്തിമൂലം

ഇത്രിജഗത്തിൽ വസിച്ചിടുന്നൊരു നാരിമാക്കു കാന്തേ!

ഭർത്തൃമിതാചരണങ്ങളൊഴിച്ചൊരു വൃത്തിയുണ്ടോ?

തേജസ്സിനും ജലത്തിനും മൃത്തികൾക്കും ദേഹം

ഭരിയ്ക്കുന്നതെന്നുപാലെ ദൃശ്യമെല്ലാം നീജാങ്കരമതു
ചിന്തിച്ചിടുകിലൊന്നതെന്നയല്ലേ

നീജമതകുരവർന്നതിതന്നിൽ വേരെയുണ്ടോ?

സന്തതം വിളങ്ങിപ്പോവസ്സുവെല്ലാം കാന്തേ!

ചെന്നാർമാറിനിറകാത്തന്റെ മായയല്ലോ

എന്തിനൊപവാതുരമിവരൊണ്ടോ

രജ്ജുജ്ഞാനോ പാത്താൽ?

കാന്താറിതൊക്കെ നിറച്ചു കാന്തിത്തുപറഞ്ഞിടേണം

ധർമ്മാപമതമുള്ളഭേമ്ബിഷ്ണുമാർ ബാലേ!

ധർമാസഹായത്താൽ വീണ്ടിടുന്നു ധർമ്മ

ധർമ്മവിധർമ്മിതെല്ലാം പ്രാണനാഥ! ഭവാൻ

ധർമ്മിതെന്നുപറഞ്ഞിടുകിലതു ധർമ്മതന്നെ

ഭക്തപരായണനാകും മുകുളപ്രഭൻ ശിവൻ

വൃകം നൽകിലയോ ദേവിസ്തുലദേഹം? വൃകതം

ഭർത്തൃജ്ഞാൻ കൊടുത്തിടുന്നു കാന്ത!പാരം

ഭക്തിവിശേഷംകൊണ്ടഭിവാഞ്ഛിതമെല്ലാംതന്നെ

ചന്തമോടനശിരുകുചൊന്ന കാന്തതന്റെ മൊഴി

ബന്ധുവാം കശ്യപൻ കേട്ടു ചിന്തചെയ്തു

ഹന്ത സതീജാകുമാരിയാംഗി സുന്ദരിയാൾ കഷ്ടം!

വെന്തുതകുന്നതൊരപം വിചാരിച്ചു തീർത്തിടേണം.

പുത്തം ൪.

‘ചാപ്പാണീ കച്ചവടത്തിന്നു വേണ്ടി’

കല്യാണി! സരീജ പകല്യേ! കമ നീയാംഗി!

പല്ലോരു വചനത്തെക്കേട്ടീടേണം

പല്ലാരിനണിമാൺ വല്ലഭവല്ലഭംകൊ-

ണ്ടല്ലാസമേറും വല്ല ചൊല്ലണമകം

ഇല്ലതിന്ദ്രാതവാദം പല്ലവധാരി! നാലേ!

ചൊല്ലു പല്ലതുളെല്ലെല്ലൊല്ലിടുന്നേൻ

എല്ലാലോകങ്ങൾക്കുള്ളോ- പല്ലോരു വല്ലഭം

ല്ലെൽതീത്തഴകോടെ

വല്ലഭേ പാറിക്കുന്നു ലക്ഷ്മികാന്തൻ

പല്ലതുവൃത്തത്തിൽ പാലോലുംകൊഴിയാളേ!

ഇല്ലാ വികല്പം തെല്ലോകൾക്കുമെല്ലെ

ചൊല്ലുന്നു പായാവൃതം തെല്ലംവികല്പമില്ലാ

മല്ലാതീപ്രിയമെന്നു ചൊല്ലുള്ളോരും

മുന്നമെന്നുടെ താതൻ പത്മജബെന്ന വിളി-

ച്ചൊന്നുകഥിച്ചതിന്നു ചൊല്ലിടുന്നേൻ

ഇന്ദ്രാകാന്തൻതന്റെ വന്ദ്യനും പാദപത്മം

പന്നായി ധ്യാനംചെയ്തു വന്ദിക്കേണം

മണിയിൽപ്രസിദ്ധമാകും ഫാൽഗുനശുക്ലപക്ഷേ

മന്നാഭിവസംതൊട്ടങ്ങാരംഭിപ്പൂരം

പിന്നെപ്പുറത്തു ദിനം പന്നായി ഹാരദുകൊണ്ടു

പന്ന ശ്രയോദശിയിൽ വീട്ടീടുക

മുന്നമിപ്പുയോഗ്രതം പന്നായനാശിക്കയാൽ

ധന്വേ! സന്താനസമം വന്നതില്ലോർ

ഇന്ദിരാമണാളന്റെ കൺമുത്താത്തലക്കൊണ്ടു -
 ഞൊന്നു കടാക്ഷിച്ചിടും ജന്മഫലം
 ഇന്നു നന്നായി വൃതമൃഗമനുഷ്ഠിപ്പിൽ
 വന്നിടും കാമിതങ്ങൾ മംഗലാംഗി!
 ഇങ്ങിനേ കശ്ശുപന്റെ മംഗലഗീതുകേട്ടു
 മംഗലാംഗിയാം ദേവമാതാവപ്പോൾ
 തുംഗകൗതുകത്തോടമൊന്നു വണങ്ങി മെല്ലേ
 മങ്ങാതെ വൃതവിധി ചോളം ചെയ്തു
 അംഗനാമാരാം ഞങ്ങളെങ്ങിനേ വൃതമിന്നു
 മങ്ങാതനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ജീവനാഥ!
 മംഗളമുത്തി കണ്ണാർവല്ലഭ കൃപാകാന്ത!
 എങ്ങിനെ വരുമെന്നു ചൊല്ലിടേണം

സുന്ദരി! മമ വല്ലഭേ! കേൾക്ക
 വന്നല്ലോ തവ ഭാഗ്യവും
 മൂന്നു ചെയ്തുള്ള കർമ്മത്തിൻ ഫലം
 മിന്നുവന്നു ഭവിക്കുന്നു
 പത്മജൻ തന്റെ പത്മോഴി തന്നിൽ
 വെണ്മയിൽ മനംകൊണ്ടതും
 നന്നു വന്നിടും കാലത്തിങ്കലേ
 സന്മാർഗ്ഗാപ്ത ഭവിക്കുള്ള
 മീനമാസേമാവാസിവാദാനേ
 മാസം തെളിഞ്ഞാചാനേ
 സ്നാനവും വിധിമോലെ ചെയ്തനേ
 ദാനവും കഴിഞ്ഞു കാണേ!

ഭാഗവതം വാചസ്പത്യം
 മാന്വി! കാന്ത ചാരത
 മാന്വകാമയോരത
 മാന്വേ ചേർ വാത
 തന്നുടെ കാന്തസമതാകാണ്ട
 വന്നിടം കൃതകൃത
 മണിടത്തിലോ തണ്ഡുലത്തിലോ
 തന്നുടെ ഗുരുതന്നിലോ
 മിന്നിടം സ്വപ്നവിഗ്രഹത്തിലോ
 വന്നിടനാതിഥിയിലോ
 എങ്ങിനെയോ ഇരുവർകൂടെന്നാകി-
 ലങ്ങിനെ പൂജിച്ചിടേണം
 അംഗങ്ങളൊക്കെ പേർപ്പേർ നന്നാ-
 യുഷാതെ ധ്യാനിച്ചിടേണം
 മംഗലമുത്തി ലക്ഷ്മീകാന്തനെ-
 ത്തംഗമാം മംഗലംഗത്തിൽ
 മംഗ്രാ ദേവന്റെ രണ്ടു ഭാഗത്തും
 മംഗലംഗിമാർ വാഴുന്നു പ്രമീദേവിയും
 ലക്ഷ്മീദേവിയും സന്ധിതാപാശത്താടൻ
 മാന്വിനിമണിമൊഴിയിൽ
 മാന്വിച്ചിടക വാക്യങ്ങൾമാത്രമികാന്തൻ
 മാന്വി! കാമ കാമലോഭിനി! നൽകിടം
 മാന്വേയും തിത്തുദേവശൻ
 മകളെപ്പരിപാലിയും
 ഇങ്ങനെയുള്ള വാക്യമേകയും

തിങ്ങിന കൌതുകത്തോടും
 ഭംഗിയിൽ കേട്ടു ദേവമാതാവും
 മങ്ങാതങ്ങു വണങ്ങിനാൾ
 ഭർത്തവാകൃതയോത്തുന്നനാ -
 യുഗത്തളിരിൽ ഗ്രഹിച്ചുടൻ
 മന്ത്രിഭാവവും കൈക്കൊണ്ടോദമാൽ
 മന്ത്രിശൂര്യം വരുത്തിനാൾ
 പാത്തു പിന്നെയുമോത്തു തതപവും
 കീർത്തിച്ചൊളം ഭഗവാന്റെ
 മൃത്തി നാലര്യ ചമഞ്ഞു
 മന്ത്രിയും വൃത്തികൊണ്ടു വിളങ്ങുന്നു
 ഇങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചുഗനാമണി
 വിണ്ണാർമാതാവാം ദേവിയും
 മങ്ങാതേ വ്രതം ദാദശാഹം
 മങ്ങാതാഭിച്ചു വഴിപോലെ.

വൃത്തം—നൃ.

‘മകിമാനകിത’—എന്നുപോലെ.

സുദതികൾ മുമ്പായദിതിയുമപ്പോ -
 ഭൂദിതം സ്വഭർത്വാ മുദിതമാനസാ
 ഹൃദയം തന്നിലഴകോടെ ചേർത്തു
 വിദിതസ്വധർമ്മം സപദി ചരിച്ചു
 ഇരേഴലകിനു വേരായ് മേവിന
 നാരായണനെ വിരവൊടു ചിത്ത
 തരസാ ധ്യാനിച്ചുതരഭക്ത്യാ

പരമാനുഭവേണ വിളങ്ങി
 പാരതൂഴിയിൽ നിരവധികം ചര
 സ്ഥിരജാതികളും ബഹുവിധമുണ്ടു
 പരമാത്മാവിന്നറിയാതെ
 ഹരിയെന്നല്ലാതിര പലതരങ്ങൾ
 ഇതിമതിതന്നിലതിസമരോട
 സതികളിൽ മുമ്പായ ദിതിയുമപ്പോൾ
 കരുണാവിധിയും ധാരായണനുടെ
 ചരണസരോജം വിവർദ്ധിപ്പിച്ചു
 രത്നാഞ്ചിതമാം കറകുക്കിരീടവു
 മരികേ വിലസിന്ന ചികരങ്ങളും
 മീനാകൃതിപൂണ്ടുകിന്ന കണ്ഡലം
 മിഥുനാശ്വതിലങ്ങിനെ ചാർത്തി
 മിന്നൽപ്പിണമകളെന്ന കണക്കെ
 മിന്നിടുന്ന കടാക്ഷജാലങ്ങൾ
 രത്നപ്രഭാകരരാജിതമുത
 മിന്നിടുന്നിതു ഗണ്ഡയുഗളം
 ചുണ്ടുകൾ രണ്ടുതെത്ര മോദനങ്ങൾ
 തൊണ്ടിപ്പഴമിണ്ടൽ പൂണ്ടു ഗമിപ്പും
 ശബ്ദകൾ തൂടിടും ദന്തങ്ങൾ കണ്ടാകി
 വിണ്ടലോടും കണ്ടുകഴിമളമപ്പോൾ
 ചന്ദ്രശങ്കരങ്ങളു കറമൊഴിച്ചിട്ടു
 മിഥിമാകാന്തന്റെ ഹാലതിലകം
 കണ്ഠമന്ദിരം കാണുന്നതോരം
 കണ്ഠപൂണ്ടുനീടുന്ന കംബ

കണ്ടാലിണ്ടൽകളുമുഷേയുര -
 ബന്ധവുമുണ്ടു കടകവുമുണ്ടു
 തണ്ടാമിൽമാതിൻ കണവന്റെ മാറിട
 ഉണ്ടമാലകളും ശോഭിയ്ക്കുന്നു
 കൊണ്ടാടീട്ടമക്കുഴയുരതായു -
 മുണ്ടു വിലസുന്നു കണ്ണത്തിങ്കൽ
 ലക്ഷ്മീഭഗവതീവിലയാമാകി
 വക്ഷോഭശമതൈത്ര മനോജ്ഞം
 വീക്ഷണവിലസിതളംഗമാലാവലി
 വക്ഷസി ശുഭരതി വിതതവിലാസം
 അക്ഷിയഗങ്ങൾക്കു വീക്ഷണസാമല്യം
 രക്ഷണമേകനാ വാരിഹൃദയം
 ഇഷ്ടധാരസ്സും വലിക്കുന്നു മനാക്ഷം
 ലക്ഷ്മീമണാളന്റെ തൃത്തുട കണ്ടാൽ
 ശ്രേഷ്ഠണസമങ്ങളാം മുട്ടുകൾ രണ്ടും
 ലക്ഷണയുക്തമാം ജംഘായുഗളം
 രത്നചചിതമാം നൂപുരമണ്ഡിത -
 മിന്ദിമാകാന്തന്റെ പ്രവദയുഗളം
 സന്ധ്യാഭുകാന്ത്യാ വിളങ്ങുന്ന ചേലയു -
 മെന്നൊരു വിസ്മയമേന്തിനെ ചാത്തി
 സന്തതം യോഗിപ്രവരാഹദയത്തി -
 ലന്തരം കൂടാതെ വാഴുന്നു സുപ്താ
 ചെന്തിക്കൊലുകൾക്കൊക്കുടസ്സംസാര -
 സന്താപം തീർത്തപ്പൊഴയുഗളം
 ഇങ്ങിനെ ധ്യാനിച്ചു മംഗലമുത്തിയാം

ഗംഗാധരപ്രിയനാകും മകനും
 നംഗങ്ങളും വിട്ടുമാജ്ഞാദിയും
 മങ്ങാതെ പന്ത്രണ്ടു മാത്രം വസിച്ചു
 ഇപ്പോഴോളം തനിയെക്കൊണ്ടുപോയോ -
 യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കും ജാതാവിൻ
 ചിൽപ്പുമാമ്പലംപോലെ ഗോവിന്ദം
 നാശമുണ്ടാക്കിയൊരു വെക്കും വിജയിനാൻ.

പുത്തം

കോട്ടംകൊണ്ടു - യുദ്ധം ചെയ്ത

പുരകൾകൊണ്ടുതന്റെ പുരയി കണ്ടുതൻ
 പാകാരിയാതിൻ മനം തെളിഞ്ഞു
 പാരിച്ചു വേടിയും താവയും വേടായി -
 കൈകളും കൂപ്പിപ്പുകഴി തെല്ലെ
 പത്മനാഭ! ഹരേ! ഹരേ! ഗോവിന്ദ!
 പത്മനാഭ! വാസുദേവ!
 പണ്ടു കൂതപാലം കൊണ്ടു യുഗമുപ്പതേ!
 വിണ്ടുപോയെന്നു വിചാരിച്ചോ
 പട്ടിപോലെ ചകട്ടിൽപ്പെട്ടു വലയന്നു
 പെറുക്കു മേളിൽ പാടുകൊട്ടു
 പെണ്ണുത്തരക്കീവക ദണ്ഡുമാറോവിധ -
 കൊല്ലിപ്പോയെന്നു പത്മനാഭ!
 കണ്ണാ! നിൻ പുരയി വെണ്മയിൽ കാണുന്ന
 കുന്നുകൾവെളിച്ചത്തിൽക്കോ?
 എങ്ങിനെ വെട്ടേണ്ട മംഗലംഗി ഹിന്നെ
 യംഗനമാവാം തെളിപ്പെടും?

അംഗങ്ങളൊക്കെയും വെച്ചുവെ കാണണം
 മംഗലമുതൽ! കനിഞ്ഞീടേണം
 വേദങ്ങൾ യോഗങ്ങൾ യോഗങ്ങൾ വേദാന്തം
 ദേവ! സതികൾക്കു പണ്ടെയില്ല
 ഭർത്താവരായണമാരായ ഞങ്ങൾക്കു
 കൃത്യം മരോത്താനമുണ്ടോ നാഥ!
 മന്ത്രിയും ശുദ്ധിവരുത്തി നിജകൃത്യം-
 വൃത്തികൊണ്ടിശ്വര! തോഷിപ്പേണം
 ഇങ്ങിനെ വിശ്വോദിനാതിൻ വചനത്തെ-
 ത്തിങ്ങിനമോദന വാസുദേവൻ
 നന്ദനവുകേട്ട പാദം തെളിഞ്ഞുട-
 നംഗനമാർമണിയോടു ചൊന്നാൻ
 ധന്യേ! കൃശാദി! മാന്യേ! തവ ഭാഗ്യം-
 മന്യുനമാജ്ജിതമിന്നു വ്രതം
 മുന്നമേ മാതസുവാത്തികളൊക്കെയും-
 മന്യുനമിങ്ങുവായിതല്ലോ
 വൃത്രാമിമവായ പുത്രന്മാർക്കുള്ളൊരു
 ഉൾത്താപമൊക്കെയുമിങ്ങറിഞ്ഞു
 ശത്രുജയവും വരുത്തിയിത്രൈവോക്തൃ-
 മൈത്രയമുക്കോടുകൂടി മെല്ലേ
 സുത്രമാ സൈപരം സുധർമ്മയിൽ വാഴുവാ-
 നാത്ര ജനാനി കനിഞ്ഞതിപ്പോൾ
 ഭാത്തിടിയിത്തൊഴിലെത്രയും ദൃഢം-
 മിത്രിഭവനമടക്കിടവാൻ
 ശത്രുക്കളെത്രയും വർദ്ധിച്ചു ദൈത്യന്മാർ

മന്തഗന്ധംപോലെ വാഞ്ഞടക്കം
 എങ്കിലുചിന്നൊരുപായം നിരൂപിക്കാം
 മകമാർമൊലേ! ശൃണു വചനം
 സങ്കടം ചേങ്ങാ ജനാധിപ്ത ചൊറുമേ
 തങ്കലിന്നുണ്ണിയാൽ ഞാൻ വിറക്കും
 ചീണ്ണപയോഗ്രന്തംകൊണ്ടു തോഷിപ്പൂന്നു
 പൂണ്ണവൃതഫലമധു ദേവി!
 നിണ്ണയിപ്പൂർ ഫലം ഭക്ഷിക്കൊണ്ടൊക്കെയും
 വണ്ണിച്ചീടുന്നു മുനിശ്ചരന്മാർ
 ഞാൻചൊല്ലും വാക്യങ്ങൾ നെഞ്ചകത്തെപ്പൊഴും
 തഞ്ചിച്ച ചഞ്ചലം വിട്ടു നന്നായ്
 അഞ്ചാതെ സന്ദരി! കാന്തശുശ്രൂഷയും
 സന്തോഷമോടെ ചരിച്ചുവല്ല
 ജ്ഞിതാ മംഗലമുക്തി ജനാർദ്ദനൻ
 മംഗിയിലങ്ങും ചെയ്തു പിന്നെ
 മംഗലമധു തേ അംഗനാരതമേ!
 എന്നുചെയ്തു മറഞ്ഞു ധാമൻ.

അനന്തരം —:— അനുജനേ

വൃത്തം വൃ

‘മെച്ചിത്തം’ എന്നുപോലെ

പുതപ്പോത്തമന്റെ വാക്യം പാഠാതങ്ങളു കേട്ടു ദേവ-
 പാമനുഗ്രഹമെന്നെണ്ണിച്ചു ചിത്തേ
 പാമെന്തു പാരിൽ വീണ്ടു ചിന്തോരം വണങ്ങിനാൾ
 പരമാത്മാ മറഞ്ഞുള്ളു വഴിനോക്കിയും
 നാരായണ! ഹരേ! കൃഷ്ണ! മുദാമേ! നരകാന്തക!

ശരണമൊന്നിന്നു റിയേ രമാവല്ലഭോ!
 മരണം വരുമളവിൽ ശരണം നീയല്ലാത്തുണ്ടോ?
 ഗരുഡവാഹന! പോററി! കിരണാനിഭയ!
 ചരണങ്ങൾ ധൃണിച്ചുള്ളിൽ മുരളൈവരി ഗേവാക്കൻ
 അമരജനാനിയകംപുക മെല്ലവേ
 കരങ്ങളുംകൂപ്പി മെല്ലെ ബീർത്തുപാടും വണങ്ങിനാൾ
 കരിമുകിൽവണ്ണരുടെ വചാംപോലെ
 ഉരുതരക്കുരിപ്പുണ്ടു മരിമാങ്കണ്ണിയും പിന്നെ -
 തരംനോക്കി വലംവെച്ചു പരമാനിയെ
 ചിരനോടും വരൻതൻ വരാഗവും നോക്കിനോക്കി -
 പ്പരോരാഗേ റില്ലുമെരു വാംഗനായും
 കരുണാകാന്താനിമിദിത്തത്വത്തെൻ ഞ്ഞെ
 വികാരമുലില്ലാ പാത്താലുമിയാട്ടവും
 നാരിമാക്കു വരവല്ലാതൊരു ഗതിയുണ്ടോ പാത്താൽ?
 കരുണാഞ്ജനവാരം കാന്തൻ കറിയുണർപ്പാൾ
 അരികത്തു മരുവുൻ വരമുരു കാംക്ഷിയ്ക്കുന്നു
 തരുണിമാർമണിയാകും മമ വല്ലഭോ
 പുരാണപുരുഷൻ തന്റെ കൂചാപുണ്ണപാത്രമായി -
 പ്പുരുഷോത്തമാവിവളിൽ ജന്മമാണീടും
 ഇരുളുകൾ വേർപെടുകും തരുണമോഷ്ടൻപോലെ
 റിരാമയൻ ജ്ഞാനുപോൾ മുരിതം തീരം
 നാരദവരനാടും ഗുരുവാകും മുനിശരൻ
 ദാരങ്ങളെ മനോരഥമതുമറിഞ്ഞു
 നാരായണനരുളിയ വരമതുമറിഞ്ഞുടൻ
 നിരൂപിച്ചു തരുണിയെ വിളിച്ചു ധിമാൻ

തമ്മണിമാർഭരണ! കാരണ! വരികരിക്കത്തു ബാലേ!
ചിരഭരണപണ്ഡിതൻറെ ഫലഭൂതം തേ
സൂര്യനും പോയസൂരിച്ച കൂരിയും വന്നുകൂടി
കാശ്ചും കഴിഞ്ഞു കാരണ! വരികരിക്കിൽ
പുരികത്തൊന്നിളകി കടക്കണമറകൾകൊണ്ടു -
സൂര്യതരകിടാക്കുത്തൊടുക്കുന്നേരം
വരണയ്ക്കു കരംപിടിച്ചുകിടത്തങ്ങിരുത്തിവാനൻ
ചിരഹാരം പുണർന്നു സുഖമേകിനാൻ
പൂർണ്ണാശിതാംശം തന്നിൽ വരിചൊടു രാത്രിതന്നിൽ
പരമമുഖാകി മുറികരുണാവിധി
ചരാചരാത്മാവാമു വരൻ തമ്മണീഗർവ്വരസവും
കരുണയാമന്നമുളി വിളങ്ങി ദേവി
വിരിഞ്ചനമറിഞ്ഞുകൾ സുമധുനമോളംകൂടി
അരയന്നമുകുളേരിയെന്നമുളി
കരങ്ങളുംകൂപ്പിമെല്ലെയമരശാന്തരൊത്തു
വിരഞ്ഞു സുകുതങ്ങൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തി ദേവൻ.

— • —

ചുരുക്കം നം. 24, മലപ്പുറം ജില്ല

‘ജനമന’ എന്ന പേരിൽ.

ജയജയ ജഗദീശാ! ഹരേ! വിഷ്ണോ!

വികാശഭിന്നസമൂഹത്താൽ

അയിരുകുമാരൻ! നമസ്സേ ഹിരോ!

ഭയനര! ഉത്തുഗശയനാ!

വിജയം തോ ചരണകുമാരി അമ്മ

വർദ്ധനവ് കൂടി ധ്യാനിക്കുന്നു

ധരണീഭഗവതിയ്ക്കു ദേവ! നിന്റെ
 ഉരുതവാ ഭവിച്ചിട്ടുന്നിപ്പോൾ
 ചരണം തേ ഉവനോ ചരിയ്ക്കുന്നേരം
 ഭരണവീഡകളുടേ തീരം ജനനി!
 ലോകമാതാവേ! ദേവീ ശൃണു
 ജനാനമരണദുഃഖഹാരി
 ജനാനാമാൻ നിന്നുടെ ഗർഭേ ഹരി
 ജനാനമരണജരാഹിനൻ
 വിളങ്ങീടും ഭഗവാന്റെ രൂപം ദേവ!
 തെളിഞ്ഞീടും ലോകങ്ങളെല്ലാം
 വെളിപ്പെടും സുജനാഹൃദയം തന്നിൽ
 വിളയാടമരനാരെല്ലാം
 സകലഭുവനവാസവാസേ! ദേവ!
 സുഭക്തമലാഭാസഹാസേ!
 സാലജനനോടജവാസേ! ദേവി!
 കമലാവല്ലഭേ കൃപാമാസ്തേ ഹവാ -
 ശാലകുളുസിസ്തുമ്പോൾ
 സവനകർമ്മമെല്ലാം കഴിയ്ക്കും
 അവരീപാലകരും മസിസ്തും മെല്ലെ
 അവനിയിൽ ധർമ്മവും നടക്കും
 ഭുവനങ്ങൾ വിശ്വോടകമിന്ദ്രൻ
 വൃന്ദാം തേ സമസ്തം നശിയ്ക്കും
 ഭുവനദ്രോഹികളെയൊടുക്കും ദേവൻ
 ശിവവുമിങ്ങു ലോകേ ഭവിയ്ക്കും
 കമലഭവനമുഖ്യദേവനാതം

വിമലവാക്യമോതുന്നപരം
 സകലലോകമാതാവാം ദേവി പാതം
 വിമലമാസേ ചേതതു പരം
 കമലാകാന്തനന്മയുടെ ഗർഭത്തിൽ
 സകലപുണ്യനവിലഗർഭൻ
 ഭഗവാദിന്നവതരിച്ചിടം നാനം
 വിഗർഭത്തിൻ പൊക്കം കണ്ടിടം
 വിഗർഭതാപവിതാപത്തോടും ദേവി
 ഭഗവാന്റെ ചരണം വിനമ്യ.

പുത്തം—൧൦.

ഏകദിനം വാസുദേവം—എന്നുപോലെ.

കാലജ വചനം കേട്ട കമലാവല്ലഭൻ തെളിഞ്ഞു
 അമലമാമിതി തന്റെ
 സകലപുണ്യമായി ഗർഭം
 ഭാഗ്യദാദിശിവാസരേ ഭാനുവത്സ്യ മദ്യഗത
 ശ്രോണയാം വിജയ നാമ
 ഭാഗ്യദാദിശിവാസരേ ഭാനുവത്സ്യ മദ്യഗത
 ദേവദേവനാമിലേശൻ
 ദേവിതന്റെ ഗർഭത്തിൽ
 ദിവ്യരൂപൻ പ്രത്യക്ഷനായ്
 സാദാരണതരിച്ചു പൊന്നും കിരീടവും
 നല്ല തേളപ്രകാശസലസം
 മിന്നും മണികളും ചാത്തി
 മിന്നിടം കൈവെക്കാനും

നാലു കൈകളിലും നാലു
 നാലായുധങ്ങളും തൂക്കി
 മാലകളും മഞ്ഞപ്പട്ടം
 കാലിണ നൂപുരങ്ങളും
 കോടക്കാർവണ്ണമപ്പോൾ
 മാടകുറിം കലൻ
 കോടിസ്വർഗ്ഗായുധം പൂണ്ടു
 ഗന്ധവാഹനൻ വിളങ്ങി
 ദേവദൂതവാക്യങ്ങൾ
 ദേവനാഥം തൂങ്ങിനാർ
 ദേവമാരങ്ങൊത്തു നന്നാൻ
 ദേവദേവനായം വാഴ്ന്നു പാട്ടു
 കളും കൂത്തുകളും പാടിയുമാടിയും മെല്ലെ
 പാടി തോടി പന്തൊരാട
 പാടിയു മിടഞ്ഞു താളം
 കൂടിയാടിക്കളിയ്ക്കയും
 കൂടെക്കൂടെയിട ചേൻ
 ചെമ്പടയുടേനയുമിടചേൻ മമ്മതാളം
 കൊട്ടിയുടുത്തുടയ്ക്കു നാടകമങ്ങിടചേൻ
 നന്ദനഭവസുമങ്ങൾ നന്ദിയോടങ്ങാരായിച്ചു
 മണിടവും നോക്കി മെല്ലെ
 വന്ദനവും ചെയ്തുനന്നാൻ
 നാരദാദി മൂനികളും
 നീരജ സുതഭവന്മാർ
 വാരിജാക്കൻ തന്നെക്കണ്ടു
 സാരവേദികളും കൂപ്പി

സാമഗ്രീഭക്തജ്ഞാതി
 തിരുവാചങ്ങളും ചൊല്ലി
 തെരുതെരു വാഴ്ത്തി മുറി
 വരന്മാരും വിരവോടെ
 കരുണാകരനാം ദേവ -
 നാമതാകാനിരോധം
 പരിചിൽ വിളങ്ങുന്നോം
 ചരണങ്ങൾ കൂപ്പിപ്പിടിച്ചി -
 തിരുവടുത്ത് കണ്ടാളിതി -
 കരങ്ങളും കൂപ്പിപ്പിന്ന
 ഉത്തരം ഭക്തിപൂർവ്വം
 വിരവോടെ സൂതി ചൊല്ല
 കരിമുക്തി വഴ്ത്തൽതന്നെ -
 യറിവേറും പ്രഭാവതി
 ചിരനോരം നോക്കി നോക്കി -
 അങ്ങനെയും കൂപ്പി വാഴ്ത്തി.

പുത്തം—മ.മ.

‘സുന്ദരിമാർക്കറി’—എന്നുപോലെ.

വാചനം! ഹരേ! കൃഷ്ണ! വിഷ്ണു!
 ചേരണം നിന്നുടെ പാദ
 പോരും പരിതാപമെല്ലാമിഹ
 കാരണപുരുഷ വരേ!
 സാമമില്ലാത്തുള്ള സംസാരത്തിൽ
 സാമബദ്ധ്യം ഭൂമിയിൽ

പാമാവാമസംസാരത്തിൽ പര-

തിരം കരേറുക ദേവ!

ഈമേഴലകിനും റീയേ ഗതി

റീമേനാമ! റമസ്സേ!

നാരിമണിയാമദിതിതാനും

റീമേ പുത്രസുതനും

കാരാതെ വാഴ്ത്തിയവരുമല്ലോ

ചാരവേ റിനു വണങ്ങി

കാരണപുരുഷൻ താനുമല്ലോ

പാരമയൊരുങ്ങിയാൻ റിനു

പാരിടത്തിൽ നരവേഷം പൂണ്ടു

വേറൊന്നായാടം കണക്കെ

ചാരമേയപ്പുറമമ്മതാനും

നോരേ വിരിഞ്ഞാടിയെല്ലാം

പാരാതെ നോക്കിയിരിയ്ക്കുമ്പോൾ

ചാരവടുവേഷം പൂണ്ടു

പാരം വളന്നൊരു മോദത്തോടെ

സാരജ്ഞനാമാം മുറികൾ

കാരാതബാലന്റെ കർമ്മങ്ങളെ

അപ്രജാപാമനൊക്കൊണ്ടു

സാരവേദികളും ചെമ്പിപ്പിച്ചു

പാരം തെളിഞ്ഞു ലോകങ്ങൾ

നോത്തുപറിയു മണ്ണിനുപുറം

സൂര്യനും സാവിത്രി നൽകി

യജ്ഞാപവീതം ഔഹസ്ത്യതിതാം

സുജ്ഞാഗ്രേസരൻ നൽകി

മോളിയും നൽകിതു താതാപ്പോ-
 ഭൂജലിമു ബ്രഹ്മചീനം
 നൽകിയതിനും ഭൂമിയപ്പോ-
 ഭൂകിതു ദണ്ഡവും സോമൻ
 നൽകിതു മോതാവുമാപ്പോൾ തന്നെ
 കൗപിനാച്ഛാദനം മോദാൽ
 അപ്പോൾ കൊടുത്തു കടയും വിയ-
 ദോപ്പം കരണ്ഡലം ബ്രഹ്മാ
 സപ്തവിമാനം കശംഭൻ നൽകി-
 യപ്പോൾ ജപമാലാ വരണി
 അമ്പൊട്ട യക്ഷരാൾ ഭിക്ഷവാത്രം
 കമ്പം വെടിഞ്ഞു കൊടുത്തു
 ഇമ്പമോടംനികാതാനുമാപ്പോൾ
 അമ്പൊട്ട ഭിക്ഷയും നൽകി
 ബ്രഹ്മവദ്യസപി വിളിഞ്ചി തദാ
 ബ്രഹ്മസഭയിങ്കലുണ്ണി
 ബ്രഹ്മോക്തമാന്യൈരപ്യുമാപ്പോൾ
 ജിഹ്വകമാരൻ കഴിച്ചു
 അന്നവിട്ടെന്നൊരു വാത്ത് കേട്ടു
 വില്ലുറ്റാരിൽ പാഥസരജൻ
 ഒന്നല്ല വാജി മേധസ്വൻ ബഹു-
 പന്നായിച്ചെഴുകൊണ്ടിപ്പോൾ
 മന്നിടത്തിൽ ബലി വാഴുന്നെ-
 മുന്നതശാസനാനെ
 സമ്പന്നം കൂടാതവിടെച്ചെന്നു

നന്നായികൊയ്ക്കുളെല്ലാം
ഇന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുമെന്നു
നന്നായൊച്ചു മകനൻ.

വൃത്തം—പാ. .
‘കൈകൊട്ടി’.

മെല്ലവേ ദണ്ണും കടയും മല്ലവൈരിയപ്പോൾ
കല്യാവത്തോടെടുത്തു ഉല്ലസിച്ച് ഭവൻ
ചൊല്ലു പൊങ്ങും ബലിതൻറ നല്ല യജ്ഞവാടേ
കില്ലുകൂടാതെ ഗമിച്ചു കിൽബിഷരഹിതൻ
മന്ദമോടിവെണ്ണുന്മാരൊന്നുതളും ഭൂമി
ഇന്ദിരാകാന്തൻതന്നുടെ മായയാൽ ചൊല്ലാം?
മന്ദം മന്ദം നടന്നുണ്ണി ചെന്നു നമ്മുടേയും
നന്ദിയോടുത്തരതിരേ സുന്ദരാംഗനാപ്പോൾ
തത്ര സത്ര വാണീടുന്ന സത്തമന്മാരൊത്തു
ജ്വലിഗാഭിമാവിവൃന്ദമാത്തകൊതുക്കത്താൽ
തത്ര വന്നീടുന്ന ബ്രഹ്മസത്തമനൊക്കുണ്ടു
ചിത്തമതിൽ ചിന്തചെയ്തു കത്തുമഗ്നിതാപോ
രത്തിടിൽ സാൽകമാനത്ര വന്നീടുന്ന
സൂര്യനോ സോമനോ പാഞ്ചാലാർവരനാനും
ചേരുന്നില്ല കാനതികൊണ്ടിങ്ങാരുമാരുമയ്യോ!
ഭൂരിതരകാന്തികൊണ്ടു ചാരപണ്ണശാല
പർവ്വതപലിച്ഛീടുന്ന പാപ്തീകാന്തനോ
വീരനാകും വൈരോചാരി ചാരതചിയോടും
നോര വരുന്നോരു വടുചാരരൂപം കണ്ടു

സാരവേദികളായിട്ടമാർദ്ദവ്യത്തോടും
 സുഖവകാവ്യമുനിയുദ്ധ്യോടൊത്തു
 പാത്രവുമെടുത്തു പൂജാദ്രവ്യവും ഗ്രഹിച്ചു
 സത്തമൻ നടക്കുന്നോരഗികളുമൊത്തു
 പത്തുകൾ ധൃതിസ്തന്നേരമതുതമാക്കുന്നു
 കത്തുമൊരു ദേവന്മാരും മുത്തിപ്രതരായി
 പ്രതിഗാഭിഭാത്തോടും തത്ര വിളങ്ങിനാർ
 പത്തുകളിൽ വീണ്ടു ബലി ഭക്തിയോടുംകൂടി
 മത്തുമുത്തിയാകും ദേവം കൂപ്പി നിന്നു ചൊല്ലി.

പ്രത്തം—൧൩.

പോഷകവസ്തുതാർക്കുനാ ൧൦൦൦.

ദ്രസ്യോത്തമ! ഭാസ്യമുത്തേ!
 ആസാമിഭമാസപ്തം വോൻ
 വീരവീരനാം വൈരോചാരിയും
 പാമിതിരിയ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു
 കാരണനാം കാരണേയും
 സാരവേദിയസാരപ്താർ
 നോരോടേ കാൽ കഴകിച്ചു തദാ
 ശിരസ്സിലങ്ങു വഹിച്ചുപോൽ
 ചാരുപാദജനീത മൂർത്തി
 ചേർത്തു ചെല്ലവേ ഭഗവാന്റെ
 ധന്യനാക്കുന്നു പ്രാഹ്ലാഭി താനും
 ചന്ദ്രശേഖരനെന്നുപാലെ

ചൊന്നാനുണ്ണിയോടുന്നതകീർത്തി
 ധന്വേരം ഭവദാഗമനാൽ
 എന്തു ബാലകാ! കാർമ്മിതമിപ്പോൾ?
 എന്തു സംശയം ചൊല്ലിടുക
 ചന്തമേറുന്ന വാജിയോ വേണ്ട?
 എന്തമോ! നല്ല കണ്മരമോ?
 സന്തതം വസിച്ചിടവാൻ നല്ല
 ഇല്ലമോ വേണ്ട വിപ്രമൗലേ!
 എന്തെടോ! ഗുഹസ്ഥാശ്രമേച്ഛയോ ചൊൽ
 കിന്തു കവൃകാം യാചിച്ചിടാം
 വല്ലതിലും തേയുജ്ജ്വാലാഗ്രഹം
 കില്ല കൂടാതെ ചൊല്ലിടുക
 വല്ലതെന്നാലും തന്നിടുന്നേൻ ഞാ -
 നില്ലാ സംശയമിന്നെന്നിങ്ങു
 ചൊല്ലുവും ബലി ചൊന്ന വാക്യങ്ങൾ
 മെല്ലവേ കേട്ട ബ്രഹ്മചാരി
 മെല്ലവേ മല്ലവൈരിയും ചൊല്ലി
 ചൊല്ലുകൾ ബഹുമാനിച്ചുടൻ.

പ്രതതം—മന്ദ

മേമുള ഗോപികാർ—എന്നാലോലെ

വാക്യങ്ങളോർപ്പോളെത്ര മനോജ്ഞം
 പാകാരിശത്രോ! നിൻ ഗോത്രസുശീലം
 കോയ്മ പാഞ്ഞു തെളിയുന്ന കൂട്ടം

ചൊൽക്കൊള്ളും നിങ്ങളുടെ വംശത്തിലുണ്ടോ?
പുഷ്പരലോചനമുൾപ്പുവതന്നിൽ

കുമാരം പ്രഹ്ലാദൻ ധ്യാനിച്ചിടുന്നു
പുഷ്പരത്തിൽ ചന്ദ്രനെക്കണക്കെ -

സ്തൽക്കീർത്ത്യാ പ്രഹ്ലാദൻ ശോഭിച്ചിടുന്നു
ഇക്കാരണം ലോകങ്ങളെക്കൊള്ളയിച്ചു

പാകാരിതാനന്ദം ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു
ഉഷ്ണാടകിയിത്രൈലോക്യമൊക്കെ -

ചിക്ഷുന്നു വന്നു ഹിരണ്യനമപ്പോൾ
നിങ്ങളുടെ താതാരം പണ്ടു മഹാത്മൻ!

തങ്ങളുടെ ജീവിതമെന്തിന്നു നൽകി
മന്നിൽ പ്രസിദ്ധമാം കീർത്തി ലഭിച്ചു

ഇന്നു ശ്രമിക്കുന്നതില്ലാത്തഗതിയിൽ
തങ്ങളുടെ പുരുഷന്മാരുടെ വൃത്ത -

മന്ത്രനമാസ്ഥയാ വർത്തിച്ചിടുന്നു

ഒന്നു പറഞ്ഞീടിലൊന്നു ചോദനം

അന്യമാത്മം റാഹി പരത്ഥിവവീര!

ഇന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ യാചിച്ചിടുന്നു

മുന്നടി മണ്ണെയെന്തിന്നു വേണ്ടു

എന്നുടെ കാൽക്കൊണ്ടുളന്നതരേണ -

മുന്നത കീർത്തേ! ഭിത്തിജ! മഹാത്മൻ!

തങ്ങളുടെ കാമത്തിനൊത്തൊരുവണ്ണ -

മിന്നു യാചിക്കുന്നതിന്നിതു ധർമ്മം

മന്നവ! പിന്നെയധികമുരസ്സിൽ

സന്ദേശമില്ലിഹ ഭണ്ഡുനാതാകു

എന്നാലിതുകൊണ്ടുതന്നെ സുഖിയ്ക്കാം
 തന്നാലുമിങ്ങതി ധാഞ്ചരിതമിപ്പോൾ
 ഉണ്ണിതൻ വാക്യങ്ങളിങ്ങിനെ കേട്ടു
 ചണ്ഡപരാക്രമൻ മഞ്ചലി താനും
 ഉണ്ണിയെയെന്നവൻ സൂക്ഷിച്ചു പിന്നെ
 വിണ്ണയിച്ചുണ്ടു പറഞ്ഞു തദാഹീം.

പുത്തം— ൨൭

ശാപനമരണം—എന്നാലായെ.

വിപ്രകുമാരകാ! റാന്നെടോ നിന്നുടെ
 സൽപ്രമാണോക്തമിദമോ!
 ഉൾപ്പുവിങ്കൽ കില്ല ചിന്ത ചെത്താലും നീ-
 യല്ലവിചാരബുദ്ധേ! വൃത്തിയ്ക്കുമാത്രമതെങ്കിലും
 പൃഥ്വിയിലെ പ്പ. ത്വപീസുരബാലക! പാര-
 മത്വിയ്ക്കു നല്ലതു വൃതമാക്കിടൊല്ലാ
 പാത്ഥിവിഭർഗത്തെ അത്ഥികളുമ്മിച്ചു
 വൃതമായ ബ്രഹ്മോത്ഥിയ്ക്കുയെന്നതിപ്പോളതി-
 ഗൃത്തന്മാരായുള്ള പാത്ഥിവിന്മാരുടെ
 വൃത്തിയ്ക്കു ചിതമല്ലോ എല്ലാ ലോകങ്ങൾക്കു-
 മീശപരനാകും മാനം കല്യാണത്തോടെടോ വിപ്ര!
 ചൊല്ലുകൾകൊണ്ടു പുകഴ്ത്തിയതിൻ ഫല-
 മില്ലെന്നു വന്നീടാമോ?
 എല്ലാം കൊടുക്കുവാനില്ലാത്ത സംശയം
 ചൊല്ലാൻ മടിയെന്തുണ്ണി! തവ
 നല്ലൊരു ധാഞ്ചരിതമല്ലവഴിച്ചുട-
 റൊല്ലാം പറഞ്ഞീടുക

മല്ലവൈരിതാനുമിയിപ്പോ കേട്ടപ്പോ -
 കൂടും തെളിഞ്ഞു പാരം തദോ
 നല്ല കാരുണ്യത്തോടൊന്നും ചെയ്തിതു
 ചൊല്ലത്തോറല്ലോ വോൻ
 ഇക്കാരണം ലോകവും ലോകാധിപന്മാരും
 ചൊൽക്കൊണ്ടുമെഴുത്തുവു നവ!
 കൈയടക്കിയിലെന്നതികാമിയി -
 നന്മകളെ കാമം പോരോ?
 മൂന്നു പാദംകൊണ്ടു തൂപ്പിയില്ലാത്തവ -
 നിന്നു ജഗത്തുകൾക്കുണ്ടോ പാത്താൽ?
 ആനന്ദകാരണമാകുന്നു പാതമിവ!
 മൂന്നടി മണ്ണു മതി
 ഇന്നിതുകൊണ്ടു ഞാൻ തൃപ്തനായിടുന്നു
 സന്ദേശമില്ലാ മമ രാജൻ!
 തന്നാലുമെന്തെ കാൽകൊണ്ടുകൂടട്ടെ -
 യന്നത കീർത്തേ! വോൻ
 സന്ദേശം കൂടാതെ ചൊന്നൊരു വാക്യത്തെ
 നന്നി കലൺ ബലി കേട്ടു
 ഒന്നു ചിരിച്ചു പാഞ്ഞു വടുവോടു
 തന്നീടുന്നെൻ വാഞ്ചരിതത്തെ.

പൂത്തം—മന്ന

പ്രശ്നം—എന്താ പൂത്തം.

മതിയിലിതി നന്നായൊച്ച ബലി
 അതികൂതകമണ്ണു ജലഭാഷണം

അതിസൂക്ഷ്മത മെല്ലെയെടുത്തു കയ്യി-
 ലതുപൊഴുതു ചൊല്ലിയസുരാചാര്യൻ
 ചതികളിതുവീര! ഗ്രഹിച്ചീടേണം
 മതി മതി കൊടുക്കേണ്ട വാഞ്ചിതത്തെ
 മൂന്നടി മണ്ണിന്നിവൻ കെടുത്തിടുകിൽ
 മൂന്നുലോകവുമിന്നു നശിച്ചു നൂന്നും
 ഇന്ദിരാകാന്തനീതു വിപ്രനല്ല
 വന്നതിവിടെ നിന്നോടു മൂന്നു ലോകം
 പടുതപാഞ്ഞാശു കരത്തിലാക്കി-
 കൂടിപ്പമതിയിന്നു നൽകീടുവാൻ
 കഠിനമതിയായൊരു വിഷ്ണുവിന്നായ്
 കടിലത കൂടാതെ കൊടുത്തു സർവ്വം
 പടുസമേത! യെങ്ങിനെ ജീവിതമുണ്ടു?
 കടിലത കറഞ്ഞൊന്നുവേണം പാത്താൽ
 അനൃതമല്ലേ ദേഹത്തിനുള്ള മൂലം
 അരുതനൃതമെങ്കിലുമാപത്തിലും
 അറിവുവളന്നുള്ളൊരു മാനുവേന്ദ്ര!
 തരുണിജനം തന്നിലും നാമത്തിലും
 മരണമേ തന്നിലും പൃത്തിയ്ക്കായും
 ധരണിസുരഗോകുളം രക്ഷയ്ക്കായും
 കൽ കളവുരച്ചീടിൽ നിന്ദുമല്ല
 ഇതി വചനം കേട്ടു മുറിവരന്റെ
 മതിഗുണമരീടം മരോബലിയും
 ധൃതിയിലുറപ്പിച്ചിതു ചൊല്ലി പിന്നെ
 മതികരുതി മാപതിപാങ്ങേളം.

വൃത്തം—മരി.

‘ചങ്ങല്ലാവരെൻ’ എന്നു പദം.

ഭാഗ്യവശോത്രതിലക ഗുരോ!
 ഭാഗ്യമന്ദോ ഭാഗ്യമോന്താൽ
 ഭോഗമശേഷം ഭുജിതം മന്ദം—
 ഭാഗ്യവാന്മാരാം നൃപരം
 ഭൂതിസുഖദാപുത്രാദിയൊക്കയും
 ഭുവിചമുഖദം ദിവിച മുഖദം
 ഇതി ച സർവ്വം വിജ്ഞാണസാ—ഭാഗ്യവ-
 നാരായണനാകണകിലിവൻ
 നാരദാവം വിട്ട ചേരാം
 നാരദവടിഞ്ഞൊക്കുന്നാളും നടക്കുമോ
 കിമിഹ ശരീരൈർമ്മലഘടഭൈര-
 തന്നരകദൈഃ ക്ഷണവിചലിതൈഃ—ഭാഗ്യവ-
 പണ്ട ദധീചിയും തന്റെ ദേഹം
 അണ്ടർകോനായിക്കൊടുത്തു
 കൊണ്ടാടിയിന്നു ലോകത്തിലൊക്കെയും
 ധവളിതമായി കളർമ്മതിപാലെ
 ശ്രവണസുഖദം കിമ ശ്രുതമന്ദം—ഭാഗ്യവ-
 ഞ്ഞാൽ നരകമധികമിന്നു
 വിപ്രപ്രലോഭനം തന്നെ
 ശാസ്ത്രമോത്തും പാർത്ഥിവുള്ള ഞാൻ
 ദൃഢവദിഹ ന ധാത്രിസ്മരണാട
 വാത്കളെ യഥാകലയേ കഥം?—ഭാഗ്യവ-
 ഭൂനടി മണ്ണു തരുന്നേനരം

ഇന്നൊരു സംശയമില്ല
 എന്നു പറഞ്ഞു മഹാബലിയും തദാ
 അഖിലവൃന്ദൻ പരമാത്മാവി ച
 വിരവൊടു ചേർത്തു വടിവൊടു നിന്നു—ഭാഗ്യവ—
 ഉന്നതകീർത്തിയാം വൈശേഷനി
 സന്ദേശം കൂടാതെ ധീരൻ
 മൂന്നടിമണ്ണമുകൾപ്പുറമായി
 ഉടനത വാങ്ങി ഉടലുടനമോ തുടർന്നു വളന്നു—
 (ഭാഗ്യവ—

ഗുരുവർണ്ണന കണ്ടു കോവ—
 മുതലാമാത്ര വളന്നു
 പരിചൊടു ശാപവും നൽകി മുനിവർണ്ണ
 അഖിലസമ്പദ്യലനമന്യ തേ
 അമ്മയെ യോഗമോ ഗുരുവിനിന്ദനം—
 ഭാഗ്യവശോക്രതിലക ഗുരോ
 ഭാഗ്യമമോ ഭാഗ്യമോത്താൽ.

പുത്തം—മപ്പ.

‘കമ്മിയടി’—പാലം

വിസ്താപലിയനുകൾ തദാ
 അനന്തമെന്നിയേ തന്റെ വൃതം
 സന്ധിപ്പനായശ്ചപാത്രത്തോടും
 കാന്തന്റെ ചാരത്തു ചെന്നു വേഗാൽ
 സന്തോഷത്തോടുതൻ മാണസിയും
 കാന്താഗ്രഹീതകമണ്ഡലത്തെ

ഹേത ഗുഹിച്ചുടൻ ചെന്നതമൊക്കെൻ
 ചാത്തതിൽ കാലുകഴകിത്തദാ
 കാന്തയാടം രാജാ പാദതീർത്ഥം
 എന്തേനോ! മുദംനി ചേർത്തു ധീരൻ
 വെണ്ണുകെന്നൊരു സ്വംസാരതാപത്തെ
 അന്തരംകൂടാതെയങ്ങു തീർത്തു
 ചാരുവാം വാമനരൂപമപ്പോ-
 ത്തിരേഴലോകം വിരഞ്ഞുവിന്നു
 മൂന്നടിയിങ്ങുനിടവാണോര-
 മോടിയാക്കിതു ചേരിവിതെ
 പിന്നെയുയർന്നിതു പാദം മെല്ലെ
 ബ്രഹ്മലോകത്താളം ചല്ലാമിയം
 ഇന്ദ്രിമാകാന്തപദാബ്ജത്തെക്കണ്ടുട-
 നന്നതകൾ കലർന്നുനരം
 തൻ കരണധൂപീഭുകൊണ്ടു
 പാരാതദിഷേകം ചെയ്തു പിന്നെ
 ധൂൗരൻ തുളസീദളങ്ങൾ കൊണ്ടുചിമു
 വന്ദനംചെയ്തു പുകഴ്ത്തി വാണു
 അന്നോരമിന്ദ്രാദിദേവന്മാരും
 നന്ദനോദ്യാനസുമങ്ങൾകൊണ്ടു
 നന്ദികലർന്നുടനാരാധനംചെയ്തു
 വന്നാത്മദാരികളും വാഴ്ത്തി നിന്നു
 ഇന്ദ്രാണിയായുരുന്ന പിന്നെ
 വൈഭവാചാരിയോടു ചൊല്ലി ദേവൻ
 താത്ത്വികന്മാരോടായി വിശെങ്ങുടോ

വൈരോചന! വീണ്ടുകൊണ്ടിടേണ്ട?
 ഇങ്ങിനെ ദേവന്റെ വാക്കു കേട്ടു
 തിങ്ങിനാ മോദന മാഞ്ചലിയും
 മംഗലമുത്തേ! ജഗന്നാഥ! ഗോവിന്ദ!
 ഏന്നുടെ മുൾനി ചേക്കു പാദം
 ഇന്ദുമുഖമു മഹാബലിയും
 സത്യചിദാത്മനി സത്യവാദി
 മത്ത്യവുമത്സ്യപുത്രാദി സമസ്തവു-
 മപ്പണം ചെയ്തു ചിളങ്ങി തദാ
 ഭക്തന്റെ ഭക്തിവിശേഷം കണ്ടു
 മുക്കിപ്പുറമായ നാരായണൻ
 ഉൾത്തളിരിൽ ഉപയുണ്ടതികാരുണ്യാൽ
 ഭക്തനോടേവമുള്ളി ദേവൻ
 വൈരോചന! ഭവാൻ ചേദിശ്ശേഖര
 വൈരം വെടിഞ്ഞു സുന്ദരനോടു
 ഭൂതലംവിട്ടു സുതലത്തിൽ വാഴ്ന്നാൻ
 മാലോകമൊക്കെപ്പകർത്തു നിന്നെ
 ഏവമുള്ളി മുക്കുൻ താരം
 പാവനമായൊരു പാദാബ്ജത്തെ
 മാഞ്ചലിമുൾനി ചേർത്തിതു ദേവനും
 ഗോവിന്ദവാഞ്ചിതമാക്കറിയാം?
 വൈരോചനിയും സുതലം പൂക്കു
 സ്വർഗ്ഗാധികസൗഖ്യസമ്പൽപ്രദം
 നാരായണപദം ധ്യാനിച്ചു സർവ്വദാ
 ആചര്യതാമകം വാണു ധീരൻ

മത്സ്യരൂപങ്ങളിലോത്താലിലു
 ഇത്രിലോകത്തിലൊടത്തും പോൽ
 പാർഥിവാരണമോ വൈരോചാരിയ്ക്കോത്ത
 പാർഥിവനാരുള്ള പാത്തിടമ്പോൾ?
 ഇന്നും പുകഴ്ത്തു ലോകങ്ങളിൽ
 ധന്യൻ മഹാബലിതന്റെ ഗുണം
 ഇനിരോകാന്തൻ കൊടുത്തു മഹാബലി-
 യ്ക്കെന്നും നശിക്കാത്ത സമ്പത്തുകൾ
 ഇന്ദ്രനാഥ് ലോകത്രയപുരമകി-
 തന്നുടെ മാതൃവൃന്ദനം തീർത്തു
 മന്നിടത്തിൽ പരിശുദ്ധയാം കീർത്തിയെ
 നന്നാജ്ഞത്തിഗ്രമിച്ച ലോകം
 ഇന്നിപ്പഥകൾ പരിസ്തനോഷ്ഠ
 മന്നിലും വിണ്ണിലും സൗഖ്യമുണ്ടാം
 പാടിക്കളിച്ചിടീൽ കോടകാർവണ്ണനും
 കൂടെക്കളിച്ചുഴൽ തീർത്തിടമ്പോൽ.

കുമാലവൃത്തം

പ്രിട്ടുത്തം

കൈകൊട്ടിക്കുളപ്പാട്ട്

മധരമോടി ഏ.പ.പാലം

മരിച്ചതിനാൽ പാട്ടുവാൻ പാടവം ചേ.
ന്നുളവാമെന്ന് തന്നെ ചരികരികിൽ
ദുരിതചരം നീങ്ങുവാൻ നല്ലതായ്.
ജ്ഞാന കഥയെസ്സാദോടും ചൊല്ലേണം നീ
പാമധുനാ പാലും പഴവും നൽകാം
ഗുരുക്കൾക്കും പുണ്യ ഭൂമിപ്പുകാർക്കും
അതിചതുരൻ കോളകല്ലുട -
മതിനടയ്ക്കു നായകൻ ചാതുരീലൻ
ഇതി സത്യം ചൊന്നതുകേട്ടുനോരും
മതികലരും തന്നെയും ചൊൽക്കൂടങ്ങി.
അഖിലജഗന്നായകൻ ഭക്തനാകും -
ജ്ഞാനമഖിലം നീക്കുന്ന കാതണ്ഡാജ്ഞി
കുമാലഭജലോചനൻ വാസുദേവൻ
കുമാലമകൾത്തന്നുടെ ജീവനാഥൻ
കുലിത്തരം കംസനാശകാരി ദേവൻ
വലരിപുസംസ്കൃതവാദിപിൻ

'ഉലകുഖിലം തിങ്ങും സൽകീർത്തിയോടും'
 കലിശമാൻ ദാമകതന്നിൽ പണ്ടു
 മധുരമൊഴിമാറാകും ഭാഷ്യമാരു -
 മധികഗുണം ചേർന്നു സചിവന്മാരും
 അവധിവെടിഞ്ഞുള്ള തനയന്മാരും -
 യവികലമോദന വസിക്കുംകാലം
 ക്ഷിതിയിലൊരു ഭൂസുരൻ വാണിരുന്നാൻ
 ഗതകലുഷനാദേഹം തത്പരന്മാറി
 ധരണിയിതിലിന്നും കചേലനെന്നു
 പറയുവതിന്നിദ്ദമിസ്മരണത്തന്നെ
 പരമപദമോർത്തു വസിക്കയല്ലാ -
 തൊരു വിനയപൂർവ്വതമപിവേദിപ്പാ
 ഗുരുഗുണമാനുള്ളൊരു വല്ലഭയും
 തരുണതചരാത്ത തനയന്മാരും
 ഹരിചാണകേതനായിടുമെന്ദ്ര -
 സുരവരനെന്നൊലുമെല്ലാശ്ലോകം
 പരമഗതിക്കുള്ളൊരു മാർഗ്ഗം മാത്രം
 കരളിലവൻ ചിന്തിച്ചു വാണുകൊള്ളും
 ഒരുതവണയ്ക്കുകിലും രക്ഷിപ്പാനും -
 ജ്ജിരി നിജഗേഹത്തിങ്കലുണ്ടായിടാ
 അനവരതം ഭിക്ഷയെ വാങ്ങിവന്നു
 വാജമിഴിയാകും തൽപ്രേയസീതൻ
 തനയരെയും തന്നുടെ കാന്തനെയും
 മാനമഴിഞ്ഞൊരവും ചോരറിവന്മാരും

വൃത്തം ൨.

കുടുംബികുടുംബി എന്നു പറയ.

കല്യാണശീലതാം തപേല്ലോ പല്ലവാംഗി
 വല്ലാത്ത ദാരിദ്ര്യത്താൽ ദൈവമാന്തം
 മെല്ലെത്തൻ വല്ലഭന്റെ ചാരത്തു ചെന്നൊരിക്കൽ
 ചൊല്ലിനാളപ്രകാരമല്ലോടും
 അല്ല മൽകാണു തവ ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചൊട്ടു -
 മില്ല വിചാരമെന്നൊന്നുതെന്തേ?
 ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നതൊന്നും
 തീരേ ധരിച്ചിട്ടേയില്ലെന്നെന്നോ?
 കുട്ടികളിതുകാലം പട്ടിണി കിടന്നുയോ
 നട്ടംതിരിഞ്ഞീടുന്നു കഷ്ടം കഷ്ടം!
 കല്ലിലും കുറിപോയുള്ള തവദാസ്സേ -
 നെല്ലായമെല്ലായ്ക്കോഴം ചൊല്ലുമല്ലോ
 എല്ലാപോരും വോൻ മെന്തിയാൽ സ്മൃം ധരി.
 ചുല്ലയോ വസിപ്പതിതെന്തു ചിത്രം
 തെല്ലൊന്നു ചിന്തിച്ചാലും ഞങ്ങൾക്കുവോനേക -
 നല്ലതെ ഗതി പാരിലാകുന്നു?
 കാലക്ഷേപത്തെച്ചെന്തുതെങ്ങിനെയെന്നതൊരു
 കാലവുമോത്തീടാത്തതാൽ കൗതുകമോ
 കഷ്ടമിപ്പോ മേഞ്ഞിട്ടെട്ടായി വത്സരമി -
 തൊട്ടുനാൾ കഴിഞ്ഞീടിൽ വിഴമല്ലോ
 ഇല്ലിനിന്നുടഞ്ഞൊരിക്കിറത്തുണിയൊഴിഞ്ഞോ -
 നല്ലലിതാരോടയ്യോ ചൊല്ലീടുന്നു?
 ഇന്നു ഞാൻ പലേടത്തും ചെന്നൊരു യാചിച്ചിട്ടും

തന്നതില്ലാകുമെന്നിങ്ങോട്ടുമെന്നും
 ചോറു ചോരെന്നു ചൊല്ലി രോദനംചെയ്യും ബാല-
 ന്മാരുടെ മുഖമയ്യോ നോക്കിക്കൂടാ
 അങ്ങേ മറത്തിലുള്ള ബാലകന്മാരെല്ലാരുമും
 ഭംഗികലന്നീടുന്ന ഭൂമിനൊമ്പരം
 അംഗങ്ങൾതോറും ധരിച്ചിങ്ങോട്ടു വന്നീടുമ്പാൾ
 മങ്ങുന്ന മക്കളുടെ വകിത്രമേററം
 കൈയുമുപേക്ഷിച്ചു വാണീടാമെല്ലായ്ക്കാഴ്ച-
 മുറക്കേണിക്കളൊന്നു ചിന്തിക്കേണം
 വെണ്ണല്ലെ ഫന്ത തൊറിങ്ങുണുവാറില്ലെന്നാലീ-
 യുണ്ണികളെപ്പലത്താനെന്തു ചെയ്യും?
 ദ്വാരകതന്നിൽ സ്വൈരം വാണീടും മുകിൽവണ്ണൻ
 കാരുണ്യംബധി കൃഷ്ണൻ വാസുദേവൻ
 നല്ലൊരു ചങ്ങാതിയാണല്ലോ ഭവാനു മനം
 വല്ലതുമങ്ങു ചെന്നാൽ കിട്ടില്ലെന്നോ
 ഏവം കഡുംബിനിതൻ ഭാഷിതം കേട്ടു പൃഥ്വി-
 ദേവനുമിപ്രകാരം മനം ചൊന്നാൻ.

വൃത്തം—മ്പ.

അതുനേരമെന്നൊന്നുവേണ്ട

ചാരുശീലേ മമ ജാതേ ഗിരിതു നീ കേൾക്ക മന-
 താരിലൊരു ലേശംപോലും വൃസാനു വേണ്ട
 പ്രാജ്ഞമായുള്ള കർമ്മം തീരില്ല ഉജിച്ച്റീടാതെ
 സാരമല്ലിപ്പുംസാരവും ധരിച്ചുകൊൾക
 പാരിടത്തിൽ സൗഖ്യമാൻ പാത്തിടുന്ന ധനികനും

ദോരിദ്രമുള്ളവൻ താനും മരിച്ചുപോകും
 വെള്ളത്തിലെപ്പോളപോലെയുള്ളതാണിശ്ശരീരമെ -
 ന്നുള്ളിലോകിതമന്താനികളറിയുന്നില്ലാ
 ദേഹം ഞാനാണെന്നു ഭാവിച്ചാമെന്നു മനുഷ്യരെല്ലാം
 മോഹാസന്മാരായിത്തീർന്നു നശിച്ചിടുന്നു
 ലോകനാഥൻ സ്പന്തിനും മേന്മയുതൻ വാസുദേവൻ
 പാകംപോലെതെല്ലാമേയും പരിപാലിയ്ക്കും
 എന്നിവണ്ണമെല്ലാശ്ലോകം വിണ്ണയിച്ചു വാണിടനോ -
 കെന്നുമൊരു ദുഃഖമുള്ളിലുദിതയ്ക്കിയില്ലാ
 പൗരജനംകൊണ്ടൊരു കാഴ്ച സാമ്യമാകില്ലെന്നുള്ളതും
 പാലിലുള്ള സൂരികൾതൻ മതമാകുന്നു
 എന്നതുകൊണ്ടൊന്നിനും നാമാളാകയില്ലെന്നറിയൂ
 നന്ദജനനെന്നാൻ വിത്വം ജ്ഞിയ്ക്കു നല്ല
 ഈശസേവകൊണ്ടെല്ലാക്കും ശ്ലേഷമെല്ലാമകന്നിടും
 ലേശംപോലുമതിന്നില്ലാ വിവാദമോത്താൽ
 കല്യാണാധികേതാമഹം കഞ്ചനോത്രൻതന്നെക്കാലമാൻ
 കല്യേ പാരം കൊതി പൂണ്ടു വസിച്ചിടുന്നേൻ
 നാളികേളനായനേ നീരുമിന്നു ചൊന്നമൂലം
 നാളെത്തന്നെയതിന്നായി ഗമിയ്ക്കുന്നേൻ ഞാൻ
 വല്ലതുമവിടെക്കാഴ്ചവെച്ചിടേണമതിനൊന്നും
 മില്ലാത്തയാൽ കുണ്ഠിതമുണ്ടധികമുള്ളിൽ
 വല്ലതേൻ ചൊല്ലിവണ്ണം മല്ലാക്കി ശ്രവിച്ചുവോരും
 വല്ലതും ഞാനുണ്ടാക്കുമെന്നടൊ ചൊന്നാൻ

വൃത്തം—ര.

മാഹാത്മ്യം പിതാർ ഏതാചാലേ.

വിരൊന്നാൾ കാലത്തെങ്ങീറ്റു ചുചേലൻ
 മിറത്തിറങ്ങാൻ തുറന്നിത്തൊരു നേരം
 നന്ദതന്മയൻ കാഴ്ചയതായി
 തന്നീടാം നല്ലൊരു സാധനമിപ്പോൾ
 എന്നു പറഞ്ഞൊരു കീറത്തുണിയിൽ
 വന്നായിക്കെട്ടിയവിലവളല്ലം
 കാന്തന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു വരുക്കെ
 പുനേൻനേർവാണി പാഞ്ഞിതു വിണ്ടും
 ഇപ്പോൾ കടം വാങ്ങിക്കത്തിയതായു -
 ജില്ലമവിലാണിതെന്നറിയേണം
 ഒന്നുമില്ലാത്തൊരു നാമിതു നൽകിൽ
 നന്ദതന്മയൻ മോദമുദിക്കും
 മല്ലാരി സച്ചിദാനന്ദശാസ്തരിനാണെ -
 നെല്ലാക്കൊഴും വോൻ ചൊല്ലുവതില്ലേ?
 ഭൂമിസമൻ താനാമെന്നതു നേരം
 സീമ വെടിഞ്ഞുള്ള മോദമിയന്നു
 വല്ലഭനോടു യാത്ര പറഞ്ഞു
 മല്ലാരി നാമങ്ങളേറേയുമച്ച
 കല്യാണരൂപിയെക്കാണുവതിന്നാ -
 യല്ലാസത്താടം നടന്നു തുടങ്ങി.

പുത്തം—

മാറ്റം ഭൂതകളെ എന്ന പറയെ.

ദാഹകയിൽ കൃഷ്ണൻ വാഴുന്ന ഗേഹത്തിൽ
 ചാഞ്ഞു ഭൂസാൻ ചെന്ന നോം
 ഭാമയും തുഗ്ഗിമിണിതാനുമായ് ഗോവിന്ദൻ
 സാമോദം വാഴുകയായിരുന്നു
 കാരോ വിനോദം പറഞ്ഞു കസിപ്പുന്ന
 നോം കുചലപുത്തം ഭേവൻ
 പെട്ടെന്നുനോന്നു വിപ്രന്റെ ചാഞ്ഞു
 വിഷുവേഗാർ കത്തിച്ചൊടിച്ചെന്നു
 പുകൾ വാണീടും മാറ്റാടണച്ചൊഴു
 ഭൂമിസാൻതന്നെപ്പുകി ഭേവൻ
 കണ്ടാലാജ്ഞം തദേവയും മേനിയും
 കണ്ടുപുളകൾ വിസ്മയിച്ചു
 എന്തെന്നൊരാൾക്കുമില്ലാണിതു പാത്താലും
 ചെന്നതാമരക്കുൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭേവൻ
 എങ്ങനോ വന്നൊരു കസിതവിപ്രനേ-
 യിങ്ങിനെ ചെയ്യവാനൊരു ബന്ധം?
 വാമാംഗിയായുള്ള തുഗ്ഗിമിണിതന്നെയും
 ഭാമയെത്തന്നെയുചിപ്രകാരം
 പ്രേമത്തോടും കൃഷ്ണൻ പുകകീട്ടുണ്ടാകയി-
 ല്ലീഹീഭേവന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ
 കാരോ ജനങ്ങളെല്ലാം കുമിഴുന്തോൾ
 കാരുണ്യസ്വരൂപൻ കുമകാലൻ
 വിപ്രന്റെ പാദം കഴുകിച്ചു തത്തിത്തം

ക്കിപ്രം ശിരസ്സിൽ ധരിച്ചു കൊണ്ടാൻ
 സാമോദം മഞ്ചത്തിൽ വാഴിപ്പിച്ചു ബല-
 രാമനായനു വരുത്തിപ്പിച്ചു
 കല്യാണം വന്നതു പോലെ മകിൽവണ്ണൻ
 സോല്ലാസം തട്ടിനാം കൊണ്ടാടിനാൻ.

പൃത്തം—ന

പാമരക്കുട്ടൻ എന്നുപോലെ,

സപ്രമോദം ശ്രീവാസുദേവൻതാൻ
 വിപ്രനാടോരോന്നോതിനാൻ
 ഒന്നിച്ചു ഗുരുമന്ദിരത്തിൽ നാം
 നന്ദിച്ചു വാണതൊക്കെയും
 ഇപ്പോഴുമുള്ളിലോർമ്മയില്ലെയി-
 ഞിപ്പോളെന്നപോൽ തോന്നുന്നു
 ദേശികൻതന്റെ ഭാര്യ ചൊൽകയാൽ
 ക്ലേശംകൂടാതെ നാമെല്ലാം
 കണ്ടുകുമുള്ള കാട്ടിൽ പോയുഴ
 കൊണ്ടു പാമര തളിനാമോ
 ഇന്ധനംകൊണ്ടു പോന്നതുള്ളത്തിൽ
 സന്തതം നിരൂപിപ്പും ഞാൻ
 ആട്ടെ ഭാര്യയും നന്ദനാമാരും
 വാട്ടം കൂടാതെ വാഴുന്നോ?
 വല്ലതും മേ നൽകുവാൻ തവ
 വല്ലഭ നൽകിയില്ലയോ
 ക്ഷത്തുണ്ടോനമെറിയു വല്ലതു-

ചിത്തിരി വോൻ പൽകേണം
 കക്കുത്തിലുള്ളതൊന്നു വക -
 ജാക്കൻ ചൊല്ലിയെടുത്തുടൻ
 പന്നായിട്ടൊരു മുപ്പിയെപ്പുഡ
 യെന്നതുപോലെ ഭേക്കിച്ചാൻ
 പിന്നെയും തിന്നാവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോ
 ഉദിവിരയാകും തഗ്ഗിനി
 പോകുമെന്നു മറക്കുതൊന്ന
 ഗീത ചൊല്ലിത്തടുത്തിരു
 പിന്നെ ഭൂദോൻ തന്നെയുണ്ണിപ്പി
 ചൊന്നിച്ചങ്ങു കിടന്നിതു
 ഭൂസമാഗ്രഹെ പിറന്നാൾ മുദാ
 വാസുദേവൻ ജനാട്ടനൻ
 സല്ലാപങ്ങളെയാറമില്ലാതെ
 ചൊല്ലി യാത്രയയച്ചിതു

വൃത്തം ൭
 കാന്തി.

ധീരനാകും ഭൂസമാഗ്രഹൻ ചോരകയെ വിട്ടു
 പാമാതെന്തൻ ശോഭത്തേക്കു പോകും നേരത്തിങ്കൽ
 അങ്ങു ചെന്നാൽ പത്തിയുളളോമാവലാധിയോത്തു
 തിങ്ങീടുന്ന ശോകത്തോടുമീവിധം വിവാച്ചാൻ
 ചോറു കിട്ടാഞ്ഞാടൽ തേടും വാങ്ങാനാരോടും
 വീരജ്ജോക്കിയാകും വല്ലഭാതാവിപ്പോൾ
 വാങ്ങുന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വേണ്ടതെല്ലാം വാങ്ങി

ചെന്നിടം ഞാനങ്ങനോത്തു മോദമാൻ വാഴും
 കയ്യിലൊന്നുമില്ലാതെകണ്ടു ചെന്നാൽ ഹാ ഞാൻ
 മയ്യിൽമിഴി തന്നോടെത്തു ചൊല്ലിടുന്നു പാത്താൽ
 ആധിയെല്ലാം നിക്ഷിടുന്ന ദിവാബാസ്യ ദേവൻ
 മധവവിങ്ങൊന്നും നാൽക്കീടായ്ക്കുതിരുന്നെന്താൽ
 ഇങ്ങിനെയുദാതാപത്തോടമോമോന്നെല്ലാമോത്തു
 മങ്ങിവാ വദോത്തോടം ചെന്നിടുന്ന നേരം
 കോട്ടയും നാൽഗോപുരവും മാളികയും പിന്നെ
 കോട്ടമറ്റതായിട്ടുണ്ടു ജോജനശാലയും
 ശോഭചേർന്ന മറുമോമോന്നെല്ലാമെഴു കണ്ടു
 ശോഭനാംഗിയാകുമൊരു നാമിയേയും കണ്ടു
 ഏതാണിപ്രദേശമിവരേതാണെന്നീവണ്ണം
 ചേതസ്സിൽ ശങ്കിയോടം വിപ്രൻ നിന്നിടമ്പോൾ
 അപ്പു ചോറിന്നെങ്ങൾക്കെല്ലാം കമ്മി നിറയോളം
 മിഴുപോലെ കിട്ടിയെന്നു ചൊല്ലി പുത്രരെല്ലാം
 മോടിയോടമോടിവന്ന കൂടിയവിടത്തിൽ
 തേടിനാൻ കചേലനാപ്പോളത്തുമധികം
 എന്നുടയ പതിയാണിതെന്നുടയ സുതന്മാ-
 മെന്നുടയ ഗേഹമാണിതെന്നുടനറിഞ്ഞു
 പുത്രരോടം പരിയോടമൊന്നിച്ചു ഭൂദേവൻ
 മത്താൻ ഭവനത്തിന്റെയുള്ളിലാറ്റു ചെന്നു
 സാരസവിലോചനയാം വല്ലഭേ നാക്കി
 സുവിവർത്തൻ ഭൂസുഹൃത്തൻ ചോദ്യംചെയ്തോനോവം

പുത്തം ച.

ചി.

സാധികളെല്ലാക്കൊത്തു നിത്യം
 മൂല്യനിധിയിൽ സദാ
 എങ്ങിനെയൊന്നിടത്തൊക്കെയും
 മിങ്ങിപ്പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയോ
 വല്ലഭ! ഞാനതിന്നിപ്പോൾ
 മല്ലാതിന്നുടെ കാരുണ്യം താൻ
 ഇന്നലെ രാത്രിയിലിങ്ങൊരു സുന്ദരി
 മിന്നൽപോലെ വന്നതായിക്കണ്ടേൻ
 സുന്ദരിയാവളൊരാൾ
 നിന്നോടു സംവാദമെന്നു ചെയ്തു
 ഉള്ളതുപോലെപ്പോൾ നീ സാമ്പ്രതം
 ഉള്ളതിൽ കൈതുകൊട്ടല്ല മേ
 സുന്ദരിയാവളൊന്നെല്ലം
 തൊന്നുമെൻ കാന്ത ധരിച്ചിലേ ഞാൻ
 ഏന്നോടപ്പുറം ചൊന്നതുമില്ലൊന്നും
 മിന്നൽപോലാശു മറഞ്ഞുകൊണ്ടാൾ
 ഏന്നാലിങ്ങുവെട്ടം ദേവദേവൻ
 ചൊന്നതുകാരണമിദിരാതാൻ
 വന്നതാണെന്നു ഞാൻ നന്നായ്ക്കരുതെന്നേൻ
 നന്മൊഴിപ്പിച്ചു മറിച്ചായിടാ
 ഇതൊ വരാത്തവർ മാധവനെ
 ഹൃത്താരിൽ വെച്ചിട്ടു ഭക്തിയോടും
 പേരും വണങ്ങിത്തൻ നാമങ്ങൾ കീർത്തിച്ചു

വസ്ത്രത്തിലാണുമാൻ വാണു
 പാരിതിലെങ്ങും പ്രസിദ്ധിപ്പെട്ടു.
 കോളികളുറ്റമാവുപേരും
 അച്ചടിക്കാലതൻ ഭാഗ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചോ-
 മപ്പൊഴെയൊന്നും മാറ്റാജർത്താൻ
 ചൊല്ലുകകാരണമിപ്രകാരം-
 മുല്ലാസംകൈകൊണ്ടു തത്തതാനും
 നല്ല കച്ചേലചരിതം ക്ഷണംകൊണ്ടു
 ചൊല്ലിപ്പുറസം പാണുപോയാൾ.

ഇന്നേ മാർക്കുതിന്നു മുമ്പേ: നവനി
 തത്തനിയെന്നു ചൊല്ലി-

ഒന്നൊന്നാവാ ചൊല്ലിച്ചുവളവിളൊതു
 അങ്ങനെയൊന്നാവാ

മനം ചെന്നിട്ടു മാധാക വകയെക്കൊട്ടി
 കയ്യെച്ചിതുതിന്നേ

നെന്നൊതിട്ടു നന്നാക്കുന്നിന്നു കനിവു
 കൈകൊണ്ടു നന്നാ

നന്നാക്കുന്നിന്നു

നന്നാക്കുന്നിന്നു

നന്നാക്കുന്നിന്നു

കല്യാണ സൗഗന്ധികം.

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കല്യാണി! വാ വാ കിളിക്കിടാവേ!
കല്യാണസൗഗന്ധികത്തെ ചൊൽവാൻ
പല്ലാത സാധനമല്ലോ ബാലേ!
എങ്കിലോ കേഴുമ്പോൾ മകരാനേ!
എങ്കൽനിന്നത്ര കഥാമൃതങ്ങൾ
ധർമ്മൻ ഭീമൻ പരമൻ പാതമൻ
ധാർമികനായ സാരദേവനും
നന്നൊഴിയാളായ പാഞ്ചാലിയും
പന്ന വരവാൻ വാങ്ങിത്തോറും
തീർത്ഥങ്ങളാടി നടക്കുകാലം
പാതമനോരമനും പൂണ്ടുകൊണ്ടു
ഗന്ധമാദിപാദിതന്റെ താഴെ
ചന്തത്തിലങ്ങു നടക്കുകാലം
ഗന്ധവാഹന്റെ പാമിമളത്തെ
ബന്ധംകൂടാതെയറിഞ്ഞു മെല്ലെ
ബന്ധുരാംഗിയാകാ യാമനസേവി
ഗന്ധവാഹനമുണ്ടോടും ചൊന്നാൻ
എത്രയും പല്ലാത സൗമ്യത്തെ
തത്ര വരുന്നതു വരത്തു കാണുക
ഇത്ര പാപ്പും ഞാൻനിന്നിളെ

ഇത്തരമുള്ളൊരു ചാരുഗന്ധം
 ഉത്തരദിക്കിൽനിന്നിപ്രകാരം
 ഉത്തമമാകും പരിമളത്തെ
 സതപരിഷ്കൃതവരണം നാഥ!
 സംശയമില്ലെന്നരികു നാഥാ!
 ദിവ്യമായുള്ള കസുമത്തിന്റെ
 ദിവ്യസൗരഭ്യമിതെന്നു തോന്നും
 അങ്ങിനെയുള്ളൊരു പുഷ്പമിപ്പോൾ
 എങ്ങാനുമുണ്ടെന്നവസ്ഥ വന്നു
 ഇങ്ങതു കൊണ്ടുപരമാനുള്ള
 സംഗതിയുണ്ടാമോ ജീവാനാഥാ!
 ഏറ്റമുണ്ടാഗ്രഹമെന്നെനാസിൽ
 എന്നുടെ വല്ലഭേ! ചിന്തിച്ചാലും
 വായു വരുന്ന വഴിയും നോക്കി
 വായുതായ! നീ പോകവേണം
 വല്ലഭമെങ്കിലും ചെന്നുപോരാൻ
 നല്ലൊരുപായം നിറക്കുണ്ടല്ലോ
 എന്നെപ്പറ്റുണ്ടു നിറക്കുന്നാകിൽ
 എന്നുടെ മോഹം നീ സാധിപ്പിപ്പിന്നും
 മററാരുമോത്താലെഴുതല്ലല്ലോ
 മാരുതപുത്രൻ ദവാപുത്രനെ
 ദുഷ്ടാഹമുദാരം തുടങ്ങിപ്പറ
 ദുസ്സപദാവമുള്ള നാരിമാരിൽ
 വൈരസ്വമുണ്ടാം പുരുഷന്മാർക്കു
 വൈരമുണ്ടാകാതെ ചോദ്യം ചെയ്താൽ

കണ്ടതും കേട്ടതുമാഗ്രഹിച്ചു
 കൊണ്ടുചരികെന്നു നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ
 കാഞ്ചകുറഞ്ഞു പോകത്രയല്ല
 കണ്ടാലൊന്നുമായ് തീർത്തല്ലോ
 കണ്ടു തിരക്കുന്ന കാമിനിയെ
 കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട പുരുഷന്റെ
 ഭോഷതപോത്താൽ പരിഹസിക്കും
 കണ്ടവർ കേട്ടവരല്ലാമിപ്പോൾ
 കാഴ്ച പണച്ചമിടുന്നിടത്തു
 കാമിനിമാരിൽ കണവനാർ
 ആശയില്ലാതെ ഭവിയ്ക്കും മേലിൽ
 നല്ലതല്ലാതെ വെക്കുമില്ല
 കള്ളപ്പൊന്നാറിന്റെ വേഷം കണ്ടി-
 ടുള്ളത്തിൽ മോഹിച്ചു ജാപകിയെ
 കട്ടുകൊണ്ടാശു തിരിച്ചാനപ്പോൾ
 കശുലനായൊരു രാവണന്തൻ
 എന്നതുപോലെ തമ്മണിമാർ
 ഏറെ മോഹിച്ചാലൊന്നുമുണ്ടാം
 എന്നുള്ള മോഹം വിനാശമല്ലോ
 എന്നാലുചിപ്പോളിപ്പപ്പും തന്നിൽ
 കൗതുകം പാശെ നില്ക്കുവാമോ!
 കൗശലമുണ്ടെങ്കിൽ കൊണ്ടുപോണം
 എന്നുള്ള വാത്സകൾ കേട്ടുപോരും
 നന്നായ് പ്രസാദിച്ചു ഭീമനേരൻ
 കൊണ്ടുവരുവാൻ ഞാൻ വൈകിടാതെ

കൊണ്ടുവന്നിറമുള്ള കുല്യാണാംഗി!
 ഇരുപതു പാഞ്ഞു ഗവയെടുത്തു
 തത്രവിന്നാശു തിരിച്ചു ഭീമൻ
 ഗന്ധമാദനൻ മുക്കളിലേറി
 ഗന്ധവാഹാത്മജൻ സഞ്ചരിച്ചു
 കാടും മരങ്ങളും കല്ലും മുളയും
 കാട്ടിൽ മരങ്ങളും തല്ലിത്തല്ലി
 പാടേ തകർത്തു തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു
 പാമാതെ വേഗം നടക്കുമോം
 വൃദ്ധനായുള്ളൊരു വാമാതെ
 പലതിതനിലും കാണാത്തു
 പൊട്ടക്കരയ്ക്കു! ഹി മാഗ്ഗത്തിങ്കൽ
 മിണ്ടാതെയെത്തു ശയിച്ചിടുന്നു?
 ഹിത്തിക്കിടായെന്നു ഭീമസേനൻ
 ഹീത്താൻ വശമില്ലെന്നാണുറോയൻ
 വാലങ്ങു വീക്കെന്നു ഭീമസേനൻ
 ഹീത്താൻ വശമില്ലെന്നാണുറോയൻ
 മാഗ്ഗം തരികെന്നു ഭീമസേനൻ
 മാറിപ്പോയാലുമെന്നാണുറോയൻ
 വേടിക്കൂടാതെ പാഞ്ഞാൽ ഹിന്നെ
 താഡിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഭീമസേനൻ
 താഡിയ്ക്കുവേണ്ടു വീയന്റെ ദേഹം
 ചാടിക്കൂടാമെന്നാണുറോയൻ
 ശ്രീഹനുമാന്റെ കലത്തിലുള്ള

ദേഹത്തെ വെട്ടിക്കുറിപ്പിച്ച ഭീമൻ
 വാലും വഴിതന്നിൽ നിന്നു വീക്കി
 വൈകാതെ പോകുന്നു ശ്രീമന്മുഖൻ
 വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ വാലു തൊട്ടാൽ
 വാണശേഷമെന്നു ഭീമശാസൻ
 ഏന്മാരിളക്കുതിരുന്നു കൊൾക
 എന്നുടെ വാരിപ്പുറ്റാൽ വിടിച്ചുടാ
 എന്നതുകട്ടങ്ങിളക്കുവാൻ
 പരീക്ഷമാൻ ഗർഭമുണ്ടൊരു
 ജാതിക ചെന്നു പ്രസന്നമെപ്പൂ
 കന്നുവെളിച്ചമിളക്കിപ്പിരി
 എന്തൊരു വിദ്യയെന്നു ഭീമൻ
 കന്നുകുട്ടികളെപ്പിരിച്ചു.
 മെന്നാലും വാലങ്ങിളക്കിച്ചുടാ
 ആരെടാ! വിരുന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ
 പേരുമെപ്പൂ കവികുവേണൻ
 നിന്നടെയഗ്രജൻ ഞാൻ താമര
 എന്നുമെപ്പൂ വിരവിവാരട
 തന്നുടെ തുറം പ്രകാശിപ്പിച്ചു
 നിന്നു ഹാമാനഗ്രഭാഗേ
 ചൊല്ലൊണ്ടഭീമൻ ഹാമാനത്തൻ
 രൂക്ഷാക്കൽ വീണു പാതകരിച്ചു
 കയ്യും വിടിച്ചു കവിവിവാരട
 മെരുവണമു പുണന്നുകൊണ്ടു
 ശ്രീരാമമൃതപത്മമിളച്ചു

വീര! ധരിയ്ക്കു നീ ഭീമസേനാ!
 സൗഗന്ധികപുഷ്പം കൊണ്ടുവന്നു
 സൗഭാഗ്യമുള്ളൊരു പാഞ്ചാലിക്കു
 ചൂടുവാനാശു കൊടുത്താലും നീ
 വിത്തേശൻ തന്റെ കുളത്തിലുണ്ട്
 പത്തരമാറുള്ള സൗഗന്ധികം
 സതപതം ചെന്നു പറിച്ച്കൊണ്ടു
 ബലരോഷേണ ഗമിയ്ക്കു ഭീമ!
 ഏന്നുൾപെന്തൊരു പൂവ്വജനേ
 വന്ദനം ചെയ്തു ഗമിച്ചു ഭീമൻ
 വൈശ്രവണന്റെ കുളത്തിൽ ചെന്നു
 വൈകാതെ പുഷ്പമുക്കുന്നേരം
 ശ്രദ്ധനായുള്ളൊരു രാക്ഷസേന്ദ്രൻ
 ശ്രോധേന ചെന്നു തടുത്തുനേരം
 താമസംകൂടാതെ ഭീമസേനൻ
 താ.ധനംചെയ്തങ്ങു മണ്ടിപ്പിച്ചു
 പുഷ്പങ്ങളെല്ലാമുത്തുകൊണ്ടു
 കെല്ലോടെ വന്നിങ്ങു മോദത്തോടെ
 പാഞ്ചാലിദേവിയ്ക്കു ദാനംചെയ്തു
 വാഞ്ചരാനുരൂപമനോഹിരാമൻ
 ഭീമനെച്ചെന്നു പൂണൻകൊണ്ടു
 സൗഗന്ധികപുഷ്പം ചൂടി മെല്ലേ
 ഒന്നിച്ചു തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു
 മന്ദാസതതാടെ വാണാളല്ലോ
 മെല്ലേപ്പറന്നുപോയ് വൈക്കിളിയും
 ചൊല്ലാൻ പൂമ്പൊയ്ക്കു പുക്കുളേവം.

മത്സ്യഗന്ധിക

തിരുവാതിരപ്പാട്ട്.

കിളിമകളേ! വന്നാലുമെന്നരികിൽ
തെളിവൊടൊരു നല്ലത ചൊല്ലേണോട
ശുകവധുതാനെന്നു കേട്ടുനേരം
സുകവികളെ വന്ദിച്ച ചൊല്ലിടീനാൾ
ഉപരിചരണെന്നൊരു ഭൂപൻ പണ്ടു
വിവിരാഭുവി വേട്ടയാടീടുംകാലം
കമലമൊഴി കാന്തയെ പിന്തിച്ചപ്പോൾ
നൂപവരൻ ബീജസ്വലനമുണ്ടാ
യതു വിഫലമാക്കരുതെന്നൊരു
അധികബലമുള്ളൊരു പക്ഷികളിൽ
ഷിതിപതിതാനാങ്ങു കൊടുത്തയച്ചു
മതിമുഖിതൻ കളിൽ കൊടുപ്പതിന്നാൻ
അവനമതുകൊണ്ടു പോകുന്നേരം
അവരൊരു പക്ഷിപ്രവരൻ വന്നു
ഇരുവരുമാഞ്ഞാത്തുകലഹിച്ചപ്പോൾ
വിരവൊടൊരു വീണിനു കാളിന്ദിയിൽ
കമലഭവശാപത്താൽ മത്സ്യമായി
നമുനയതിൽ വാഴുന്നൊപ്പമസ്മി
അരാചരൻ ബീജം വിഴങ്ങിയപ്പോൾ
അതുചൊഴുതു ഗർവ്വമുണ്ടാക്കുന്നു

വലിയതടിയെന്നൊരു മന്ത്രിയെന്നെ
 മഹിതപതി മുക്കോൻ വലവിടിച്ചു
 വലയിലകപ്പെട്ട വിധിവിശത്താൽ
 അതുപൊഴുതേ മുക്കോൻ വിടിച്ചതിന്റെ
 ഉദമമതു കീറിയ നോരത്തിങ്കൽ
 മനുജശിശു രണ്ടിനെക്കൊണ്ടാണു
 മനുജവരൊക്കോണ്ടു കാഴ്ചവെച്ചു
 അവനിവതിയുണ്ണിയെത്താനെടുത്തു
 അവൻ കൊടുത്തിടിനാൻ കയ്യകയെ
 അവളെ വളത്തിടിനാൻ മോദത്തോടെ
 തരുണിമണിയെപ്പിന്നെ കാളിന്ദിയിൽ
 യമുന കടത്തിടുവാറാക്കി മുക്കോൻ
 അവളവിടെത്തോണി കടത്തും നാളിൽ
 പരമഗുണശീലൻ പരാശരൻ താൻ
 അരുണൻദിയ്യുമ്പോളൊരു ദിവസം
 യമുന കടന്നീടുവാറാത്ര വന്നു
 മുക്കെ വരുത്തിടേണം തോണിയിപ്പോൾ
 മറുകരയിൽ ചെന്നിട്ടു വേണമുക്കോൻ
 മുമ്പവചനമീവണ്ണം കേട്ടനോരം
 മുക്കെ വരുത്തിടിനാൾ തോണിയപ്പോൾ
 കരുകമൊഴെ മാമുനി തോണിയേറി
 തൊഴുതവളും തോണി കരേറിക്കൊണ്ടു
 വിറവിനൊടെ തോണി തുഴത്തുലഞ്ഞു
 കരയുഗളശോഭയും കാർക്കുന്തലും
 സ്തംഭയുഗളയുഗളവും തോളാളിയും

പാമതി കൈകളും മുമ്പും കണ്ടു
 മാമിളകിത്തിന്നു മുനിവരനും
 തരുണിമണിയെന്നൊപ്പണരണമേ
 ഇതു പാക യോഗ്യമോ മാമുവീര്യ!
 പാവതിനുമുണ്ടു പണി വിശേഷം
 പരിണയവും നാഥ! കഴിഞ്ഞതില്ല
 അടിയൊരാള കൈവത്താതിയല്ലോ
 കൊടിയതൊരു മത്സ്യത്തിൻ ഗന്ധമുണ്ടു്
 അടിയായുടെ മെയിലതു മസര്യം
 യമനായുടെ ഘോര നടുവിലല്ലോ
 അമരാതു വിട്ടാലൊഴുകും തോണി
 ഇരുളുകലപ്പോയിപ്പലനം ഘോരം
 ഇരുക്കരയുമുണ്ടു മഹാജനങ്ങൾ
 ഇഹ കഴിയുണ്ടാമെന്നു മാമുവീര്യം
 യമനായുടെ ഘോര നടുവിലല്ലോ
 അരിയമണൽത്തിട്ടൊന്നു കാണാത്തു
 അതിലവളാത്തൊണിയണമു കെട്ടി
 അവളുടെ മത്സ്യഗന്ധത്തേപ്പൊക്കി
 മുനിയതൊരു കസ്തൂരിഗന്ധമാക്കി
 ഇരുക്കരയും കാണാതെ മൗനമുമാക്കി
 അതിലകുടും വിശ്വാസഭേദി പൂണ്ടു
 മുനിവരനോ മോദാൽ പുണർന്നിതവരം
 അതുപൊഴുതെ ഗർഭമുണ്ടാക്കുന്നു
 സുതനായുടെ ചൊരിയ കാളിതാനും
 മുനികളിൽ മുമ്പാദം വേവ്വോസൻ
 ജാകനുമായജയമാനിച്ചു
 ഇതു കിളിയും ചൊല്ലിപ്പറന്നുപോയി
 ഹിതമോടവരം പൂമ്പൊക്കുതന്നിൽ പൂക്കു.

ഉഴിഞ്ഞൽപ്പാട്ട്

കുണ്ഡലീവ.

ഉത്തരാൽ പാട്ട്.

ഉണ്ണിയാം കുണ്ണൻ പണ്ടമ്പാടിയിൽ
 ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങുമായ്ക്കലൻ
 മണ്ണിൽ കളിക്കുന്ന നോമത്തിങ്കൽ
 മണ്ണു തിന്നിക്കണ്ണനെനൊരുണ്ണി
 തിണ്ണും പാഞ്ഞതു കേട്ടേശോദ
 ദണ്ഡിയ്ക്കും കോലുമാൽ വേടികൊട്ടി
 കണ്ണൻ കൈരണ്ടും പിടിച്ചുകൊണ്ടു
 കണ്ണും ചവത്തിപ്പറഞ്ഞീവണ്ണം
 വെണ്ണയും പാലും മററവണ്ണമേ
 എണ്ണമറോരോരോ സാധനങ്ങൾ
 ഉണ്ണി വയർവിറവോളമെന്നും
 കണ്ണാ തരുന്നല്ലോ ഞാൻ വിറക്ക
 മണ്ണു തിന്നുന്നൊന്നിനയ്യോ പാപം
 നിണ്ണയം തല്ലമെന്നോതിയപ്പോൾ
 കണ്ണനതീവ്വേപ്രകാരം
 കണ്ണനീർ വാർത്തു പാഞ്ഞീവണ്ണം
 കണ്ണൻചിമട്ടയിൽ മണ്ണു വാരി
 എണ്ണിയെന്നു കളിച്ചല്ലാതെ
 മണ്ണു ഞാറുന്നോളം തിന്നിട്ടില്ല

കണ്ണാണു ഞാൻ പൊളി ചൊല്ലുമെന്നു
 വാണീടരുതെന്നു ചേട്ട ചൊന്നാൾ
 കണ്ണാ വീൻ വാണീളുന്നീടുകെന്നാൽ
 ദണ്ഡുതരിഞ്ഞു ഞാൻ കാണട്ടെ
 ഉണ്ണി വായുപുല്ലത്തുറന്നുകാട്ടി
 മണ്ണിൽപൊടികളെ നോക്കുന്നേരം
 മണ്ണോടു ഭൂമി ഗിരി വാങ്ങാൾ
 അണ്ണവമൊക്കെയും പാതാളവും
 വിണ്ണുവർഷാടം വാഗങ്ങളും
 ചണ്ഡകിരണനും ചന്ദ്രൻതാനും
 കാണ്ഡപരശുവും ഭൂതങ്ങളും
 ചണ്ഡികാദേവിയും പുത്രനാരും
 പുണ്ഡരീകാക്ഷനും താർമകളും
 ദണ്ഡധാരനും തൻ ഭൂതൃന്ദാരും
 എണ്ണാഴിപ്പൊതുളള പേലാകങ്ങളും
 അണ്ഡസംസ്രമെന്നല്ലോകം
 ഉണ്ണിപ്പവിഴവായ്ക്കുന്നിൽ കണ്ടു
 കണ്ണാടച്ചാൾ വേടി പൂണേശോടേ
 ഉണ്ണി! വാൽപ്പുട്ടപ്പുട്ടെന്നു ചൊല്ലി
 ദണ്ഡം കലൻ വിരച്ചീടുമ്പോൾ
 അണ്ണാജകണ്ണൻ മുകുന്ദൻ കൃഷ്ണൻ
 വണ്ണിച്ചു ചൊല്ലിനാൻ ദാമരകൊണ്ടും
 അണ്ണാക്കും ചുണ്ടും വാളുന്നമ്മേ
 ഉണ്ണുവാനാമിങ്ങനേ നാൽകയെന്നു
 കണ്ണാമുതലാമൊഴിയെക്കേട്ടു

കണ്ണും മിഴിച്ചു ക്ഷാമൻ തൻറ -
 ഉണ്ണിയെന്നുള്ളൊരു നോധം വന്നു
 തുണ്ണമെടുത്തു മുലകൊടുത്തു
 പൂണ്ണസന്തോഷം വസിച്ചുശോഭ
 ഉണ്ണിയിലേവം പലതും ചെയ്തു
 പൂണ്ണകുമാണ്ഡവ കൃണ്ണ പോരി
 ദണ്ഡമകരി തുണയ്ക്കുപ്പോഴും
 ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തിട്ടുനേൻ.

ഉണ്ണികൃണ്ണൻ പെണ്ണങ്ങൾ കണ്ടിടാതെ പോയിനല്ലാൻ
 വണ്ണം തിരണ്ടുള്ളൊരാൽമരമൊത്തിയൊന്നി മന്ദമന്ദം
 കരയേറി നന്നായൊരുകൊമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു
 വിന്നതയെന്തു ഗുഹം ഗുഹം

കണ്ണൊക്കോണാഞ്ഞു പാമം ശോകംപൂണ്ടുശോഭ
 പെണ്ണങ്ങളോടൊത്തു കൃണ്ണനെ നോക്കി നോക്കി
 കാണാഞ്ഞു തിതാപം പൂണ്ടിട്ടേണാകാനനമരർ
 കേൾക്കൊണ്ടു കണ്ണായെന്നതി തിണ്ണംതിണ്ണം
 കണ്ണാ കണ്ണാ കടൽവണ്ണാ ഉണ്ണി നീയെങ്ങയ്ക്കോ
 വെണ്ണ നല്ലാം വന്നാലുചിന്ത വേഗം വേഗം
 പെണ്ണങ്ങളിങ്ങിനെയോരോന്നൊതിയോതി -
 ത്തിറഞ്ഞെണ്ണാജാക്കൻതന്നെയുമുള്ളിൽ നണ്ണി നണ്ണി
 വാടിത്തളന്നുശ്ചിങ്ങം ഓടിക്കുണിട്ടുമ്പോൾ
 ആടിയാലേറീടും കണ്ണാ മോദം മോദം
 കയ്യും മാറിൽ വെച്ചു മേല്പോട്ടേക്കു നോക്കുംനോക്കും
 പര്യേ കാണായാലിന്നെൽ കളിയാടിയാടി
 വന്നനാമ്പശോകത്തോടെ പിന്നെശോഭ ചൊന്നാൾ

നന്ദനായിരങ്ങിൻ വാ വാ മെല്ലെ മെല്ലെ
 ഉണ്ണിയിങ്ങിങ്ങിവന്നാൽ നല്ലിടാം ഞാൻ തവ
 വെണ്ണയിരു കണ്ടീലേ ബാഹു ധാമം ധാമം
 ബാലകൻ കണ്ടതിമോദാൽ ചാടികീഴ് വട്ടപ്പോൾ
 ആലിൻതെല്ലാൽ കെട്ടി കിങ്ങിണി ചിത്രം ചിത്രം
 കാൽ കൈകടഞ്ഞാടീടയും പേടിഞ്ഞുനോരോ
 ലീലകൾ കാട്ടീടേയും കരം കൊട്ടിക്കൊട്ടി
 വെണ്ണവെന്ത ചിന്തയോടും ഗൗരിയേ യോഗാദ
 ചിന്തിച്ചു സ്മരിച്ചതുള്ളതസാരം സാരം
 പാഹി പാഹി മഹേശ്വരീ ശങ്കരി പാഹി മാമകജീവകരം

(രകാ

നീലക്കാർമുകിൽ വണ്ണനാമുണ്ണിയെ

നീലകണ്ഠകുസുമംബിനി സന്തതം

ആലിലചില്ലിൽ കെട്ടുവെട്ടാടുന്ന

ബാലകന്ദോരുമല്ലൽ പിണയാതെ

മെത്ത തന്നിൽ കിടത്തിയുറക്കിയ

പുത്രനീവണ്ണമെത്തുവാണൊന്തയോ

പാഹി

പാർ

പാഹി

ഇങ്ങിനെ സ്മരിക്കുന്നേരം കണ്ട കൃഷ്ണൻ താഴെയെങ്ങും

വിളങ്ങീടും പുഞ്ചിരി തുകിത്തുകി

ബാലനൊച്ചെന്നെടുത്തവർ മോദത്തോടെ

പോയാർ മാലയമണഞ്ഞമ്മിഞ്ഞകൾ നല്ലി നല്ലി

ഉത്തരമോരോരോ ലീല കാട്ടിക്കാട്ടി

ശോപപത്തനാ വിളങ്ങിയ കൃഷ്ണ പാഹി പാഹി

ദൃഷ്ടന്നത്തിൽ കണ്ട പന്തിശ്രാദ്ധബാലകൃതി

ചെപ്പണിമുലമാർപാടകിൽ മോടിമോടി.

കാത്തിപ്പാട്ട്.

ര ഓ മ ള ണ ം

കരത്തിപ്പാട്ട്

ശ്രീഭവാനു നാടതാനു നാട നല്ല ശേഖരം
ഈ ഭവാനു തന്നിലേ പ്രസിദ്ധമുള്ള നാട
കുന്നമുന്നം നാട്ടിലെപ്പിറന്നൊരു കരത്തി
വിണ്ണവികൽ കേരിയോടെ വിശ്വസിപ്പിച്ചൊരുത്തൻ
കേരായ നൽക്കുറവൻ വേട്ടകൊണ്ടുവള
ഇഷ്ടമോടെ പട്ടണത്തിൽ വാഴുന്നൊരു കാലം
ഏകശക്തിയൊന്നുണ്ടായ ബാലനും പിറന്ന
ആരംഭം ബാലനും കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ
അന്നൊരു നാളു കുറവനുക്കുറത്തിതന്നെ
ചെല്ലവേ വിളിച്ചുകിട്ടി ചേർത്തുകൊണ്ടു ചൊല്ലി:
ഇന്നിവിടെയിന്നു നാം പുറപ്പെട്ടു ബാലേ!
നമ്മുടെ ജാതിയർമ്മമെന്തിനെയുള്ളൂ
ജാതിയർമ്മം ചെന്തിലേകിൽ പാവകർമ്മമുണ്ടാം
ഊരുചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചാൽ പാവകർമ്മം തീരും
വീടുപുക്കിയെന്നുകൊണ്ടാൽ പാവകർമ്മമുണ്ടാം
എന്നതിനാലിന്നു ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു ബാലേ!
മന്ദിരത്തിലൊക്കുവേയിരുന്നെങ്കൊൾവാ നായി
എന്നതു പറഞ്ഞുവാനുക്കുറവനുപോൾ
പൂണിയുണ്ടെടുത്തുടൊ തൻവടിമേൽ ചേർത്തു
ചെപ്പടിപ്പുകൾക്കുണ്ടു വട്ടമുണ്ടു ചൂട്ടി

പാമ്പിനെപ്പിടിച്ചിട്ടു കൂട്ടമങ്ങെടുത്തു
 വാനമത്താറെ വിളിച്ചു മുമ്പിലങ്ങു നിത്തി
 അക്കഥകൾ കണ്ടനേരമക്കേരത്തി താനും
 കൃഷ്ണാദിരം ചേലയുമെടുത്തവളടുത്തു
 ഒട്ടുചേലകൊണ്ടവളങ്ങുത്തരീയം കെട്ടി
 ഉത്തരീയം കെട്ടിയതിൽ കട്ടിയേയുമിട്ടു
 വട്ടികൾ കലം ചിരട്ടയെന്നവളെടുത്തു
 തന്താറിത്തനാശിനെന്ന പാട്ടുചവർ പാടി
 ഉത്തുചാറിസ്സഞ്ചരിയ്ക്കും കാലചവരപ്പോൾ
 കിങ്ങയമിറന്നു നടകൊണ്ടവരുമേ
 ചൊല്ലെഴുന്നയോല്ലൊപ്പരി തന്നിലകം പൂക്കു
 ചൊൽപെരിയ നാരിമാരെ മൂവരേയും കണ്ടു
 മന്നവനടയതൊരു വന്തടി കരത്തി
 നിന്നെ ഞാങ്കൾ കാണവേണമെന്നിരുന്നു മൂന്നും
 പുത്രരില്ലാ ഞങ്ങൾക്കുതിടുവകാലം പാരം
 നാങ്കളുടെ കൈകൾ പാത്തു ലക്കണഞ്ഞെച്ചെല്ല
 കൌസല്യാ കൈകേയിയും സുമിത്രയും കൈകാട്ടു
 ഏന്നതിനെ കേട്ടവരും കൈകളുണ്ണു വിട്ടി
 റികളുടെ കൈക്കു നല്ല യോഗമുണ്ടു ചൊൽവാൻ
 മൂന്നു മാതാക്കൾക്കുകൂടി നാലു പുത്രരുണ്ടാം
 നാൽവരിലും മൂത്തവൻ രാമനെന്നു പേരാം
 അക്കുമാരൻതന്നെ വിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊൾവൻ
 കേളികേട്ട രാമനങ്ങു നാടുവിട്ടു പോകും
 മുകുതി വടസിദ്ധനാകും അത്തവില്ലാ ചൊൽവാൻ
 ഭാര്യയും മൂവി വാണിയവൻതന്നെയും വരുത്തി

മാമുനിതാൻ വന്നിവിടെ യാഗവും കഴിഞ്ഞും
 യാഗത്തിൽനിന്നുടനേ വായസം ലഭിച്ചും
 വായസത്തെ വാങ്കി റിങ്ങൾ മൂവരും ഉണ്ടിന്നും
 മൂത്തയമ്മതന്നിലൊരു പുത്തിരൻ ചിറക്കും
 മൂന്നുലോകമുടയവിള കൊസല്യുക്കുണ്ടാം
 വാരിളംകൊക്കയാളാലിയവരക്കു രണ്ടു
 ബാലാരിവർ പാൽവരിലും മൂത്തതങ്ങു രാമൻ
 കീർത്തിയുള്ള ബാലകുടിരുവേരായൊത്തു
 കീർത്തിയായി മറ്റുമേ സുഖിച്ചു വാഴും കരാം
 കൗശികനും മാമുനിനൃനിപ്പുരിയിൽ വന്നു
 യാഗമക്കു ചെയ്തതിന്നു മാമുനി അയപ്പാൻ
 മോദമോദമെന്നോടു ചൊല്ലുമെടിയമ്മേ
 ഏഴുരണ്ടുലോകം വാണോരരരനൊ വിളിച്ചു
 ലക്ഷണനോയും വിളിച്ചു ഹാകയെന്നു മൊല്ലും
 മാമുനി തെളിഞ്ഞവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകും
 ബാലയുമതിബാലയുമിതിമന്ത്രവും കൊടുക്കും
 കരകത്തു ചെല്ലുന്നോരും താടകയെക്കൊല്ലും
 രാജസമരക്കൊന്നു യാഗമക്കയതു ചെയ്യും
 കല്പതാജ്ഞിടന്നതൊ രാജ്യതന്റെ ദേവേ
 കാലു വെച്ചു രാജാക്കു മോക്ഷവും കൊടുക്കും
 ജനകപുരം തന്നിൽ ചെല്ലും വിവാഹമതു കാണാൻ
 മല്ലാരിതന്റെ പള്ളിവില്ലതു മുറിയും
 കെല്പിനോടെ സീതയെങ്ങു വേട്ടകൊണ്ടു പോരും
 വെളിച്ചം കഴിഞ്ഞുടനേ പോരുവഴിതന്നിൽ
 പരമശാമൻ കണ്ടുടനേ മാമുനും നടക്കും

പരശുരാമൻതന്നെയുമായിപ്പോയതായിൽ പോക്കം
 വന്നിരാണ്ടു കാലമണ്ടു നെടുമാറ്റത്തിനും
 മാലുഭാരം മാമന കൊടുക്കയെന്നു ചൊല്ലും
 മാലുവാസിയാരുള്ളോടൊ കൈയം വരുത്തും
 മൃത്തയമതന്നടയ വാക്കുതളാൽ ചൊല്ലും
 എന്തൊരു മാലും തന്നിൽ വാഴിത്തേണമെന്നും
 മാമനെ വാത്തിലേയ്ക്കു യന്തുവേണമെന്നും
 എന്നമൊഴി കേട്ടശൺ മോഹിച്ചതു വീഴും
 മാമനും വാത്തിലേയ്ക്കു യാത്രയങ്ങു പോകും
 കായനാദി എന്ത പഴ കണ്ടവിടെ നില്ക്കും
 കേതനാം ഗുഹവരനും ചെന്നു കടത്തിടും
 വാഹിനി കടന്നുടനെയക്കരയ്ക്കു ചെല്ലും
 കേതനാം ഭരതനാമവിടെച്ചെന്നു കാണും
 നീതിയോടനുരായയോദ്ധ്യയ്ക്കുണ്ടായും
 ദിവ്യനായഗുഹയേയും കണ്ടു വെട്ടിച്ചിടും
 ജാഗരികയും ലക്ഷ്മണനും രാവേവനാമായി
 പഞ്ചവടിയായ പുണ്യദേശത്തിൽ ചെല്ലും
 കാവ്യാത്തിൽ ചൊൽപെരിയ പഞ്ചവടിതിരേ
 പണ്ണശരണകെട്ടിയങ്ങിരിപ്പു മെടിയരേ
 ആട്ടിരാത്രിയും കഴിഞ്ഞുകൂടമെടിയരേ
 രാക്ഷസർകുലത്തിലൊരു ശൂരനാരി വന്നു
 നീതികെട്ടു വാത്തയെല്ലാം ചേർത്തുമെടിയരേ
 രാമാനു പോതിയാത്തു പോകയെന്നു ചൊല്ലും
 ലക്ഷ്മണനും കോപമോടെ മൂക്കുമുഖ ചെത്തും
 കോപമാടലറി ചരൻ മുഖിലവൻ വീഴും

ഭുവണത്രിശിരാക്കളാൽ യുദ്ധവും തുടങ്ങും
 മൂന്നേമുക്കാൽ നാഴികയിൽ രാമോടുവരെ
 കാലവും തന്നിങ്ങു യാത്രയുമെല്ലാം
 രാക്ഷസി ശിക്ഷയ്ക്കു പാപമൊന്നിടത്തു
 വാഞ്ചനയുളളതെ രാമനാൽ ചൊല്ലും
 രാമനതു ചെയ്തിതന്നു രാവണനും കേൾക്കും
 രാവണനടുക്കു ചെന്നു രാജീചനക്കാരണം
 ചെന്നടക്കു പൊന്നാമ്പു കൂടിയവേണമെന്നും
 എന്നതിനെപ്പോലും വെറുപ്പാടെ തന്നു
 പൊൻവരും കവറൊക്കെയും പൊന്നാമ്പി തീൻ
 സീതമുമ്പിൽ ചെന്നു വിളയാട്ടെ രാജീചൻ
 രാമനെയും കണ്ടു സീത രാമോടു ചൊല്ലും
 രാമനൊപ്പിപ്പിച്ചതരവേണമെന്നെയെ വില്ല
 രാമൻചിടിപ്പാൻ രാമോടു പോകമെടിയമ്മേ
 ഭിക്ഷുരൂപമായിട്ടുപോൾ രാവണ നടുത്തും
 അന്നു സീതേക്കടുക്കൊണ്ടു പോകമെടിയമ്മേ
 പോകുമെഴി തന്നിപ്പൊതു പക്ഷിയും തടക്കു
 പക്ഷിയോടു യുദ്ധം ചെയ്തു പക്ഷം വെട്ടിപ്പോകും
 പിന്നെയങ്ങുവെളിക്കൊണ്ടു ലങ്കയിലിരുത്തും
 രാമനാഞ്ചിപ്പൂണ്ടുടന്നു തമ്പിയോടും കൂടി
 കുന്നനത്തിൽ കേറി നീളെ ചോക്കമെടിയമ്മേ
 കേരാനം കടന്നുതന്നു വാഞ്ചനയല്ലാം ചൊല്ലും
 പുണ്യനായ പക്ഷിയ്ക്കുണ്ടു മേക്കുവാൻ കൊടുക്കും
 അകസുതനാമ്മേമേൽ ചെടിതോടിവില്ല
 സുഗ്രീവനെക്കണ്ടുടന്നു സമ്യവും കഴിഞ്ഞു

ദുഷ്ടിതലയെടുത്താങ്ങുമേയെറിയം
 ഏഴമരം ചേർത്തുപിളർന്നീടുമെടി രാമൻ
 വീരനായ ബാലിയേയും കൊല്ലുമെടിയമ്മേ
 ഏഴയവൻ നാടുകൊടുത്തിടുമെടി രാമൻ
 വായുപുത്രൻ വാരിധി കടന്നു ചാടിപ്പൊന്നു
 ജനകിയെക്കണ്ടുടൻ വാങ്ങിയും പാഞ്ഞു
 അംഗുലിയവും കൊടുത്തു മൃഡാരതം വാങ്ങി
 ലങ്ക ചുട്ടു വൻകടലും ചാടിയങ്ങു പോരും
 മൃഡാരതം കൊണ്ടുവന്നു രാവണൻ നൽകും
 വാസവതമൊത്തുടൻ റിരൂപണം തുടങ്ങും
 വാരിധിയിൽ വൻചിരയും കെട്ടുമെടിയമ്മേ
 രാവണനെ കൊൽകയെന്നു ദേവകളും ചൊല്ലും
 അകരയ്ക്കു ചെന്നുടൻ രാവണനെക്കൊല്ലും
 ജന്മനാം വിഭീഷണൻ രാജ്യവും കൊടുക്കും
 തരുണിമണിയായ സീത തിന്തിലുടൻ ചാടു
 ശുദ്ധിയും വരുത്തിയങ്ങയോദ്ധ്യയിങ്കൽ വാഴും
 അന്നെന്നിന്നു നല്ലതൊരു ചേല തരവേണം
 ചേലകോണിൽ നാലുപണം കെട്ടിത്തരവേണം
 കയ്യിലിടും മോതിരത്തേലൊന്നു തരവേണം
 കങ്കണങ്ങൾ അലി മല പീലി തരവേണം
 ഏങ്കുളി പോകവേണം പോകവേണം തായ
 കഞ്ചെനിയ്ക്കു കഞ്ചികൊടു ചോറുകൊടുത്തമ്മേ
 കുട്ടിത്തലയ്ക്കുണ്ണുകൊടു തവിടുകൊടുത്തമ്മേ
 കഞ്ചിത്തെളി കൊണ്ടുമൊന്നാൽ കാടി കൊടുത്തമ്മേ
 കൂടെവന്നു കൂട്ടരുൾ ചോറുകൊടുത്തമ്മേ

കാരുണ്യം കഷ്ടപ്പാടും ഏകമെടുത്തു
കാകതിന്നും കഴുവൻ തിന്നും നാകമെടുത്തു
കാകയാർകലത്തിൻ നാകം പാണ്ടിയിൽ വിറ്റു
നാകമെടുത്തു നീകമെടുത്തു
ഇപ്പടി ഞാൻ ചൊന്നതെല്ലാമൊന്നുവെച്ചാൽ
നാകമെടുത്തുപോട്ടേൻ ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടതാണു
ചോതിമുഖനാണു മെന്റാണു ഗുരുവാണു
മാമാനം സത്യമിതു നാകം ചൊന്നതെല്ലാം.

കുമാരി.

ശ്രീമാനന്തപാണിപ്പെഴും സമാ
ശ്രീപാദനാഭന്റെ പാദപാദം
നാമിന്നു ചിന്തിച്ചു പാപ്പതി നാണിയെ
നന്ദിച്ചു വാഴിക്കുമിടീടേണം സമാ
വന്ദിച്ചു കമ്മിയടിച്ചിടേണം
ശങ്കവെടിഞ്ഞു സന്തോഷവിളി
മകരാരം നിങ്ങൾ വന്നിട്ടവിൻ
കകണജാലം കിടന്നുവെ ചെങ്കുട്ടിൽ
താളംവിടിച്ചു നിറകശാലീലം ഗുരു
പാദപാദമുലം വിനമ്യ നാം
രംഗത്തിൽ ദുരംഗമുലം
സംഗീതവിധങ്ങൾ
കലത്തിൽ കമ്മിയടിച്ചിടേണം സമാ
മേളത്തിൽ കമ്മിയടിച്ചിടേണം

കല്പകവല്ലികനകലതേ സഖി

കാമപതാക കലാപതി

ഉല്ലാസം പാടുന്നതിലുദ്യോഗഭീഷ

വഞ്ചിശബ്ദം കൊല്ലാട്ടുപാടേയെന്നും

കൊടുപ്പുതുണിയിലേ! നിന്നുപോ

ചെയ്തൊന്നിന് കല്പരം

മല്ലം തുണകല്പാകില

തല്ലരിതോണം വളർത്തിയ വാനിനു

ശില്പമുള്ളതിയകിട്ടിടേണം

മരുതാ ജനങ്ങൾക്കു ചെയ്തിടുന്ന വഞ്ചി..

രാജശാപരി തിരുമുമ്പിലുപ്പോൾ

ലക്കണോന്മേഷം ചേരുംപടി

ശിക്ഷാവിശേഷം നാമെല്ലാ

രക്ഷിണഭോഷം കാട്ടിടേണം

സാക്ഷാലക്ഷണം നവംസം ചേർത്തും

കൈകൊത്തും മടി തീർത്തും ജന്മമൊത്തും

കളിയാടിക്കമ്മിയകിട്ടിടേണം

പദം പാടിക്കമ്മിയകിട്ടിടേണം

ഗുരുജനദൈവതവിശ്വാസവും

സ്വർഗ്ഗമണിഭോഷണം നവംസം ചേർത്തും

പരിതാപം ദീക്ഷം കടാക്ഷവും കർണ്ണയും വാക്കും

ധർമ്മത്തിങ്കൽ ദീർഘമൊന്നോക്കം

ഭാഗിശ്രീകൾ ചിരമുഖവാക്കും സാമ്രാജ്യവും

ഭോഷ്യല്ലിതു വാങ്ങുന്നതു പാക്കംപൊഴിതാക്കും നമ്മി

യാഗ്രം സഭയിൽ നടിച്ചിടവാൻ

നന്നു ഭാഗ്യം നമുക്കു പാതാഹിമരരേ
 രോഷാദിദോഷങ്ങളില്ല തെല്ലും
 വിഷ്ണു ജഗ്രാണിദകുവിക്കിളക്കമില്ല
 ഭൂഷണം ചെറുംകൂടാതൊരു ഭൂഷണം
 മുറും ധരണിയ്ക്കു ശേഷം മുറും
 വേദാ ഗുണഭാഷണമേവം
 ചെല്ലാൻ പാക്കിലോര കിമു ഭോഷാകര -
 ഭൂഷേശ്വരയോഷാമണി
 ഭോഷാഭഗവതിയോ രമയോ രാമനി
 വേഷാഞ്ചിതമാസ്തിമുടിടുന്നു
 പാരിതിലൊക്കും പരണിടുന്നു
 വഞ്ചി പാപ്പതിരാണിതൻ കിത്തിമല്ലി
 താമിനണങ്ങൾ ദിശി
 സ്മരിഗണങ്ങൾ പുകഴ്ത്തുന്നു
 ഭൂരിഗുണങ്ങൾ നൂപാമാത്ര
 വീരജനങ്ങൾ ബഹുമാന -
 ഭാരത്തോടു പാരത്തിര
 നോരത്തുപചാരത്തോടു
 പാരം വിറഞ്ഞ സഭാഭാവിലിന്നു
 സാരമാസ്തുമിതടിപ്പിടേണം
 ഹിതമോടു രാമവേഷ്ഠനെന്നും
 നാട്ടിനിളമുറ മാത്താബധവർന്നെന്നും
 അതിപുകൾ ചേരും രൂപം കണ്ടാൽ
 മതിമരം തീരും സ്മരണ സതതമല്ലാതും

ഉത്തരരാമായണം.

കുറുത്തപ്പാട്ട്.

അഞ്ചുവണ്ണമൊത്തിടുന്ന കൊഞ്ചൽമൊഴിയാളെ
റൊഞ്ചകം തെളിഞ്ഞരമികിൽ വന്നിരി ഹി ബാലേ
പുഞ്ചൊൽമലർപൊടിയും പഞ്ചസാര പാലും
ചഞ്ചലവില്ലാചരോ തമ്മുന്നതൂണ്ടു ഞാനും
റൊഞ്ചകം തെളിഞ്ഞൊരു കഥയുരചെയ്താകിൽ
ചഞ്ചലാക്ഷിമാരിൽമൊലേ നന്നു നന്നു പാരം
എന്നതിനൊക്കട്ടു ശുകസുന്ദരിയാൾ മനം
വന്നിരുന്നു പാൽ പഴം ഭുജിച്ചതളിച്ചപ്പോൾ
ആനമുഖനാം ഗണേശം വാണിമാതാവേയും
മാനസേ ഹിനമു പല്ല വാഞ്ഞതരൾചെയ്തു
മാനവനാകുന്ന രാമൻ ലക്ഷ്മണനുമൊത്തു
കാണാനിവാസികളാം വാസംപുടയും
മാറിയായ രാവണനെക്കൊന്നു ലങ്കാരാജ്യം
ദീപതകൂടാതവന്റെ സോദരൻ പാൽകി
മാനമോടെ പോന്നയോദ്ധ്യോ വാണിടുന്ന കാലം
അന്നു രാജ്യം തന്നിലുള്ള സൌഖ്യമതു ചൊൽവാൻ
പന്നഗാധീശനുപോലും യത്നമെന്നെ ചൊൽവു
ബാലമുത്രമോഗപിഡാ മരണമുചില്ലാ
കാലവഞ്ചം വെയിലിന്നുമങ്ങൊട്ടും പിഴയില്ലാ
ഭൂമിയിൽ വിളവിനേതുമെന്നു കുറവില്ലാ
കാമിനിമാകുന്നു പരസ്പരീതമെങ്ങുചില്ലാ

കാമവീഡകൊണ്ടു ചില നാശമേതുമില്ല
 ഭൂമിസുന്ദാരെ നിന്ദിക്കുന്നവരുമില്ല
 സ്വാമിഭക്തിയില്ലാതെ ലോകമൊന്നുമില്ല
 യാമിനിയിലാരുമെങ്ങും സഞ്ചരിപ്പതില്ല
 നാമകീർത്തനങ്ങളാരുമുച്ചരിയാതില്ല
 സോമരവിമാർക്കു മന്നു ശോഭകാവില്ല
 സാമദാനഭേദഭേദം ചിന്തിയാതോരില്ല
 വിദ്യകൊണ്ടു മത്സരിക്കും കത്സിതന്മാരില്ല
 സത്സഭയെ വദിയാതെ കശുലന്മാരില്ല
 കാനനത്തിൽ കന്നുപുട്ടി വിന്തെറിഞ്ഞു പോന്നാൽ
 കാലികൾ കടന്നു നശിപ്പിക്കുമൊരുമില്ല
 മൃഷികനോടൊത്തു കളിച്ചീടുമേ മാഞ്ചാരൻ
 വ്യാഖ്യന്ദനം ഗോക്കുളമായൊത്തുടൻ കളിക്കും
 വാരണത്തോടൊത്തു കളിച്ചീടുമങ്ങു സിംഹം
 ശപാക്കുളോടു പണിപ്പുറം കൂടവേ നടക്കും
 ഇങ്ങിനെ സുഖിച്ചു വസിപ്പിച്ചെന്നൊരു കാലം
 മംഗലാംഗിയായ സീതക്കുളവിച്ചു ഗർഭം
 മംഗലം വസിപ്പിച്ചു ലോകവാസികളുമെല്ലാം
 അന്നൊരുനാൾ സീതയെ വിളിച്ചുതളി രാമൻ
 സുന്ദരീമണി സുശീലേ കന്നൽമിഴിയാളേ
 നിന്നുടെയെ വാഞ്ചരിതം പറക മടിയാതെ
 ഗഭിണിമാമാഗ്രഹിച്ചതൊക്കുവേ കൊടാഞ്ഞാ-
 ലർക്കന്മാർ നല്ലവരായുതടവിക്കയില്ല
 എന്ന വാക്കു കേട്ടു സീത മനമൊരുച്ചു
 ഉല്ലാസവിഭോധാ മൽക്കാനെ കരുണാശ്വ

നിൻപാഞ്ഞെപ്പാലാപുഞ്ചെപ്പു വാഴംകാലം
 എൻപുറംതെങ്ങിനെയേതും വാങ്ങായില്ല നാഥ
 എങ്കിലുമൊന്നിങ്കലുള്ളമുണ്ടതു പറയാം
 ശങ്കയൊട്ടും മാന്യത്തിൽ തോന്നിടാത്തവണം
 പണ്ടു നാം വന്നതിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടു കാലം
 കണ്ടു ചില മാമുനിമാർ ഭരണമാരുമായി
 കണതവെടിഞ്ഞു വസിച്ചിട്ടുണ്ടതു കാണാൻ
 ഉണ്ടു നമുക്കുല്ലമുള്ളിലാശയിരിക്കുന്നു
 അല്ലയാതെ മററിയിരിക്കില്ലാതെ മനസ്സിൽ
 മുല്ലബാണതുല്യകാന്ത കല്യമതേ ദേവ
 എന്നു സീതാ ചൊന്നാദരം രാമദേവൻതാനും
 എങ്കിലുതട്ടത്തടീനും ചെല്ലൊന്നു ചൊല്ലി
 പങ്കജാക്ഷി മാന്യത്തെത്തോന്നുമാക്കി മാമൻ
 ഗർവ്വാഭിമാമുനിമാരെന്നു രാമം കാണാൻ
 നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കേട്ടൊരു കലഹം
 വിക്രമിയായുള്ളൊരുത്തൻ ഭാര്യയോടെത്തു
 ദുഷ്ടതപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നത്രയും കറോരം
 ഇന്നലെപ്പോയുറൊരു ഗൃഹത്തിൽ വസിച്ചു
 ഇന്നിവിടെ വന്നു നിന്നെക്കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു
 അല്ലയാണിത്പോകട്ടീ നീയിന്നലത്തെ വീട്ടിൽ
 രാമനുടെ ഭാര്യയായ് സിതയെപ്പിടിച്ചു
 കാമിയും ദശാസ്യനെന്നു വത്സരം പാറ്റിച്ചു
 ഭൂമിപതിയായ രാമൻ പിന്നെയുമവളെ
 കാമിനിയായതു കൊണ്ടുവെച്ചുതിനെപ്പോലെ
 നാമിയവരൊത്തു വസിച്ചിടുകിലു മൃഗേ

പോമിവിടെന്നല്ലയാഴ്ത്തിൽ പോകവൻ ഞാനിപ്പോൾ
 ഇത്തരം പറഞ്ഞുടിച്ചു മസ്കും പൊടിച്ചു
 സതപരം മുടി പിടിച്ചു ഭൂമിയിലിഴച്ചു
 ചത്തപോലെ ഭൂമിതന്നിൽ വീണിടുന്ന നേരം
 ഹസ്തയുഗ്മം തൂക്കി വലിച്ചുക്കിനോടെറിഞ്ഞു
 എന്നതിനെ കേട്ടു മുനിമാരുമെഴുന്നള്ളി
 മന്നവനാം രാമനേയും ചെന്നുകണ്ടു നേരം
 രാമദേവൻ മോദമോടെ വന്നുവെച്ചു
 സാമവാക്കുകൊണ്ടു ലോകവാത്സകൾ ചോദിച്ചു
 നാട്ടുവാണിരിക്കുകൊണ്ടു നാശമുണ്ടോ ലോകേ
 നാട്ടു ചുറ്റി സഞ്ചരിക്കുമിശ്ചാരന്മാർ നിങ്ങൾ
 നാട്ടിലുള്ള വാത്തയെല്ലാം കേട്ടുകേളിയില്ലേ
 രാമവക്ത്രം കേട്ടുനേരം മാമുനിമാർ ചൊന്നാർ
 രാമനാമം നല്ലതെന്നെ ചൊൽവതുള്ളു ലോകർ
 രാക്ഷസനാം രാവണനെ കൊന്നു ലോകം മൂന്നും
 രക്ഷചെയ്തുകൊണ്ടു ലോകമൊക്കെയും വിശുദ്ധം
 എന്നതിനെ കേട്ടു രാമൻ പിന്നെയും ചോദിച്ചു
 എന്നുമേ ഗുണദോഷങ്ങൾ മിശ്രമായിട്ടുള്ള
 നല്ലതെന്നല്ലാതെ മറ്റു ചൊല്ലുവതില്ലാതും
 ഇല്ല നമുക്കുപ്രിയമുള്ളിടേണം നിങ്ങൾ
 എന്നതു കേട്ടുമാമുനിമാർ പിന്നെയും പറഞ്ഞു
 മന്നവശിഖാമണേ മധുമനാനാഥ
 ഇന്നോരവവാദമുണ്ടു മന്നിൽ നടക്കുന്നു
 നിന്നിലുള്ള പേടികൊണ്ടു മിണ്ടുകയില്ലാതും
 കന്നൽമിഴിയായ സിത രാക്ഷസേന്ദ്രഗോര

പുററിവാണു വത്സരമൊന്നന്നവിടെയോത്താൽ
 ഉറവയുളളിള മറുടയവയുളളിള
 മാറൊന്നല്ലാതെ മറവിടെയോളളിള
 കുറമളുകൊണ്ടു ചിലർ ചൊൽവതുണ്ടു ശുദ്ധം
 മറൊരു ദോഷങ്ങളാകും ചൊറു ചൊൽവതില്ല
 ഇത്തരം മുറിവചനം കേട്ടു രാജനാഥൻ
 ചിത്തമാദിമോട്ടു മുറിവാക്കെയുടയച്ചു
 ഉത്തരാരായ നിജസാദാരയെല്ലാം
 സന്തപ്തം വരുത്തുകെന്നയച്ചു ദൂതന്മാരെ
 വന്നവരും രാമപാദേ വന്നവരും ചെയ്യു
 ന്നതില്ലാത്തു നില്ലവരോടൊന്നു രാമൻ
 മനോസംപൂർണ്ണ മധുവാക്യമരുചെയ്യു
 ന്നമുടയ മാജപരിഹാസാത്തിനിപ്പോൾ
 നന്മവയവാന്തിതാനു ഞാനുചെയ്യുമ്പോൾ
 നിന്മലനായ നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചിടേണം
 അല്ലയെന്നതാരുമൊന്നു ചൊല്ലരുതെന്നാടു
 രാമവാക്യം കേട്ടുനേരം സോദരന്മാർ ചെന്നാർ
 വല്ലതുടരുളിച്ചെയ്യു ഞങ്ങളോടെന്നാകിൽ
 ഇല്ലൊരു വിവാദമതു ചെയ്തറിനു ഞങ്ങൾ
 മുല്ലമാണവൈരിയാണു തെല്ലമില്ല നീക്കം
 ലക്ഷ്മീപതിയെന്നനേരമൊന്നരുളിച്ചെയ്യു
 ലക്ഷ്മണ നിന്നോടു ഞാനുണ്ടൊന്നുചെയ്യുന്നു
 വാരിജാക്കിയായ സിതാദേവിയെ നീ നാളെ
 തേരിൽവെച്ചു കൊണ്ടുപോയിക്കാനാത്തിലാക്കി
 പോരികു മറിച്ചു നമ്മോടൊന്നുരിയാടൊല്ലാ

എന്ന ചൊഴി കേട്ടവൻ വന്ന ദുഃഖം ചൊൽവാൻ
 വന്നശേഷം വേണമെന്നെന്നതേ ചൊല്ലാവൂ
 ജ്യേഷ്ഠനമനുജനും മഹാജനങ്ങൾ മറ്റും
 പാട്ടിൽ വരുത്തിട്ടുവാൻ പലരുമുണ്ടു പാതക്കാൽ
 എന്നവരെയൊന്നുമല്ലാതെന്നോടുകൂടി ചെയ്തു
 മന്നവൻ നീ ഗോഷ്ടി ചൊന്നാലെത്തു ചെയ്തു ഞാനോ
 ഇഷ്ടകഷ്ടമൊക്കെയുമെൻ ജ്യേഷ്ഠനരചെയ്താൽ
 കട്ടമേ വിവാദം ചെയ്തയില്ലയിന്നു ഞങ്ങൾ
 എന്നു ചൊല്ലിയ നൃപാഭ്യുഷസി കാല ബാലൻ
 സുന്ദനവും കൊണ്ടുവന്നു വാഹനവും കെട്ടി
 സുന്ദരിയാം സീതപാദ വന്ദനവും ചെയ്തു
 സുന്ദനത്തിലേറുക മുനിവേണ പോവാൻ
 കൊണ്ടൽവേണിയായ സീതാ ചെന്നു തേരിലേറി
 മണ്ടുമാറിച്ചു തെളിച്ചൊടിച്ചു സുമന്ത്രർ
 കണ്ടുകുറിവാസവും വാങ്ങുകും കഴിഞ്ഞു
 കണ്ടു ചില പൊയ്ക്കുകളും വാരിയും കടന്നു
 കണ്ണതാ വെടിഞ്ഞു തപം ചെയ്തും മുനിതന്റെ
 അണ്ടർകോൽതൻ ദിക്കിലതിലോരമാം വാത്തിൽ
 കൊണ്ടുലണിവേണിയാളാം സീതയെയിറക്കി
 തൊണ്ടു വിറച്ചിണ്ടലോടെ വന്ദനവും ചെയ്തു
 കണ്ണറീതം വാങ്ങു കേണ മണ്ണിൽ ചീണ്ടുണ്ടു
 പുണ്യരീകുലോചനമുഖാംബുജവും വാങ്ങു
 കേണിടുന്ന ലക്ഷ്മണനോടേവമുചേ സീതാ
 വന്നിട്ടുവാണെന്നു ദുഃഖം കാരണം നിനക്കു
 മന്നവനാം രാമനെന്നു ചെയ്തു നിന്നെ ബാല

എന്നതു കേട്ടിങ്ങലോടെ ലക്ഷ്യണൻ പറഞ്ഞു
 മന്നവനാം രാമദേവനെന്നോടരുചെയ്തു
 ഇന്നിലത്തിൽ ദേവിയെ വെടിഞ്ഞു പോവാന്മയോ
 എന്ന മൊഴി കേട്ടു സീതാ മോഹിച്ചുണ്ടു വീണ്ടു
 പിന്നെയങ്ങുണന്നിന്നു കേണിടുന്ന നോരം
 വന്ദനവും ചെയ്തുകൊണ്ടു ലക്ഷ്യണൻ മറഞ്ഞു
 എന്നുനോരം വന്ന ദുഃഖം സീതയാൾക്കു ചൊൽവാൻ
 പന്നഗാധിനായകനുമോക്ഷിൽ പണി പാരം
 കണ്ണു നീമിതപ്പുറവും വീണ്ടുടനൊലിച്ചും
 മണ്ണിൽ വീണ്ടു മോഹം പൂണ്ടു പിന്നെയുമുണന്നു
 മന്യകം കൊണ്ടുപ്പുറുമിപ്പുറവും തച്ചും
 ഹസ്തുതലംകൊണ്ടു ദേവി മാറിടത്തടിച്ചും
 എൻപുരാഹ്ന രാമദേവയെത്തുചെയ്തു ഞാനെ
 നിൻ പദങ്ങളെന്തു മരൊരു ഗതിയില്ലയൊ
 മംഗലനായുള്ള നിൻ മുഖാംബുജം മറന്നി-
 ട്ടിങ്ങനെ വന്നു കിടന്നു ഞാൻ മരിക്കുമാറായ്
 പണ്ടു ഞാൻ നിമിത്തമായിക്കൊണ്ടു ചെയ്തതെല്ലാം
 കൊണ്ടുൽവണ്ണ രാമ നീയുമിന്നു മരുന്നയൊ
 ബാല്യകാല വിൽമുറിച്ചു മാലയിട്ടൊരെന്നെ
 നീല നിറം പൂണ്ടു ഭവാനിന്നു മരുന്നയൊ
 മാഴ്ചമദ്ധ്യേ മാഴ്ചവന്നു വെന്നു നമ്മെക്കൊണ്ടു
 നിഴ്ചമിച്ചു രാമദേവനിന്നു മരുന്നയൊ
 കാണാനത്തിൽ പോകുന്നോരം കൊണ്ടുപോയോരെന്നെ
 മാനശാലിയായ ഭവാനിന്നു മരുന്നയൊ
 രാക്ഷസിയാം ശുപ്തനാമു മൂക്കു മുല മൂന്നു

ശുദ്ധനായ ലക്ഷ്മണൻമിന്നു മറന്നതൊ
 രാവണനാളിച്ചു നമ്മെ കൊണ്ടുപോയ മൂലം
 കോപമോടെ വണവനുമെന്നെ മറന്നതൊ
 വഹ്നിയിൽ ചാടേണമെന്നു ചൊല്ലിയവിമിത്തം
 പിന്നെയൊമെന്നോതിടാതെ ചാടി വഹ്നി തണിയിൽ
 ഇത്തരം വല പ്രകാരം രക്ഷചെയ്തു പോന്ന
 നാഥനാം വിനാശിതെന്തു തോന്നീടുവാൻ ബന്ധം
 ഭർത്താവാദരക്കു ചെയ്യാൻ കുറ്റമുണ്ടായിട്ടൊ
 ചിത്തതാരിൽ മറ്റു വല കാക്കുകയുണ്ടായിട്ടൊ
 എന്തുകൊണ്ടിക്കാണാത്തതിൽ സൗത്രിച്ചിട്ടു നമ്മെ
 വെന്തു വെന്തുകണക്കൻ മാനസമെൻ നാഥ
 പണ്ടു വിധിശാസനത്തെക്കണ്ടുകൂടയാക്കും
 ഘോരമൃഗജാലമായ കാണാനേകിടന്നു
 നീരജാതലോചന മേ ഞാൻ മരിക്കുമൊരാൾ
 ഇപ്രകാരം ജാനകീടെ ദുഃഖവാത്ത കേട്ടി-
 ടുപ്രദേശേ കാട്ടുമൃഗമൊക്കെ നിന്നുപോയി
 വാമിധീല ഗംഗയൊഴുകാതെ നിന്നുപോയി
 അപ്പൊഴതേ വാണീകിമുറിയുമെഴുന്നള്ളി
 ഉല്ലാഷ്ണിയായ സീതാം കണ്ടുളിച്ചെണ്ണ
 ഇപ്പൊഴെന്റെ മന്ദിരേ ഗമിച്ചുകൊൾക നീയും
 ഉല്ലാഷ്ണി വേദിയായ് രക്ഷ ഞാനിങ്ങുണ്ടു
 അപ്പൊഴതേ ദേവിയായ് കൊണ്ടുപോയ് മുറീനൂൽ
 ശിഥമായ പണ്ണശാലതന്നിലാക്കി മോദാൽ
 അക്കാലത്താലക്ഷ്മണന്താൻ വിശ്വമിച്ചീടുമ്പോൾ
 കർക്കശനെന്നതു ഗഭീരൻ തന്നുനാം കിരാതൻ

വിതശങ്കമകാലം വിരായൊ വധിച്ചു
 താവകകലമതായ രാവിനെ ഒഴിപ്പാൻ
 താവസഗണത്തിനൊരു ഭീപകമതായി .
 പഞ്ചവടി തന്നിലങ്ങു പാത്തിടകാലം രാ
 ത്രിഞ്ചരന്മാരെ വധിച്ചു ത്രിശ്ശിരാഗ്രജാഭീൻ
 മാറിയാം ദശാസ്ത്രൻ വർത്തമാനമതു കേട്ടു
 മാറിനുടെ മാതിരി തന്മാരൂലം ചമച്ചു
 സുന്ദരാത്തിലേറിക്കൊണ്ടു സാനന്ദം ഗമിച്ചു
 സുന്ദരിയാം സീതതന്റെ സന്നിധിയിൽ വിട്ടു
 പൊൻമുഗം പാടിക്കുളിച്ചുപോതു സീത കണ്ടു
 കണ്ടിടിക്കാദാനകരം കാണാത്തൊരുമിന്നു
 കാന്ത പാടിച്ചിങ്ങു ധർമ്മക മടിച്ച് ടിടാതെ
 കാന്തയഭിനിക്കിഹ കളിച്ചിരിപ്പതിന്നു
 മാർഗ്ഗമാക്കുളാശ നിജത്തൊവോടല്ലാതെ
 ആരോടമരമെന്തിടമാറില്ലതുമല്ല
 വല്ലഭൻ പാതി നിജവല്ലഭയെന്നല്ലോ
 ചൊല്ലിടന്നു പാരിലിഹ ചൊല്ലുന്ന വീര
 തെല്ല കൃപയില്ലയോ നീ ചെല്ലടുത്തു കിന്തു
 വല്ലവിധവും നിൻ കരവല്ലവത്തിലാക്കി
 വില്ലാളിവിര കൊണ്ടിങ്ങു മെല്ലവേ പോന്നിടാം
 മല്ലിശരതല്ല മടിക്കൊല്ല കല്യാണാശ
 തിങ്ങിടുന്നൊരശയാമൊഴിഞ്ഞതിങ്ങിനെകേ
 ടുങ്ങുപോയരോരമൊട്ടകന്നു നിന്നു മറാം
 പോയതു കണ്ടിട്ടതിനെ സായകേന കൊന്നു
 മായമെന്തു പൊന്തപോതു മായാസീതയാകും

ജായയെക്കൊണ്ടു ദശവായൻ പോയ ശേഷം
 ഞ്ഞതാക്കിയയോപനിച്ചായരണ്ണു പോംപോൾ
 വരിപ്പുറവൻ താറിക്കു മുക്കിയും കൊടുത്തു
 സതപം കബഡനോയും മൃത്യുപരി ചേർത്തു
 അഗ്നിവരോപരി വാണ മിത്രപുത്രനാകം
 സുഗ്രീവരൊക്കണ്ടു തമ്മിൽ സഖ്യവും ചൊഴുത്തും
 ഉഗ്രനായ ബാലിയേയും വിഗ്രഹിച്ചു രാജ്യം
 വൃഗ്രതകൂടാതെ വാണാശ്രേയസാഗതി
 നൽകിയംഗലായം വാരുന്ദനൻ വാഷീട്ട
 വൈകിയാതെ പങ്കു പൂക്കു വൈഭവേനിയെക്കണ്ടു
 മൃഗധാരണം മേടിപ്പൊരു വേടിയും കൂടാതെ
 ചാടിക്കടന്നോടി ചോരത്തോടു വന്നു ചൊന്ന്
 വാൽ കേട്ടുപോരും തന്നെ ചീത്തകാവാത്താടെ
 മാന്താണുധാരാജാതിയായ മകളേന്ദ്രോടും
 പാത്തിടാതാഴിയിൽ സേതു തീർത്തു പങ്കയിൽ പോ-
 സ്തീത്തിയോടു മാവണാടി മാത്രീബലൈശ്വരത്തെ
 മാന്താണുധാരാജപുത്രത്തിൽ ചേർത്തു ഭക്തന്മാരെ
 ആത്തിയിൽ വിന്നാശു കരയേററിയാമിപ്പു
 താഴ്ത്തുമൊഴിയാ ജനകപാത്ഥിവസുതയെ
 ധൂത്തിൽ വിന്ന കാത്തയോദ്ധ്യോധാത്രി ചേർത്ത വിജ്ഞ-
 വാമിധിയാകുന്ന രാജവീരസോമൻ ഞാൻ
 പോമാടേണമെങ്കിലും ചോരിടക മൃഗ
 ലക്ഷ്യണവിഭം പറഞ്ഞു തൽക്കണ്ണണഞ്ഞ
 അമ്മിതിയിൽ വിന്ന ഗഭീരായുധാ ജനോ

കാലപുരി പോകയിതു കാലമെന്നയച്ചു
 കാലംപുക്കയോദ്ധ്യ ശ്ലാഘാലിയാം സൗമിത്രീ
 ഉല്ലാഷിക്കുന്നു രണ്ടു ബാലകരുമുണ്ടാ-
 യല്ലാഴ്ത്തലനും കലശനാനിരവർ
 അപ്പരുഷനാകു മുനി വിദ്യയും പഠിപ്പി-
 ചുപ്പരിയിൽ വാഴ്ത്തുന്നനഗ്രഹവും നല്ലി
 ചാപബാണങ്ങൾ മുനി കൊടുത്തു ബാലന്മാരും
 ഭൂപതിസുതർ വാത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചീടമ്പോൾ
 ചോട്ടുകാർ പലരുൊത്തു കാട്ടുടെ വരമ്പോൾ
 വാട്ടമെന്നെ ചെന്നടുത്തു ഭൂപതി സുതന്മാർ
 ചോട്ടുകാരെ നിങ്ങളിൽ പാതി തന്നല്ലാതെ
 കാട്ടുടെ ഗമിച്ചതിന്നയക്കയില്ല ഞങ്ങൾ
 കേട്ടു കോപം പൂണ്ടുടൊ ചോട്ടുകാർ പാഞ്ഞു
 നാടുവാഴി രാജവന്നു കാഴ്ചവെപ്പതിന്നാൻ
 ചോട്ടുകൊണ്ടു പണ്ടേ ഞങ്ങൾ പോകുവീ വഴിക്കു
 ബാലകരേ രാജാവനി വരുന്ന കെട്ടെന്നാകിൽ
 കാലപുരം പൂക്കിടിക്കും നിങ്ങളിരുവേരും
 രാമദേവനിങ്ങു വന്നു ഞങ്ങളെത്തെയിച്ചു
 ചോട്ടു കൊണ്ടുപോവതിന്നയക്കയുള്ള ഞങ്ങൾ
 ചോടടിച്ചു ഭൂതലത്തിൽ തള്ളിവിട്ടു ബാലർ
 ചോട്ടുകാരുഴറി രാമൻ തന്നെയറിയിച്ചു
 പണ്ടു പണ്ടേ കൊണ്ടുപോരും ഞങ്ങൾ ചില കാഴ്ച
 ഉണ്ടു കാട്ടിലിന്നു രണ്ടു ബാലർ നടക്കുന്നു
 കണ്ടു പിടിച്ചെടുത്തു കാഴ്ചയും പഠിച്ചു

കൊണ്ടുപോതും ഭാഗ്യമുണ്ടു കാട്ടിലിരിക്കുന്നു
 മാതാമാരും കേൾക്കുകൊണ്ടു വേടിയില്ലവർ
 നാമിവിടെക്കോടിവന്നീ വാഞ്ചയണത്തിപ്പാൻ
 അമ്മിതിപതിയുളതു കേട്ടതളിച്ചു
 ലക്ഷ്യണ വരിക നീയും കേട്ടിലേയി വാഞ്ച
 പണ്ടുപണ്ടു കൊണ്ടുപോതും ചോട്ടുകാരെയിന്നു
 മണ്ടുമാറിച്ചവരെ കാഴ്ചയും പഠിച്ചു
 കൊണ്ടു വാ നീ ലക്ഷ്യണയെൻ വില്ലുമമ്പമിപ്പോൾ
 കണ്ടുകൊൾക കാലമാളും ചുഴലിണവരും
 എന്നുനാരം മാതളിയും ലക്ഷ്യണനുമെപ്പം
 വന്നാലും ചെയ്യു ബുദ്ധൻ പേരവനെന്നു ചൊല്ലി
 യാത്രയുമയച്ചുപോയെന്നൊ കവിവീരൻ
 മാത്രയലുംകൊണ്ടു ചെന്നു ബാലകൾക്കുണ്ടു
 ചിത്തകോപാത്താടെയവരേറു യുദ്ധം ചെയ്യു
 മുഷ്ടിയുദ്ധം ചെയ്തുവനെക്കൂട്ടികൾ പിടിച്ചു
 കെട്ടിയിഴച്ചുണ്ടു കൊണ്ടുപോയി ദേവി മുമ്പിൽ
 പുഷ്പകൗതുഭോ കൊണ്ടു കാഴ്ചയായി വെച്ചു
 അംബികേ നീ കേൾക്കു കൊട്ടം കാനനത്തിനുമേലു
 നമ്മോടൊരു വാനരൻ വന്നൊരു യുദ്ധം ചെയ്യു
 ദുർമ്മതിയായുള്ളവനെക്കൊൽവതിന്നു ഞങ്ങൾ
 അംബതന്നിയോഗം വേണമെന്നു കൊണ്ടുവന്നു
 സാരസാക്ഷി സീത ചെന്നു നോക്കീടുന്ന നാരം
 മാതളിയെക്കണ്ടുപോതു കണ്ണുനീരൊലിച്ചു
 പെട്ടപാട്ടു ചൊൽവതിനിന്നിരിക്കു വന്നി പാരം

ബാലരെയെൻ താതൻ സമമിവറെ ധിങ്ങൻ
 ചാലവേഴിച്ചു വന്ദിച്ചീടുവിൻ വൈകാതെ
 ദുഷ്ടനാം ദശാസ്യനെനെക്കൂട്ടുകൊണ്ടുപോയി
 പട്ടിണി കിടത്തി ലങ്കതന്നിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു
 അന്നവിടെ വന്നു ലങ്കാരാജ്യമൊക്കെ ചൂട്ട
 ഉന്നതനാം രാവണന്റെ മീശയും കരിച്ചു
 എന്നുവരെയെങ്ങറിന്നു കിട്ടി ബാലന്മാരേ
 മാതൃവാക്യം കേട്ടഴിച്ചു മാരുതിയെ ബാലർ
 സാദരമവന്റെ കാൽക്കൽ വീണു നമസ്കാരം
 വാനരശിഖാരണേ മഹാമതേയിതേതും
 ബാലരായ ഞങ്ങളറിഞ്ഞീലയൊട്ടുമയ്യോ
 ചാലവേ നമസ്കരിച്ചു ദേവി പാദപത്മം
 വായുപുത്രൻ വന്ദനം ചെയ്യാവോളം വണങ്ങി
 അപ്പൊഴതേ ലക്ഷ്മണനെക്കണ്ടു ബാലന്മാരും
 തല്പര്യം നമിച്ചു വന്ദനവും ചെയ്തു
 അപ്പൊഴതേ വനശ്ശി രാമനോടു ചൊല്ലി
 രാമദേവൻ താനുമുന്മേൽ വേഗമെഴുന്നള്ളി
 മാമുറിയെക്കണ്ടു വാങ്ങുകൊണ്ടുയർന്നുചെയ്തു
 മാമുറിയെപ്പറന്നാലൊ ഭൂമിയും പിളന്നു
 ഭൂമിപുത്രീ ഭൂമി തന്നിൽ പോയ്ക്കുറങ്ങാളപ്പോൾ
 ബാലരേയ്ക്കൊണ്ടു രാമൻ പോന്നു തൻപുരിയിൽ
 മംഗലം വരുവതിന്നാസ്താണീടുന്ന കാലം
 സംഗതികൂടാതെ തമ്പിതന്നെയും വെടിഞ്ഞു
 ലക്ഷ്മണൻ വെടിഞ്ഞുപോയ ദുഃഖമോടു രാമൻ
 ഇഷ്ടിയിൽ വാഴ്ത്തില്ലയെന്നൊച്ചു പിന്നെ

സത്യം ഭാരതം പട്ടണവുമൊപ്പം
 കേതനം മുനിവരാരാധനമെല്ലാം
 എന്നുവണ്ടയോദ്ധ്യതനിൽ വാഴമവരെല്ലാം
 ചെന്നു സത്യനദിയിൽ മുങ്ങിയെഴുന്നീറ്റു
 എന്നുവരാരാധനമെല്ലാം വാഴമ ചൊൽവാൻ
 ഇന്നു പണിയെന്നുതന്നെ പരയാവു
 സ്വന്തം പട്ടണമെല്ലാം പട്ടണവെ വിടഞ്ഞു
 അന്നുതന്നെ പട്ടണമെല്ലാം വാഴമ തുടങ്ങി
 മനമനം താങ്ങു വന്നു സ്വന്തം പട്ടണമെല്ലാം
 എന്നുതന്നെ കണ്ടവരും കേരി യാതനത്തിൽ
 സന്ദർശനം ഗന്ധർവ്വസ്ത്രീമാരു പാട്ടും കൂട്ടം
 ഗന്ധർവ്വന്മാർ വാഴമ തുടങ്ങിയതെന്നും
 അപ്രകാരം രാമദേവനങ്ങമെന്നുള്ളി.

ഉത്തരാരാധനം കാത്തിപ്പാട്ടു സമാപ്തം.

പാതാളരാമായണം.

കുറന്തിപ്പാട്ട്.

കാലൈരിതന്റെ തിരുമുഖിലതിലോടാൽ
കാതാത റീക്കി വിളയാടിനാരു തന്തേ
മാമ്പഴമിതാളികളെ ക്ഷേണവും ചെയ്തു
ആമയം കളഞ്ഞു പുനരാദരവോടേററം
താമരവിലോചനൻ ചരിത്രമതു ചൊൽക
തച്ചരിതം കേൾക്കയിലോമാവനമങ്ങുളിൽ
സന്തതം മുഴുതുചമയന്നു കിളിപ്പെണ്ണ
പരമജനം ദേവകളും പാൽക്കടലിൽ പൂക്കു
മാളുവീതൻ കാതനോടു ദുഃഖമതുണർത്തി
വന്നുകൾ ചെയ്തപൊഴതാളിദേവൻ ചെന്നാൻ
മന്ദതകൾ തീർപ്പതിനാ മാനുഷനായ് ഞാനും
മാക്കുസമെ റിഗ്രഹവും ചെയ്തു വിഷൾക്കല്ലറം
മക്കുണം കഴിപ്പതിനു സംശയമതില്ല
എന്നുരുളി നാഥനും മനഞ്ഞതിനുശേഷം
ഇന്ദിരാവതി പുനരയോജ്യയതിൽ വാഴും
മനുവാനും പംക്തിരഥവുരൂപാൽ ഭവിച്ചു
തത്സമരമായി മൂന്നു ബാലരും ജനിച്ചു
തത്സമരയിൽ മോദമോടു മന്നനും വന്നിച്ചു

കൗശികനുമപ്പൊഴതയോദ്ധ്യയിൽഗമിച്ചു
 കൌതുകം കലൻ നുവവിരനോടരച്ചു.
 ഇരട്ടി

കഴിഞ്ഞു യാഗത്തെ മുടക്കും ദുഷ്ടരെ
 വധിച്ചു കൊൾവതിനായി കരുണയോ-
 ടയിതരിക നിന്നുടെ സുതാം
 രാജവൻതന്നെ ദേശമൻ പുനരിതു
 ഗ്രഹിച്ചുള്ളിൽ വെരികെ താപം പൂണ്ടു
 വിജഗുരുവായ വസിഷ്ഠൻ തന്നുടെ
 നികടേ ചെന്നതിതാപാൽ
 മുനിവചാങ്ങുളഞ്ഞിച്ചു നേരം
 മുനിയുമൊന്നുതർച്ചെല്ല കനാക്കേ
 താമസമരുതു പുത്രനെ കൊട്ടക്കു കൌ-
 ശികൻ പക്കൽ തവ സുതൻ പുനരൊരു
 പുരുഷനെനരപുതിന്നതിമോഹം
 തവനാകോടികൾ പ്രഭ കലന്നൊരു
 സരസിജേക്കുണൻ രാമൻ
 സമജനായതു ഫണിവതി നൂനം
 ധരിയ്ക്കു ഭൂപതിമൊലേ
 ഗുരുവചനങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടുടൻ
 സുതനെ മോദമതാൻ
 കശികപുത്രൻ കൊടുത്തു കാലിണ
 തൊഴുതുനിന്നതിതോഷാൽ.
 ബാലമോടും കൂടവേ തിരിച്ചുടൻ മുനിവ്രൻ
 കാണാനതിൽ ചെന്നപൊഴതാഴ്ന്നു രാജനാഥൻ

മാക്കുതിയാം താടകയേ വിഗ്രഹവും ചെപ്പു
 തൽക്കണമാതാഗപുരിപ്പുക്കുതും ചെങ്കിച്ചു
 സുന്ദരാഗ്നിയാമരലോശാപവും കൊടുത്തു
 സുന്ദരീ വിദഗ്ദ്ധപതിന്നിനിയേ വേട്ട
 വന്നുപൊക്കതൊക്ക കരാറായുധനേ വെന്നു
 ചെന്നു വിജയാജപുരിതന്നിലങ്ങിതന്നു
 താതാമിഷേകമെച്ചെത്തിനൊക്കക്കി
 മാതൃനിജകേകയാപതിസുത മുടക്കി
 രാഘവനും തന്മാസ്സിൽ താപമതു പോക്കി
 രാജ്യപതി തന്റെ തിരുവാമെതു പോക്കി
 വന്ദനാകൾ ചെപ്പു വിജയമിനിയുമായി
 തന്നുടെ സുഹൃദമരോടൊത്തഥ തിരിച്ചു
 വിണ്ണവർ വന്ദൻ പെരിയ കാവരോ വസിച്ചു
 പശ്ചിമഗിരിയിൽ പുനരക്കനം ഗമിച്ചു
 ലക്ഷ്മണനും കാത്തുനിന്നു വില്ലതും ധരിച്ചു
 സൂര്യനുദിച്ചപ്പോൾ നിജകർമ്മവും കഴിച്ചു
 ഭൂമിമോടാൽ ഗംഗയും കടന്നവർ തിരിച്ചു
 ചിത്രകൂടംതന്നിലവർ ചെന്നടൻ വസിച്ചു
 തത്ര തൊടികൊളു പോവതിന്നയച്ചു
 പഞ്ചവടി പൂക്കു വസിച്ചിടീടൊന്നുകാലം
 പഞ്ചവേദവകുത്രനുടെ സോദരി നികാമം
 പഞ്ചശതവാസിനിയായ സുന്ദരീ കണക്കേ
 അഞ്ചശതമാലിനോടു വന്നവൾ കാണക്ക
 ചഞ്ചലവിദലാചാനനം രാഘവൻ ശ്രവിസ്തേ
 കൊഞ്ചിയവൾ നിന്നു ചില വാത്സകൾ കഥിസ്തേ

വാഞ്ചരിതങ്ങൾ കേൾക്കയില്ലായെന്നവളുടക്കേ
 പുഞ്ചിരി കലൺ രാജാധാരം തടുക്കേ
 ലക്ഷണമുള്ളതിൽ കേവലം മുഴക്കേ
 തൽക്ഷണമസ്സന്ദർശിതൻ കൊങ്കകൾ മുറിഞ്ഞു
 രാജസിദ്ധൻ തിരുമുഖിലേ പതിഞ്ഞു
 ത്രക്കുകലന്നതൊരു രാജസർ പരക്കേ
 രാജവനം കേവലമേടെ ദണ്ഡമേയൊക്കെ
 കൊന്ന വചനങ്ങൾ ചരൻ കേവലമോട്ട കേൾക്കേ
 തന്നുടെ പടാഭികളേയൊക്കവേ വിളിഞ്ഞു!

ഇരട്ടി.

വിരന്ന വമ്പട ജാത്തോടേന്നിച്ചു
 പൊരുവാനായ് പൊരുപ്പോൾ വരുന്നതു
 കണ്ടു തെരുവോരൊക്കെയൊട്ടാക്കി
 ജാതാധാരം കരഞ്ഞു കൈകുസീസു -
 തയും രാവണസവിധേ ചെന്നൊരുരോരം
 കരങ്ങൾ തങ്ങിലിടിച്ചു രാവണൻ
 പൊടിച്ചു പല്ലുകളെല്ലാം പെരിയ
 കേരികൾ കലൻ മാരിചൻസവിധ -
 മങ്ങിൽ പുകു വാഞ്ഞതു കേട്ടു
 കനകമാറിന്റെ വിചിത്രചക്രതി പൂണ്ടു
 വാഞ്ഞവണ്ണം പോയ് ജാതാധിനി -
 പതിയെ ഭൂമാവയാക്കി പരമാതാവിനെ
 എടുത്തു രാവണൻ ഗമിച്ചുപൊഴുതോരം
 പൊരുവതിനായി വരുന്ന പക്ഷിതൻ

ചിറകു വണ്ഡനം ചെയ്തു കനകനി-
 മ്ബിതമിയന്നു ലങ്കയിൽ ഗമിച്ചശിശുപാളരേ
 കനകതുല്യയാം ജനകപുത്രിയെ
 ഇരുത്തി മന്ദിരം വാണ രാജപതി
 നിശിചരപതിമാനാ നിധനം
 ചെയ്തതിരമാലാൽ മണിവരണ സ്ഥല-
 ത്തതു ചെന്നങ്ങു തിരഞ്ഞു കാണാഞ്ഞു
 താപാൽ കമലലോചനൻ സരജൻ-
 താനാടം നടക്കും നോത്തു കാണാൻ
 ദിവിവരാകൃതികലൻ മാതത
 സുതാറാടൊന്നിച്ചു മാമൻ സജവം-
 സുഗ്രീവസരഗിത സഖ്യവും സന്തം
 ചെയ്തതിരതാലാൽ അമരശാസനവധവും
 ചെയ്താൻ അവിവവാദാമോടും
 കേമിച്ചു വന്നു ജലാരിധിയിൽ ചിറ-
 തൊടുത്തു ലങ്കയിൽ പുഷ്പ നിശിശരശര
 അവിലവും കൊന്നു ദശമുഖാമുജാകം
 ദിശികൾ ഭൂമിനും പതിതൻ വൈരിയെ
 വധിച്ചു സൗമിത്രിതാനും അവിലജമൊത്തു-
 വസിപ്പു നാളതിൽ ദശമുഖൻ ചെയ്തതെല്ലാം
 അവിലമെന്നോട കഥിതൂ വൈങ്കിളി
 മടിമുറിക്കാതെ നീ തെല്ലാം.

കഥ ആരംഭം.

രാവണന്റെ സത്സഖി ചാതാളമതിലുള്ള
 രാവണനെ വിശ്രമം കഴിച്ചു കഥ ചൊൽ നി

പത്തുമുഖയുദ്ധമതിൻ കൌശലവുമെല്ലാം
 ചിത്രമോടു കേൾക്കയിലിന്നാഗ്രഹമൊന്നി
 സ്വപ്നമോടു പാൽപ്പഴം ഭുജിച്ചുടൻ നിനക്കു
 ചിത്തമതിലുള്ളതോരു ഭീനതകൾ പോക്കി
 എന്നതിനൊക്കെടു ശുകസുന്ദരിയാൾ മന്ദം
 വണിജസ പാൽ പഴം ഭുജിച്ചുളിചെയ്തു
 കേൾക്കയെങ്കിലിന്നു ഞാൻ കഥിപ്പേറൊരുവാങ്ങാ
 ദുഃഖമതൊഴിഞ്ഞു സുഖം വണിടുവാനായി
 പത്തുമുഖൻ ജനകിയേ കട്ടതിനു പേരതു
 തത്വഗുണനായ മുരവൈരി രമഭർത്തു
 അകുലമന്നവനാം രാഘവനും ചിത്ത
 മർദ്ദനം സുഗ്രീവനുമാകയവരാത്തു
 സിന്ധുജലമങ്ങതിലെ വഞ്ചിറ തൊടുത്തു
 അന്തമതി രാവണന്റെ കോട്ടയിലടുത്തു
 ചന്ദ്രമോടു കോട്ടകളെ ആകവേ തകർത്തു
 ചാവതിനു വന്നവരെ കാലന കൊടുത്തു
 മേഘശബ്ദൻ തന്നുജൻ ആകമതികായൻ
 ആഹാരം തുടൻ വന്നടുത്തൊരു പ്രഹസ്തൻ
 കോപമോടു വാജിമുകുളേരി ത്രയവക്ത്രൻ
 ചാവതിനു കരണം നികരണമകംപൻ
 പേവെരുത്ത കുങ്കേണ്ണൻ മുഖിൽ മകരാക്ഷൻ
 നാമിനിയിരിയ്ക്കരുതു എന്നു വിരൂപാക്ഷൻ
 പോക പോക എന്നു ചൊല്ലി വമ്പൊടു ധൃതാക്ഷൻ
 വൈകരുതു പോരിനാഥ എന്നവനുത്തൻ
 വൈകവതിനെത്തു ബന്ധം എന്നനുജൻ മത്തൻ

വെല്ലവതിറണ്ടു 22 എന്നു മഹാപാശപൻ
കല്പമതിയായ ജാമൊക്കെയൊരുമിച്ചു.

ഇങ്ങി.

തിണ്ണുന്നിരുപുറസ്സോകളും തമ്മിൽ
അണ്ണവരോലേ കാണായി
അണ്ണന്റെ സ്സോകൾ കൈ വരുനൊരു
വണ്ണം വിഭീഷണൻ കാണായി
മൊണ്ണവാഴത്തടിയൻ കുങ്കുണ്ണനെ
പൊണ്ണൻ കരയുകൾ കാണാൻ
മണ്ണിച്ച മക്കൾ രാജസർ തൻതല
എണ്ണമില്ലാത്തൊളം ചൂഴാൽ
പുണ്യഭീകാക്കൻ ഭഗവാനോടു പൊരൻ
പൊണ്ണന്മാർ നിങ്ങൾ വന്നായി
പണ്ണിത്താൻ വിങ്ങൾ വന്നു ഗമിഞ്ഞോടോ
അണ്ണൻ നാണം വരായി
എണ്ണടാ വിന്നുടെ അണ്ണന്റെ പത്തു ശി-
രസ്സുകളും വിണ്ണിലൊന്നാൽ
മണ്ണിപാലാദികൾകൊണ്ടു മണ്ണിച്ചുടൻ
വിണ്ണിലാക്കുന്നതും പാരാൽ
കണ്ണുകൾ രണ്ടുമേ ചോമെടാ വിൻറുടെ
പൊണ്ണതവുമിന്നു പാഴായി നമുക്കിട്ടു
എണ്ണി എണ്ണിത്തടികൊണ്ടുടിച്ചൊക്കെയും
മണ്ണനാചെയ്തതും പാരാൽ.

ശ്ലോകം നാട്ടരാഗം.

പൊൽത്താർമാനിനി ഹാരകൻ ദേശഗുളൻ

മേലോപമശ്ശബ്ദിതൻ

ഉഗ്രൻ നൽഘടകണ്ഠനും സമജനം

കുരോദരൻ കുരേണും

ചിത്തം ചിത്തുവരും പ്രാമസ്മൃതൃതിയ

വക്ത്രാഭിവിരാഭിയും

മൃത്യുശ്ശേധനിവേശമേക്കുമ്പിലാൻ

നാമസ്മൃതസൗമിത്രിണാം.

കുമാരിപദം.

ഇങ്ങിനോ ചൊല്ലിയ മക്കടരും പുറം

മൊന്നായടുത്തു രണം തുടങ്ങി

മംഗിയിൽ വന്നുള്ള രാക്ഷസസേനയെ

മംഗം വരുത്തിയമനു നാൽകി

കുരോണത്തുവരുംവിധൗ വാനരം

മുമ്പനാം സുഗ്രീവൻ താറടുത്തു

കമ്പംവരുത്തിച്ചവിട്ടിയവൻ തല

വണയിച്ചു ചാനവർ നാട്ടിലാക്കി

മാരികണക്കേ ശമം പൊഴിച്ചുവരും

മായാവിയാം മകരാക്ഷൻ തന്നെ

മായാമയനായ മാമൻ തിരുവടി

മാമണം ചെത്തിതു മംഗലമാൽ

വില്ലും കുലച്ചു വരുമതികായനെ

നല്ലനാം സൗമിത്രിതാൻ വധിച്ചു

സ്വപ്നപ്ലോകവാന്ധിയകീടിനാൻ ദേവകൾ

കെല്ലാക്കുമാവത്തു തീർത്തിനാൽ

ആയിരം പാദമാം ലോഹശൃംഖലതിനാൽ
 ആയുസും വാസവനാൽ ചേർത്തു
 ആഹവത്തിനാടക്കും കംഭകണ്ഠിനാ
 രാജവൻ കൊന്നു പാലിച്ചു ലോകം
 അന്തരില്ലതെ ശാശ്വതം തൂകിവരും
 ചെന്താർശരസമവിവ്രവൈരി
 തൽതല മലയിട്ടു സൗഭിരി ത്താതി
 സന്താനമോടു വസിച്ചവിടെ
 വാഞ്ചനനിത്തു ദേശമുദേശം
 ആയുവിളിച്ചു കരണത്തുടനെ
 ചീത്തു ജയിപ്പതിനുള്ളൊരുവായങ്ങൾ
 ചേർത്തു നിറച്ചു തുടങ്ങി മനം
 അന്യവാസ്താവോലോകത്തിൽ മേ
 സ്വപനമാം രാജാജ്ഞാൻ താൻ വിവർത്തൻ
 അന്തരിജ്ഞാനനാൽ കവികൾക്കും
 അന്യപാദാജ്ഞാൻ തിന്നതിനാൽ
 ഇത്തരമു ധരിച്ചു ദശാനനൻ
 പത്തൊ രേഖുവിധം
 സത്തപമസ്തുതിച്ചു കരണമേരം
 പാത്തരുൾ ചെല്ലിത്തോരു ചന്ദ്രൻ
 അന്യദാത്തിന മുഖേനയാടുകിയ
 തെല്ലാം മതിമതി ഇന്നു നൂറാം
 സ്വപ്നസമോരോൻ അന്യപാദാജ്ഞാൻ
 ചന്ദ്രാധിപനാ ചയില്ലാം നാളെ
 ഇപ്രകാരമാലയരും കൊടുത്തു രാജാജ്ഞാൻ

ക്ഷിപ്രമോട്ട മകരിപ്പുറും സന്ധ്യയും നമിച്ചാൻ
 അപ്പൊഴതെ വായുസുതൻ കോട്ടയും ചമച്ചാൻ
 അന്നവിടെ രാമദേവൻ തമ്പിയുമാസ്സാത്താൻ
 അന്നിശിയിൽ പംകുകിങ്ങൊന്നു പുനരോത്താൻ
 അന്നതു ഗ്രഹിച്ചു പാതാളത്തു മാവണൻതാൻ
 വന്നവരും നിന്നു ദശവക്ത്രരെ വന്ദിച്ചാൻ
 കൊണ്ടുവെണ്ണനായ രാമൻതന്നുടെ ശരത്തെ
 കൊണ്ടുവന്നങ്ങു ഭവിച്ചുട്ട മരണത്തെ
 ഇണ്ടലോടഥ ധരിപ്പിച്ചുള്ള വിഷമത്തെ
 കണ്ണതവെത്ത ഏറ്റി ചൊന്ന വചനത്തെ
 മെല്ലവേ ഗ്രഹിച്ചു സഖി ചൊല്ലി വിരവോടെ
 തെല്ലൊരു ഭീതിയിതു കൊണ്ടുവരാറില്ല
 ഇന്നു നിൻ ശത്രുക്കളായ മായാനരന്മാരെ
 ചെന്നുകൊണ്ടു പോയി ഞാനും വീരശരന്മാരെ
 കൊന്നു ഭദ്രകാളി ബലിനൽകാമിന്നവരെ
 ഏന്നു പറഞ്ഞാറുപാദം താങ്ങു പാദചാരം
 വന്നവരും ചെയ്തുകൊണ്ടു സതപഥം ഗമിച്ചു.

ഇരട്ടി.

ലങ്കേശസന്നിധൗ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു

ഇറംകാരമോടവൻ പോകേ

ലേശവും കാലവിളംബംകൂടാതെ

പോകുന്നിമാരെയാകെ

വരുത്തി സതപഥം അയച്ചു ലങ്കയിൽ

കരുത്തന്മാരവരൊക്കെ

തരത്തിൽ വന്നവർ മായാവിരൂപരായ്

വെതത്ത യതാങ്ങൻ ചോക്കെ
 പോരാഞ്ഞു മാവണൻ താലം പുറപ്പെട്ടു
 ആരാഞ്ഞു ചോക്കി ചുറ്റക്കെ
 പരന്നു വൻപടപ്പുതൂവം കോട്ടയം
 സരസാ കണ്ടങ്ങുകെ
 മാതതിത്തരുടെ കോട്ട കടപ്പുതൂം
 എങ്ങിനാ എന്നുവോറാക്കെ
 ചന്ദ്രമാസാരുധൻ തരുടെ സോദാ
 വേരും പുണ്ടങ്ങുകെ
 ചെന്നുമാരുടെ പാമവും കൂപ്പിട്ടു
 ഉറപ്പക്ക ചെന്നു വരുക്കെ
 മായ പാമമാരെ കക്കഞ്ഞാട്ടത്തുടൻ
 മായാവി താലം ഗതിയെ
 മായകുന്ന വിളിഞ്ഞെന്നാ അത
 വായസുതനെ വിളിയെ
 മായസം കിന്നിച്ചു പവയാമ്പുമാം
 കന്നിച്ചു കോട്ടയിട്ടുകെ
 പംകതിരമാരുമാരുമാം സുതയെ
 കാണാഞ്ഞങ്ങാലാം വീക്കെ
 വെക്കൊന്നാലരി മാതതിയന്നാം
 കക്കയുമൊന്നടൻ ചോക്കെ
 കിഷ്കിന്ധായിപാലം സുഗ്രീവനുമാരു
 കേട്ടു വിഷ്ണു പാതോക്കെ
 പോക്കുതന്നിൽ കിടക്കും പടങ്ങാം
 കക്കെ എണ്ണീറു നിറക്കെ
 പാക്കയിൽ പാരുടെ ദുരിതലക്ഷണം

ഏന്നവരാത്തു വിളിക്കെ
 കൊയ്യിലൊരു വിചിത്രമെന്നു ചില
 മകുടർ പാത്തു വിയക്കേ
 കഷ്ടതകൾ നമുക്കിന്നു ഭവിയ്ക്കും
 ഒട്ടല്ല ചൊൽവതിനൊക്കെ
 ദയുവാം രാവണൻ പെട്ടെന്നു വന്നിറി
 ഒട്ടല്ലൊമ്മതി ചെയ്യും
 ഒട്ടുമതിനൊരു ഭംഗമിന്നുവരാ
 പെട്ടപാടും വൃഥാ തീൻ
 അട്ടററാസം ഇടിവെട്ടും കണക്കായി
 അഞ്ചുപുത്രനും ചൊല്ലി
 റോക്കുക ഇന്നവൻ പാതാളപോകവും
 കാക്കും ജനത്തെയും മെല്ലെ
 റൊടിയിടകൊണ്ടുണ്ടാടുകീ വീരനാം
 രാവണൻതന്നെയും കൊല്ലാം
 ശ്രദ്ധമായുള്ളൊരു പാതാളപോകത്തി-
 നുടുവഴിയറിയട്ടെ
 പെട്ടെന്നുവിടമെരിച്ചു ലങ്കാപോലെ
 സ്പീകരിപ്പാൻ വരട്ടെ.

ഇങ്ങിനെ വായുതന്ത്രൻ തിങ്ങിനകോപത്താൽ
 ഭഗംവരാത്തുള്ള വാങ്ങ ചൊൽവതിനൊക്കട്ടെ
 ദേശഗുസരോദരൻ വിഭീഷണനും ചൊന്നാൻ
 ദശരഥസുതൻ ഭഗചാറിനു വരാഞ്ഞെന്നാൽ
 ദശവദനവകുത്രമിന്നു ദർപ്പിപ്പതിലിന്നെൻ
 ദിനകരൊടിച്ചുളവു പ്രാണനെ തൃളിപ്പൻ

സാദരം റീ പൊക്കെങ്കിൽ മാറ്റവും ഞാൻ ചൊൽവൻ
 സിന്ധുതന്നിലുണ്ടെന്നൊ പത്തുജ്ഞനാൽ
 സാധുഗുണശീലനാകം റീ ഗമിക്കിൽ കാഞ്ഞാൻ
 സാമസ്പഷ്ടരെ വേണ്ടാ അപ്പഴി ഗുഹിപ്പാൻ
 എന്നൊഴി കേട്ടുമാൻ വന്നുകൾ ചെറുമാൻ
 ഇന്നു റീശി പോയന്നയും മുൻപിൽ വരുവൻ ഞാൻ
 വന്നുവീച്ചു രാജ്യംകൊന്നാകിൽ മേ ജീവൻ
 ചെന്നു കാലരാജ്യമേ വാഴുന്നു എന്നറികാ
 ഇത്തരം പറഞ്ഞു രാമകൃഷ്ണനും ഗമിച്ചു
 സതപതീ വൻപടയോട്ടങ്ങളാക്കിയിച്ചു
 രാമജയ രാമജയ എന്നവർ ജപിച്ചു
 അംബാരാസികളായ ദേവകൾ സൂതിച്ചു

ഇരട്ടി

അരിമരി ഹരി ജയജയജയ
 കരുണാ സാഗരസിന്ധോ
 മരിമരിമരിപാതാളരാജന്നൻ
 എരി എരി പൂവരിന്നു
 പരിവരിപരിപാലിക്ക രാജവോ
 പുരിപുരി സുരഭോകം
 പതിപതിപതി അയോദ്ധ്യാധിപതി
 ഗതി തരിക റീ വന്നു
 ഇത്തരം പാമസങ്കീർത്തനം
 സതപതജ്ഞാൻ രാജതി ചൊന്നു
 സതപതം വാരിധിതന്നിലൂടെ
 ഗമിച്ചൊക്കെത്തിരുന്നവനാ

ഇന്നു റിൻ കലവും താതമാതാക്കളും
 റിന്നുടെ റാമവും ചൊൽക
 എന്നതു കേട്ടു പറഞ്ഞു മത്സ്യരാജൻ
 റാദിയോടാദരപൂർവ്വം.

വാനരകലോത്തമാനം മരജിയാം ധീമാൻ
 മനാവനാം രാജവന്റെ ദൂതനായൊരുനാൾ
 മാറിനിയാം സീതയെത്തിരവാനായി വന്നാൻ
 ഭീനതകൂടാതെ വൻകടൽ കടന്നുപോയാൻ
 കായമതു തന്നിൽനിന്നു ബീജവും ജനിച്ചു
 ദായാജലം സിന്ധുതന്നിൽ വന്നടൻ പതിച്ചു
 മത്സ്യരാജൻ അന്നതിനെ ഭോജനം കഴിച്ചു
 മത്സ്യരാജനായിവിടെ ഞാനുമുത്ഭവിച്ചു
 കസിതമോടന്നു കടൽതീരേ ഞാൻ വസിച്ചു
 തൽസമീപത്തു വായുദേവനും കൊതിച്ചു
 ഉത്സംഗേ ചേർത്തെന്നെയവൻ തൻമടിമേൽവെച്ചു
 മൽപ്രീതികളൊക്കെയുമവനങ്ങനെയിട്ടു
 തൃപ്തിയോടു ഞാനവിടെ പാർത്തിരുന്ന കാലം
 ദൃഷ്ടിയിൽ കാണായിവന്നീ രാവണനെയന്നു
 ഇഷ്ടമോടു വന്നവനെന്നെരികിൽനിന്നു
 അന്നു തന്റെ രാജ്യമതിൽ വന്നു വാഴ്ന്നു എന്നു
 ഇവമോടു ചൊൽവതിനെ കേട്ടു ഞാനും വന്നു
 ഇപ്പരത്തിലുഗ്രമായ കോട്ടതന്നിലിന്നു .
 ഇപ്രകാരം ഞാനുമിങ്ങു വാണിടന്നു മോദാൽ
 ഇത്തരം മത്സ്യരാജന്റെ വാക്കുകളെ തോഷാൽ
 സതപരം ശ്രവിച്ചുടനെ മാരുതിയും മോദാൽ

ഉത്തരാം രാജദേവന്തന്റെ അംഗമായി
 ഭൂതനായ ഭൂതനാണരിക റീയുചെന്നെ.

ജാട്ടി.

സുഗ്രീവനാകിയ വാനരേന്ദ്രന്തന്റെ
 അഗ്രേ വസിപ്പുവാനി
 ഉഗ്രത ഏറിയ മന്ത്രിമാർ പാലുണ്ടവരിൽ
 വെച്ചിന്നു ഞാൻ മുഖൻ
 അഗ്രജനാകിയ ഞാൻ കചാപര
 രാഗ്രാദിതവന്തന്നെ

ഞാൻവന്തന്നുടെ മന്ത്രിമാരുള്ളോരു
 വാനരൻ വാമതന്യൻ
 ററന്മാരൊന്നുള്ള പൂർണ്ണ രാജ്യം
 ഇന്നു മററാക്കുമ്പോകാ
 വരുംചെയ്യാധിപൻ തന്നെയൊക്കുവാൻ
 രാജവരോടും തിരിച്ചു
 ശക്താ രാജ്യമുള്ളോരു രാജകുസുമസന്ദാർഭം
 പോക്കുളംതന്നിൽ വെച്ചിട്ടു
 തക്കമറിഞ്ഞിന്നു പാതാളരാവണൻ
 വെക്കുമ്പുരിയിൽ വന്നു
 കർക്കശമാരാം എന്നുടെ കോട്ടയം
 ഉൾപ്പെക്കുവന്നു വെക്കുക
 ശീവ്യമാന്ത്രി വോന്മാരെക്കൊടുത്തുടൻ
 ദൂതന്മാരെക്കൊടുത്തു
 ധീകാരം ചെയ്തൊരു വിമതൻ ഇന്നു ഞാൻ
 കൊൽവതിനായിട്ടു പോന്നു
 വന്നു വരികാ മന്ത്രിമാരൊക്കെ

തോവതന്നോടു ചൊല്ലി പാതമിവ
 ഇന്നു കളിപ്പൊരിവൊന്നി ചേർത്തു
 തരണമരികിൽ പാത്തു നിറച്ചവൻ
 പേർത്തു പിടിപ്പൊന്നായ് പൂത്തിയായോടീനടന്നു
 തക്കം നിറച്ചിട്ടു മാരുതിയും ബത
 കൂടെ പറ്റുകൊണ്ടു നടന്നു കറന്തരം
 കുന്നിയുമായിട്ടൊരുമിച്ചുപോരത്തു
 മകുടവീരൻ അന്തരം കണ്ടുണ്ടു വാ-
 ലാൽപിണച്ചിട്ടു സതപരം അന്ധനാചെയ്തു
 അപ്പുഗിരിയിലിരിയ്ക്കും ഭൂമരത്തെ
 പെട്ടെന്നവിടെ രൊച്ചി ദുഷ്ടനാം
 രാവണന്തന്റെ വിധിയതു പോലെവന്നു-
 ഞ്ഞുറപ്പിച്ചു വെട്ടുന്നിടിയോടെ ശബ്ദവും
 കൈക്കൊണ്ടു രാവണൻ മോഹിച്ചുവീണ്ടു
 ഹാഹാ വിധിവശമെന്നു പറഞ്ഞുടൻ
 പ്രാണനമങ്ങു ഗമിച്ചു പാതാളസോകൾ
 നോക്കുന്നവരൊക്കെ മാരുതി തന്നുടെ
 രൂപം താന്താങ്ങൾ മാരുതി എന്നു
 നിറച്ചുടൻ തങ്ങളിൽ തങ്ങളിൽ കൊന്നു
 സോകൾ കൈയൊടുങ്ങിയ പോരത്തു
 വാഗമൻ വായുതന്തൻ താപംഗി ത-
 ന്നുടെ നന്ദനാവാ പുരി വാഴിച്ചുഭീഷണമെല്ല
 പാതമിവരാകുന്ന ഭഗവന്മാരെയും
 മെല്ലെ എടുത്തു തിരിച്ചു ചുത്തിവേിച്ചു
 മണ്ണൊടു മാരുതി ലങ്കയിൽകൊണ്ടിങ്ങുവെച്ചു

സിരതില്ലാതോളം ദേവപുനങ്ങളും
 വൃഷ്ടവർണ്ണങ്ങളും ചെറു ബുദ്ധിമാൻ മാരുതി
 കോട്ടരും തിത്തുടൻ സാമാദാദാവസിച്ചു
 ഇത്തരം ചൊല്ലിയിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ
 സതപാശു ഗരിച്ചു.

പാതാളാശ്വനം കാണിപ്പൂട്ട്
 ൩൨൦൪.

കിരാതാ

ക ര ത്തി പ്ല ഓ ട്

ഏകിലോ പണ്ടൊരുകാലം പങ്കജബാണാരി
തികൾച്ചുടം ശങ്കരൻ പരൻ പുരസംഹാരി
തകഴൽവണങ്ങിടന്നോർ സങ്കടമൊഴിപ്പാൻ
പങ്കജാക്ഷിയായ മലമങ്കതൻ മണാളൻ
തികൾകലമാതായ പാതമനുള്ളിലേറും
സങ്കടമൊഴിച്ചു വരും പൽകവരിന്നായി
വൻകിരാതമൃത്തിയാൽ മയിച്ചൊരു കഥയെ
പങ്കഹാരമായതു ഞാൻ ഭാഷയാൽ ചൊല്ലുന്നേൻ
ടങ്കമൊട്ടു മാനുഷധരിച്ചിടം മരേശൻ
വൻകമിതൻ വേഷമാണു വൻപൊടമിപ്പേരൻ
പങ്കജാക്ഷിയായിടുന്ന ഗൌരിയുരകാലം
തൻകമിണിയായുടൻ കരത്തിലനൂലും
ശങ്കവിട്ടു കാവനങ്ങൾതോറുമനുവേലം
പങ്കജാസ്യകേളിച്ചെയ്തു സഞ്ചരിക്കും കുലം
അംഗമാരിക്കുന്നു സ്പൃമഗേലയായിടും
അംഗനയിലന്നടൻ പിറന്നൊരു കുമാരൻ
മംഗലാത്മാവായൊരാ മാതംഗമുഖനെൻ
ഇംഗിതങ്ങുളാം വാങ്ങൾ പൽകവാൻ തൊഴുന്നേൻ
മംഗിതയാടെ വാണിയും വിളങ്ങുകെൻറ നാവിൽ
മംഗലം വങ്കവാൻ കൂവചെയ്തു മൽഗുരുവും

കാരണാത്മാവായിട്ടും കല്യാണമൃത്തി കൃഷ്ണൻ
 വാരിജാക്കൻ തന്റെ കൈരളമായ പാണ്ഡവന്മാർ
 വൈരമുള്ളിലേയ്ക്കുള്ള കൈരളന്മാർ തന്നാൽ
 സ്വൈര്യന്മാരി പാശവും ഭവിച്ചവർക്കെന്നല്ല
 ഭൂമിമേലും ചെറുത്തൊരവകാരവുമൊന്നല്ല
 ചോരനാം ശകാരികളുമുതിന്നാൽ ചതിച്ച
 ധീരന്മാരേ സത്യംഗഭീതിയാൽ സമിച്ച
 സാരസംഹിതാം പ്രവേശിപ്പിച്ചൊരുമിച്ച
 പാശമേൽപ്പൂണ്ടു ഘോരകാശം പ്രാവിച്ച
 ചിരജടാധാരികളാം താപസരാനിച്ച
 ഭൂമിമേലുംകേശവപാദിണീജയും വിറച്ച
 വാരിജാക്കൻ തന്നെയനുവാസരം ഭവിച്ച
 ധൈര്യമോടെ ദൈവതകാശാന്തരേ വസിച്ച

ഇരട്ടി

മാനശാലികളാകും പാണ്ഡവന്മാരിവണ്ണം ചന്ദ്രകാട്ടിൽ
 ദീനരാജ്യമുന്നാഥം വേദവ്യാസമെഴുന്നള്ളി
 മറകൾ വെച്ചേറെ വകത്താമുദാവിവരണക്കണ്ടൊരു നോരം
 പറയരുതാതെ കുതുകം ചൂണ്ടവർ വിരവിൽ ചെന്നു വണ
 (ങ്ങി)
 ദുസ്തമേറ്റും വൈരികളാലെ വന്നു വേദമുണർത്തി
 വന്ദനംചെയ്തു ഹിന്ദുധർമ്മൻ തന്നോടമ്മുദിശ്രേഷ്ഠൻ
 അരികളെ വെന്നു വരുവാൻ വിജയാ ഹരജ്ഞാം ചെയ്തു
 (ന്നം)
 വരുതിനാൽതെ സകലശൂരനെന്മളിപ്പൊയൊരുശേ
 (ഷം)

ഉഗ്രവിഷ്ണുമെരിടുന്ന വൈരികളെ വെൽവാൻ
 ഉൾക്കരുണിലാശപ്പൂണ്ടു ഫൽഗുനാമപ്പോൾ
 അഗ്രജന്മാരെ തൊഴുതാഗ്രാമവും വാങ്ങി
 ഭാഗ്യസേവചെയ്തതിന്നാൻ വിശ്വമിച്ഛ വേഗം
 മനുഗിരിവികടേ ചെന്നതിഗംഭീരൻ
 മണവാലം പാണ്ഡുവിന്റെ സുന്ദരകുമാരൻ
 മന്ദമന്ദമെന്നിയേ വളന്ന ഭക്തിയോടെ
 നിന്ന ശിവസേവയും തുടങ്ങിയതിധീരൻ

ഇരട്ടി

ധരണിതന്നിലങ്ങൊരു കാലു -
 നീക്കൊണ്ടുതരശ്ശോരമയ്ക്കു
 ഹരഹരതുടങ്ങുന്നതപം മുനി -
 വരന്മാരാലുചസാജ്യം
 അതുകേട്ടി ന്നുമധികമായി -
 പൂണ്ടുബലമാരോടതളി
 അധുനാ നമ്മുടെ തായൻ ഹൽ -
 ഗുപ്താരിക ചെന്നിതുകാലം
 കരുതിയിന്നെന്റെ പദം ലഭിച്ചാനാ -
 ത്തുമളിൽ ഭക്തിയോടേററം
 നമരം മന്ദമന്ദനാം ദേവനെ
 തരുന്ന സേവ തുടന്നു
 ഹരനും ചരണമേന്മയെ -
 യുന്നോക്കച്ചിലകാമദാപ്താ
 അതിനാൽ പാതമന്റെ വ്രതഭംഗം
 ചെല്ലാ നമു നാ വിശ്വരൂപോകേണം.

ഇപ്രകാരം വാസവന്റെ കല്പനയെ കേട്ടു
 ക്ഷിപ്രമന്ത്ര വിശ്വമിച്ചാരുപ്തലാക്ഷിമാരും
 സൽപ്രഭോദം പാണ്ഡവൻ തപസ്സചെയ്തിടുന്ന
 തൽപ്രദേശം നോക്കിയവരങ്ങുടൻ നടന്നു
 സൽപുരുഷൻ പാതമുറയെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു
 ചില്ലമായലീലകൾ പലതുടൻ തുടന്നു
 വെണവിണാമളളനിനാഭവും മുഴക്കി
 ഏണമിഴിമാർ മധുരഗാനവും തുടങ്ങി.

ജരട്ടി

നലമെറും നവരസം കല്യാണിയും നയത്തില്ലാടി വരാടി
 ചലമിഴിമാരങ്ങലസാരോറവും പല പല രാഗം തേടി
 ചന്തമൊട്ടുടൻ പാടിനല്ല പന്താടിയങ്ങുരസിച്ചും
 ബന്ധുരാംഗികൾ കുന്തിപുത്രന്റെ മുഖിലങ്ങുകളിച്ചും
 പന്തണിമുഖമാർ ഹരിയുടെ ബന്ധുവാംവിജയന്റെ
 മതിയിളക്കുവാൻ പല പല യത്നം മതിമുഖിമാർ തുടന്നു
 മതിയായില്ലവതിലേതും പാതമൻ മതിയിളക്കാഞ്ഞവരും
 അതിയായ നാണംകലൻ മഞ്ഞേകഗതിമാരങ്ങുഗമിച്ചു.

ആറു ചൂടും ശങ്കരനെ കൂറിയന്നു പാതമൻ
 എറിയൊരു ഭക്തിപൂണ്ടു സേവചെയ്യും കാലം
 വാരിജാക്കുന്നൊരബന്ധുവായ പാണ്ഡവന്റെ
 ഭൂമിഭവാരമൊയൊരു സമാധികാരണത്താൽ
 പേടിപൂണ്ടങ്ങുഴരണ്ടു ലോകവും വിറച്ചു
 പാടിമങ്ങാകുവ ദമിക്കുമെന്നൊച്ച
 പാരമഴൽപൂണ്ടു വാറോർ താപസരൊന്നിച്ചു
 പാവ്വതിശൻ തന്നോടു സന്താപമറിയിച്ചു.

ആയതിശ്ചാൻ സ്വീകരിച്ചൊരു ഭാവമേതും കാണാഞ്ഞു
 ആതുരമായി വന്ന ദേവന്മാരാകവെ മുറിമരതം
 ആയവസ്ഥകൾ ചെന്നു പാവുതിദേവിയോടറിയിച്ചു
 ആയതു ഗിരിമാജനസിറിയായ ഹെരിയും കേട്ടു
 പോയശേഷവുമീയവസ്ഥകൾ കാണുന്നോടറിയിച്ചു
 സുമശരരിപോ സുമുഖ ഹി മമ രമണ കേൾക്ക കൃപാലോ
 കരതികളായ കരകളെ വെൽവാൻ സുമതി പാണ്ഡുക

(മാരൻ

യമസുതാനുസമ്മജനായിടം വിജയനാശവൃണ്ടയ്ക്കൊ.

പൂത്രവൈവിപുത്രാപിപ്പോളു വന്നു മായം
 പുത്രനാളങ്ങളെ സേവ ചെയ്തിടുന്നു നിന്നെ
 അത്രപാത്മാവിന്നപായമെത്തുവതിനെന്നെ
 അസ്രമതളീടക ഭവൻ വിശയരെണ്ണ
 മംഗലാംഗിയായ സുമംഗലയിവല്ലാം
 ഭംഗിയൊടണത്തിയൊരു വാക്കു കേട്ടു നാഥൻ
 അംഗജാരിതാനുകൂല്യയെപ്പുണന്നു
 തിങ്ങിനമോദം ഗിരിജാകാന്തനാമർ ചെല്ല

അഖിലഗീവാണതന്മണിമാർ കൂപ്പും

അഖലനസിനി ബാലേ
 വിഖിലവും നിന്നാൽ വിദിതമെങ്കിലും
 റീയതു കേൾക്ക സുശീലേ
 മഹാമുമാർമണി വലമഥനന്തൻ
 മകനു ചേർന്നിഹപോലെ
 മടിയുണ്ടായിട്ടല്ലതല്ലുവാൻ വരം
 മനസി മംഗലലിപേ

അല്ലമാനയ നല്ല പാത്ഥന -
 നല്ലയെഴുപയോധി
 ഉല്ലാക്കി ധരിക്കവനുള്ളി -
 ലല്ലമില്ലൊരാധി -
 കരബലമുള്ളപുരുഷരിൽ സുര -
 വാസുതനോടു തുല്യൻ
 കരുതുകപാരിലൊരുവനമില്ലിതു
 കരുതിവേണ്ടാക്കും ശല്യം
 കരുതുന്നവരേ വരേണ്ടും ഗുണ -
 മഖിലവും പാത്രുകുണ്ടാൽ
 വാതനമണേ കരുത പാത്ഥനിൽ
 മരുവുന്നായതുമുലം

പാരമുജ്ജിമുണ്ടുഗർവ്വമായതു ശമിച്ചേ
 പാണ്ഡവനേ നൽവരമരുളിയാൽ ഫലിപ്പൂ
 ആയതിനും കാരണമുണ്ടായ്മതിപ്പോൾ
 ആയതാക്കി കണ്ടുകൊൾക ശൗയ്യമജ്ജനൻറ
 ഞാനൊരു കിരാതവേഷം പൂണ്ട പാത്ഥൻ മേവും
 കാണുന്നത്തിൽ ചെന്നു വേട്ടയാടി വിഹരിക്കും
 മാനവനുമെന്നോടപ്പോൾ ചെറു കലഹിക്കും
 മാനിനീ റിറച്ചുകായ്മൊക്കയും സാധിക്കും
 നീയുമന്വെടിനൊരു കിരാതനാരിയാനി
 നീലവേണി പോരികാ നമ്മോടിഹ സഹായം
 വേടരായിട്ടിന്നു ഭൂതവൃന്ദവും പോരേണം
 കേടൊഴിച്ച പാത്ഥനസ്യം നല്ലീടവാനിപ്പോൾ.

വാർത്തിമുട്ടം വേണിക്കിന്റെ പാവുതിയോടുകൂടി
 പ്രേമമോടെ ഒരു യോദ്ധാവിനെ കിരീടമായിച്ചുവെക്കുക
 പുരമന്ദിരത്തിന്റെ ഇടമുടിയിലു പുരികഴലായ് വീശി
 നിടിലക്കണ്ണൊരു കരിയായിതീർന്നു നെടിയ പാമ്പുകൾ
 (നരം
 വിലസും ഹാരങ്ങൾ വിളങ്ങി പാസുകീ വലയമായി ചമ
 (ഒരു
 കരിത്തോലങ്ങുടൻ കുറുത്തുവെട്ടായി ത്വരിതമെടുക്കുന്ന ഹരന്റെ
 വെളുത്ത പൂവൽമെൽ കുറുത്തു കാണായി കരത്തിൽ വി
 (പ്രമേയം
 വരിച്ചു കൈതവപുശ്ശി കണ്ടുനരം സിദ്ധ ഗൌരീ
 (മപ്പോൾ
 തമ്മിൽ തന്നുടെ വരൻ തുല്യമായെടുത്തൊരു വേദമ
 (മപ്പോൾ
 പുരികഴലനും അഴകിൽതിരുക്കി ചില തളികകൾ മുടി
 തെളിവേറും ശംഖിൻവളകളും കയ്യിൽ ഗളത്തിൽ താലി
 (കപാലം
 നിറമേറും കന്നിക്കുമാലചാത്തി മുലമേൽ കങ്കമം തേച്ചു
 ഉടുത്തുതാനൊട്ടു കുറുത്ത പൂഞ്ചല എടുത്തു കട്ടയും കോ
 (പു
 കരത്തിലിറങ്ങും ധരിച്ചു രൂപവും തരത്തിലങ്ങു വിളങ്ങി
 എന്നതുകണ്ടപ്പോഴേ ഹരൻ കിമാതമുത്തി
 സന്ദരാംഗിയായ ഗൌരീതന്നോടും മഹേശൻ
 കന്യാണയൈവി ഭൃത്യനുമൊരുമിച്ചു
 നന്ദിയോടെ കാണാം പുകിനുമെഴുലിഭവൻ

വൻപെഴുന്ന കിങ്കരന്മാരമ്പിനോടെ വേടർ
തമ്പുരാന്റെ മീശക്കൊമ്പർ കയ്യിൽ നല്ല വില്ലും
അമ്പുവാൾ വൻകന്തമോടിരുമ്പുതുലമേന്തി
ഇമ്പമോടെ വേട്ടതണിയിൽ കൂട്ടതായി കേചിൽ

കുറുത്ത കുക്കരത്തലവന്മാരുടെ
കഴുത്തിൽ ചങ്ങല പൂട്ടി
കരത്തിലങ്ങുൻ പിടിച്ചു വേടന്മാർ
തരത്തിലങ്ങു നടന്നു
ഉരഞ്ഞബാണങ്ങൾ അച്ചു മണ്ടുന്നോ-
രച്ചു പന്നികൾ പിമ്പെ
ഉറപ്പിലാത്തുകൊണ്ടുടനെയ്തി ശരം
തൊടുത്തവൻ മെയ് പിളർന്നു
ചാടുമേണങ്ങളൊടു ബാണങ്ങൾ
കൂടെയങ്ങു തുടന്നു
ആടൽപ്പുണ്ടോരൊ കന്നരങ്ങളെ
തേടിപ്പോയങ്ങൊളിച്ചു
ഏണലോചനയായ ഗൌരിതൻ
ചേണെഴുന്ന കടാക്കു
ഏണമോടുൻ ബാണവുങ്കൊണ്ടു
നാണിച്ചിട്ടെന്നപോലെ
പലഗിരിയിലും വനതതിയിലും
പരിചൊടെ വേട്ടയാടി
കല കരികളും പല ഹരികളും
പെരിയൊരു ഭയം തേടി
കലയും പുലിയും കലയും വേടമാൻ

കലവും പേടിപ്പുണ്ടോടി
തലയും മുലയുമുലയവേ നട-
ന്നലം മലമകൾ വാടി

ഇപ്രകാരം ലീലവുണ്ടു മല്ലരാരി ദേവൻ
സപ്രമോദം വേട്ടയാടി തത്ര വാമദേവൻ
കെൽപുടയ പാണ്ഡവൻ ഭൂജിച്ചിടം പ്രദേശം
ഷിപ്രമുണ്ടു വൃന്ദമോടുംവുകൊരു നേരത്തു
ദുർമ്മദമേറുന്നൊരു സുതോധനാനിയോഗാൽ
നിർമ്മലനാം പാണ്ഡവനിയമവിഷ്ണു ചെസ്താൻ
മുന്നമയച്ച മുകുന്നെ ദൈത്യവിമൻ
തന്നുടെ ദൃഷ്ടിയോഗാൽ വന്നു ചാടി മൂലൻ

ഉറച്ചൊരു പന്നിത്തടിയൻ വടിവാ-

യുദിച്ചു കോപമൊടപ്പോൾ

ഉറച്ചു പാതംഗൊ വധിപ്പാനാ-

യവന്നടുത്തനേരം കിരീടി

അഴിച്ചു വിഷയമവിടെ ഗോത്രങ്ങൾ

മിഴിച്ചു നോക്കിയ നേരം

തടിച്ചു പന്നിയെ തരസാ കണ്ടപ്പോ-

ളെടുത്തു ഗാണ്ടിവും കയ്യിൽ

ഉറക്കെഴുന്നൊരു ശരം തൊടുത്തുടൻ

ലാക്കു നോക്കിയയച്ചു

ചാക്കടുത്തൊരു വൻകിടിക്കു-

മാക്കുമോടെ തറച്ചു

തക്കമൊത്തു കിരാതനുമൊരു

മാർഗ്ഗം പ്രയോഗിച്ചു

വെക്കുകിടിപ്പുഴുഭാഗേ

താമ്രവരം പതിച്ചു

ബാണബന്ധുവാം കിരാതബാണവും തിരിച്ചു

മാറിയായ പാണ്ഡവന്റെ കാക്കലേ പതിച്ചു

കാണിയും വൈകാതെ തന്റെ ബാണമെന്നൊച്ചു

പാണിയിലങ്ങാക്കി ഇന്ദ്രസുന്ദരും വസിച്ചു

മായയാ കിരാതമൂർത്തിയായൊരു മഹേശൻ

ആയതുകണ്ടെങ്കൂനന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു

ആയതാക്കിയായ ഗൗരിയൊടുമമനിന്നു

പേയതായ വാക്കുകൂവനോടരുൾചെയ്തു.

കുടിപറ്റത്തേ ഒരു വോണടെ

പട്ടത നന്നു നന്നേററം

മടിയാതെന്നുടെ മഹിതബാണത്തെ

തൊടുവാണൊന്തടാ മൂവശാ

പട്ടതമുള്ള നി ശരങ്ങൾ മോഷ്ടിപ്പാൻ

പരിച്ചവിദ്യയിതാടെ

വിടിച്ചുമേടിപ്പാൻ പരസ്വമങ്ങിനെ

നടിച്ചു കേൾവുമുള്ളിൽ

കുളിച്ചു പൊയ്ക്കയിൽ പുലർകാലേ

ചാമ്പൽ കുഴച്ചു മെയ്യങ്ങുത്തച്ചു

കുളിച്ചുകൈതവമകമേ ദന്തവും

റെളുപ്പിച്ചുങ്ങുകോടെ

അടച്ചു കണ്ണുകുളികപടം നി

ജ്ജിജ്ജിത്തൊഴിൽ കൊള്ളാം

ബോധമുള്ളിലേററമുള്ള ധർമ്മന്മാവിന്റെ

സോമനാം ഭീമനുസമോമഹാവിവണ്ണം
 വ്യാധമാജൻ തന്നുടെ ദുഃഖങ്ങളെക്കേട്ടു
 ക്രോധമുള്ളിലൊരവും വളർന്നുളിച്ചു
 മൃഗമൃഗതമരെയുള്ളൊരു വേടകീട ദരാരുൻ
 പോട വണുതീടുക തരമോടു നീച നിനക്കു
 പാടവംപുനരെന്നെറിഞ്ഞതും വേടക്കയ്ക്കാ നീയെന്റെ
 നിന്ദയും മദിയൊടുതുവയും ചൂടും ശങ്കരൻ തന്റെ
 ചരണഭജനസമയേ വന്നിങ്ങു തന്യാ തീണ്ടിയ നിന്റെ
 ചാരിതോക്കിലെത്തുചെർപ്പു വകതിരിവില്ലാത്ത വേട

(ന്റെ

ശരം തൊടുമൊ നീ തരികിലും സമശരവിപുലോവാന്റെ
 കരുണയാൽ കരുതൊരുശരംപത്തു ശമമയുതമാമെന്റെ

എത്രയും മഹത്വമേറും നമ്മുടെ കലത്തിൽ
 ശുദ്ധമായ നിസ്സുലചരിത്രമെന്നെറിഞ്ഞു
 നിസ്രവം നീ മൃഗനാകകൊണ്ടു പറഞ്ഞു
 അത്രയുദ്ധ്യ ഞ്ഞൊത്തുമിപ്പരിഷ്കേറ്റം
 എന്നിവണ്ണം പാണ്ഡവന്റെ വാക്കു കേട്ട നേരം
 മന്ദഹാസം ചെയ്തു വേടൻ,വിനെയും കഥിച്ചു
 നന്നു നന്നു നിന്നുടെ കലമഹിമയെല്ലാം
 മണിയിന്നറിഞ്ഞവരിന്നെന്നോടു സമാനം.

കഷ്ടമെങ്ങൊരു ദാശകന്യക
 പെറ്റൊരു സുതരണായ്
 വിഷ്ണുവത്തിൽ പ്രസിദ്ധവാൻ
 വേദവ്യാസവനായതവൻപോൽ
 പൂച്ചമോമേവന്റെ സോദരൻ

ചെയ്തു രണ്ടു വിവാഹം
 തുഷ്ടി പൂണ്ടു വസിച്ചു പിന്നെ
 മരിച്ചുനരണക്കാലം
 വിധവമാരായ സഹജരായ്മാ-
 രിവരോടും മരിച്ചു
 വിശ്വരൂപം കൂടാതെവരിലമ്മനി
 സുതരേയും ജനിപ്പിച്ചു
 ഭരതനന്ദനാസ്തമൻ പാണ്ടനായി
 വരുമോ നന്നായകൃത്യം
 ഇരുവരിൽ മൃഗ്ഗോക്താരു
 പുത്രരതിസമർത്ഥരായി

കേട്ടുകൊള്ളിനിയും തമ്പി വേട്ടരണ്ടെന്നിട്ടും
 കയ്യുമവർ രണ്ടിലും ജനിച്ചതില്ല ബാലർ
 നയ്യമോദം കാനനം പുകംഗനമാരോടും
 വിട്ടു മോഹം പാണ്ഡ്യവും തവസ്സുചെയ്തു വാണു
 കേട്ടുടനങ്ങായവസ്ഥ കാട്ടിലപ്പോളെന്റെ
 കൂട്ടുകാരായുള്ള ചില മാനവരങ്ങെത്തി
 ഇയ്യമോടെ പെണ്ണണിമാരോടു ചേർച്ചകൂടി
 പൊട്ടരായ ഞങ്ങൾ നാലഞ്ചങ്ങടൻ ജനിച്ചു
 ഹരഹരനനം വിധി ബലവാ-
 നെന്നവിലസമ്മതമല്ലോ
 അരിയ ദുർമ്മതേ പുനരഹോ
 നിങ്ങളൊരുമിച്ചെഴുതും കൂടി
 ഭരതരണിതൻ കരം പിടിച്ചതും
 കരുതിക്കാണെടാ മൃഗാ

പെരിക ധർമ്മോ വക -

തിരിവില്ലാഞ്ഞൊരു പരിഷ് ഞാനൊടാ

അരിയെ പൊരുത്തം നടിച്ചു ധൂർത്തുകൾ

കമിപ്പതെന്നോടു കൂടാ

അരികളോടു ചുരുട്ടലിൽ തോറ്റൊറ്റം

തരുണി തന്നടയാട

വിരവിൽ ചെന്നുടനീച്ച കാർകഴൽ

പിടിച്ചിഴച്ചിലയോടാ

പെരിയ വിക്രമം പുനരെന്നെങ്ങു പോൻ

വരക മാവകീടാ

വണ്ണമേറും വാഴപോലെ പൊണ്ണനായ ജീമൻ

അണ്ണനും നിൻ തമ്പികൾ നീ എണ്ണമഞ്ചിപ്പണ്ണം

കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചവിടെ കണ്ടുനില്പതല്ലെ

പെണ്ണുടത്ത പൂത്തുകിലഴിച്ചതോർമ്മയില്ലെ

തിണ്ണമങ്ങുകിളോടു തോറ്റു പിന്നെ നിന്റെ

അണ്ണനും മൃതത്വത്തോടു തമ്പിമാരും നീയും

പെണ്ണിനോടു പോയടവിതാനയും പ്രാപിച്ചു

ഷണ്ഡരായ നിങ്ങളും വിചണ്ണരാൽ ഭവിച്ചു

കണ്ട കാടുകൾ തോറ്റമങ്ങല മണ്ടിയതെന്തൊടന്നു

കണ്ട കാഴ്ചനി തിന്നമങ്ങു പൈകൊണ്ടു മേനി തളൻ

ഇണ്ടൽ പൂണ്ടു നടന്ന നാളൊരു ശുദ്ധനായ മുനീന്ദ്രൻ

കണ്ട ചൊന്നപദേശമങ്ങു സത്യമെന്നു നിനച്ചു

കരബലത്തിനാലൊരുവിധത്തിലും

വിപുലബലത്തിനെ വെൽവാൻ

കരുത്തില്ലാത്ത നീ കരുതിവന്നിങ്ങു

ജീച്ച വേനം കൊള്ളാം
കരിത്തോലങ്ങവന്നൊരിക്കലാടയാ
പുലിത്തോലങ്ങൊരു നേരം
ഒരു നേരം പുറമൊരുവക നാസ്തി
കരുതവന്റെ ചരിത്രം

അമ്പിനോടെ നീ ജീക്കും തമ്പുരാൻ വിചിത്രം
പാമ്പുകൾ നല്ലാമേണം ചാമ്പലംഗരാഗം
ഇമ്പമോടെ കേളൊരു മലയവന്റെ ഗേഹം
സംപ്രതി ധരിക്കുമാരു കൂററാവൻ വാഹം
ചെമ്പകുറ്റുബാണന്റെ ചേർച്ചയുള്ള ഭേദം
അമ്പ കൂടാതെങ്ങരിച്ച നിഷ്കരുണഗേഹം
ഡംഭനായ നീയതൊന്നും ബോധിയാതെ വന്നി-
ശ്ശാഭവാം മുക്കണ്ണരെ ജീച്ചതും ദുർമ്മോഹം

ഭാഷണങ്ങളിവണ്ണം ശങ്കരഭൂഷണങ്ങളുതായി
ഭാഷണം ചെയ്തനേരം പാമ്പും മോഷമോട കയ്യാട്ട
എന്തു ചൊന്നതു വേട മൂലം നീ എന്തറിഞ്ഞു ഹരന്റെ
ഹന്ത ഹന്ത മഹത്വമിന്നു പൂരാന്തകൻ ഭഗവാന്റെ
ഹര ഹര പൂരഹര വിദ്യുഷണഗിരമനോകമിവണ്ണം
ഉരചെയ്യാതാവരിയാതെ നിന്റെ മരുമൊ ഞാനട
(ങ്ങി
വരിക നമ്മോട പൊരുവാനാണെങ്കിലറിയാമനേരം

(ശൗര്യം
പെരികിന കരിമലപോലുള്ള നിന്നടലടിച്ചു പൊടിപ്പൻ
ചിത്ത കോപം പൂണ്ടിവണ്ണം പാമ്പുംമൊഴു
ചേർത്തു ഗാഢധീവം കരേ അനാസ്തയോടനേരം
കൂർത്തുമുത്ത സായകങ്ങളോറവും തൊടുത്തു

പേർത്തുടൻ വേടനുടെ മൃത്തിയിൽ കൊടുത്തു
 ആയതു കണ്ടു വാഹോരാകവേ വിചിച്ചു
 മായമേറും വേടരാജൻ താരമങ്ങുതുത്തു
 ധീരനായ പാണ്ഡവനങ്ങെ ശമമെല്ലാം
 ഘോരമായ വിൽമുന്താൽ തല്ലിയങ്ങൊടിച്ചു

പഴിച്ച പാരവും ചിരിച്ചു കണ്ടു
 ജപിച്ചു കോപവുമുള്ളിൽ
 പെരുത്തു പാതംനമെത്തു ബാണങ്ങൾ
 തൊടുത്തു പാരം ചൊരിഞ്ഞു
 അതുനേരം ചൂതരിതവക്കും
 മോിയതിയായിട്ടു മുറിഞ്ഞു
 ഹരവിജയന്മാരുടെ ശരങ്ങളാ-

ലരുണബിംബം മറഞ്ഞു
 എടുത്തു ദിവ്യാസ്ത്രം പലതുമനേരം
 തൊടുത്തുടൻ പ്രയോഗിച്ചു
 തടുത്തു വേടനങ്ങുടനതൊക്കെയും

മറുത്തു ബാണമേയച്ചും
 ഹരനും നരനും അകതാരിൽ കോപ-
 മൊരുപോലോരമുദിച്ചു

ഹരഹര ഘോരസമരം നാരദ-
 മുറിയും കണ്ടു രസിച്ചു
 ധീരനായ വേടനും കിരീടിയമീവണ്ണം
 ഘോരമാണ്യോരുതിടുന്ന പോരതിനെക്കണ്ടു
 പാരമണ്യപായമുണ്ടാം പാതംനെന്നൊച്ചു
 ഗൌരീയും ചെന്നങ്ങു നോക്കിക്കിടന്നു കഥിച്ചു

മൃഗബുദ്ധേ നീ ധരിക്ക വേടനല്ലിദേഹം
ഗാഢമോഷം കാമനൊ ചുട്ടൊരു ശൌയ്ധഗേഹം
പാടവങ്ങളേതുമിവനോടിന്ദ്ര ഫലിക്കാ
പാവ്യാതിശാർമവനൈസ്സന്തതം ജ്ജിക്ക

കെൽപുടയ ധനജയനോടിങ്ങപ്രകാരം വോനി
ചില്ലമോടരുചെയ്ത വാക്കുകൾ കേട്ടു ധന്തകിരീടി
മതിയിലേറമഞ്ഞിനോപംപൂണ്ടു മലമകളെ കയത്തു
മതി മതി മൃഗേ ഗുണദോഷം മമ പാവാനാളു നീയോടി
മരിച്ചു പോരിൽ വന്നിടയിൽ വീഴാതെ മറയത്തങ്ങു നീ
(പോടി
ഉദിച്ചു കോപത്തെ ശമിപ്പിപ്പാനെന്റെ മിടുക്കു നിനക്കു
(ങ്ങോടി
മികച്ചു കാളുന്ന മമ ശരാഗിയിൽ മരിച്ചിടാതെ നീ ചാ
(ടി
ഗമിച്ചുകൊണ്ടാലും മടിക്കേണ്ട വല്ല മലകൾ കാടുകൾ
(തേടി-

കന്തി പൊറ നന്ദനന്റെ കോപമേവം കണ്ടു
വന്തിയല്ല കാര്യമെന്നു പാവ്യാതിയുമപ്പോൾ
വന്തിടഞ്ഞ പോർമുല കലുങ്ങവേ ഗമിച്ചു
കാന്തനുടെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നുടൻ നിറച്ചു
വാക്കിതിനാലേ ശമിച്ചില്ലക്കിവന്റെറയെന്നു
വാസ്തവമേ പൂണ്ടു മലമകയുമന്നേരം
നോക്കിയുടൻ പായ്മനെയ്തിടുന്ന ശരമെല്ലാം
പൂക്കളായ് ഭവിക്കയിന്നു ശീശ്മമെന്നുള്ളി
വിജയനെയ്തിടും ശാങ്ങുമന്നേരം
വിവിധസുനങ്ങളായി

വിജയം കൂടാതെവിടെക്കണ്ടോരു
 സമയേ ഹന്ത കിരീടി
 സമശരങ്ങളാൽ പൂരമനാന്റെ
 തിരുമൈ കാണാതെ മൂടി
 സമാവൈവേമതു കണ്ടെന്നോ
 ജനമഖിലം കൊണ്ടാടി
 മരുത്തിനകാങ്ങുത്ത തമ്പിതൻ
 കരുത്തു കണ്ടേവം ദേവീ
 ഉരത്ത ബാണങ്ങളിവൻ ശാധിയി-
 ലൊടുങ്ങിപ്പോകെന്നരുളി
 കരുത്തൻ ഫൽഗുനൻ ശരമില്ലാഞ്ഞപ്പോ-
 ടെടുത്തു ഗാഢധീവം കയ്യിൽ
 കൊടുത്തു വേടന്റെ ശിരസ്സിൽ ഗൗരിക്കു-
 മുദിച്ചു സന്തോഷമുള്ളിൽ

മായയാലൊരു കിരാതനായ ദേവനപ്പോൾ
 മാനസത്തിലല്ലമൊരു കോപവും നടിച്ചു
 ആയതു കണ്ടങ്ങു വാഹോർനായകൻ വേദിച്ചു
 മായമകന്നുള്ള മുറിമാരുടൻ ഭജിച്ചു
 അംഗജാരിതന്റെ തിരുമൊലിയിൽ വാണീടും
 ഗംഗയുചകാർമുഖത്തെയങ്ങുടൻ പഠിച്ചു
 തുംഗമേരും തന്നുടെ തിരയിലങ്ങൊളിച്ചു
 തിങ്ങിന വൻകോപമോടെ പിന്നെയും കിരീടി

നഷ്ടമാക്കുവാനു വേടനെയെന്നുചകരാരിൽ
 പുഷ്പകോപമണഞ്ഞു ഹന്ത കിരാതനായ ഹരന്റെ
 പുഷ്പിചെന്നൊരു ഘോരമൃത്തിയിലൊട്ടുമേ മടിയാതെ
 മുഷ്ടിയങ്ങു ചുരുട്ടിവെമ്പാട കത്തിയങ്ങു നെരിച്ചും

കരംപിടിക്കയും പരം തട്ടക്കയ്യമുടൻകൊടുക്കയുംക്കൂടെ
 മദം മുഴക്കയും ജയം കഥിക്കയും മരം പഠിക്കയും പാടേ
 അടിക്കയും മാറത്തിടിക്കയും ചോരവടിക്കയുംകൂടക്കൂടെ
 അടിച്ചും പിടിച്ചും തൊഴിച്ചുംവഴിച്ചുമിഴച്ചുമരിശത്തോടെ
 കീത്തിയേറ്റും പാതംനും കിരാതനമീവണ്ണം
 ചീത്തകോപം പൂണ്ടു തമ്മിൽ നോത്തു പോരിടുമ്പോൾ
 ഘോരനായ വേടരാജൻ പാതംനെ കാൽകൊണ്ടു
 കോരിയങ്ങെടുത്തു പാരം ദൂരവെയെറിഞ്ഞു
 പാരെഴുന്ന ഭൂതലത്തിൽ ചെന്നവൻ പതിച്ചു
 പാരമിപ്പോൾ പാണ്ഡവന്റെ ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു
 വിരനാം വിജയനാഥങ്കാരവും ശമിച്ചു
 വീഴുമേറ്റും വേടനാങ്ങു കണ്ടുടൻ വസിച്ചു

കണ്ണൊരായിരമുള്ളവൻ പിറന്നപ്പൂതപ്പനോവം
 മണ്ണിൽവിണ കിടന്നു ഹന്ത
 വളൻ താപമൊടുക്കിൽ
 തിണ്ണമങ്ങു വിഷണ്ണനായി
 നിറച്ചു പിന്നെ നാരേന്ദ്രൻ
 മണ്ണുകൊണ്ടു ചമച്ച കേരി-
 യോടങ്ങൊരു ശിവലിംഗം
 പലലേങ്ങുമാൽ പുറമെച്ചിട്ടു
 പരിചിൽ പാണ്ഡുതന്ത്രജൻ
 മലർശരാമിതൻ ചാണസേവനം-
 മതിമാനാങ്ങു തുടൻ
 വിറയുമൊടേറ്റും വിജയ-
 നാച്ചിക്കും വിവിധസു നങ്ങളെല്ലാം

വിശയം കൂടാത്തുടനെ
 വേടൻറെ മുടിയിലമ്പൊട്ട കണ്ടു
 വിശ്രുതനാം പാതമനസ്സു
 പിന്നെയും നോക്കുമ്പോൾ
 വിസ്മയമോരോന്നു വേടരാജനിൽ കാണായി
 അമ്പിടന്നുട്ട ചെമ്പിടയുമമ്പിളിയും കണ്ടു
 ഉമ്പർനാദിയാട്ട നല്ല തൂമ്പമാലകണ്ടു
 മട്ടലർണാണൻറെ മോറി ചുട്ടമിഴി കണ്ടു
 ഇയ്യോമാടെ ഫണികണ്ഡലങ്ങൾ കണ്ടു
 മേൾരെയറും നാസികയും ചില്ലികളും കണ്ടു
 അഗ്രജവിരോധിയുടെ കണ്മണകൾ കണ്ടു
 തൊണ്ടിപവിഴമിളയതളിരും കണ്ടുമെലികറിക്കും
 ചുണ്ടുരണ്ടുമന്ദസുന്ദരമന്ദരോസവും കണ്ടു
 മതിയും നാണിച്ചു നടകൊള്ളും
 മുഖമതിയുണ്ടുടൻകണ്ടു
 നാലമൊടെ മാനം മഴമുഖ്യായുധം
 വിലസും ബാഹുക്കൾ കണ്ടു
 പൂലിത്താലാടയുമുദരം നാദിയും
 തൂടകൾ ജാനകൾ ജംഘ
 അലസതാകൂടാത്താദിനം സന്ധ്യാ
 നടന്നു ചെയ്യുന്ന നോരം
 തലവലമെന്തെ കിപുങ്ങും
 പൊന്മണിച്ചിലമ്പുമങ്ങുടൻകണ്ടു
 കൊമളചെന്താമരയോടൊത്ത നല്ലവത്തും

മരണയേറും നാഡാഗ്രഹികളുവത്തും
 മംഗലമിയന്ന രൂപമിങ്ങിനെ കിരീടി
 ഭംഗിയോടെ ഹന്തവേടപുംഗവനിൽ കണ്ടു
 വാമഭാഗേ പാർച്ചിയാം ദേവിയേയും കണ്ടു
 വാമതക്കൂടാതെ പാത്മൻ പിന്നെയും നോക്കുമ്പോൾ
 ദന്തിമുഖനാറു മുഖനന്തികേ ശസ്ത്രാവും
 ചന്തമോടെ പോറിയേറും കൂറനുമവിടെ
 തുംഗശൗർയ്യമിയന്ന പാഞ്ചദപുംഗവൻ നന്ദികേശൻ
 ഭംഗിയോടമഭംഗീരിടിതടങ്ങിയുള്ള ഭൂതങ്ങൾ
 ഭംഗിയോടു നിരന്നു വിൽപ്പതു മങ്ങടനെ കാണായി
 അംഗജാരിട്ടാലും കിരാതാല്ലിവൻ പുനരെന്നമംഗലാം
 ഗിദ്വാനിയെന്നറിയാതിവളെ ഞാനിന്നു
 തുംഗരോഷവചോ ഹന്തവഴിച്ചുനോകമിതെന്നും
 ഹരഹര ചെറുമറിയാതീശനോടപകാരം ചെല്ലെന്നെന്നും
 അരിയചന്ത പൂണ്ടഥ വിജയനമിതി നന്തികൾ തുടന്നു
 അമ്പിളിയോടാറുമുടും തമ്പുരാനോ നാഥ
 അമ്പിനോടെ കാത്തുകൊൾക മാം ഭവനാനാഥ
 ചെമ്പുലിത്തൊലാട ശൂലം മൗഢ്യ കപാലം
 പാമ്പുകളെല്ലവുകൾ ധരിച്ചു നിന്റെ കോലം
 അന്തകാരേ സന്തതവും ചന്തമോടിന്നെന്റെ
 അന്തരംഗം തന്നിൽ വിളങ്ങീടുവാനായ്നിന്റെ
 ചെന്തളിരടിയിണകൾ കൈവണങ്ങീടുന്നേൻ
 ഹന്ത നീയൊഴിഞ്ഞു മമ പിന്തുണയില്ലവൻ
 കാൽത്തളിരിണചേർത്തു മാനസേ പേർത്തു മങ്ങ ഭജിപ്പോൻ
 കാത്ത കാമിതമേകിയമ്പിനോടാത്തിനീക്കം കൃപാലോ

ഏറാമിങ്ങരിയാതെ ഞാൻ ചെയ്ത വമ്പിച്ചകളശേഷം
 പോറ്റി നിന്നതായിലായതു ചേർത്തിടൊല്ല മരേശൻ
 ദരിതവരിയി തരണംചെയ്യാതിന്നൊരു നല്ലപാലംനി
 (ന്റെ
 ചരണത്താരിണ ശരണംപ്രാപിച്ചു ജനംചെയ്യുന്നോരെ
 (ന്റെ
 പെരിയ സുകുമാരലം തീർത്തിപ്പോൾ വരമരുളുവാറെ
 (നേ
 കരുണയെന്നിപ്പിങ്ങുവാക്കാഞ്ഞതും കരുണകാതലേ

ശംഭോ
 ദയ്യമായ കണ്ണനും ശക്തി മുന്പായുള്ള
 വിഷുപവിത്രോധികളാം കൈവസമുറം
 ഒട്ടൊഴിയാതെ വധിച്ചു ചേരവാൻ വിസ്തരം
 ഭട്ടമേ വൈകാതെ വരമിന്നരുളീടേണം
 അപ്പമുത്തിയായ നിന്നോടേറ്റവും വിരോധം
 പൊട്ടനായ ഞാൻ പലതും ചെയ്തും പോരാഞ്ഞു
 കഷ്ടമയ്യോ ലോകമാതാവായ ദേവിയേയും
 ഭട്ടമറിയാതിഥ ദുഷ്ടാണങ്ങളോ ചൊന്നേൻ
 പുഷ്പവാതകനായ ഞാൻറിയാതെ ചെയ്തപാലം
 വിഷുപത്തിനധീശ നീ സകലം മുമ്പിച്ചരുളേണം
 ദിവിധമായുള്ള ദരിതരാനിയം വരുവാനെന്നുടെ നാഥ
 വിബുധവാഹിനീയകേനിവെന്നിപ്പുതകണംഗൗരീനാഥ
 ഹരഹര ഭവഹര മരേശപര വരദിലാലയ ശംഭോ
 ഹരിഹരമുഖസുഖമാർപ്പിതപദ കൃപാലയ ശംഭോ
 ത്രിപുരശാസന ഗിരിശാസന ഹര ഗിരീശ നമസ്തേ
 നാകശാസനശരവിഷാശന ഭവഭൂതേശ നമസ്തേ
 സകലദരിതഹരണകരുണാ വരുണവാസ നമസ്തേ
 ശമാദയാ മണാമദവിശ്വേന ശിവ നമസ്തേ

ഭക്തിയോടെ പാതമ്പനേവം ചെയ്ത സ്തുതികേട്ടു
 മുക്തിദനാം ശംഭു സുകലേശപരനമപ്പോൾ
 ഏറാവും തെളിഞ്ഞു നാഥനാറ കനിവോടെ
 ഏറുകൂടാതെ പാരിൽ വീണമ കിടക്കും
 പാണ്ഡവനെയെന്നു തൃക്കൈകൊണ്ടെഴുന്നേല്പിച്ചു
 മണ്ണമങ്ങുടനൊഴുകും കണ്ണനീരും നാഥൻ
 തിണ്ണമങ്ങുടൻ തുടച്ചു കൈകളാൽ തലോടി
 ഭണ്ഡമുള്ളതാകവേ കളഞ്ഞതളിച്ചെയ്തു
 മതിമതി ബാലമതിയിൽ സന്താപം
 മതിപരാക്രമമാശം
 അതിയായുള്ള റിൻകരബലമിപ്പോള-
 റിവാറിച്ചെയ്തതെല്ലാം
 കരുതു മരൊന്നും കരുതിയില്ലതി
 കഠിനയെയ്യുപയോഗേ
 കരളിൽ സന്താപമിനിയേതും വേണ്ട
 സുപർ പൂരസുനോ
 അരികളായ വൻകടൽകടപ്പാനി-
 നരിയ തോണിയായുള്ള
 ശരമിതു പാശുപതമിന്നു തവ
 പരിചോടങ്ങു തരുന്ന
 വിരവിൽ വാങ്ങുക വിജയ വന്നീടും
 വിജയമെങ്ങും നിനക്കു
 ഹരനേവം പുനരരുളി പാതമ്പന
 ശരവും വരവും നൽകി
 ഗിരിശനചലമകളോടൊരുമി-
 ചുവിടെത്തന്നെ മാഞ്ഞു
 അരിയ കുതുകം പെരുകി പാതമ്പന-
 മുടനെയങ്ങു ഗമിച്ചു.

കിരാം കാങ്ങിപ്പാട്ടു നാലാം.

ശ്രീകുരുബായമ്മ.

കുറത്തിപ്പാട്ട്.

ലോകനാഥേ! കൊടുങ്ങല്ലൂർ ശ്രീകുരുബായമ്മേ!
റീ കവിഞ്ഞിരുന്നിരുന്നൊക്കലും തീർക്കണം.
ദേവമന്ത്രഭൂമിഗാടി ജീവജാലമെല്ലാം
കേവലമാശ്രയിക്കും നിൻ ചേവടി കൂപ്പുന്നേൻ.
കാലടി ചേന്നഞ്ചനാലച്ചേലഴം കണകാൽ
ചാലവേയഞ്ചമ്പൻ തൂണിക്കാലുപോലേയല്ലോ.
പ്രേതപീഠാസനം വാഴും ഭൂതനാഥകണ്ഠ
സ്ഥിതിമാം നിൻ തുടരണ്ടും ചേതസി ചിന്തിച്ചാൽ
കൊമ്പനാത്തലയുള്ള തമ്പുരാന്റെ സാക്ഷാൽ
വമ്പിയന്ന മൂക്കിനൊപ്പിച്ചമ്പിൽ വണ്ണിച്ചീടാം.
വട്ടയോടയാൽ മൂടപ്പെട്ട നിൻ നിതംബം
ഏട്ട മൂത്തിയുടയോൻതേങ്ങത്തേന്നമോക്കും
ആലിലയ്ക്കു സമഭാവം കോലിനാറിൻ മദ്ധ്യം
മൂലതായേ! മൂലോകത്തിന്മൂലവാസസ്ഥാനം
മോരദൈത്യകുടൽമാലച്ചോര ചോലപാലെ
ചേതമാപ്പോർമൂലരണ്ടും ചാതശൈലംപോലെ
ഏട്ട തൃക്കൈകളിൽ വാളും വട്ടകയും പിന്നെ
കൊട്ടമണി വൻപരിചത്തട്ട ചീറും സപ്പം
പുഷ്പശൃലം രാടപാഗമാ ദൃഷ്ടദൈത്യശീതം
ഇഷ്ടമോടീയെട്ടെണ്ണം റീസ്പഷ്ടമേന്തിടുന്നു
താലിമാലമണിയിവ ചേലിലണിത്തരലും

ചാലെ നിന്റെ മോടി വേണ്ടുപോലെയാകുന്നില്ല
 ദാരുണന്റെ കടൽമാല മാറ മുട്ടുവണ്ണം
 ദാരുണമായണിഞ്ഞെ നിൻ ഘോരതയ്ക്കു ചേരൂ.
 സോമബിംബോപമം പുത്തൻ താമരയ്ക്കും തുല്യം
 കോമളം നിൻമുഖം ദംജാജീമമത്രേ ചിത്രം!
 ചുണ്ടു തൊണ്ടിപ്പഴം ചിരത്തണ്ടുകൾക്കൊത്താലും
 രണ്ടു ദംജുകളും ചാടിക്കൊണ്ടു കണ്ടാൽ ഘോരം
 കണ്ഡലങ്ങളുറന്ന സിംഹം ചണ്ഡമല്ലോ രണ്ടും
 ഗണ്ഡമാകും കണ്ണാടിക്കും മണ്ഡനംപോൽ വിണ്ടും
 സങ്കടക്കുരുപ്പൻ ദാരുവൻകടൽ കടപ്പാൻ
 കൺകട തൊട്ടുമോ നീളേ നിൻകടാക്ഷപ്പാലം
 ഭക്തരേക്കുവലം ജീവനുക്കുതരാക്കും നോട്ടം
 ശക്തരാം ദൈത്യമൈജീവാന്യുദയരാക്കും ചിത്രം
 തൊറിനില്ല മസൂരൻ പാറിടും സംഹാരം
 നൊറുമേൽക്കണ്ണാകും ചെന്തി പൂറിടും ചിതയിൽ
 ആളിയായും പുക ചിന്നിപ്പൊളിയെന്നോയെന്നോ
 കാളിയമ്മേ! ചികരളു പാളിയായ്ക്കൊണ്ടു
 കേശപാശത്തിനും മേലായേശ്വരാക്കിതീടും
 ശ്രീശശിലേശവുമേന്തിപ്പേശലം വിശേഷം
 ദേവി നിൻ 'പാദാഭികേശ' മീവിധമോഞ്ഞെന്നാൽ
 ആവിലം തീരുമേ ഭാഗ്യശ്രീവിലാസം കിട്ടും
 അന്തമേകം വസുദിക്കുമെന്നുകാരികന്യേ!
 അന്തകന്റെ 'വർണ്ണാ'കം വൻതലേത്തട്ടിക്കും
 ലോകനാശം ചെയ്യുമി മട്ടാകുമല്ലൊറിന്നും
 'ഏകമൂല'പ്രയോഗം നിൻശ്രീകടാക്ഷമമ്മേ!

നീ മയക്കി വിറപ്പിക്കും കോമരത്തേപ്പോലും
 ഭൂമിയിൽപ്പെടിയാതാമെൻ സ്വാമിനി പൊന്നമ്മേ!
 ഭീഷണവേഷമാണേവം ഭീഷണി കാട്ടീട്ടും
 ശേഷമുള്ളോരെ നീ പുണ്യപ്രേഷണം ചെയ്യുന്നു
 ബ്രഹ്മനാഭ നാവിൽ വാഴും വെണ്മണിയും നിശ്ശേ
 ചിന്തശ്രീ വിഷ്ണുമാർത്തന്ധയാളും നിശ്ശേ
 ഞ്ഞൊരാലോലാലാകമമ്മ സാക്ഷാൽ നിശ്ശേ
 ബ്രഹ്മതപശ്ശന്മാരും ചിന്തയീടും നിശ്ശേ
 സർവ്വവാക്കും പൊരുളാകും സർവ്വവുമേ നിശ്ശേ
 അപ്രയമാം ചിദാനന്ദദിവ്യതത്വം നിശ്ശേ
 വേദവായുതാളുകൊണ്ടും വാദേഭ്യംകൊണ്ടും
 വൈദികന്മാരിയെന്നോരാദിമൂലം നിശ്ശേ!
 ആസ്തികന്മാരെതിരായി നാസ്തികന്മാർപോലും
 ആസ്ഥയോടെ പാഞ്ഞെത്തുന്നാസ്ഥലവും നിശ്ശേ
 കണ്ട നാനാമതഭേദംകൊണ്ടുനേകം മട്ടിൽ
 കൊണ്ടുചെല്ലുമൊരേ സത്താം രണ്ടു വണ്ണം നിശ്ശേ
 ഏതിനേറൊപ്പായുന്ത ഫന്ത സൂക്ഷ്മത്തിങ്കൽ
 ചിന്തയുമാച്ചിന്തിപ്പോന്നും ചിന്തനയും നിശ്ശേ.
 പുത്രമിത്രകളത്രാദി ചിത്രമായയാലേ
 ഇതിലോകം മയക്കുന്നതത്രയും നീയത്രേ.
 നിന്നെയൊരാണരിയെന്നോൻ പിന്നെയൊരുകൊന്നും
 മന്ദതയില്ലവൻ നിത്യാനന്ദപൂണ്ണനത്രേ.

മുദ്ര.

:0:

National Library
Calcutta.